

Giới thiệu Chứng Kiến Thần Thám

Chứng kiến thần thám - Đang tiến hành - Tường Du Nguyên

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn thú vị này:

Vụ án ở cổ trấn. Vụ án về cô động viên tử vong ở nước Mỹ. Trên du thuyền xa hoa xảy ra vụ mất tích quý dị. Truyền thuyết hàng trăm năm về mỹ nhân ngư...

Những vụ án mưu sát kỳ lạ, những vụ giết người hàng loạt khiến người nghe cảm thấy ghê sợ, bí mật hắc ám bị chôn dấu hàng trăm năm, tất cả đều chỉ có một chân lý chính nghĩa tồn tại! Một gã thám tử tài giỏi đã luôn lên đường ra tay điều tra những vụ án như vậy, xuyên suốt từ tây sang đông.

Ở trong mắt anh - thần thám bậc nhất thế hệ mới ở Mỹ, chỉ cần là một hạt bụi cũng sẽ là chìa khóa dẫn tới chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cầu Nam Nhân

Hôm nay thời tiết thật sự rất đẹp, rốt cuộc thì nửa tháng mưa triền miên cũng chấm dứt, từ sáng sớm những ánh mặt trời rực rỡ đã chiếu xuống từng góc ngách của thành phố, chỉ đáng tiếc là, thời tiết tươi đẹp như thế này cũng không thể khiến nội tâm Chúc An Sinh ấm áp nổi.

Chúc An Sinh quả thật không nghĩ tới, trong một ngày đẹp trời như này mà cô lại nhận được một vụ về vấn đề rắc rối của người vợ trước.

Chúc An Sinh lạnh lùng nhìn ba người trước mặt mình, hai người phụ nữ kia đã sớm tóc tai bù xù như quỷ. Có thể thấy trên mặt người phụ nữ kia còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô, đặc biệt ngón áp út còn đeo một chiếc nhẫn bạc vô cùng giản dị. Khi Chúc An Sinh tới nơi, người phụ nữ kia vẫn còn chưa dừng khóc, một giọt lại một giọt, như những viên ngọc rơi xuống, rơi xuống mu bàn tay, rơi xuống đất, tất cả đều rơi tình rơi mù.

Im lặng nhìn qua một lượt tình huống hiện tại, ánh mắt Chúc An Sinh có hơi dao động, nhưng khi cô nhìn về phía người đàn ông đang im lặng đứng một bên, ánh mắt lại trở nên vô cùng sắc bén.

"Anh chắc hẳn là, kẻ đầu sỏ gây nên tình trạng này đi, thế nào, để hai người phụ nữ đánh nhau vì anh như này, anh vừa lòng chưa?"

Thanh âm của Chúc An Sinh lạnh lùng, tựa như xung quanh đang là hầm băng vậy, người đàn ông kia thấy Chúc An Sinh châm chọc mình như vậy cũng không cãi lại được, chỉ biết cúi đầu không nói.

Biểu hiện của người đàn ông bị người phụ nữ trẻ tuổi hơn kia nhìn thấy được, ngay sau đó ánh mắt ả hung ác chuyển hướng sang công kích Chúc An Sinh: "Tôi nói đồng chí cảnh sát như vậy là không được, cô đang vô duyên vô cớ vu khống đấy. Tôi nói cho cô biết, tôi báo cảnh sát chính là để các người bắt người phụ nữ điên này lại. Tôi còn chưa tố cáo tội của cô ta đâu, tự ý xông vào nhà riêng, lại còn đả thương người, điều đó cô không nhìn thấy sao, có phải hay không mất cảnh sát mấy người bị mù rồi đi. Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám chần chừ không bắt người phụ nữ này tôi sẽ khiếu nại mấy người đó, cô tin không?"

"A." Bộ dáng Chúc An Sinh vô cùng bình tĩnh nghe người phụ nữ đó nói, cho tới khi ả nói xong cô mới cười lạnh một tiếng: "Tự ý xông vào nhà riêng, cố ý đả thương người, đúng là có kiến thức luật cao đấy, vậy cô có biết không, theo điều luật của < Cảnh sát nhân dân Trung Hoa > điều 35 còn có quy định, nếu người dân cố ý vũ nhục người thi hành công vụ, có thể giao cho ban an ninh xử lý, tất cả những gì cô nói tôi đều có bản ghi chép, cô có muốn giờ cùng tôi đi tới đồn công an một chuyến không?"

Chúc An Sinh nói xong còn mỉm cười một cái, đôi mắt sáng ngời, điều này làm cho đồng nghiệp Cao Bằng Phi bên cạnh xuân tâm nhộn nhạo.

Cao Bằng Phi cảm thấy Chúc An Sinh có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung, tốt nghiệp học viện cảnh sát, còn đạt tới học vị thạc sĩ, càng không thể tin được nữa là, hẳn nghe nói năm đó số điểm cô thi vào đại học có thể được xét tuyển vào Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, vậy mà Chúc An Sinh lại một lòng hướng về học viện cảnh sát, xem ra cô rất thích làm cảnh sát, chỉ là hiện tại sao Chúc An Sinh lại làm việc ở một đồn công an nhỏ nhỏ như này bọn họ quả thực không hiểu được.

Mà bên kia, ả vừa rồi còn vênh váo uy hiếp Chúc An Sinh giờ lại bị cô đáp trả như vậy, lập tức ngậm miệng không dám nhiều lời.

Chúc An Sinh không có hơi đâu quan tâm tới ả, cô tiếp tục quay đầu nói chuyện với người đàn ông đang đứng im lặng kia.

"Bây giờ sao đây? Chuyện tới nước này rồi mà anh còn định kè hả? Hãy nhìn hai người phụ nữ này đi, xem hai người này chặt vật như thế nào, chính là vì anh có biết không, ở chỗ này, người mất mặt nhất chính là anh đấy."

"Cô không hiểu." Người đàn ông kia rốt cuộc cũng mở miệng: "Tôi cùng Tô Phán sớm đã không còn tình cảm với nhau, còn Mẫn Lan, tôi thực sự yêu

cô ấy. "

Lời nói người đàn ông kia vừa thốt ra, làm cho biểu cảm trên mặt hai người phụ nữ đều thay đổi, người lộ ra nụ cười tươi kia chính là người vừa uy hiếp cô – Mẫn Lan, còn người che mặt khóc kia chính là Tô Phân.

Ánh mắt Chúc An Sinh tràn ngập lửa giận, cô không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

"Hừm. Anh thế mà không biết xấu hổ nói ra từ "yêu" này sao? " Chúc An Sinh cảm thấy cô như đang được nghe chuyện nực cười nhất thế gian này. " Anh biết không, tôi không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì. "

Chúc An Sinh nói xong liền cầm lấy bàn tay Tô Phân, chiếc nhẫn bạc giản dị ngay lập tức lộ ra trước mắt mọi người.

" Anh nhìn xem đi, mở to đôi mắt ra mà nhìn cho kỹ! Chiếc nhẫn này là sao? Nhìn vào nó một cái, sẽ thấy nó bình thường, nó chỉ là món đồ rẻ tiền, thậm chí còn không có ánh kim, nó còn rẻ hơn so với một cốc rượu anh uống trong bar, mà có khi anh cũng đã quên, khi anh đeo cho cô ấy chiếc nhẫn này anh cũng đâu có nói anh sẽ yêu người con gái khác tên Mẫn Lan. "

" Anh không thấy cô ấy rất tiêu tụy sao, nhưng dù nửa điểm thôi cô ấy vẫn ăn đứt người như Mẫn Lan. "

Chúc An Sinh chán ghét liếc mắt nhìn qua chiếc vòng cổ xinh đẹp của Mẫn Lan, cuối cùng buông tay Tô Phân ra, Chúc An Sinh không biết cô sẽ giúp được gì cho Tô Phân, nhưng cô cũng tới bên cạnh nhẹ nhàng an ủi cô ấy: " Một người muốn sống tốt, quan trọng không phải là dựa vào cái gì, cứ yêu lấy bản thân mình là được. "

Dứt lời cô cảm thấy chuyện này như vậy là giải quyết xong rồi, cô chỉ có thể làm tới như vậy thôi, không có ai có quyền can thiệp vào cuộc sống của người khác, trừ khi chính bản thân họ muốn thay đổi, Chúc An Sinh luôn cho rằng như vậy. Cuối cùng cô và Cao Bằng Phi còn ở lại dạy dỗ Mẫn Lan một lúc, sau đó bọn họ mới rời đi.

Chỉ là tới cuối cùng Chúc An Sinh vẫn không hiểu, trên thế giới này sao lại có loại người đã phá hoại hạnh phúc của người ta còn đi công khai cho bản dân thiên hạ nhìn được?

Lúc trên đường về đồn công an cô đã hỏi Cao Bằng Phi một câu như vậy, nhưng hắn cũng không trả lời được.

" Nói tới trở về, lão Lưu có nói với tôi rằng, chúng ta ở cái đồn này chính là thâm nhất, mấy năm rồi tới hiện tại tôi mới hiểu được lời của lão Lưu, mỗi ngày đều xử lý mấy vụ án vỡ vụn, làm cảnh sát cũng thật buồn chán. Mà An Sinh, cô cũng thật lợi hại, lời cô nói làm cho tên tra nam* kia sừng sốt, người không biết còn tưởng cô là người thân của bọn họ, biết rõ họ như vậy. "

Tra nam: Người đàn ông cận bã.

Cao Bằng Phi nhìn không được nói hết ra, rõ ràng hôm nay tâm tình hắn cũng không tồi, nhưng sáng sớm ra gặp loại tình huống này, là ai cũng sẽ không cao hứng nổi, hắn còn nhớ rõ hình dáng Chúc An Sinh lúc dạy dỗ người đàn ông kia, bộ dáng vô cùng uy phong, lập tức mặt mày liền hớn hờ.

Chúc An Sinh nghe xong cười chua xót, cần gì phải biết rõ chứ, cô chỉ cần nhìn bộ dạng của hai người phụ nữ kia cũng hiểu đại khái tình huống rồi, huống chi loại chuyện này còn ít sao?

Chỉ là Chúc An Sinh không nghĩ tới, cô học về suy luận phân tích hành vi vậy mà giờ lại áp dụng vào tình huống này.

Nghĩ muốn nản, Chúc An Sinh cảm thấy hơi buồn, cô hạ cửa kính xe xuống, làn gió lạnh nhanh chóng ùa vào, tóc cô lập tức bay lung tung, tâm tư cô cũng khá hơn một chút.

Lời Cao Bằng Phi nói có phần đúng, cô từ bỏ các trường đại học nổi tiếng để học ở một học viện cảnh sát bình thường, sao có thể chôn chân tại đồn công an nhỏ bé này được?

Trước kia là vì Phương Trọng Bình hết lời khuyên bảo nên cô mới đành thuận theo ý ông ấy đi tới đồn công an này làm, hiện giờ đã qua một năm rồi, Chúc An Sinh thật không hiểu liệu trong vòng tròn lặp lại này cô có thể kiên trì được bao lâu.

Chỉ có tự cô mới hiểu được, trong người cô lúc nào cũng có một con dã thú, như cô nói thì người khác không thể can thiệp vào cuộc sống của mình. Cho nên Phương Trọng Bình cũng không thể kìm kẹp được cô, cô sớm muộn gì cũng sẽ thoát ra khỏi cái lồng này, tiến vào vòng vây đầy rẫy hiểm nguy, Chúc An Sinh cảm thấy có lẽ cũng gần tới lúc đó rồi.

" Hừm? "

Đột nhiên, qua cửa sổ xe cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cho dù xe đã đi qua nhưng cô nhìn không được quay lại nhìn thêm vài lần.

" Làm sao vậy? " Lúc này Cao Bằng Phi cảm thấy cô có hơi khác thường.

" À, không có gì, chỉ là đang nhớ lại mấy ngày trước có người tới đồn báo án đi, cô gái tên Vương Vũ Đình đó ấy, tôi nhớ rõ hôm đấy cô ấy khóc một lúc lâu, chó của cô ấy đi đâu không biết, không có manh mối chúng ta chẳng giúp được gì. "

" Cô ấy, à tôi nhớ, lúc nãy thấy cô ấy trên đường làm gì vậy? "

" Hình như đang phát tờ rơi, hẳn là vẫn đang tìm chó của mình, thật là một người con gái thiện lương, chắc có lẽ chú chó ấy vô cùng quan trọng với cô ấy, cô ấy coi nó như người nhà vậy. "

" Đúng vậy, mà gần đây bọn trộm chó đúng là càng ngày càng can rờ, đáng tiếc cho dù bắt được bọn họ cũng không thể đưa ra hình phạt nặng, ai bảo chúng ta còn quá buông lỏng điều này chứ. Chỉ là tôi thấy Vương Vũ Đình này gần đây đúng là xui xẻo. "

" Là có ý gì? " Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu.

" Ôi xem trí nhớ của tôi này, chút nữa thì quên mất, buổi chiều hôm qua cô ấy tới báo án lúc cô đi ra ngoài. "" Buổi chiều ngày hôm qua? Cô ấy tới báo vấn đề gì? "

" Cô ấy tới báo về việc bạn trai cũ của cô ấy dạo gần đây quấy rối và theo dõi mình, còn nói hai lần trước hẳn không cần sự đồng ý của cô ấy đã xông vào nhà, giúp cô ấy dọn đồ, giặt quần áo, còn nấu cơm cho cô ấy, hy vọng có thể quay lại với cô ấy. Rồi tôi có hỏi sao ngay lúc đó cô không báo án đi, thì cô ấy bảo đó là khu dân cư riêng, cô ấy không nấn tâm làm vậy, giờ cô ấy vẫn cảm thấy mấy ngày gần đây bạn trai cũ bám theo mình, lúc này cô ấy mới báo án. "

" Sau đó thì sao? "

" Sau đó bọn tôi tìm tới bạn trai cũ của cô ấy, tên là Lục Kỳ, nhưng đúng là người cũng như tên, một bộ dáng vô cùng nho nhã, chúng ta không có chứng cứ gì cho nên chỉ có thể hỏi qua một chút rồi thả người, có thể thấy chắc là gần đây Vương Vũ Đình mới chia tay lại thêm mất chú chó nên gặp đã kích lớn, làm cho cô ấy hốt hoảng nghi thần nghi quỷ. "

" Ra là như vậy. "

Nghe xong cô lại không nhin được mà ngoái lại phía sau nhìn, nhưng đã không còn nhìn được gì nữa rồi, cô cảm thấy có chút lo lắng cho cô gái lương thiện Vương Vũ Đình này, cũng tính toán khi trở về sẽ tra một lượt những vụ trộm chó gần khu, cô hy vọng mình có thể tìm được manh mối gì đó giúp ích cho Vương Vũ Đình.

Còn nữa Chúc An Sinh âm thầm vạch ra kế hoạch rõ ràng, chút nữa cô phải đi tìm Phương Trọng Bình để nói rõ, tuy rằng ở đồn công an này có thể bình bình yên yên mà sống qua ngày nhưng đây không phải là điều mà cô muốn.

.....

Đúng 6 giờ 30 chiều, cô lái xe tới nhà của Phương Trọng Bình, nhưng mà lúc cô tới mới biết Phương Trọng Bình vẫn chưa về nhà, trong nhà chỉ có mẹ Phương Trọng Bình. Cô cùng bà Phương ăn cơm chiều với nhau, từ nhỏ cô đã được Phương Trọng Bình một tay nuôi lớn, cho nên mẹ ông có thể coi là bà nội của cô.

Cơm nước xong xuôi cô còn mát xa cho bà một lúc, tới khi bà thoải mái đi về phòng ngủ, chỉ còn mình Chúc An Sinh là đợi ông trở về nhà.

Cứ ngồi đợi người như vậy cũng thấy nhàm chán, nhưng cũng may lúc đó hồ sơ cô cần người khác tìm giúp đã được gửi tới hòm thư, cô thừa lúc rảnh rỗi này xem một chút tư liệu về những vụ trộm chó gần đây, chốc lát đã trôi qua 2 tiếng, chẳng mấy chốc đã tới 11 giờ khuya rồi.

11 giờ 23, lúc mà Chúc An Sinh thiếu chút nữa ngủ gật trước máy tính thì Phương Trọng Bình đã trở về. Cô cũng không vội vã, đầu tiên tiến tới ôm một cái, cô dự tính đầu tiên cứ mềm mỏng ứng phó với Phương Trọng Bình, sau đó có thể thuận lợi từng bước theo như những gì cô định sẵn.

" Chú Phương, cháu nhớ chú quá. "

" Nhóc con, cháu chẳng thành thật gì cả, hôm trước không phải chú mới tới đồn hay sao, huống hồ chúng ta cũng đâu phải ở xa nhau, lúc trước chính cháu muốn dọn ra ngoài còn gì? Cháu nói nhớ chú, chú không tin. "

Chúc An Sinh có hơi chột dạ, quả nhiên không hồ danh người đã lăn lộn trong giới cảnh sát hơn 20 năm, chút tâm tư nhỏ của cô quả nhiên không qua mắt được ông.

" Chú Phương, chú muốn ăn chút cơm không? Hôm nay cháu làm thịt sườn đó, chú có muốn ăn một chút không? " Chúc An Sinh quyết định lùi kế hoạch lại.

" Hôm nay là ngày gì thế, cháu lại còn chạy tới đây làm thịt sườn cho chú? Không thể tự nhiên mà ăn cần vậy được, không phải cháu đang đào hồ đấy chứ. "

Ánh mắt Phương Trọng Bình sáng quắc, cặp dưới của ông mà nhìn vào chắc là không giữ được bình tĩnh mất, cũng may Chúc An Sinh từ nhỏ đã quen với dáng vẻ này của ông, cô có thể trấn định được tâm tình mình.

" Chú Phương, chú nói như vậy là đang nói cháu không phải là một người con tốt sao? Cháu đây sẽ đi hâm lại thịt sườn cho chú nha. "

Dứt lời, cô liền đi vòng qua Phương Trọng Bình, cười cười đi vào nhà bếp hâm lại thịt sườn, chỉ là, khi Chúc An Sinh mở tủ lạnh lấy đĩa thịt sườn ra, thấy đĩa sườn, cô bỗng dừng ngắn người ra.

Chắc, đĩa thịt sườn kia vẫn còn duy trì được màu sắc hương vị. Chúc An Sinh tựa hồ có thể ngửi được mùi thịt sườn mê người, nhưng đồng thời lúc đó một ý nghĩ đáng sợ đã nảy ra trong đầu cô.

Chúc An Sinh thậm chí còn chẳng đặt đĩa sườn xuống, cô cứ thế lấy điện thoại trong túi ra rồi chạy nhanh tới cạnh laptop, cô ấn điện thoại gọi cho Vương Vũ Đình ngay trước ánh mắt nghi hoặc của Phương Trọng Bình.

" Alo? "

" Là Vương Vũ Đình sao? "

" Ai vậy...? "

" Lúc trước cô là người đã báo án với tôi, tôi là Chúc An Sinh. "

" Hóa ra là cảnh sát Chúc, cô gọi cho tôi là đã tìm được gì rồi sao? "

Đầu dây bên kia có thể thấy được Vương Vũ Đình đang cao hứng, nhưng Chúc An Sinh lại có cảm giác lòng mình lạnh đi, đột nhiên cô cảm thấy lạnh sống lưng.

" Không phải, tôi chỉ muốn hỏi một chút, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô bạn trai cũ xông vào nhà cô đã nấu gì cho cô ăn không? "

" Há? Tôi cũng không biết nữa, nhưng nó là một thịt hầm lớn, có rất nhiều hương vị trộn lẫn, cũng không biết sao tôi thấy nó thật ghê tởm, tôi không ăn được nên vứt đi. "

Vương Vũ Đình không biết, khi cô ấy nói xong câu đó thì Chúc An Sinh đột nhiên sự ghê tởm từ sâu trong đáy lòng mình dâng lên. Đợi Vương Vũ Đình nói xong, cô lại liếc mắt nhìn đĩa thịt sườn trong tay mình, từng miếng thịt như phát ra ánh sáng hấp dẫn mê người, rốt cuộc Chúc An Sinh không nhận được đặt đĩa thịt xuống, chạy vào trong nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, bữa cơm chiều nay của cô coi như ra ngoài hết rồi.

" Đi mau. "

Đây là từ đầu tiên cô nói ra sau khi nôn xong, cô thật không thể tưởng tượng được, có người sau khi chia tay xong lại đi giết chết chú chó của bạn gái cũ, còn muốn cho cô ấy ăn, thật đúng là biến thái! Càng khiến cho Chúc An Sinh sợ hãi hơn chính là, không ngờ sau khi chia tay Lục Kỳ lại trở nên điên cuồng như thế, hướng chỉ hôm qua Vương Vũ Đình còn báo cảnh sát vì việc Lục Kỳ theo dõi mình.

" Mau! Cô đang gặp nguy hiểm! Mau rời khỏi nhà đi! Tìm nhà một người bạn tốt đáng tin cậy ở lại đó! Nhanh lên! "

Thanh âm Chúc An Sinh tràn ngập vẻ kinh sợ, Vương Vũ Đình ở đầu dây bên kia không biết là đang xảy ra chuyện gì, Vương Vũ Đình nghe theo sự phân phó của cô liền nhanh chóng cầm lấy túi xách, ra cửa đi giày vào.

" Cô hiện tại đang làm gì rồi? "

Đột nhiên, Chúc An Sinh chẳng nghe được động tĩnh gì của Vương Vũ Đình nữa.

" Tôi đang chờ thang máy, giờ chỉ có thể sử dụng một thang máy, thang máy còn lại đều hỏng hơn mười ngày nay rồi, nhưng mà hiện tại thang máy đó có người đang đi lên. "

Vương Vũ Đình không biết, Chúc An Sinh nghe xong câu này mắt càng lúc càng mở to hơn, ánh mắt cô tràn đầy sợ hãi, tơ máu đỏ hiện rõ trong mắt cô, cùng lúc đó, Vương Vũ Đình đang chăm chăm nhìn vào các con số hiển thị.

Tầng 2

Tầng 5

Tầng 9

Tầng 12

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Âm Sát Kinh Hoàng

" Mau quay trở về nhà! Khóa chặt cửa vào! Nhanh lên! "

Trái tim Chúc An Sinh như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Cô cảm tưởng như toàn bộ máu trong cơ thể mình đều dồn lên não, mà đầu dây bên kia Vương Vũ Đình bị cô dọa sợ, chẳng kịp nghĩ gì, cứ thế mà chạy theo lời cô nói.

"Tôi quên chìa khóa trong nhà rồi, làm sao bây giờ?"

Vương Vũ Đình không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, tới khi lục trong túi xách không thấy chìa khóa đâu cả, Vương Vũ Đình bắt đầu luống cuống. Không biết vì sao, lúc này trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Mau tránh đi! Rời khỏi khu vực thang máy! Nhanh lên!"

Tầng 15, tầng 18, tầng 22....

Nghe lời Chúc An Sinh nói, cô ta chạy khỏi chỗ thang máy, trước đó còn nhìn lướt qua con số hiển thị. Nhà cô ở tầng 33, thang máy trong chốc lát sẽ tới nơi, Vương Vũ Đình đi tới chỗ ngọai phía bên trái thang máy, ở đó chính là lối cửa thoát hiểm, đây chính là góc chết nếu nhìn từ phía thang máy ra.

Đúng lúc Vương Vũ Đình ngồi xổm xuống trốn đi, thì thang máy cũng lên tới nơi.

Đình..

Một âm thanh vang lên trong đêm khuya tĩnh lặng, tựa như ngọn sóng lăn tăn trên mặt nước tĩnh lặng, nó như là một mũi tên bắn thẳng vào trái tim Chúc An Sinh, dọa sợ Vương Vũ Đình khiến cô ta ngay cả hô hấp cũng không dám.

Im lặng một lúc, Chúc An Sinh nuốt nước miếng, hít sâu vài cái, ổn định lại tâm trạng của mình, rồi cô hạ giọng mình xuống tới mức thấp nhất có thể.

"Vũ Đình, một lúc nữa nếu như có chuyện gì xảy ra cô cũng không được hoảng loạn, cô tin tưởng tôi, tôi sẽ giúp cô. Hiện tại cô nghe tôi nói này, đừng phát ra bất kỳ tiếng động nào, tôi không biết chỗ cô trốn có thể dùng điện thoại hay không. Nếu có thể, hãy để độ sáng màn hình xuống mức thấp nhất, giữ im lặng, chút nữa tôi sẽ liên lạc với cô qua tin nhắn, nếu cô chuẩn bị xong rồi thì sẽ cúp điện thoại, tin tưởng tôi, tôi sẽ lập tức tới chỗ cô, được không?"

Chúc An Sinh nói xong liền giờ màn hình ra nhìn màn điện thoại, trên đó vẫn hiển thị cuộc trò chuyện, nhưng phía bên Vương Vũ Đình không phát ra bất cứ âm thanh nào. Rốt cuộc, sau vài giây Chúc An Sinh cũng dứt khoát cúp điện thoại, ngay tại giây cuối cùng trước khi cúp, cô đã nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng đập cửa vang dội.

"Chú Phương!"

Nghe thấy tiếng đập cửa, Chúc An Sinh hoảng sợ, theo bản năng quay đầu gọi tên Phương Trọng Bình. Sự hoảng hốt này làm cô nhớ tới khoảng thời gian khó khăn của mình khi còn nhỏ, Phương Trọng Bình thật giống như bố cô vậy, tựa như ngọn núi vững chắc, để cô dựa vào.

"An Sinh, cháu đừng hoảng hốt, cháu tiếp tục giữ liên lạc với cô gái kia đi, chú đi lấy xe và liên hệ với đội cảnh sát ngay lập tức, cho chú địa chỉ đi."

.....

Trong bóng tối, Vương Vũ Đình vẫn không biết đang có chuyện gì xảy ra, nguy hiểm mà Chúc An Sinh nói rốt cuộc là gì? Vương Vũ Đình không biết, nhưng trực giác mách bảo cô ta nên tin tưởng Chúc An Sinh, cho nên không do dự lâu, Vương Vũ Đình liền cúp điện thoại. Cũng tại giây cuối cùng trước khi cúp, cô ta nghe được tiếng đập cửa rầm rầm ngay sát bên tai mình.

Rầm rầm rầm!!

Rầm rầm rầm!!

Tiếng đập cửa lớn dọa Vương Vũ Đình thiếu chút nữa thì ném luôn điện thoại đi. Đèn ở tầng 33 lúc này cứ nhấp nháy liên tục, mà ngay lúc này một giọng nam vang lên làm Vương Vũ Đình kinh hãi tới tột đỉnh.

"Vương Vũ Đình! Em mở cửa cho tôi!"

Trước kia, Vương Vũ Đình không hề nghĩ tới, ở trong hoàn cảnh như thế này, thanh âm cô ta nghe thấy được lại là giọng của Lục Kỳ, bạn trai cũ cô ta.

Sao lại là hắn chứ! Sao hắn lại tới đây lúc này? Tới khi nghe thấy tiếng gọi lớn của Lục Kỳ, rốt cuộc Vương Vũ Đình cũng hiểu những gì Chúc An Sinh nói. Nguy hiểm mà Chúc An Sinh cảnh báo cô ta chính là Lục Kỳ.

Lục Kỳ tới đây muốn làm cái gì chứ? Hắn rốt cuộc muốn cái gì ở đây?

Vương Vũ Đình trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng cô ta cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ cô ta càng tưởng tượng ra nhiều điều đáng sợ hơn.

Rầm rầm rầm!!

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa vẫn vang lên mỗi lúc một dồn dập, mỗi tiếng đập tựa như đánh thẳng vào lòng Vương Vũ Đình, thần kinh cô ta căng ra.

Vương Vũ Đình che miệng lại không để mình phát ra tiếng kêu, rồi cô ta nghe theo lời Chúc An Sinh đã dặn, lấy điện thoại trong túi áo khoác ra chỉnh độ sáng xuống mức thấp nhất có thể, hơn thế cô còn để điện thoại về chế độ im lặng. Lúc đó, cô ta mới thấy yên tâm hơn chút.

"Đình Đình, em mở cửa cho tôi đi, tôi biết sai rồi, còn không được sao? Tôi cam đoan lần sau sẽ không tức giận với em nữa, tôi thề. Em cho tôi vào đi, chúng ta làm lành được không?"

Vương Vũ Đình cả người run rẩy, đúng lúc cô ta chuyển chế độ điện thoại thành im lặng và mở tin nhắn để liên lạc với Chúc An Sinh thì giọng Lục Kỳ lại vang lên nữa ở bên kia chỗ ngoặt.

Thanh âm của Lục Kỳ lúc này như là một người khác vậy, giây trước hắn còn tức giận vô cùng thì giờ hắn bỗng trở nên dịu dàng khác thường, lúc này giọng hắn thật dễ nghe, êm tai.

Vương Vũ Đình nhớ rõ trước kia cô ta thích Lục Kỳ cũng là vì giọng nói này, sau đó hai người liền yêu nhau, hai lần đầu hắn tức giận đánh cô ta, cô ta đã nhịn nhưng tới lần thứ ba quả thật Vương Vũ Đình không nhịn nổi nữa.

"Đình Đình, em tha thứ cho tôi một lần này nữa thôi, được không? Tôi cam đoan sẽ không có lần sau nữa, tôi sẽ không chế bản thân mình, em mở cửa cho tôi đi. Tôi còn mua chiếc bánh kem dâu tây em thích nhất, nếu em không mở cửa, tôi sẽ vứt cái bánh này đi, như vậy lãng phí lắm." Thanh âm Lục Kỳ ôn nhu, lại còn cảm thấy như đang làm nũng vậy, nhưng Vương Vũ Đình nghe xong sợ tới mức không dám thờ ơ, mỗi câu mỗi chữ hắn nói đều làm cô ta sồn tóc gáy.

Cô ta cảm tưởng như khí lạnh từ mười tám tầng địa ngục đang dâng lên vậy, da đầu cũng muốn run. Mà chính lúc này cô ta phát hiện ra, cô ta có thể nhìn thấy hình ảnh của Lục Kỳ phản chiếu lại nhờ ánh đèn hành lang hắt lên cửa kính đối diện.

Vương Vũ Đình nhìn hình ảnh từ cửa kính phản chiếu lại, cô ta nhìn được nửa khuôn mặt Lục Kỳ đang cười dịu dàng, hắn cúi đầu nhìn vào mắt mèo ở cảnh cửa nhà Vương Vũ Đình. Trên tay hắn không phải là hộp bánh kem dâu tây như hắn nói, mà chính mắt Vương Vũ Đình nhìn thấy vật hắn cầm theo là một vật sắc nhọn vô cùng lớn.

Trong vô thức, Vương Vũ Đình liền gửi tin nhắn cho Chúc An Sinh, cô ta còn không nhận ra lúc này mặt cô ta đã đầy nước mắt. Vương Vũ Đình chỉ dám gửi tin nhắn thôi, gửi xong cô ta không dám cử động thêm nữa.

Cho tới khi gửi tin nhắn xong, cô ta cứ nắm chặt túi xách của mình. Trong túi cô ta có một lọ phun cay, cô ta thường để trong túi để phòng trường hợp bất trắc, chỉ là từ lúc mua tới giờ cô không thể ngờ rằng lần đầu tiên cô dùng lọ phun cay này có thể dùng để phun vào mặt bạn trai cũ.

[Hắn tới rồi, đang ở trước cửa nhà tôi, lại còn mang theo cả riu nữa. Tôi nên làm gì bây giờ?]

Lúc này Phương Trọng Bình và Chúc An Sinh đang chạy nhanh hết mức có thể tới nhà Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh vừa chỉ đường cho Phương Trọng Bình vừa ngoái chùng lại điện thoại, cô sợ mình sẽ bỏ lỡ tin nhắn của Vương Vũ Đình. Mà Phương Trọng Bình cũng vừa lái xe vừa liên hệ với đội cảnh sát nhanh chóng ập tới nhà Vương Vũ Đình.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng thấy tin nhắn của Vương Vũ Đình, nhưng mới tin nhắn đầu tiên thôi đã khiến cô hít một ngụm khí lạnh rồi.

[Trước tiên cô không được hoảng, mau ổn định lại tâm trạng. Bây giờ cô cứ đứng nguyên ở vị trí đó, đồng thời mau tìm xem cửa thoát hiểm ở chỗ nào.]

"Đối tượng còn mang theo cả riu." Gửi xong tin nhắn cho Vương Vũ Đình, cô liền báo thông tin mới nhận lại cho chú Phương.

"An Sinh, cháu hãy cố gắng trấn an tinh thần của cô gái kia đi, nói với cô ấy rằng chúng ta sẽ nhanh tới, ngàn vạn lần không được hoảng."

"Vâng, cháu hiểu rồi."

[Mở cửa thoát hiểm phát ra âm thanh lớn, tôi không đi được.]

Chúc An Sinh rất nhanh nhận được phản hồi của Vương Vũ Đình, chỉ vồn vện có vài từ nhưng đủ để cô cảm nhận được sự tuyệt vọng tới tột cùng của Vương Vũ Đình.

[Đình Đình, tin tưởng tôi, đừng làm hành động gì thiếu suy nghĩ, chúng tôi đang tới rồi, sẽ tới nhanh hết mức có thể. Còn có nhiều người khác sẽ tới chỗ cô, cô không cần sợ hãi.]

Gửi xong tin nhắn này ánh mắt Chúc An Sinh bỗng hiện lên sự chua xót, cô lúc này cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi của Vương Vũ Đình nhưng cô không thể làm gì cả, lúc này không thể làm được cái gì cả.

Chúc An Sinh giờ đây vô cùng ảo não và hối hận, cô hận lúc đó sao không nói cho Cao Bằng Phi biết điểm đi thường mà cô phát hiện ra chứ, lần đầu tiên cô cảm thấy mình đúng là đồ bỏ đi.

" An Sinh cháu biết không, việc cháu làm rất tốt, bởi vì cháu phát hiện cho nên cô gái đó mới có cơ hội trốn đi, hơn nữa chúng ta nhất định sẽ cứu được cô gái đó. "

Thanh âm Phương Trọng Bình lúc này trầm thấp lại mang theo vẻ uy nghiêm, qua tai Chúc An Sinh, từng lời Phương Trọng Bình nói ầm ập như những tia nắng mặt trời vậy.

[Cảm ơn cô, cảnh sát Chúc, cũng nhờ cô cảm ơn những người đang tới cứu tôi lúc này. Nếu, nhờ may tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi muốn cô chuyển lời tới cho bố mẹ tôi rằng, tôi rất yêu bọn họ, cảm ơn bố mẹ đã đưa con tới thế giới này, đời này có thể là con gái của bố mẹ, con rất hạnh phúc, chỉ là ân nghĩa đành để kiếp sau trả lại, mong bố mẹ không coi con là một đứa con gái bất hiếu, cảm ơn!]

Lại lần nữa nhận được tin nhắn của Vương Vũ Đình, lúc này thì nước mắt cô đã thi nhau rơi xuống, Phương Trọng Bình liếc nhìn vài cái, ông nhú mày thật chặt, ông âm thầm nhấn chân ga lần nữa, đôi mắt ông lúc này vô cùng kiên định.

" Chúng ta sẽ cứu được cô ấy. "

Thanh âm Phương Trọng Bình giờ giống như một con dã thú đang nổi giận.

.....

" Đình Đình, tôi quan sát ở dưới cửa nhà em rất lâu, đèn nhà em vẫn luôn sáng, tôi biết em ở nhà, em mau mở cửa ra đi, nếu em không cần mở cửa cho tôi, tôi thực sự sẽ nổi giận đó. "

Vương Vũ Đình nhìn chăm chăm vào cửa kính đang phản chiếu hình ảnh Lục Kỳ, càng nhìn Lục Kỳ cô ta càng sợ hãi, cô ta thấy Lục Kỳ đang nắm chặt lấy cái ri, giây tiếp theo, một âm thanh đáng sợ vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng gỗ rơi xuống, Vương Vũ Đình có thể nghe được rõ âm thanh những miếng gỗ rơi xuống đất.

" Đình Đình, em đừng sợ, tôi tới để gặp em đây! Ha ha ha! "

Lục Kỳ cứ thế điên cuồng mà cười, tựa như tiếng của quỷ, Vương Vũ Đình nghe sợ tới hồn vía cô ta muốn bay hết, cô ta đứng ở đây, bỗng dưng lại phát hiện, ở cửa kính đang phản chiếu bóng của một người đang di chuyển.

....

Chúc An Sinh lần nữa nhận được tin nhắn của Vương Vũ Đình, chỉ là tin nhắn này vừa gửi tới liền khiến cô há to mồm khiếp sợ.

[Có người đang tới đây!]

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đòn Phản Kích Nguy Hiểm

[Có người? Là ai?]

Vương Vũ Đình nhận được tin nhắn trả lời của Chúc An Sinh, cô ta lúc này vẫn dán mắt vào cửa kính đang phản chiếu màn hình nhỏ hiển thị số tầng thang máy đang đi lên.

[Tôi bỗng nhớ ra ở tầng tôi có một căn hộ có người ở nữa, người đàn ông này thường thì tầm này mới trở về nhà.]

Sau khi gửi tin nhắn cho Chúc An Sinh xong, không biết vì sao, hai người ở hai không gian khác nhau nhưng lại cùng có một dự cảm khác thường, mà cùng lúc đó, người đàn ông trong thang máy kia không hề biết mình đang cận kề nguy hiểm.

Hắn vừa mới kết thúc mấy ngày công tác, lúc này hắn chỉ nghĩ tới việc về nhà ngủ một giấc mà thôi. Đáng tiếc hiện tại giờ chỉ có một cái thang máy hoạt động, thành ra nhiều người ra ra vào vào, dừng hết tầng này đến tầng khác, điều này làm hắn hơi bất mãn.

Nhưng hắn đâu có biết, lúc này ở tầng 33 cũng có một người đàn ông khác đang ấn thang máy, con số hiển thị đang không ngừng tăng lên.

[Tôi nên làm gì bây giờ? Hàng xóm của tôi giờ này có khả năng sẽ chạm mặt với Lục Kỳ.]

Vương Vũ Đình gửi tin nhắn tới, cả hai người Phương Trọng Bình và Chúc An Sinh đều đọc được tin nhắn đó. Tin nhắn vốn vẹn có hai mươi mấy chữ, rất nhanh có thể đọc xong, cũng không biết làm sao cả hai đều rơi vào im lặng, không ai nói tiếng nào.

.....

Vương Vũ Đình lúc này đang trốn ở một góc, nóng lòng chờ đợi, giờ cô ta cảm giác mỗi giây trôi qua như là một năm vậy. Cô ta lúc này ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh phản chiếu ở cửa kính, cảnh tượng trước mắt làm cho cô ta kinh hãi.

Lục Kỳ đã ngưng không phá cửa, đèn ở hành lang nhanh chóng tắt ngúm, trông hắt hờn đây chẳng khác nào một u linh quỷ dị cả.

Vương Vũ Đình miễn cưỡng lắm mới thấy hắt di chuyển tới gần thang máy, ở trong màn đêm đen này, Lục Kỳ nhìn thật giống như thần chết đang giờ cao lười riu chết chóc của mình lên.

Làm sao bây giờ? Bản thân cô ta nên làm gì bây giờ?

Vương Vũ Đình cảm thấy giờ cô ta đang rơi vào một mớ hỗn độn vậy. Cô ta trước vô cùng kỳ vọng rằng, khi Lục Kỳ phá cửa nhà cô ta mà không thấy cô ta đâu cả, sẽ nhanh chóng rời đi thôi, nhưng mà giờ đây cô ta lại cảm thấy chuyện này thật khó khăn. Giờ chẳng lẽ cô ta phải trở mặt nhìn một người vô tội vì cô ta mà chết đi hay sao?

Bản thân cô ta nên làm gì bây giờ? Cô ta nên làm gì bây giờ?

[Giờ trên người cô có gì để phòng thân không?]

Cuối cùng...Cuối cùng, Vương Vũ Đình cũng nhận được tin nhắn trả lời của Chúc An Sinh.

[Giờ trong người tôi có một lọ phun cay.]

[Được! Đình Đình, giờ tôi sẽ nói cho cô nghe một kế sách vô cùng nguy hiểm. Bất luận cuối cùng cô có đồng ý hay không, tôi cũng có thể hiểu cho cô. Nếu như cô đồng ý thì giờ lập tức di chuyển về chỗ cửa thoát hiểm, chờ nghe thấy tiếng thang máy mở ra thì nhắc nhở người hàng xóm đó hãy đóng cửa ngay lập tức. Lúc này chắc hẳn Lục Kỳ sẽ thấy cô nên cô nhớ nhắc nhở người hàng xóm đó nhân cơ hội này thì mở cửa chạy nhanh tới chỗ cửa thoát hiểm và trốn trong đó. Chờ tới khi Lục Kỳ tới gần cô hãy cầm lọ phun cay đó phun thẳng vào mắt hắn ta rồi cũng nhân đó mà trốn đi.]

Vương Vũ Đình đọc nhanh qua kế sách của Chúc An Sinh, trong nháy mắt cô ta quyết định làm theo những gì cô nói, dù sao cô ta cũng không thể trở mặt nhìn một người vô tội chết thay cô được. Đặc biệt, cô sẽ không để Lục Kỳ thực hiện được điều hắn muốn.

Vương Vũ Đình vừa hạ quyết tâm xong, muốn đi thực hiện ngay, nhưng cô ta vừa mới thử cử động một chút liền dừng lại ngay.

[Cảnh sát Chúc, chân tôi mềm nhũn ra rồi, làm sao bây giờ?]

Chúc An Sinh nghĩ ra hàng trăm cách Vương Vũ Đình có thể trả lời mình nhưng không hề cô ta chỉ nhấn tin cầu xin giúp đỡ, nhưng cô cũng thừa hiểu quyết định của Vương Vũ Đình.

[Đình Đình, cô còn nhớ nồi thịt hầm hôm đó của Lục Kỳ chứ?]

Vương Vũ Đình vì cảm thấy chân mình mềm nhũn nên mới cầu xin sự giúp đỡ của Chúc An Sinh, nhưng mà không biết cô ta có thể chuẩn bị tinh thần để đón nhận một sự thật hay không.

Đương nhiên cô ta nhớ rõ rồi, khi cô ta đặt chân tới thành phố này, trong lúc cô ta cô độc bất lực nhất, chính Đa Đa làm bạn với cô ta, trong lòng Vương Vũ Đình đã sớm xem Đa Đa là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình. Hơn thế nữa, cô ta còn coi Đa Đa là người thân duy nhất của mình trong thành phố này.

[Đó chính là thịt chó!]

" Há? "

Vương Vũ Đình căn bản quên luôn kế sách vừa rồi Chúc An Sinh nói, chạy một mạch về phía cửa thoát hiểm, sự đau khổ này như muốn xé rách cõi lòng cô ta. Sự đau khổ của cô ta dường như đã xé rách sự yên tĩnh của màn đêm

Ở chỗ thang máy, Lục Kỳ đang ngậy cả người ra, hắt kinh ngạc nhìn về phía Vương Vũ Đình, lúc này trên mặt hắn bỗng hiện lên vẻ quỷ dị.

Lục Kỳ đâu thể ngờ được, hắn phá cửa nhà cô ta cả một đêm như vậy mà hóa ra cô ta lại trốn ngay ở bên ngoài? Rõ ràng khi hắn đứng dưới nhà Vương Vũ Đình thì đèn nhà cô ta vẫn còn sáng cơ mà.

Vương Vũ Đình sao có thể biết là hắn sẽ tới đây, lại còn biết đằng mà trốn đi trước? Lục Kỳ trong lòng dù có chút nghi hoặc, nhưng giờ xem ra cũng không còn quan trọng nữa rồi.

" Ha ha ha, Đinh Đinh, em làm tôi tìm kiếm thật mệt đấy. "

Lục Kỳ điên cuồng mà cười, hấn kéo lê trước rìu của mình dọc hành lang, điều này làm hấn nhớ tới những tên sát nhân trong các bộ phim điện ảnh, hấn bỗng nhiên hiểu ra vì sao những tên sát nhân đó lại có hành động này, thật là thú vị nha!

" Đinh Đinh, sao em lại chạy đi như thế? Em quên rằng trước kia chúng ta yêu nhau nhiều như thế nào sao? "

" Em chẳng lẽ không nhớ tôi hay sao? Tôi thì đang nhớ em tới phát điên rồi đây này. "

" Đinh Đinh, xem ra em cần phải chạy nhanh hơn đấy, không thì, tôi sắp đuổi kịp em rồi đây này. "

Lục Kỳ nhìn cô ta mở cửa thoát hiểm mà chạy trốn, cảm thấy buồn cười, hấn thấy Vương Vũ Đình đúng là luôn ngây thơ đáng yêu như trước, rõ ràng là Vương Vũ Đình muốn trốn đi, nhưng lại bị dọa tới nỗi tự bại lộ chính mình. Lục Kỳ cuối cùng vẫn cảm thấy Vương Vũ Đình chính là một kiểu người chỉ biết vâng vâng dạ dạ, dù cho có bị hấn đánh thế nào thì cũng sẽ tha thứ cho hấn mà thôi.

Wương Vũ Đình chung quy sẽ không thoát nổi hấn đâu!

Hấn cực kỳ vui sướng khi nghĩ như vậy! Tới khi hấn đi tới chỗ cửa thoát hiểm, nhìn trên nhìn dưới cũng không thấy bóng dáng Vương Vũ Đình đâu, hấn cảm thấy có gì đó không đúng.

Cuối cùng, hấn thấy như có một con mãnh thú từ phía bên trái nhào ra cắn cho hấn một phát thật mạnh.

" A!! "

Wương Vũ Đình đời này lần đầu nghe được tiếng gào thét thảm thiết như vậy.

Lục Kỳ ngay lúc này lại bị phun cay phun trúng mặt mình, sự đau đớn lúc này của hấn khiến hấn không thể làm gì cả. Vương Vũ Đình dùng áo khoác che miệng và mũi của mình lại, tận mắt nhìn hấn đang quằn quại đau khổ.

Lục Kỳ ở dưới đất đau khổ lẫn lộn vẫn không thể hiểu nổi tình huống này, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Cảnh sát à? Sao mà cảnh sát nhanh như vậy đã tới đây được? Vương Vũ Đình sao? Chính người phụ nữ này đã làm tất cả những việc vừa này?

Lục Kỳ không rõ nhưng cảm giác đau đớn của hấn lúc này là chân thật nhất.

Hấn biết mình không thể thất bại như vậy được! Hấn trước nay chưa từng có ý chí gì, hấn bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh tìm lối rìu của mình, hấn thề, chỉ cần hấn cầm được lưỡi rìu lên thì Vương Vũ Đình không xong với hấn đâu.

Hấn muốn băm Vương Vũ Đình ra thành trăm mảnh!

" Cậu đang muốn tìm cái gì? "

Âm thanh lạnh lùng vang lên trong không gian trống trải này, Lục Kỳ lúc này như đã lấy lại được ý thức, hấn không thể gục ngã bây giờ được, nhưng cho dù giờ có người hấn đồ đầy mồ hôi, nổi gân xanh đi chăng nữa thì mắt hấn cũng chỉ mở mắt được một chút thôi.

Lục Kỳ căn bản không nhìn rõ, thứ hấn thấy chính là một thân ảnh mơ hồ, thân hình đó cao cao đứng thẳng, thật giống như chiến thần thời cổ xưa tái thế.

" Cậu đang tìm cái rìu sao? "

" A, giờ tôi đem cho cậu thứ còn lớn hơn cả rìu nhé. "

" A!! "

Một lần nữa, từ lối cửa thoát hiểm vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu cứ vang vọng nơi đó, rồi cuối cùng ở đó cũng không còn âm thanh nào nữa, tất cả đều biến mất.

.....

Chúc An Sinh và Phương Trọng Bình vừa xuống xe đã nhanh chóng chạy lên tới nhà Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh cẩn thận đi từng bước về phía trước, Phương Trọng Bình đi phía sau cẩn thận rút súng ra, bảo vệ cô từ phía sau, rồi cả hai người vào thang máy đi thẳng lên tầng 33, cửa thang máy vừa mở ra hai người liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Phía bên tay phải thang máy chính là nhà Vương Vũ Đình, mà lúc này cửa nhà cô ta đã sớm bị phá tanh bành, cửa bị phá thành một lỗ hổng lớn, dưới đất đầy những mảnh gỗ vụn.

" Có người không, cảnh sát đây. "

Chúc An Sinh, Phương Trọng Bình không dám hành động sơ suất, hai người tựa lưng vào nhau cảnh giác quan sát tứ phía. Điều Chúc An Sinh muốn thực hiện đầu tiên là phải tìm xem Vương Vũ Đình đã.

Kẹt kẹt!

Tiếng cửa kỳ quái vang lên, Phương Trọng Bình ngay lập tức chĩa súng về phía nhà Vương Vũ Đình, may mà người mở cửa chính là Vương Vũ Đình. Lúc này cục đá nặng trong lòng hai người có thể thả xuống được rồi, nhưng ngay sau đó hai người lại bị đồ vật Vương Vũ Đình cầm trong tay làm cho kinh sợ.

Chúc An Sinh nhìn tay Vương Vũ Đình cầm rìu, mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống. Cũng may, cô nhìn một lượt người cô ta cũng không phát hiện ra có bất cứ vết máu nào.

"Đình Đình, cô hãy đem rìu bỏ xuống đi, giờ cô an toàn rồi. "

Nghe được lời Chúc An Sinh nói, Vương Vũ Đình giống như người tỉnh lại từ trong mộng vậy, lập tức buông rìu xuống, ánh mắt cô ta như nhìn thấy điểm tựa, không nghĩ ngợi nhiều lập tức chạy bổ nhào vào người Chúc An Sinh.

Vương Vũ Đình tựa người vào bả vai Chúc An Sinh, khóc như một đứa trẻ, Chúc An Sinh vô cùng đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể vỗ vỗ an ủi, thì thầm bên tai cô ta: "Không có việc gì nữa rồi, tất cả đều đã qua rồi. "

Phương Trọng Bình lúc này lặng lẽ quan sát cái thang máy hồng kia, ông càng nhìn càng tức giận, nhìn xem cửa thang máy giờ còn có cả bụi rồi, chung cư cao tầng như vậy mà không chịu sửa chữa gì cả, thật sự quá đáng khiến người khác giận sôi máu! Phương Trọng Bình quyết định, chờ ông giải quyết xong vụ này sẽ đi tìm người quản lý khu này hỏi rõ mới được.

"Cô gái nhỏ, đừng sợ, người này là do cháu trời lại sao? "

Thanh âm của Phương Trọng Bình vang lên, mang theo vẻ uy nghiêm, Vương Vũ Đình nghe xong cũng bình tĩnh hơn không ít, cảm thấy đây là người đáng tin cậy, có thể dựa vào, cũng không quá sợ hãi nữa.

"Là hàng xóm giúp cháu trời hẳn lại, nhưng có lẽ vì sợ quá nên anh ấy về nhà luôn rồi. "

"Cháu làm rất tốt, đôi khi không chế còn khó khăn hơn công kích rất nhiều đấy. "

Phương Trọng Bình tựa như muốn khích lệ tinh thần Vương Vũ Đình nhưng cô ta nghe xong chỉ theo bản năng cúi đầu xuống.

Chúc An Sinh nhìn thấy hành động này của Vương Vũ Đình, đó là động tác thể hiện sự áy náy. Chúc An Sinh tiến tới gần Phương Trọng Bình hai bước, cô lúc này mới nhìn rõ được tình huống của Lục Kỳ, cô cũng hiểu rõ được ý tứ trong lời của Phương Trọng Bình có nghĩa là gì.

Chúc An Sinh đột nhiên cảm thấy, có thể lần này Vương Vũ Đình gặp rắc rối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ấn Đầu Tiên – Xong

Chúc An Sinh có thể thấy trên đùi Lục Kỳ có một vết thương thẩm máu, mà dựa theo cách cô bày cho Vương Vũ Đình thì cùng lắm hẳn cũng chỉ trúng cái xịt cay thôi chứ, trên người hẳn không nên có vết thương nặng như vậy, giờ giải thích hợp lý nhất chính là, sau khi Vương Vũ Đình phun xịt cay vào mặt Lục Kỳ làm hẳn mất đi khả năng hành động thì lại làm hẳn bị thương thêm lần nữa.

Nếu như Lục Kỳ chỉ bị Vương Vũ Đình xịt trúng phun cay thôi thì đây là hành động tự vệ chính đáng của cô ta nhưng vết thương thứ hai xảy ra ngay sau đó thì còn cần phải xem xét.

"Cô gái nhỏ, cháu có người bạn nào thân có thể ở nhờ không? Buổi tối hôm nay nhà cháu e là không ở được rồi. "

Phương Trọng Bình tận lực dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, ông thật thương cho cô gái nhỏ vô tội này.

"Vâng, một chút nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho bạn mình, cảm ơn chú. "

"Vậy đừng ngại người ở đây nữa, để An Sinh đưa cháu ra khỏi đây, nơi này cứ giao cho chú là được, chú có một tấm danh thiếp, có gì cháu cứ tới đây tìm người này, thằng nhóc này chắc chắn sẽ giúp cháu, nó đang nợ ân tình của chú đấy. "

Phương Trọng Bình vừa dứt lời liền vội ra, rút trong ví một tấm danh thiếp đưa cho Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn qua một cái, tên cái người trên danh thiếp kia cô cũng nghe qua, đó là một văn phòng luật sư có tiếng ở thành phố này, ở đây ai ai cũng biết, đây chính là sống trên đỉnh kim tự tháp còn gì nữa.

Trước khi rời đi Chúc An Sinh còn nói đôi câu với Phương Trọng Bình nhưng bị ông làm lơ, nghĩ tới đây tâm trạng cô hơi trầm xuống, lần này xem ra cô cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Làm người bị hại lâm vào trạng thái nguy hiểm là một, hay nói rộng ra một chút thì là kích thích Vương Vũ Đình là hai, nếu không phải cô kích thích Vương Vũ Đình thì có khi hẳn cũng không có vết thương ở đùi như thế này.

" Chú Phương... "

Phương Trọng Bình vẫn không để ý tới tiếng gọi của Chúc An Sinh, cô biết lần này có lẽ ông thực sự tức giận rồi, trong trí nhớ của cô thì chỉ có hai lần cô khiến ông tức giận, một là khi ông biết cô dám thay đổi nguyện vọng trường đại học sau lưng mình, lần thứ hai chính là lần này.

Làm sao bây giờ? Chúc An Sinh không biết phải làm gì mới tốt, trước mắt cô phải đưa Vương Vũ Đình rời khỏi hiện trường đã.

Đưa Vương Vũ Đình tới đồn công an lấy lời khai xong cô lại đánh xe đưa cô ta tới nhà bạn, cả dọc đường Vương Vũ Đình đều im lặng, Chúc An Sinh cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy thì chuyện này sẽ tạo ra bóng ma tâm lý trong lòng cô ta nên cô chủ động mở miệng nói chuyện.

" Đình Đình, nếu như cô có yêu cầu gì cứ nói cho tôi biết, tôi quen khá khá các bác sĩ tâm lý, bọn họ đều vô cùng giỏi, tôi tin tưởng bọn họ sẽ có cách làm cho cô quên đi chuyện này. "

" Cảm ơn cô, cảnh sát Chúc, nhưng tôi cũng không yếu đuối như vậy đâu, mặt khác tôi muốn cảm ơn cô hôm nay đã báo cho tôi biết, nếu không phải có cô, chỉ sợ hôm nay tôi lành ít dữ nhiều. "

Thấy Vương Vũ Đình cảm ơn mình như vậy, sắc mặt cô hơi biến, chính cô cảm thấy hành động hôm nay của mình thật thiếu suy nghĩ. Nếu không phải Vương Vũ Đình hôm nay mạng lớn có lẽ sẽ gây ra một thảm kịch cũng nên. Nghĩ tới đây cô liền cảm thấy lạnh sống lưng, lại nhớ tới thái độ lạnh nhạt của Phương Trọng Bình với cô.

" Bất quá, cảnh sát Chúc, tôi có vấn đề muốn hỏi, nếu như nó thực sự tới... "

Vấn đề Vương Vũ Đình do dự hỏi cô, lúc này trái tim cô ta đau nhói, cô ta khó có thể tưởng tượng được Lục Kỳ lại làm ra loại chuyện tàn nhẫn biến thái này.

Điều càng khiến Vương Vũ Đình sợ hơn chính là, nếu như ngày đó cô ta ăn nồi thịt hầm kia thì chỉ sợ sau này cô ta sẽ không dám ăn đồ ăn mặn mát, mà ngay cả bây giờ cô ta cũng cảm thấy dạ dày mình như muốn trào ngược vậy.

" Cái này cũng không thể đảm bảo trăm phần trăm, chuyện đó là do trực giác tôi mách bảo thôi, nhưng tôi vẫn hy vọng cô chuẩn bị vững tâm lý, bởi vì trên thế giới này những chuyện trùng hợp xảy ra rất ít, cho nên tôi mới gọi điện thoại tới cho cô, kế tiếp tôi sẽ điều tra nhà Lục Kỳ, nơi này khẳng định sẽ tìm thấy đáp án. "

" Cảnh sát Chúc, nếu như nồi thịt hầm đó là Đa Đa, thì có phải chính tôi đã vứt bỏ Đa Đa rồi không? Là tôi tự mình vứt Đa Đa là thùng rác, là vì tôi không biết nhìn người cho nên mới hại chết Đa Đa, phải không? "

Trên mặt Vương Vũ Đình lúc này đã rơi nước mắt, Chúc An Sinh càng nhìn cô ta càng cảm thấy đau lòng, cô chỉ có thể dùng ánh mắt kiên định nói cho cô ta biết đáp án chính xác: " Đương nhiên không phải. "

" Đình Đình, cô phải biết rằng, một người không nên vì sự sai lầm của người khác mà cảm thấy áy náy. Trên thế giới này mọi người đều có chung một tâm lý, khi đối diện với tội phạm mà đau khổ sợ hãi thì chính bản thân đã giúp tội phạm đạt được thắng lợi hân hoan, cô có thể phản kích như vậy thì việc cô có thể sống sót càng cao. "

Chúc An Sinh không biết, khi cô đang nói, Vương Vũ Đình vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, cho tới khi cô nói xong thì Vương Vũ Đình mới nở nụ cười.

" Cảm cô cảnh sát Chúc, cô thật xinh đẹp. "

Chúc An Sinh biết Vương Vũ Đình sẽ cảm ơn cô nhưng không nghĩ rằng cô ta còn khen cô nữa, cô đương nhiên nhận thức được mình lớn lên cũng không tồi nhưng không ngờ lại có mị lực lớn như vậy, tới nỗi nam nữ đều không tha? Hôm nay cô còn cứu mạng Vương Vũ Đình một lần, không phải vì thế mà cô ta thích cô rồi đây chứ?

Wương Vũ Đình đương nhiên không biết lúc này đầu óc Chúc An Sinh suy nghĩ sâu xa tới mức nào, cô ta yên lặng mở điện thoại ra, trong ảnh có biết là bao nhiêu ảnh chụp, Vương Vũ Đình thiếu chút nữa không nhận được mà khóc thành tiếng, nhưng cô ta nhớ tới lời Chúc An Sinh nói, lập tức nghẹn ngào nuốt nước mắt lại, gọi điện thoại cho bố mẹ.

Khi Vương Vũ Đình nói chuyện với bố mẹ, cô ta không nhận ra được sự thay đổi tâm tình của Chúc An Sinh, nghe thấy Vương Vũ Đình nói chuyện thân mật với bố mẹ như vậy, cô giương khóe miệng lên, nhàn nhạt nở nụ cười, nhưng ánh mắt cô không giấu nổi sự cô đơn.

Ngày tiếp theo.

Chúc An Sinh vừa bước vào đồn công an liền nhận được một tràng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt, lão Lư và Cao Bằng Phi nhiệt tình vỗ tay tán thưởng, vỗ mạnh như vậy hai người này chắc chẳng sợ đau tay đâu.

"Tình huống gì thế này?" Chúc An Sinh nhìn cảnh tượng trước mặt, cô cảm thấy mịt mờ.

"An Sinh, cô lợi hại thật! Cô biết mà trước nay bên mình luôn bị đội hình sự không xem vào mắt, nhưng ở đây cô là người nhạy bén thông minh, lại nói hôm qua vừa bùng nổ một vụ lớn như thế, hiện tại trên dưới ai cũng biết chuyện hôm qua cô cứu người, bọn tôi đều được hưởng ké ánh hào quang từ cô đây, sáng nay nhìn bộ dáng nuốt không trôi bữa sáng của lão Trương bên đội hình sự, thật là thoải mái."

Lão Lư lập tức giải thích với cô tình huống hiện tại, khi nhắc tới lão Trương ở đội hình sự về mặt lão Lư đặc biệt thoải mái.

"Trên dưới cảnh sát toàn thành phố đều biết? Không khoa trương đấy chứ?"

"Không khoa trương. Giết chết chú chó của bạn gái cũ, còn nấu lên cho cô ấy ăn, loại biến thái này đâu phải là hạng thường đâu, huống hồ nếu không có cô cảnh sát thì cô gái kia đã gặp nguy hiểm rồi, vì vậy vụ án xuất sắc này trong đêm đã lan truyền với tốc độ ánh sáng. Hiện tại cục cảnh sát ai cũng biết đồn mình có một cô gái xinh đẹp lại tài giỏi, cô không biết hôm nay có bao nhiêu người tới tìm tôi để xin số cô đâu."

Cao Bằng Phi cũng tới góp vui, bộ dáng chính là muốn xem náo nhiệt, đặc biệt khi nói tới việc có người xin số điện thoại Chúc An Sinh, trên mặt lộ rõ vẻ ghét bỏ: "Tôi đương nhiên một người cũng không cho rồi."

"Tôi cảm ơn mọi người, nhưng đừng có mà khen tôi nữa được không, tôi sợ tí nữa mình co chân bỏ trốn đấy." Chúc An Sinh bắt đầu nói, lời khen của lão Lư và Cao Bằng Phi đúng là khiến cô xấu hổ muốn chết, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy phi thường vui vẻ.

"Nào, kể đi, tại sao lúc đó cô lại biết cách liên hệ vụ chú chó mất tích với người bạn trai cũ kia?"

Đây là điều mà tất cả mọi người đều tò mò, nhưng nghe Cao Bằng Phi hỏi thế cô lại không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ cô lại nói, khi cô chuẩn bị lấy thịt sườn cho Phương Trọng Bình liên liên tưởng tới? Như vậy có khi điều mà mấy người tò mò ở đây không chỉ dừng lại ở vụ án nữa.

"Thực giác của phụ nữ."

Chúc An Sinh nói, nhưng đây cũng không tính là cô đang nói dối vì thực sự là cô đã đoán mà.

"Tôi còn tưởng gì gay gắt lắm, không thú vị chút nào."

Thấy Chúc An Sinh chỉ trả lời cho có lệ, cả đám người bắt đầu nháo nhào lên, cô cũng bị cảnh tượng này làm cho to đầu, cũng may đúng lúc đó có một tiếng khụ vang lên, nháy mắt chỗ này liền yên tĩnh.

Mọi người đều quay lại, không biết sở trưởng đã xuất hiện từ lúc nào, bộ dáng chau mày kia là đang biểu hiện sự bất mãn.

"Đang làm cái gì đây hả, một chút kỷ luật cũng không có, thời gian làm việc là để cho mấy người làm cái trò mèo này à?"

Nghe tiếng sở trưởng quát, mọi người đều im lặng trở về vị trí của mình, nhìn lướt qua thấy tất cả đã về vị trí, lúc này sở trưởng mới quay sang nói với cô: "Chúc An Sinh, tới văn phòng tôi một chuyện."

Dứt lời, ông liền xoay người trở về văn phòng của mình, để lại một mình Chúc An Sinh đứng đó với vẻ mặt mờ mịt, sở trưởng có chuyện gì cần tìm cô cơ chứ?

"Chúc An Sinh, cô còn đứng đực ra đó làm gì nữa. Khẳng định là sở trưởng muốn khen thưởng cô đấy."

Cao Bằng Phi vẫn không thôi hóng chuyện, ngồi về chỗ của mình rồi mà vẫn còn chú ý tới chuyện bên này, nhưng cô cảm thấy sở trưởng đâu có giống sẽ khen thưởng cô đâu? Chúc An Sinh nghĩ thế nào cũng thấy không giống.

Mang theo hoài nghi trong lòng, cô đi tới văn phòng sở trưởng.

"Sở trưởng, ngài tìm tôi?"

Tâm trạng cô vô cùng thấp thỏm, cô đẩy cửa bước vào, rõ ràng cô nhìn sở trưởng ngồi sau bàn làm việc đang mỉm cười hòa ái với cô, nhưng sao cô không thấy nó xuất phát từ tận đáy lòng nhỉ, cứ cảm thấy có dự cảm xấu vậy.

"An Sinh, ngồi đi."

Sở trưởng khách khí mời cô ngồi xuống, cô còn cảm thấy mất tự nhiên, Chúc An Sinh thấy văn phòng này thật yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi làm cô sợ hãi.

" Chúc An Sinh, đầu tiên tôi muốn khen ngợi cô, Vương Vũ Đình có thể sống sót được, không thể không kể tới công của cô. "

" Ha ha, cảm ơn sở trưởng, đây là điều tôi nên làm. "

Chúc An Sinh nghe tới đây tâm cũng lạnh đi một nửa, khi nghe được chữ đầu tiên thì cô đã biết sở trưởng tìm mình chẳng có chuyện gì tốt cả, giờ cô đột nhiên nhớ tới thái độ đêm qua của Phuong Trọng Bình với mình.

" Bất quá, cô có công nhưng cũng mắc lỗi, cho nên chúng ta cần phải làm rõ, việc nào ra việc đấy, cho nên thật đáng tiếc tôi phải nói cho cô biết rằng, sau bao nhiêu quyết định thì tôi nghĩ thời gian này cô nên tạm về nghỉ ngơi một thời gian. "

Chúc An Sinh thậm chí còn chuẩn bị tâm lý để viết bản kiểm điểm, nhưng cô không ngờ tới, điều cô bị phạt không chỉ dừng lại ở đây.

" Sở trưởng, ngài đang đùa tôi đúng không, ngài bảo tôi trở về nghỉ ngơi, đây không phải là tạm thời muốn cách chức tôi sao? Đúng là tôi có thiếu suy nghĩ trong cách sắp xếp, nhưng ưu khuyết điểm cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu, sao nói cách chức là cách chức ngay được. "

" An Sinh, cô phải hiểu rằng, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ý tứ đều thể hiện trên mặt chữ, tôi cũng không có cách nào khác. "

Sở trưởng quyết không công cái nôi này trên lưng, bởi vì ông cũng không rõ tại sao kết quả xử lý lại như vậy, Phuong Trọng Bình muốn ông đóng vai phản diện, ông cũng không ngu tới độ đấy đâu.

" Tôi biết rồi, cảm ơn ngài, sở trưởng. "

Chúc An Sinh chẳng lẽ còn không nghe ra ý tứ trong lời sở trưởng sao? Cảm ơn xong cô liền đi ra khỏi văn phòng, rồi đi ra khỏi đồn công an luôn, để lại một đám người nhiều chuyện kia với vẻ mặt mờ mịt.

Ở ngoài đồn công an, cô bấm điện thoại gọi cho Phuong Trọng Bình, cô muốn đích thân hỏi cho rõ ông, tại sao lại tạm thời cách chức của cô.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối, nhưng không để cho cô kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói trầm thấp mang theo vẻ uy nghiêm của Phuong Trọng Bình:

" Không sai, là chú làm. "

Phuong Trọng Bình thế mà lại trực tiếp thừa nhận việc mình đã làm, đây là điều cô không ngờ tới.

" Chúc An Sinh, cháu còn nhớ vì sao bố cháu đặt tên cho cháu là An Sinh không? Ông ấy nói với chú, mong cháu cả đời này có thể bình an hạnh phúc, cho nên chú đã đồng ý với bố cháu sẽ không để cháu đi trên con đường nguy hiểm, ngày hôm qua là lần thứ ba chú cự tuyệt lời mời của đội trưởng Lý mời cháu tới đội hình sự, chú nghĩ, cháu nên nghĩ tới bố mình, hiểu rõ quyết định của chú, vậy cháu từ chức đi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trì Trừng (1)

Tầm 5 rưỡi chiều, Chúc An Sinh hoảng sợ từ trong ác mộng mà tỉnh giấc, bên tai cô cứ vang vang câu nói của Phuong Trọng Bình " Cháu từ chức đi. "

Tự cô lúc đó cũng không đáp ứng yêu cầu của Phuong Trọng Bình, nhưng thế thì có ích lợi gì chứ? Tuy rằng có thể giữ được chức vụ hiện tại của mình, nhưng cô phải ngồi ngốc ở nhà tận ba ngày, đừng nói tới được vào đội hình sự, đó đúng là ước mơ không thể với tới.

Tay trái cô xoa xoa đầu cho bớt đau, tay phải cô lần mò trên giường tìm điện thoại di động, mở điện thoại lên cô mới phát hiện, cô đã dành thời gian gần như cả ngày để ngủ rồi, giờ đã gần tối rồi.

" Chúc An Sinh, sao mày có thể sống cuộc sống như thế này chứ? "

Chúc An Sinh nhìn màn hình di động tối đen đang phản chiếu hình ảnh của mình, nhìn không được mà tự ngồi nói chuyện một mình. Hình ảnh phản chiếu cô lúc này là người có mái tóc bù xù, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, miễn đề cập tới kiểu áo ngủ như người già trung niên mà cô cho là thoải mái, bộ dáng đúng là vô cùng chán nản.

Bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy, có phải chính cô cũng sắp buông bỏ luôn giấc mơ được vào đội hình sự rồi không?

Chúc An Sinh quay đầu nhìn đầu giường mình, trên đó có đặt mấy khung hình, trong đó có một khung có bức ảnh cũ, nó đã bị ố vàng, Chúc An Sinh nhớ rất rõ, lúc chụp bức ảnh này cô đang muốn cù bố mẹ, họ cười lên thật thoải mái, người chụp ảnh đã chớp lấy cơ hội này mà chụp.

" Bố, mẹ, con thật nhớ hai người. "

Chúc An Sinh nhìn không được, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống khung ảnh, cô vội vàng dùng tay áo lau khô nước mắt, đối với việc lần này Phương Trọng Bình làm, sự tức giận của cô cũng đã vơi đi phần nửa.

Đúng vậy, cô làm sao có thể đi oán giận Phương Trọng Bình được đây? Phương Trọng Bình đối với cô vô cùng tốt, việc không muốn cho cô vào đội hình sự là nguyện vọng của bố cô, mà cô thì hoàn toàn hiểu được ước muốn này của bố. Chúc An Sinh còn nhớ rõ khi đấy cô tới cửa hàng mua kem, cô mua xong ra ngoài không thấy mẹ mình đâu cả, hai ngày sau cô nhận được tin bố mẹ mình đã qua đời. Phương Trọng Bình cũng không có ý định giấu diếm cô bất cứ thứ gì, ông nói bố mẹ cô bị kẻ xấu trả thù, kẻ xấu đó đã bắt cóc mẹ cô, và bố cô đi cứu, cho dù là trong tình huống nào thì bố cô vĩnh viễn sẽ bảo vệ mẹ.

Phương Trọng Bình không lừa cô, khi cô tới nhà xác, nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của bố mẹ, máu chảy ra giờ đã đông cứng vào thành vết ố rõ rệt, mà trước lúc chết bố cô đã ôm chặt mẹ cô, ngay tới cả pháp y cũng không thể tách thi thể hai người họ ra được.

Sau này, khi cô trưởng thành hơn một chút mới biết được rằng, lúc đó bố mẹ cô bị trói chặt và bị người xấu đánh cho tới chết, bố cô là người bị thương nặng nhất, xương gãy rất nhiều, biến dạng không nhận ra hình dáng ban đầu, nhưng dù là vậy ông vẫn chống đỡ tới khi nhìn thấy cứu viện để nói ra di nguyện của mình.

Phương Trọng Bình đáp ứng ông sẽ lo cho Chúc An Sinh thật tốt, cũng đáp ứng sẽ để cô tránh xa hết những thứ xấu xa, để cho cô có một đời bình an vui vẻ hạnh phúc, đó là điều mà ông hy vọng.

Cho nên lúc trước khi Phương Trọng Bình biết cô dám lên sau lưng ông thay đổi nguyện vọng trường đại học, ông vô cùng tức giận. Nhưng ông cũng không thể làm gì được, ông thể nhân tâm đối với cô, cho nên cuối cùng ông vẫn mắt nhắm mắt mở để cô thi vào học viện cảnh sát, nhưng vì để không thất hứa, ông trăm phương nghìn cách ngăn cản cô đi làm cảnh sát, vậy nên công việc của cô ở đồn công an hiện tại chính là sự nhún nhường lớn nhất của ông rồi.

Tất cả những điều này cô đều hiểu rõ cả, nhưng cô không cam tâm mình phải bỏ đi lý tưởng sống của bản thân, lần này cô lập công, Phương Trọng Bình dường như sợ cô sẽ được chiêu mộ tới đội hình sự, hết cách, ông chỉ có thể đưa ra đòn cuối cùng.

Thực sự nên từ bỏ sao? Chúc An Sinh tự hỏi lòng mình, nhưng cô lại không tìm được đáp án như mong muốn, cô không muốn làm Phương Trọng Bình khó xử, càng không muốn làm trái với di nguyện của bố mình, nhưng cô lại càng không muốn cả đời này mình sống trong nuối tiếc.

Nên làm gì bây giờ? Chúc An Sinh không nghĩ ra được gì cả, chỉ có cái dạ dày cô đang biểu tình muốn cô đi tìm đồ ăn cho nó mà thôi.

Không muốn suy nghĩ nhiều tới chuyện đó nữa, cô hiện tại vẫn nên lấp đầy cái bụng đã, nhẹ nhàng đặt khung ảnh trở về vị trí của nó, cô lập tức nhảy xuống giường đi vào nhà bếp. Vừa mở tủ lạnh ra cô mới nhớ rằng hơn tháng nay cô chẳng mua đồ ăn! Chúc An Sinh quyết định đi tìm vị cứu tinh cuối cùng của mình – cơm hộp!!

Kính coong...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trì Trì (2)

" Ai thế. "

Đúng lúc Chúc An Sinh muốn đi vào phòng ngủ tìm điện thoại di động thì chuông cửa vang lên, vì dạ dày đang trống không cho nên cô cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng tức giận.

Kính coong...

Kính coong...

Kính coong...

Bên ngoài có lẽ đã nghe thấy tiếng Chúc An Sinh, nhưng lại không lên tiếng, cứ thế mà ấn chuông cửa như muốn ấn nát luôn, Chúc An Sinh bị chuông cửa làm phiền khiến đầu cô như muốn nổ tung.

Vô cùng hùng dũng đi ra cửa, cô thể cô phải giáo huấn cái người đang đứng bấm chuông kia một trận mới được.

" Đừng có ấn nữa. "

Cửa còn chưa mở ra nhưng cô đã hét toáng lên rồi, vì bất ngờ với hành động của cô nên người đứng ngoài cửa đang ấn chuông cũng giật mình ngay

người ra.

Chúc An Sinh thấy người ẩn chuông là một người đàn ông lạ thì sự tức giận đã vơi đi không ít, cô chỉ là cáu vì đang đói thôi còn cô vẫn có thể cư xử bình thường với người ta mà, huống chi người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ vô cùng đẹp trai.

Người đàn ông trước mặt cô ăn mặc vô cùng giản dị, một chiếc áo trắng có hình chữ T và quần jean, chân đi một đôi giày thể thao giản dị, anh lớn lên ngoại hình đẹp trai cho nên cho dù mặc quần áo đơn giản như thế nào thì vẫn đẹp. Người này sống mũi cao thẳng, còn đeo kính râm, Chúc An Sinh cảm thấy người này đeo kính mang theo một loại khí chất rất ưu nhã.

" Cô chính là Chúc An Sinh? "

Khi người đàn ông này mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt Chúc An Sinh lại cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình đập rộn ràng, nhưng dù thế thì cô vẫn phải cảnh giác một chút đối với điều này.

" Anh quen tôi sao? Anh là ai? "

" Cũng không tệ, biết cảnh giác đấy, tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là Trì Trùng. "

Trì Trùng? Chúc An Sinh cảm thấy cái tên này quen quen, cô lần nữa quay lại nhìn Trì Trùng, cô cảm thấy gương mặt có chút quen thuộc, đột nhiên, Chúc An Sinh mở tròn to hai mắt: " Anh là Trì Trùng? "

" Sao thế, chứ không cô nghĩ tôi có thể là ai? "

" Từ từ, anh đừng có cử động. "

Chúc An Sinh liền chạy biến mất trong ánh mắt nghi hoặc của Trì Trùng, đợi tới lúc cô quay ra đã thấy trên tay cô cầm một quyển sách, anh liếc mắt là có thể nhìn thấy, ảnh bìa quyển sách chính là hình anh.

Một lần nữa trở ra cửa, cô cẩn thận so sánh hai khuôn mặt phiên bản ngoài đời thực và phiên bản bìa quyển sách, rốt cuộc so sánh đi so sánh lại, cô kết luận rằng... Trì Trùng thực sự đang đứng ở ngay trước mặt cô.

Lần đầu tiên Chúc An Sinh biết tới Trì Trùng chính là từ vị giáo sư giảng dạy cô, đây chính là người hâm mộ Trì Trùng.

Trước kia trong một buổi học có học sinh đã nhắc đến Trì Trùng, điều này khiến cho giáo sư vô cùng tò mò, xuất thân là con nhà nòi, từ nhỏ đã thông minh hơn người, 15 tuổi đã trợ giúp bố của mình phá được một vụ án lớn ở Mỹ, bố anh chính là cục trưởng, bởi vậy chuyện của Trì Trùng được rất nhiều người biết tới, bạn học kia kể tới anh như là học thuộc bài vậy, cái gì cũng đều nhớ rõ ràng.

Chúc An Sinh khi đó đại học năm nhất đã nghe danh của Trì Trùng, sau đó cô tìm hiểu sâu hơn một chút mới biết rằng, Trì Trùng 24 tuổi đã thành lập được một viện nghiên cứu của riêng mình, viện nghiên cứu của anh thường hợp tác với cảnh sát quốc tế phá được rất nhiều vụ án.

" Tôi đang nằm mơ sao? "

" Cô muốn tiếp tục nằm mơ sao, vậy tôi có thể rời đi. "

Trì Trùng liếc qua nhìn bộ đồ ngủ của cô, anh bỗng nhiên cảm thấy hối hận khi mình tìm tới đây, bởi vì thực sự cô chẳng giống như bộ dáng Phương Trọng Bình đã miêu tả, nào là " tình anh " lại còn " thiên tài "

" Đừng đừng đừng! Tôi chỉ quá kích động thôi, để anh chê cười rồi. "

Chúc An Sinh cảm thấy lúc này cô thật muốn đào một cái hố để chui xuống.

Cô trước đây còn ảo tưởng có thể một lần gặp được nhân vật truyền kỳ như Trì Trùng, nhưng cô không nghĩ tới lúc gặp được rồi mình lại không chịu nổi.

" Tôi muốn đi ăn lẩu, cô có muốn đi ăn cùng tôi không? " Trì Trùng cũng không chú ý tới bộ đồ ngủ nữa, anh nhớ rõ lúc mới đi vào tiểu khu này thì thấy ngay bên ngoài có một tiệm lẩu, cũng phải một năm rồi anh chưa được ăn lẩu, phải là mùi vị chính tông đó, cho nên so với việc phỏng vấn tìm trợ lý thì anh càng muốn đi vào tiệm lẩu đó ăn cho thỏa thích.

Chúc An Sinh vừa nghe thấy chữ lẩu thì dạ dày sôi lên, cả cô và Trì Trùng đều nghe rõ nồn một âm thanh phát ra từ bụng cô.

Trì Trùng nín cười, khỏi cần cô nói gì anh cũng đã biết đáp án rồi.

" Tôi tới trước, rồi cô đi ra sau nhé, tiệm lẩu ngay dưới khu nhà cô thôi. "

Nói xong, Trì Trùng liền nhanh chóng đi mất, Chúc An Sinh cảm thấy mất mặt, cô đi về phòng rửa mặt, sửa soạn một chút liền thay một cái váy đen liền thân.

Mười lăm phút sau, cô đi vào tiệm lẩu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trì Trùng (3)

Edit: Cài Trắng

Chúc An Sinh đi tới tiệm lẩu đúng lúc thấy anh đang nhúng thịt bò, Chúc An Sinh theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Trì Trùng nhìn thấy Chúc An Sinh, đáy mắt cũng lộ ra ý cười.

"Không cần khách sáo, bữa hôm nay tôi mời."

Chúc An Sinh hiện rất muốn động đũa, cô muốn giải quyết vấn đề bụng mình nhưng cô lại có nghi vấn quan trọng hơn cần giải đáp.

"Cảm ơn." Khách sáo một câu, cô liền đi vào vấn đề chính: "Trì Trùng tiên sinh, anh là tới tìm tôi sao?"

"Nếu không thì sao?" Trì Trùng tiếp tục nhúng thịt bò.

"Tôi không biết, anh tới đây tìm tôi có việc gì?"

Trì Trùng đem thịt bò vừa nhúng xong để vào bát Chúc An Sinh, anh nhớ rõ lúc này bụng cô còn cồn cào.

Chúc An Sinh hoảng hốt cảm ơn anh, nhưng mà cô vẫn chưa rõ mục đích Trì Trùng tới tìm cô.

"Trợ lý trước của tôi ở viện nghiên cứu đã chuyển đi chỗ khác, vì thế tôi cần một trợ lý mới."

Chúc An Sinh lập tức hiểu được rõ ràng, nhưng sau đó lại có vấn đề mới xuất hiện: "Nhưng mà Trì Trùng tiên sinh, sao anh biết nhà tôi ở đây? Sao anh biết tôi là ai?"

Vấn đề này của cô làm anh ngừng động tác, anh đánh giá Chúc An Sinh một chút, sau khi rửa mặt và chải tóc lại trông cô nhìn thuận mắt hơn nhiều.

"Người bình thường không thể làm trợ thủ của tôi được, cô có thể tìm được đáp án cho câu hỏi của mình không?"

Chúc An Sinh nghe vậy liền rơi vào trầm tư, cô rất nhanh nghĩ ra được một đáp án, chẳng lẽ là Phương Trọng Bình nhắc tới cô với anh sao? Chúc An Sinh nghĩ người có thể quen biết Trì Trùng chỉ có thể là Phương Trọng Bình.

Nhưng tại sao Phương Trọng Bình lại muốn làm như vậy chứ? Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu, ông không phải vì muốn thực hiện theo di nguyện của bố cô mà cự tuyệt không cho cô làm cảnh sát hình sự sao?

Đúng rồi! Đột nhiên trong đầu cô như có một tia sáng xuất hiện, cảnh sát hình sự.

Di nguyện mà bố cô để lại, ông hy vọng cô sẽ không đi theo con đường của ông, Phương Trọng Bình không thể làm trái với di nguyện này được, nhưng ông cũng không muốn ước mong của cô lại bị dập tắt, cho nên ông giúp cô có thể tới làm trợ lý cho Trì Trùng.

Sáng tỏ hết mọi việc, hốc mắt Chúc An Sinh không kim được mà hơi đỏ lên.

"Là chú Phương nói với anh sao?" Chúc An Sinh cảm động.

Trì Trùng cười cười, anh cũng không có phủ nhận: "Ông ấy bảo tôi cho cô một cơ hội phỏng vấn."

"Phỏng vấn?" Nét cười trên gương mặt Chúc An Sinh lập tức cứng đờ.

"Chẳng lẽ cô nghĩ chỉ dựa vào được đề cử là có thể làm trợ lý của tôi sao?" Anh buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn bộ dáng anh như đang suy nghĩ điều gì vô cùng sâu xa, chốc lát sau, anh như nghĩ ra cái gì đó: "Như vậy đi, giờ cô đoán xem lần này tôi tới Trung Quốc là vì sao, chỉ cần cô đoán đúng thì sẽ thuận lợi qua vòng phỏng vấn."

Chúc An Sinh lập tức nhăn mày, không phải là cô đang bất mãn, mà là cô đang suy nghĩ về câu hỏi mà Trì Trùng đưa ra.

"Gia đình Trì Trùng tiên sinh hiện tại đều đang định cư bên Mỹ, bản thân anh cũng là học tập và lớn lên ở Mỹ, cho nên lần này Trì Trùng tiên sinh về nước không có khả năng là đi thăm người thân."

" Mặt khác gần đây tôi nghe ở chỗ làm nhắc tới ở cổ trấn Hà Giác xảy ra án thứ hai vụ án thi thể nữ mất đầu và bị băm vụn xác, cho nên tôi nghĩ, hẳn là anh về nước vì vụ án này đi. "

Nghe xong Chúc An Sinh phân tích, anh liền lộ ra vẻ tươi cười: " Không tồi, rất nhanh trí, nghe nói khi còn học cô học võ rất đỉnh đúng không? "

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô không rõ vì sao tự nhiên Trì Trùng lại hỏi vấn đề này.

" Được rồi, vậy thì chọn cô vậy. "

" Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? " Chúc An Sinh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

" Đủ thông minh, lại biết cảnh giác, hơn nữa còn biết võ, có thể bảo vệ tôi, như thế là đủ rồi. " Trì Trùng nói ra lý do vô cùng đơn giản.

Chúc An Sinh cũng không hỏi nhiều nữa, cô yên lặng ngồi ăn thịt bò của mình, bất quá cô vẫn có điểm không rõ, Trì Trùng nói bảo vệ anh là có ý gì chứ, ý là anh coi cô như vệ sĩ đó hả?

Chúc An Sinh có hơi buồn bực, cô quyết định sau này cô phải chớp thời cơ chứng minh cho anh thấy năng lực của cô.

...

Ăn tối xong, cô chào tạm biệt Trì Trùng, Chúc An Sinh trở về nhà liền lấy điện thoại ra vào danh bạ.

Cô vừa mới có số điện thoại của Trì Trùng, nhưng Chúc An Sinh lại ấn gọi vào một dãy số quen thuộc khác.

Điện thoại vừa được kết nối Chúc An Sinh liền nghe được giọng nói trầm thấp vô cùng ấm áp.

" Chú Phuong, cảm ơn chú. "

...

Thật lâu sau đó, sau khi cúp điện thoại, ở một văn phòng giữa trung tâm thành phố, thân ảnh người đó bỗng nhiên trông già cỗi hơn nhiều.

Phuong Trọng Bình mở một ngăn kéo ở bàn làm việc của mình ra, trong đó có một bức ảnh mà toàn đội chụp chung, trong ảnh ai ai cũng cười vô cùng vui vẻ.

" Hàng Tử, tôi đã không để con bé vào được đội hình sự, nhưng tôi vẫn phải nói một tiếng xin lỗi với cậu, cậu hãy tha thứ cho tôi, nếu có trách tôi, thì cậu đợi tôi khi nào xuống dưới đó liên tạ lỗi với cậu, còn bây giờ, cậu yên tâm đi, tôi vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ An Sinh. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đồ Tể Ở Cổ Trấn

Đồ tể: Kẻ làm nghề sát sinh.

7 giờ 30 sáng, Chúc An Sinh nhận được cuộc gọi từ Trì Trùng.

" Cô tỉnh rồi? "

" Điểm hẹn ở đâu, tôi lập tức tới đó. " Chúc An Sinh có điểm hưng phấn nói.

Trì Trùng nói xong điểm hẹn lại nhớ ra chuyện khác: " Tôi đã kêu người giúp cô xử lý những thủ tục cần thiết, hẳn là cô đã chuẩn bị tốt. "

Nghe được câu Trì Trùng nói, bỗng nhiên cô rơi vào trầm mặc, cô ngày hôm qua còn mãi chìm trong hưng phấn khi biết mình có thể tham gia phá án, nhưng giờ cô mới ra vấn đề ở ngay trước mắt.

Viện nghiên cứu của Trì Trùng ở bên Mỹ, vậy cũng có nghĩa là sau khi kết án vụ án giết người liên hoàn ở cổ trấn Hà Giác thì cô sẽ theo anh đi tới Mỹ.

Cô chuẩn bị tốt chưa sao? Chính cô cũng đang hỏi bản thân mình, từ lúc bắt đầu tới giờ cô cảm thấy chuyện này như một giấc mơ vậy, cô có thể không chuẩn bị tốt được sao? Chúc An Sinh chỉ có nỗi lo lắng duy nhất không bỏ xuống được là cô lo lắng cho bà Phuong cùng với Phuong Trọng Bình, tuy rằng hai bên đều không đi qua bức ngăn, nhưng cô hiểu rõ, từ trong thâm cô vẫn luôn coi Phuong Trọng Bình như một người bố vậy.

Chúc An Sinh giờ bắt đầu ý thức được, lần này là do Phuong Trọng Bình ra tay, ông tự tay đẩy đưa con gái mình đã nuôi bao nhiêu năm sang tận bên

kia đại dương, cho dù là ly biệt đau khổ nhưng vì giấc mơ bao lâu nay của con gái mình, ông cam tâm tình nguyện.

Chuẩn bị tốt sao? Cô im lặng mà tự hỏi chính bản thân mình lần nữa.

"Ừ. "

...

Một tiếng sau, Chúc An Sinh tới đồn công an hoàn tất thủ tục tạm rời khỏi cương vị đang công tác, tạm biệt các đồng nghiệp xong, Chúc An Sinh cùng Trì Trùng lên xe mà cục cảnh sát chuẩn bị cho để đi tới cổ trấn Hà Giác.

Trên xe, Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi ở hàng ghế sau, sau đó cô cảm thấy anh như có ảo thuật vậy, chốc lát đã thấy anh đang ôm một chồng tư liệu.

"Đây là toàn bộ hồ sơ vụ án ở cổ trấn Hà Giác, từ đây tới cổ trấn còn hai tiếng lái xe, cô ngồi đọc chỗ hồ sơ này rồi tóm tắt lại một chút nói tôi nghe. "

"Nhiều như này? Chỉ có hai tiếng? " Chúc An Sinh còn không tin hỏi ngược lại.

"Thế nào, công việc đầu tiên đã sợ rồi? " Trì Trùng cố ý trêu chọc.

"Trì Trùng tiên sinh, chúng ta có thể thực tế một chút không? "*

Lời editor: Cho bạn nào thắc mắc không hiểu nghĩa câu này, ở đây ý Chúc An Sinh là trong hai tiếng đồng hồ đi xe với đồng tư liệu này thì cô ấy không đọc hết được. =>))

"Cho nên tôi mới cần tìm trợ lý. "

Chúc An Sinh bỗng nhiên nghẹn lời, cô chẳng biết nên phản bác anh thế nào, bởi vì lời anh nói không phải là không có lý.

"Nếu như tôi chưa đọc xong, hy vọng Trì Trùng tiên sinh không để bụng. "

"Cô không cần xem quá chi tiết đâu, chỉ cần khái quát một chút tình huống là được. "

Chúc An Sinh nghe xong lập tức lật hồ sơ ra xem, cô không thể xem hết được chỗ này, chỉ có thể lấy hồ sơ quan trọng nhất để xem.

Trì Trùng thấy cô bắt đầu đọc hồ sơ thì cũng lôi máy tính ra bắt đầu xử lý một vụ án khác.

...

Một tiếng sau, Chúc An Sinh làm y như những lời Trì Trùng nói, chỉ xem qua hồ sơ mà thôi, nhưng cô cũng nắm được một chút tin tức về vụ án nữ mất đầu này rồi.

"Nạn nhân đầu tiên được phát hiện tử vong vào năm tháng trước, sau khi chết ba ngày thì phát hiện thi thể, bởi vì đầu người chết tách rời, tứ chi cũng như thân thể bị chặt thành 42 khúc lớn nhỏ, hơn nữa hung thủ còn đặc biệt thông minh, làm cho tay nạn nhân bị bông để hủy đi dấu vân tay cũng như lớp da bên ngoài, cho nên đến giờ vẫn chưa thể xác định được danh tính nạn nhân, pháp y phán đoán nạn nhân có độ tuổi khoảng từ 25 – 30 tuổi. "

"Nạn nhân thứ hai tên là Quý Hồng Mai, mới được phát hiện vào 15 ngày trước, theo báo cáo pháp y thì thời gian tử vong là 17 ngày trước, cũng như nạn nhân đầu, phần đầu bị tách rời, vân tay và lớp da tay bị phá hủy, thân thể bị cách thành 96 khúc, hơn nữa giờ vẫn còn có bộ phận thi thể chưa tìm thấy. Sau khi điều tra về người mất tích ở đó, thì phát hiện người nhà nạn nhân báo mất tích, trải qua việc đối chiếu DNA thì đã xác định nạn nhân là người ở cổ trấn Hà Giác, 19 tuổi, mới tốt nghiệp cấp ba, trước khi tử vong nạn nhân luôn ở nhà kinh doanh khách sạn của gia đình. "

"Hai vụ án này hiện tại vẫn chưa tìm được điểm nào có manh mối có ích, cho nên đối với hung thủ chúng ta vẫn chưa biết gì về hắn. "" Đây chính là tin tức cơ bản. "

Chúc An Sinh nhàn nhạt hướng về phía Trì Trùng nói ra tin tức cơ bản, trong lúc cô nói sơ qua về vụ án anh cũng dừng công việc trong tay, yên lặng lắng nghe, sau khi nghe xong cả hai người đều im lặng.

"Lần đầu tiên tiếp xúc với vụ án, cô có chịu được không? " Trì Trùng trông thấy sắc mặt cô tái nhợt, quan tâm hỏi. Bởi vì trong lúc cô đọc hồ sơ vụ án, anh có liếc mắt sang xem một chút thấy trong đó có khá nhiều ảnh chụp, còn ảnh chụp gì thì không cần nói chắc cũng biết rồi.

"Tôi không sao, chỉ là giờ tôi rất muốn nhanh chóng bắt hung thủ. " Chúc An Sinh khó khăn mỉm cười, thực sự nụ cười cô trông còn khó coi hơn cả khóc, vô cùng ương bướng nói.

"Chúng ta sẽ làm được. " Trì Trùng cười lên trông vô cùng ấm áp, nhẹ giọng nói: "Cô so với tôi càng phải cố gắng hơn một chút, nghe nói lần trước cô khi biết chân tướng vụ án bạn trai cũ giết chó của nạn nhân nên nôn? "

"Tôi chỉ là lúc nghĩ tới thủ đoạn biến thái ghê tởm đó thì lúc trước đã ăn quá nhiều sườn nên buồn nôn thôi. "

" Hóa ra là như vậy, cô đúng thật là xui xẻo. "

Tri Trùng có ý mà nói lảng sang vấn đề khác, tránh nói tới vụ án, trêu chọc cô một câu. Rốt cuộc về mặt Chúc An Sinh cũng giãn ra, lộ ra một nụ cười.

" Được rồi, giờ đã có tin tức rồi, cô có ý kiến gì không? " An ủi cô một chút, coi như là anh đang cho cô một chút phúc lợi vậy, nhưng cũng không thể quên đi chủ đề chính của bọn họ, hai người nhanh chóng quay trở lại vấn đề vụ án.

" Cách thức giết người của cả hai vụ án đều giống nhau, giữa hai nạn nhân hiện tại vẫn chưa tìm ra mối quan hệ, vụ án giờ được tính thành vụ án giết người liên hoàn, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi kỳ quái, có chỗ nào đó không thích hợp. " Chúc An Sinh nói ra khúc mắc trong lòng mình.

" Trực giác của cô không sai, cô còn nhớ rõ nạn nhân được phát hiện như thế nào không? "

" Nạn nhân đầu tiên được phát hiện bởi một chú chó của du khách tới đây, thi thể được để trong một cái túi đựng rác rất lớn, túi được chôn sâu dưới đất tầm 0,7m không tính là sâu, nó đã được đào lên do chú chó ngửi thấy mùi máu tươi. "

" Nạn nhân thứ hai được để trong một cái túi vải cứng lớn, bên trong còn lẫn khá nhiều sỏi, được phát hiện bởi người đánh cá vô tình vớt trúng cái túi đó trên sông. "

" Cô có phát hiện được rằng khi phát hiện ra thi thể của hai nạn nhân có điểm giống nhau? " Tri Trùng tiếp tục đặt vấn đề ra cho Chúc An Sinh, anh muốn thử xem cô có đúng như lời Phương Trọng Bình nói không, vô cùng ưu tú.

" Điểm giống nhau? Hẳn là cả hai lần phát hiện đều do ngẫu nhiên, giống như nếu hung thủ đào hố sâu thêm một chút nữa thì thi thể nạn nhân đầu tiên rất khó phát hiện, còn nạn nhân thứ hai Quý Hồng Mai thì đúng là quá trùng hợp. "

" Trùng hợp, ha ha ha. " Tri Trùng bỗng nhiên cười một tràng, sau đó anh dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào cô: " Trên thế giới này căn bản không có từ nếu, tự nhiên không thể có quá nhiều sự trùng hợp. Cho nên tôi hỏi cô một lần nữa, tại sao khi đào hố chôn nạn nhân đầu tiên, hung thủ chỉ đào hố sâu có chừng đó? Tại sao hẳn không làm giống như lời cô nói, đào thêm một chút nữa, chắc gì đã có người phát hiện ra cái này? "

Ừ đúng, vì sao vậy?

Nghe được lời Tri Trùng nói, phút chốc cô rơi vào trầm tư, vì sao hung thủ lại không làm như vậy chứ? Rõ ràng nạn nhân thứ hai hẳn che giấu vô cùng tốt, chỉ là ông trời không giúp hẳn, để cho người đánh cá phát hiện ra thi thể Quý Hồng Mai, nhưng vì sao khi chôn nạn nhân đầu tiên hẳn chỉ đào một cái hố như vậy?

" Bởi vì hẳn khẩn trương! Trong lòng hẳn sợ hãi! Hẳn không dành quá nhiều thời gian để đào một cái hố sâu. " Chúc An Sinh kích động nói, cô phát hiện lúc máu trong cơ thể cô như đang sôi lên vậy.

" Đúng, chỉ có khẩn trương mới khiến con người mắc sai lầm. Vì sao hẳn lại khẩn trương? " Tri Trùng một lần nữa lại đem vấn đề hỏi ngược lại cô.

Vì cái gì mà khẩn trương chứ? Hung thủ đã dám giết người phanh thây rồi, hẳn còn sợ cái gì nữa đây?

" Bởi vì, đây là lần đầu tiên hẳn giết người. " Chúc An Sinh nói ra đáp án, đây là đáp án khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

" Mới lạ mới làm sợ hãi, không thuần thục nên mới khẩn trương, cô có nhớ rõ tình huống của nạn nhân đầu tiên chứ? Chặt làm 42 khúc, nếu như hẳn sợ hãi và khẩn trương thì sao hẳn có thể chặt xác thành 42 khúc đây, nếu như đây là lần đầu tiên hẳn ra tay, sao hẳn có thể làm được điều này? "

Tri Trùng giờ thật giống như đang rải gạo để bắt điều, mà Chúc An Sinh chính là con điều đó, anh đang từng chút một dẫn dắt cô tới gần chân tướng vụ án hơn.

" Hẳn là lần đầu tiên giết người, cho nên hẳn mới khẩn trương, nhưng đây có thể không phải lần đầu tiên hẳn cắt thi thể người, hoặc có thể hẳn chưa cắt thi thể người bao giờ nhưng hẳn đã có kinh nghiệm phong phú trong việc thực hành trên thi thể động vật. "

" Vậy cô nói cho tôi biết, là người như thế nào mới có loại kinh nghiệm này? "

" Bác sĩ giải phẫu, kinh nghiệm rất nhiều. "

Tiểu Lý ở phía trước chuyên chú lái xe nhưng vẫn có thể nghe được cuộc đối thoại của hai người ở phía sau, đúng là làm cho cậu khiếp vía một trận, cậu còn nhớ rõ đội cảnh sát vì điều tra kết quả này mà mất một ngày một đêm mới tra ra, vậy mà Chúc An Sinh với Tri Trùng chỉ trao đổi qua lại có hai ba câu đã ra kết quả rồi. Thật là đáng sợ.

Tri Trùng quả không hổ danh là đại thần trong truyền thuyết.

Tuy cậu ngạc nhiên bởi hiệu suất làm việc của hai người, nhưng cậu vẫn không thể nào vui vẻ nổi.

Chúc An Sinh và Tri Trùng có được kết luận như vậy cũng đúng thôi, đội cảnh sát tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm phong phú, kết quả này sao có thể không tra ra chứ? Khó khăn nhất lúc này chính là, cổ trấn Hà Giác là một điểm tham quan du lịch, lượng khách tới đây rất nhiều, lại còn ở ngay giáp với thành phố lớn, xung quanh đây có tới hàng trăm hàng ngàn bác sĩ đồ tể.

Tìm được hung thủ, như là mò kim đáy bể vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Xác Chết Biến Mất.

" Cô phân tích không tồi. " Trì Trùng gật đầu, Chúc An Sinh còn tưởng anh đang đồng ý với phân tích của cô, nhưng chỉ có anh biết, thực ra anh đang cảm thấy vị trí lý mới này cũng không tệ lắm: " Nhưng vẫn còn một vấn đề, cô nói xem hai vụ án này đều cùng một cách giết người, thế mà vẫn xuất hiện điểm kỳ quái. "

" Điểm kỳ quái, tôi cũng cảm thấy thế. Lần đầu tiên giết người, hung thủ chặt xác thành 42 khúc, nhưng lần thứ hai lại thẳng cấp thành 96 khúc, thậm chí thi thể còn chưa hoàn chỉnh, bởi vì trong túi đựng còn chứa đá, nên hẳn là những viên đá sắc đã làm rách túi khiến một số khúc rơi ra bên ngoài, điều đó dẫn đến thi thể Quý Hồng Mai hiện giờ vẫn chưa hoàn chỉnh. "

" Cô đang nhắc tới điểm mấu chốt đó. " Trì Trùng nhắc lại lời cô vừa nói: " Nạn nhân thứ nhất và nạn nhân thứ hai, tuy rằng cùng một cách thức giết người, nhưng điểm khác biệt giữa hai nạn nhân quá lớn. Mà cô phải biết rằng, mọi thay đổi đều theo cấp bậc, nhất định ở đây có quy luật gì đó, khi chặt xác số lượng các khúc cũng chênh lệch lớn, ở đây thể hiện nó đang tăng lên, điều này thật sự không bình thường. "

" Vậy ý của anh là? " Chúc An Sinh do dự hỏi, sau khi anh nói ra điều này, trong đầu cô liền hiện lên một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

Trì Trùng không lập tức trả lời Chúc An Sinh, biểu tình của anh lạnh lùng, mãi một lúc sau anh mới thở dài nói: " Trên thực tế người bị hại có lẽ không chỉ có hai người, theo như tôi suy đoán, khoảng thời gian ở giữa hai nạn nhân này hẳn là vẫn còn từ một tới ba nạn nhân nữa chưa được tìm thấy. "

Trì Trùng vừa mới nói xong không khí trong xe lập tức rơi vào im lặng tới đáng sợ, Chúc An Sinh nhú chặt mày, không ngờ điều mà cô đang nghĩ tới lại chính là lời anh vừa nói.

Tiểu Lý ở phía trước đang lái xe cũng hít sâu một hơi, thiếu chút nữa là đánh nhầm tay lái rồi.

" Hay có lẽ là do chúng ta nghĩ quá nhiều rồi? Trên thế giới này tuy rằng không có nhiều sự trùng hợp, nhưng ngoài ý muốn thì vẫn có chứ, có thể là sau lần phạm tội lần thứ nhất hung thủ đã chịu kích thích nên với nạn nhân thứ hai ra tay càng thêm hung tàn? " Cô vẫn ôm trong mình một chút hy vọng nhỏ.

" Tôi biết cô đang suy nghĩ cái gì, An Sinh, chẳng lẽ cô còn không rõ, nạn nhân đã đem những gì oan khuất nhất nói hết cho cô rồi. "

Chúc An Sinh đột nhiên mở to hai mắt nhìn Trì Trùng, cô đột nhiên nhận thấy được đây là lần đầu tiên hai người quen biết nhau.

Chúc An Sinh thấy, biểu tình không tùy tiện, ngữ khí cũng rất lạnh nhạt, duy nhất chỉ có ánh mắt là phảng phất có tia âm áp mà thôi.

" Trên thế giới này chưa có tội phạm nào hoàn hảo cả, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, một người bất luận làm cái gì cũng sẽ để lại dấu vết, mà với chúng ta, dấu vết đó chính là chứng cứ, chúng ta sẽ lần theo nó, dần dần tiến tới gần chân tướng hơn. "

" Chứng cứ? "

Chúc An Sinh cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay mình, chẳng lẽ ở đây còn chứng cứ gì mà cô bỏ qua sao? Xem xong cô ngẩng đầu lên, chờ Trì Trùng giải đáp thắc mắc của mình.

" Vừa nãy cô nói, thân phận của người thứ nhất tới nay vẫn chưa tra được, điều này chỉ rõ nạn nhân đầu không phải là người địa phương, mà cô còn nhớ rõ phân tích ban đầu của chúng ta không? Nạn nhân được phát hiện đầu tiên chính là người đầu tiên hung thủ ra tay, tại sao lúc đó hung thủ lại chọn một người khó điều tra thân phận như vậy để ra tay mà đổi lại nạn nhân thứ hai hẳn chọn lại là người địa phương, có thể dễ dàng phát hiện? "

Chúc An Sinh trong nháy mắt bỗng dung tỉnh ngộ, tại sao lúc trước cô không hề để ý tới điểm này chứ!

Đúng vậy, lần đầu tiên chính là để lại dấu vết nhiều nhất, nhưng vì cái gì, lần đầu tiên của hẳn khá hoàn hảo mà tới lần tiếp theo lại thành thế này?

" Bởi vì hẳn nói lòng cảnh giác. " Trì Trùng nói ra đáp án của mình: " Lần đầu tiên hẳn phạm tội, hẳn rất khẩn trương cũng rất hưng phấn, tư tưởng này đã xuất hiện trong đầu hẳn từ rất lâu rồi, cho nên hẳn mới có thể nghĩ mọi thứ chu toàn như vậy. Làm cho mọi thứ đều sạch sẽ, trừ bỏ những manh mối hẳn lưu lại do thói quen của hẳn ra thì không còn bất cứ thứ gì nữa. "

" Mà đã có lần đầu tiên thì chắc chắn có lần thứ hai, vì hẳn lúc này như một con dã thú lần đầu được nếm mùi vị của máu, cho nên không lâu sau hẳn sẽ tiến hành phạm tội lần thứ hai, thậm chí là thứ ba. "

" Có kinh nghiệm rồi hẳn sẽ càng lúc càng thuần thực, càng ngày càng không thỏa mãn, cho nên hẳn sẽ ra tay tàn bạo hơn. Nhưng cô có biết không, càng

những phi công dày dặn kinh nghiệm thì càng hay mắc phải những lỗi nhỏ. "

" Mà ở đây có một việc ảnh hưởng tới hấn, nạn nhân đầu tiên ba ngày sau khi giết hại liền bị một chú chó phát thi thể, vì có mùi máu tươi. "

" Nghe thấy tin tức này hấn sợ hãi, nhưng khi hấn phát hiện mình sẽ không bị lộ thì càng lớn mật hơn. Vì thế hấn hiểu rằng dù hấn có sơ hở thêm chút nữa cũng không thay đổi gì nhiều, ở thi thể Quý Hồng Mai, hấn đã hoàn toàn không để ý tới thân phận nạn nhân, bởi vì những lần thành công trước đó khiến hấn tin tưởng rằng mình sẽ không bị phát hiện. "

Im lặng mà nghe phân tích của Trì Trùng, cô và tiểu Lý đều cảm thấy mình như vừa tham gia một cuộc thi cân não vậy, tiểu Lý nhìn vào kính chiếu hậu vừa lúc chạm phải ánh mắt của Chúc An Sinh. Hai người bọn họ đều thấy được sự chấn động trong ánh mắt nhau.

Chúc An Sinh vừa nãy còn phân tích vụ án trước mặt Trì Trùng nữa chứ, tặng cô một câu thành ngữ, hành động vừa rồi của cô chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Chúc An Sinh lần đầu tiên cảm nhận được sự lợi hại của anh, anh thế mà lại có thể phân tích được tỉ mỉ tâm lý tội phạm, đặc biệt ở chỗ còn không cần tới chứng cứ trực tiếp nào chỉ vấn đề đây.

" Chúng ta tiếp theo sẽ làm gì đây? " Chúc An Sinh bỗng trở nên nghiêm túc, cô không phát hiện ra rằng lúc này mình thật giống một cô học trò nhỏ đang nghiêm túc học hỏi.

Trì Trùng nhìn đồng hồ một chút, rồi lại nhìn thẳng về hướng đường quốc lộ.

" Chúng ta đi tìm người bị hại tiếp theo. "

Bốn mươi phút sau, ba người cũng tới được cổ trấn Hà Giác đã tồn tại nghìn năm nay.

Tiểu Lý đầu tiên đưa hai người chỗ nhà nghỉ mà công an ở đây đã chuẩn bị cho hai người, đó là một khách điểm* trông rất trang nhã, du khách hầu như đều tới cổ trấn này để tìm lại sự thanh bình, tránh xa những thứ hỗn tạp ngoài kia.

Khách điểm: khách sạn bình dân/ nhà trọ, từ này hay được sử dụng trong truyện cổ đại hơn.

Chúc An Sinh xuống xe, việc đầu tiên cô làm là lấy hành lý của mình xuống, tới lúc Trì Trùng xuống xe đã thấy cô hoàn tất việc lấy hành lý rồi.

" Cần giúp một tay không? " Trì Trùng chủ động hỏi, anh cảm thấy cô khiêng cái vali đó xuống đã là rất cố gắng rồi.

Thấy Trì Trùng quan tâm mình, cô thụ sủng nhược kinh*, cô cảm thấy anh đúng là một người đàn ông hoàn hảo, còn trẻ tuổi, tương lai phía trước tràn đầy hứa hẹn, hơn nữa rất biết chăm sóc người khác.

Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà lo sợ.

" Không cần, cảm ơn anh. " Chúc An Sinh dùng chất giọng vô cùng dịu dàng của người Giang Nam đáp lại, đồng thời cô vô cùng thoải mái tự xách vali mình lên.

" Không nghĩ tới cô lại khỏe như vậy, không tồi, vậy cô cũng mau lấy hành lý ra hộ tôi đi, nhớ cẩn thận một chút đừng làm hỏng đồ bên trong là được. " Trì Trùng thấy cô xách vali lên nhẹ nhàng như vậy liền nói với cô.

" Há? "

Chúc An Sinh nhất thời không phải ứng kịp, cho tới cô thấy bóng Trì Trùng đã đi thẳng vào bên trong khách điểm mới phát giác ra, chắc hẳn từ lúc sinh ra tới giờ anh vô cùng cô độc, nghĩ nghĩ xong cô lại cúi đầu làm tiếp.

" Chúc tiểu thư, để tôi giúp cô một tay. "

Rồi cuối cùng vẫn là tiểu Lý chủ động tới giúp đỡ cô, Chúc An Sinh bỗng nhiên lại thấy cảm động vì sự thiện lương của cậu, quả nhiên trên thế giới này nên có nhiều người bình thường hơn.

Tiểu Lý và Chúc An Sinh nhanh chóng mang hành lý lên phòng sau đó một lần nữa đi xuống dưới sảnh, mà lúc này Trì Trùng vô cùng nhàn nhã ngồi thưởng trà.

" Trà thơm quá nhỉ, anh lấy ở đâu đấy? " Chúc An Sinh ngửi thấy hương trà bắt đầu tò mò.

" Cũng không tệ lắm, là bà chủ đưa cho tôi đấy. " Trì Trùng dứt lời liền nhấp một hớp trà.

Chúc An Sinh theo bản năng liền quay đầu nhìn xung quanh, tìm bà chủ theo như lời Trì Trùng nói, giờ cô mới phát hiện ở chỗ đón khách có một cô gái đang ngây ngốc si mê nhìn anh.

Trong lòng cô chỉ có thể cảm thán một câu, đúng là lòng người chân thực mà, có thể bị một người xa lạ không quen biết mê hoặc bởi ngoại hình, hiện tại con người đều nông cạn như vậy sao! Chúc An Sinh âm thầm thở dài, cô quên bồng mắt là vừa rồi mình cũng khen Trì Trùng rất được.

" Tôi uống một chén anh sẽ không để ý chứ? "

Trong khi nói chuyện, vô thức cô và tiểu Lý đã tới cạnh bàn của anh, Trì Trùng liền ra dấu xin cứ tự nhiên.

Chúc An Sinh ngồi xuống không chút khách khí, rót đầy một chén trà, cô không nói gì cả, chỉ là cầm chén lên mỉm cười đưa cho tiểu Lý.

" Cảnh sát, cậu đưa lái xe một đường đưa tôi tới đây vô cùng vất vả, lại còn xách hành lý giúp tôi nữa, hẳn là cậu mệt rồi, nào, uống chút trà đi. "

Tiểu Lý nhận chén trà trong tay, chốc lát cảm thấy chén trà này khó mà uống nổi, nhưng cậu cũng không thể phụ ý tốt của cô được, liền nâng chén lên uống một ngụm.

Trì Trùng có chút khó hiểu nhìn hai người trước mặt, rõ ràng là cô đưa chén cho tiểu Lý uống trà, tại sao ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào anh vậy?

Không lẽ Chúc An Sinh thấy anh quá là hấp dẫn, cho nên thích anh rồi đấy chứ? Trì Trùng vô cùng nghi ngờ, bởi trước kia có một thời gian anh làm bên khoa giám chứng, có một nữ đồng nghiệp thích anh, đồng nghiệp nữ đó lúc nào cũng nhìn chăm chăm anh, chính vì không tập trung trong công việc nên dẫn tới mắc phải sai lầm, làm cho mấy chứng cứ của vụ án đó liên không thể sử dụng được nữa.

Chẳng lẽ mị lực của anh lại lớn vậy sao? Trì Trùng giờ đang vô cùng nghiêm túc tự đặt vấn đề này ra cho mình, quả nhiên là một người quá ưu tú cũng có lỗi, anh âm thầm quyết định sau này sẽ phải chú ý giữ khoảng cách với Chúc An Sinh mới được, tuy rằng cô rất xinh đẹp nhưng nếu tình cảm mà để ảnh hưởng tới công việc thì không nên.

" Chúng ta bắt đầu công việc đi. " Trì Trùng quyết định cắt đứt mộng mơ của Chúc An Sinh, hướng cô về phía chính đạo.

" Công việc? "

" Tôi vừa tìm trên mạng được bản đồ của cổ trấn Hà Giác, hơn nữa tôi vừa hỏi qua bà chủ về cổ trấn rồi, tôi tìm được ba địa điểm có khả năng là nơi chôn thi thể, giờ chúng ta sẽ tới đồn công an, triệu tập thêm người giúp đỡ, bắt đầu công việc. "

" Vừa mới này? " Chúc An Sinh và tiểu Lý lúc này cố gắng tiêu hóa lượng lớn thông tin mà anh nói: " Anh tìm trong lúc bọn tôi đang thu dọn hành lý sao? "

Chúc An Sinh có chút khó tin, cô và tiểu Lý dọn hành lý cũng không mất nhiều thời gian, vậy mà một mình anh trong lúc đó đã tra ra rồi?

" Đúng vậy, cô có cái gì chưa rõ sao? " Trì Trùng cảm thấy khó hiểu, vốn anh thấy cô rất thông minh, vậy sao cô không hiểu lời anh nói chứ?

Sao có thể! Chúc An Sinh vẫn là không thể tin được, đồng thời cô cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hóa ra anh không dọn hành lý cùng hai người là vì có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Nhưng, thời gian ngắn như vậy anh đã tìm được chỗ chôn thi thể sao? Anh có còn là người không vậy?

Chúc An Sinh và tiểu Lý giờ đây đều có chung một ý nghĩ, nào bắt cùng một tần số.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trì Trùng Đánh Cược

Nửa tiếng sau, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng đã tập hợp đủ số người, tất cả chia làm ba đội. Ba người Chúc An Sinh, Trì Trùng và Tiểu Lý ở một đội, cả ba đội đều xuất phát đi tới ba địa điểm khác nhau được anh cho là nơi giấu thi thể.

" Trì tiên sinh, anh xác định đó là chỗ giấu thi thể sao? Thời gian như vậy, chẳng lẽ không có sai sót gì sao? "

Mấy người Chúc An Sinh lúc này đang đi vào con đường nhỏ gấp ghe dẫn về phía khu rừng.

Theo như lời Trì Trùng nói thì cổ trấn Hà Giác tuy có kha khá rừng cây nhưng bởi vì đây là địa điểm du lịch cho nên rừng cây cũng thường xuyên có du khách đi tới. Duy nhất chỉ có một bìa rừng này, đường dẫn vào thực sự quá nguy hiểm, hẻo lánh ít dấu chân người, vì vậy anh mới cho rằng đây là một chỗ giấu thi thể tương đối hoàn hảo.

Hai địa điểm được cho là có khả năng giấu thi thể còn lại, Trì Trùng nói nguyên nhân cơ bản cũng gần giống như vậy, bất quá nghĩ tới anh trong thời gian ngắn như vậy có thể đoán được ba địa điểm có khả năng, Chúc An Sinh có đôi chút hoài nghi.

" Sau khi cùng cô phân tích vụ án xong tôi liền tra bản đồ cổ trấn Hà Giác, đồng thời còn xem số liệu thống kê mấy năm gần đây của cổ trấn, cuối cùng tôi mới xác định địa điểm khả nghi. "

" Cổ trấn Hà Giác là địa điểm du lịch nhận được khá nhiều sự quan tâm, ngoại trừ Thanh Sơn Tự ở đây ra thì các đền chùa nhỏ ở đây cũng có không ít cảnh đẹp, cho dù là cảnh đẹp ở một số chỗ có thể làm du khách quên nhanh nhưng có năm địa điểm ở Hà Giác lại không được nhắc tới, cho nên tôi đoán rằng những chỗ này đường đi nguy hiểm cho nên mới không có ai lui tới. "

" Nhưng tôi vẫn hơi do dự cho nên tìm bà chủ chỗ chúng ta trọ hỏi một chút, hỏi thăm bà chủ một chút tin tức thì tôi loại bỏ hai địa điểm kia, xác định là ba địa điểm còn lại. "

Đây là lần thứ hai trong ngày Chúc An Sinh cảm thấy khiếp sợ, ý nghĩ của cô và Tiểu Lý quả thật giống nhau, hai người không nghĩ tới một mình Trì Trùng đã hoàn thành nhiều công việc như vậy.

" Cho nên, thực sự là có ba cái sao? " Chúc An Sinh hỏi, cô cảm tưởng như trái tim mình như ngừng đập vậy.

" Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, tôi chỉ là tìm được ba địa điểm thích hợp để giấu thi thể, nhưng cũng đâu nói là hung thủ thông minh đâu? Hoặc, có thể từ lúc phân tích ban đầu chúng ta đã đi sai đường, có khi nào hung thủ vì nguyên nhân khác nên lần thứ hai ra tay mới thăng cấp? Có lẽ, căn bản không hề có người bị hại tiếp theo. "

Tiểu Lý nghe ra được lời này anh đang ùi cùi và Chúc An Sinh, nhưng dù vậy cậu nguyện ý tin tưởng lời này của Trì Trùng: " Phật tổ phù hộ, hy vọng là như thế. "

Trì Trùng và Tiểu Lý sau khi trao đổi xong mới phát hiện không biết Chúc An Sinh đã dừng chân từ lúc nào, không đi theo họ.

" Làm sao vậy? " Trì Trùng khó hiểu nhìn về phía Chúc An Sinh.

" Các anh có thấy không, bụi cỏ ở đằng kia sao lớn lên tươi tốt như thế? "

Trì Trùng và Tiểu Lý liền nhìn theo tầm mắt của cô hướng về phía cách đó không xa, ở dưới một cây đại thụ có một khóm cỏ dại mọc lên vô cùng tươi tốt, khẽ lay động trong gió.

Một tiếng sau, tiểu đội kia và pháp y sau khi kết thúc dò tìm liền đi tới chỗ của mấy người Chúc An Sinh, bởi vì dưới gốc cây đại thụ, trước đó không lâu bọn họ đã đào ra được một túi vải cứng.

Tiểu Lý có chút không chịu nổi, Trì Trùng liền bảo cô đưa cậu sang một bên nghỉ ngơi, còn anh và pháp y thì ở lại hiện trường để thu thập chứng cứ.

Sau khi thốc hết toàn bộ đồ ăn trong dạ dày ra Tiểu Lý mới cảm thấy thoải mái hơn, Chúc An Sinh liền đỡ cậu ra nghỉ ngơi ở một gốc cây gần đó.

" Xin lỗi, tôi vừa mới được chuyển tới đội hình sự không lâu, để Chúc tiểu thư chê cười rồi. " Tiểu Lý sắc mặt hơi tái, nói.

" Điều này rất bình thường, cậu không cần để trong lòng. "

" Ừm cảm ơn, nhưng mà Chúc tiểu thư, tôi nhớ là trước kia cô đều ở đồn công an, lần này khẳng định là lần đầu tiên tới hiện trường phạm tội đi, vậy mà một chút phản ứng cô đều không có, thật là lợi hại. "

" Đừng khen tôi, tôi cũng từng nôn một lần, chẳng qua thứ tôi ghê tởm không phải là hiện trường phạm tội, điều làm tôi cảm thấy ghê tởm và sợ hãi chính là lòng dạ con người. "

Chúc An Sinh nói xong liền nhớ tới vụ lần trước khiến cô nôn mửa.

" Đúng rồi Chúc tiểu thư, vừa rồi sao cô có thể phát hiện ra được chỗ đó? "

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Lý trỗi dậy, cậu mặc kệ là ai, vì Trì Trùng và Chúc An Sinh đều quá lợi hại. Cùng người thông minh giao tiếp thực sự rất khó, nhưng để học hỏi kinh nghiệm cậu không ngại đi theo hai người đâu.

" Phía dưới cây đại thụ thường không có cỏ dại, bởi vì ở cạnh cây lớn như vậy nó không chỉ hút hết chất dinh dưỡng từ đất mà còn che cả ánh mặt trời nữa, cho nên dù không phải cỏ dại thì các cây khác nếu như ở cạnh cây đại thụ thì rất khó trưởng thành. "

Chúc An Sinh giải thích vô cùng tỉ mỉ, thoáng chốc Tiểu Lý đã hiểu ra. Cậu lúc này đã hiểu rõ, tại sao đứng ở khoảng cách xa mà cô vẫn phát hiện ra điều dị thường, bởi vì khóm cỏ dại ở dưới cây đại thụ kia thật sự là sinh trưởng rất tốt." Thì ra là thế, Chúc tiểu thư cô thật lợi hại, tôi nhớ rõ lúc ở thành phố có vụ án bạn trai cũ muốn quay lại giết người nhờ có cô mới khiến chuyện đó không thành. "

Nghe thấy Tiểu Lý khen mình, ngược lại Chúc An Sinh cảm thấy hơi xấu hổ, cô không nghĩ tới những lời đồng nghiệp trước kia nói với cô là thật, chút việc nhỏ này của cô vậy mà truyền khắp cục cảnh sát thành phố. Nhưng có thể phá được vụ đó là cô nhờ vào trực giác mà thôi, có thể cứu sống được Vương Vũ Đình hoàn toàn là mèo mù vớ cá rán đó.

Sau hai tiếng trò chuyện cuối cùng hai người cũng kết thúc. Đúng lúc công tác thu thập chứng cứ ở hiện trường cũng đã xong, Trì Trừng đang đi về phía hai người họ.

"Tình huống như thế nào rồi?" Chúc An Sinh có chút vội vàng hỏi.

"Nạn nhân là nữ, cũng bị phanh thây, thi thể bị thối rữa nhiều, bất quá có thể phán đoán là cùng một hung thủ với hai vụ trước."

Chúc An Sinh nén thở mạnh, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình lúc này, giờ đây ý chí muốn bắt tên hung thủ kia của cô càng thêm mãnh liệt!

"Rồi sao nữa, anh còn suy nghĩ gì không?"

"Thời điểm này phát hiện ra thi thể quá muộn, xương cốt gần như đã bị thối rữa hết, cũng giống hai nạn nhân trước đều mất đầu, dấu vân tay và lớp da trên tay đều bị phá hủy, cho nên rất khó có thể điều tra thân phận." Trì Trừng bắt đầu nói.

"Mặt khác, chút nữa tôi sẽ đi tới đồn công an cùng với pháp y Cố và đội trưởng Lưu. Đội trưởng Lưu nói thi thể hai nạn nhân trước đều được bảo quản ở đó cùng với chứng cứ, cho nên tí nữa tôi sẽ cùng quay về đó để xem xem có tìm được chứng cứ mới không."

Chúc An Sinh chăm chú nghe lời anh nói, vừa nghe vừa gật gật đầu. Đến khi anh nói xong, cô mới bảo: "Còn tôi thì sao? Tôi sẽ đi cùng anh tới đồn công an hả?"

"Không, nhiệm vụ của cô không phải làm cái này."

"Vậy thì tôi làm gì chứ?"

"Cô còn nhớ lúc chúng ta thảo luận về thân phận nạn nhân không? Tôi có hỏi đội trưởng Lưu rồi, thông tin cơ bản và chứng cứ liên quan tới nạn nhân thứ nhất đều được lưu trong hồ sơ trong tay cô, cho nên nhiệm vụ tiếp theo mà tôi giao cô là dựa theo hồ sơ đó tìm ra thân phận nạn nhân."

"Tìm ra thân phận nạn nhân?"

Chúc An Sinh còn chưa kịp mở miệng thì Tiểu Lý đã kinh ngạc hô lên, chỉ có cậu mới được vì để điều tra được thân phận nạn nhân mà đội hình sự đã nghĩ không ít biện pháp, nhưng kết quả chẳng thu hoạch được gì, vậy mà giờ Trì Trừng chỉ giao cho một mình Chúc An Sinh điều tra thân phận, điều này sao có thể làm được.

Trì Trừng nghe Tiểu Lý nói vậy cũng cười, thực ra thì anh không hy vọng quá nhiều rằng cô có thể tìm ra được thân phận nạn nhân, chỉ là hiện tại anh muốn tìm kiếm chứng cứ một lần nữa, cho nên chuyện tìm thân phận này chỉ có thể giao cho Chúc An Sinh.

"Như thế nào, cô cảm thấy khó quá không làm được ư?"

"Phép khích tướng?" Chúc An Sinh liền nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

"Đúng, chính là phép khích tướng, nếu như cô có thể tra được thân phận nạn nhân tôi sẽ tăng tiền lương cho cô, thế nào?"

Trì Trừng không hề giấu diếm ý tứ của mình, năng lực hiện tại của Chúc An Sinh đã khiến anh vừa lòng, đồng thời anh cũng tin tưởng chỉ cần mấy năm sau cô tích lũy đủ kinh nghiệm thì khả năng cô đuổi kịp anh. Nhưng mà giờ phản ứng của cô còn hơn chậm, anh muốn mình có thể kích thích được cô làm hết khả năng của mình.

"Thật hay giả đấy?" Chúc An Sinh hoài nghi hỏi lại.

"Tôi lừa cô làm gì chứ? Nếu cô thật sự tra ra được thân phận nạn nhân thì tôi sẽ tăng 10% tiền lương cho cô, thế nào?"

"Thành giao."

Chúc An Sinh nhanh chóng đáp ứng, như là cô sợ không nhanh thì Trì Trừng sẽ đổi ý vậy.

"Tự tin vậy sao, cô không sợ tới lúc bắt lực trở về, thành giỏ tre mức nước công dã tràng* sao? Tiền lương cũng không thể tăng đâu."

Giỏ tre mức nước công dã tràng: Ở đây ý bảo mọi sự tìm kiếm của Chúc An Sinh là công cốc, không được gì cả.

"Không phải anh cũng rất tự tin sao, anh nghĩ là anh có thể tìm được thêm chứng cứ sao? Giờ thì dấu vân tay và lớp da tay bị phá hủy, thủ đoạn của hung thủ hung tàn, phạm tội không để lộ sơ suất, cho tới hiện tại vẫn chưa tìm được chứng cứ liên quan trực tiếp tới hung thủ, anh cảm thấy mình có thể tìm được chứng cứ để phá án sao?"

Ở trong mắt Tiểu Lý, giờ Chúc An Sinh và Trì Trừng như đang đối chọi với nhau. Nhưng Trì Trừng hiểu, những điều này xuất phát từ sự lo lắng của cô, cô là đang nhắc nhở anh rằng, hiện tại chúng ta đang đối mặt với tên hung thủ hung ác cuồng sát.

"Tôi có lẽ đã bỏ qua điểm nào đó, nhưng chứng cứ vẫn ở đó, nếu tôi không tìm ra nó thì tự khắc nó sẽ vẽ đường tìm tới tôi."

Ở trong ánh mắt của Chúc An Sinh, cô thấy được Trì Trùng đang mỉm cười, bộ dáng vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Suy Luận Của Chúc An Sinh (1)

Sau khi tạm biệt Trì Trùng, Chúc An Sinh và Tiểu Lý liền trở về nhà trọ.

"Cảnh sát Lý, cậu có đói không?"

Khi gần về tới nhà trọ cô liền quay sang hỏi Tiểu Lý, bọn họ cả chiều nay đều vật lộn khắp nơi để tìm thi thể, tới giờ đã gần 6 giờ 30 rồi, lúc này bầu trời là một màu xanh thẫm.

"Có một chút." Tiểu Lý nói vừa xoa xoa cái bụng rỗng của mình, chắc dạ dày cậu lúc này chỉ toàn nước mà thôi.

"Tôi mời cậu ăn bữa cơm nhé, chút nữa cậu thích ăn gì liền ăn cái đó, không cần khách khí với tôi đâu." Chúc An Sinh cười nhẹ nhìn cậu, khi cô cười đuôi mắt cô hơi cong cong lên, nhìn cô lúc này thật giống một chú hồ ly giao hoạt.

"Chúc tiểu thư, phí ăn ở đây của cô với Trì tiên sinh chỉ cần giữ lại hóa đơn thôi, sau đó tôi sẽ mang về cục thanh toán, đây là công việc mà."

Tiểu Lý có ý tốt giải thích với cô, Chúc An Sinh nhìn bộ dáng lương thiện của cậu mà nụ cười càng tươi hơn, cậu quả nhiên là chưa phát hiện ra ý của cô trong lời nói.

"Cảm ơn ý tốt của cậu, cảnh sát Lý, nhưng lần này tôi mời cậu ăn cơm chủ yếu là muốn nhờ cậu giúp một việc." Chúc An Sinh phát hiện ra Tiểu Lý quá đơn thuần rồi, không thể nào mà diễn theo kịch bản đã dựng sẵn được nữa, cô đành nói thẳng vấn đề luôn vậy.

"Hỗ trợ sao? Chuyện gì?"

"Tôi nhớ là cậu đã chuyển tới đội hình sự trước khi xảy ra vụ án cho nên vụ án này cậu có tham gia đúng không, cho nên chút nữa sau khi ăn cơm xong liệu cảnh sát Lý có thể nói qua cho tôi một chút tình tiết vụ án không?"

"Vội gì chứ, lần này tôi được đội hình sự phái tới đây chính là để hỗ trợ Chúc tiểu thư và Trì tiên sinh phá án mà, Chúc tiểu thư muốn biết gì cứ hỏi tôi, tôi biết được bao nhiêu sẽ nói hết."

"Tôi đây coi như cảm ơn cảnh sát Lý trước nha?"

Sau khi có được đáp án Chúc An Sinh vô cùng vui sướng, cô cảm tượng như bước chân mang theo gió vậy, từng bước uyển chuyển mà nhẹ nhàng như đang khiêu vũ trên bông, nhưng trong nháy mắt cô hơi hoảng hốt, đây là cảm giác khi ước muốn thành hiện thực sao?

Tiểu Lý nhìn Chúc An Sinh vui sướng như vậy đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, có phải cậu đồng ý nhanh quá rồi không? Quả nhiên, bốn tiếng sau sự lo lắng đó của cậu đã được chứng minh.

Chúc An Sinh và Tiểu Lý ăn xong cơm tối liền bắt tay vào xem hồ sơ vụ án luôn, trong lúc xem hồ sơ cô có quá nhiều những vấn đề cần hỏi, sau khi trả lời hết các vấn đề của cô, Tiểu Lý có cảm giác như người mình bị lột hẳn một lớp da.

Tiểu Lý uống nốt chỗ nước cuối cùng trong chai, cổ họng khô rát của cậu lúc này mới dễ chịu hơn chút. Trong khi đó Chúc An Sinh ngồi đối diện cậu hai mắt vẫn sáng ngời chăm chú tra tài liệu.

Chúc An Sinh không cảm thấy mệt sao? Đây chính là nghi vấn lúc này của Tiểu Lý.

Cậu, Chúc An Sinh và Trì Trùng từ sáng đã lặn lội tới đây và làm việc cho tới tận tối, lên đường đi tìm thi thể, rồi còn băng qua con đường núi hiểm nguy gập ghềnh. Thế mà giờ trông cô vẫn vô cùng phấn chấn, không có cảm giác mệt mỏi, từ tận đáy lòng Tiểu Lý vô cùng bội phục người con gái có tinh thần thép như này.

"Cảnh sát Lý, cậu đi về nghỉ ngơi trước đi."

Chúc An Sinh vừa đọc xong một tập văn kiện, cô chẳng thu hoạch thêm được gì, giờ cô mới nhớ ra cô còn kéo theo Tiểu Lý tới hỗ trợ mình, không tìm được gì khiến cho Chúc An Sinh cảm thấy áy náy nên bảo Tiểu Lý trở về nghỉ ngơi trước.

"Vẫn chưa tìm được thêm manh mối sao?" Trước khi rời đi, Tiểu Lý còn quan tâm hỏi han cô một chút.

"Tôi vừa mới xem qua một chút thông tin mấy gia đình trong thành phố báo có người mất tích, đúng như cậu nói, không có ai phù hợp với đặc điểm của

nạn nhân cả, nếu như nạn nhân thật sự là du khách từ nơi khác tới thì e là khó xác định được thân phận nạn nhân và người nhà. "

" Đúng vậy, đội hình sự cũng đã làm xét nghiệm DNA rồi, vẫn không thu được kết quả khả quan. "

Nghe Tiểu Lý nói xong cô dường như có hơi nhụt chí, chẳng trách Tri Trường lại thoải mái ra điều kiện với cô như vậy, tới đội hình sự còn khó lòng tra được thân phận nạn nhân thì cô phải làm thế nào đây?

Nhưng cô không thể dễ dàng từ bỏ như vậy được, cô không chỉ muốn mình được tăng 10% tiền lương, mà còn muốn vạch rõ chân tướng vụ này, minh oan cho nạn nhân.

Chúc An Sinh cảm thấy, ít nhất thì cô nên để người nhà nạn nhân biết chân tướng sự việc, như vậy linh hồn nạn nhân còn có nơi để về, có thể yên tâm nơi suối vàng rồi.

Nghĩ thông suốt xong, cô lại một lần nữa lật hồ sơ vụ án ra xem ảnh chụp thi thể nạn nhân.

" Cảnh sát Lý! "

Đột nhiên Chúc An Sinh kêu lên một tiếng khiến Tiểu Lý ngừng bước chân.

Vốn Tiểu Lý chuẩn bị về phòng nghỉ, nghe cô gọi liền quay người lại, đúng lúc nhìn thấy cô cầm một tấm ảnh chụp: " Làm sao vậy? "

" Nạn nhân thứ nhất trên người có hình xăm đúng không? "

Chúc An Sinh nói, thậm chí vì kích động mà cô đứng hẳn lên, cô chạy tới trước mặt Tiểu Lý, giờ cậu có thể nhìn thấy rõ, tấm ảnh mà cô đang cầm là chụp phần vai nạn nhân, trên đó có một hình xăm.

" Đúng vậy, trên vai trái nạn nhân thứ nhất có một hình xăm, có vấn đề gì sao? "

" Bức ảnh này không hết hình xăm nhưng cậu không cảm thấy hình xăm này hoa văn của nó rất kỳ quái sao? " Chúc An Sinh chỉ vào một phần hình xăm được chụp lại. Khi tìm được thi thể nạn nhân sẽ có người chụp lại một số bức ảnh, trong tay Chúc An Sinh là ảnh chụp khúc vai của nạn nhân, nếu như nghiêm túc nhìn bức ảnh này một lần sẽ thấy được cái hình xăm ở một góc.

" Cái hình xăm này, tôi biết, nhưng hoa văn này cũng không phải dạng hiếm gì, chỉ là ít người xăm hình này mà thôi, ở trong đội hình sự có người biết về hình xăm này, đây là hình xăm hai chữ " nam nam " hai chữ này viết theo kiểu chữ Triện* xếp chồng lên nhau. "

Chữ Triện: là một kiểu chữ Hán

" Xăm xếp chồng lên nhau, viết theo kiểu chữ Triện? " Chúc An Sinh lần đầu nghe thấy kiểu xăm như này, không khỏi có chút tò mò.

" Đây là một thể chữ nghệ thuật thời cổ đại, thường loại này được dùng để làm con dấu, chỉ là nạn nhân tương đối đặc biệt, đem thể chữ này xăm lên người. "

Tiểu Lý kiên nhẫn đem những gì mình biết nói cho Chúc An Sinh, chỉ là cậu không hiểu lắm, hình xăm này đội hình sự cũng đã nghiên cứu qua, chẳng lẽ còn thứ gì ẩn dấu sau hình xăm mà bọn họ chưa phát hiện ra? Nhưng đó chỉ là một cái hình xăm, ý tứ của nó cũng chỉ là " nam nam "*, còn điều gì kỳ lạ ở đây đâu.

Nam nam: Chữ nam ở đây là chữ 南南, là " nam " trong " nam mô ai di đà Phật "

" Cảnh sát Lý, có phải ít người xăm kiểu hình chữ Triện này trên tay đúng không, có thể là nạn nhân ở nơi mình sống đã đi xăm cái hình này, có thể người xăm sẽ biết nạn nhân là ai. "

Tiểu Lý nghe Chúc An Sinh nói vậy chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nhưng quả thật cậu bội phục sự linh hoạt của cô.

" Tôi biết Chúc tiểu thư đang suy nghĩ cái gì, việc cô nói đội hình sự cũng đã từng nghĩ tới, nhưng cô phải biết rằng, thành phố Hộ Thủy này có hơn ba trăm vạn người sinh sống, nhưng cửa hàng xăm ở đây nhiều vô số kể, còn chưa kể tới những cửa hàng xăm kinh doanh không có giấy phép, vì thế chúng ta muốn tra cũng không thể tra nổi. "

Nghe Tiểu Lý nói, Chúc An Sinh có thể cảm nhận được việc tìm kiếm như mò kim đáy bể này, vô cùng tuyệt vọng, nhưng không biết làm sao, Chúc An Sinh cứ như người chết đuối vớ được cọc rom vậy, nhất quyết không buông tha cho manh mối hình xăm này.

Trực giác cô có thể cảm nhận được, chỉ cần phá giải được manh mối hình xăm thì sự việc sẽ đột phá! Có thể là cô đang xem nhẹ một việc gì đó, đó là một việc rất quan trọng.

Chúc An Sinh vắt óc suy nghĩ, cô muốn phá bỏ lớp sương mù đang bao bọc chân tướng. Tiểu Lý ở một bên nhìn thấy cô biểu tình đau khổ như này còn tưởng là cô đang bị bệnh gì chứ.

" Chúc tiểu thư, cô không sao chứ? "

Dưới sự quan tâm hỏi han của Tiểu Lý, cô mất điếc tai ngơ làm như không nghe thấy, trong nháy mắt đột nhiên cô nhớ tới lời Trì Trùng nói, lời Trì Trùng đã nói với cô.

— " Mỗi người bắt luận làm cái gì cũng sẽ để lại dấu vết, mà trong thế giới của chúng ta, những dấu vết đó chính là chứng cứ, chứng cứ lảng lảng mà ở nằm ở đó, chờ chúng ta tới vạch ra chân tướng sau nó. "

— " Tôi có thể có sơ suất ở một chỗ nào đó, nhưng chứng cứ thì vẫn ở đó, cho dù ta không phát hiện ra nó thì nó nhất định sẽ tìm đường tới bên ta. "

Chứng cứ? Là chứng cứ gì đây? Dấu vết chứng cứ đâu? Còn dấu vết chứng cứ gì mà Chúc An Sinh cô chưa phát hiện ra?

Chúc An Sinh đang tự hỏi chính mình, rốt cuộc, trước khi lớp sương mù kia tan đi cô lại nhớ tới một câu nói nửa của Trì Trùng — " Trên thế giới này chẳng có chuyện là nếu như, càng không có nhiều sự trùng hợp. "

Trùng hợp là cái gì chứ? Chúc An Sinh nhớ rõ, vì không thấy trong số những người mất tích ở quanh thành phố Hộ Thủy có điểm tương thích với nạn nhân cho nên cả cô và Trì Trùng đều phán đoán nạn nhân là du khách từ nơi khác tới đây du lịch, nhưng là một du khách từ nơi khác tới, sao cô ấy lại một mình đi tới cổ trấn Hà Giác du lịch chứ?

Phải biết rằng đa số người tới thành phố Hộ Thủy du lịch đều là người nước ngoài, làm gì có chuyện dành ra hai tiếng đi xe để tới một cổ trấn ở ngoại thành chứ? Nếu như thật sự thích phong cảnh cổ trấn thì ở Trung Quốc không thiếu những cổ trấn yên bình, đâu nhất thiết phải chạy tới cổ trấn Hà Giác, nơi chỉ có tiếng trong vùng vì phong cảnh đẹp thôi.

Cho nên Chúc An Sinh đoán rằng nạn nhân là người ở thành phố Hộ Thủy, bởi vì ở gần cổ trấn Hà Giác lại có phương tiện đi lại cho nên mới có thể một mình chạy tới nơi này. Mà với thân phận của nạn nhân, Chúc An Sinh nghĩ tới hai khả năng.

Thứ nhất, có thể nạn nhân là một cô nhi. Thứ hai, có thể nạn nhân là người từ nơi khác tới thành phố Hộ Thủy sinh sống. Hơn nữa, dù với khả năng nào thì tính cách nạn nhân tương đối lập dị, lại không có người thân bên cạnh, điều này có thể giải thích tại sao nạn nhân biến mất lâu như vậy mà không có ai báo án cả.

Dù có thể suy đoán được thân phận nạn nhân nhưng Chúc An Sinh vẫn chưa giải quyết được vấn đề cô đặt ra.

Nạn nhân tại sao lại đơn độc chạy tới cổ trấn Hà Giác du lịch? Chúc An Sinh chỉ mới suy đoán có khả năng nạn nhân là người sống ở thành phố Hộ Thủy, còn nguyên nhân sao nạn nhân lại tới đây một mình thì cô chưa biết, hơn nữa giờ đây cô còn thu nhập thêm được một manh mối nữa, rốt cuộc hình xăm hai chữ " nam nam " của nạn nhân là có ẩn ý gì.

Loại trừ khả năng hình xăm liên quan tới chuyện yêu đương, thì người bình thường thường xăm hình xăm có một ý nghĩa nhất định, ví dụ như về kỷ niệm, rốt cuộc hai chữ " nam nam " này có ý nghĩa gì cơ chứ?

Chúc An Sinh nghĩ tới điều này, cô cảm tưởng mình cách chân tướng càng lúc càng gần, gần như cô và chân tướng chỉ cách nhau một tầng giấy mỏng, nó sẽ lộ ra nếu như cô đâm thủng tờ giấy kia.

" Nam nam " rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

" Cảnh sát Lý, cậu cảm thấy hai chữ " nam nam " này có ý nghĩa gì không? "

Đột nhiên, Tiểu Lý thấy sắc mặt cô đã bình thường trở lại, nhìn chăm chăm cậu, đặt một câu hỏi rồi tựa như đang chờ đợi đáp án của cậu.

" Tôi không biết, đây là mục tiêu của chúng ta sao? "

Chúc An Sinh lắc đầu, phủ định ý của Tiểu Lý, nhưng ngay trong lúc này, cô lại nghĩ tới một khả năng khác, có lẽ là do từ trước tới giờ cô đang quan trọng hóa vấn đề lên thôi.

Chúc An Sinh suy nghĩ, trong lòng cô thì có chuyện gì quan trọng đây? Ước mơ? Không. Vì cô còn nghĩ tới bố mẹ, rồi còn Phương Trọng Bình.

" Nam nam " có ý nghĩa gì đây? Chúc An Sinh rốt cuộc cũng nhớ ra được một khả năng đã bị cô xem nhẹ, có thể " Nam nam " ở đây là đang chỉ một người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Suy Luận Của Chúc An Sinh (2)

" Cảnh sát Lý, tôi giờ phải đi ra ngoài một chuyến, cậu có thể giúp tôi thu dọn lại đồng hồ sơ này được không? "

Chúc An Sinh giờ đang rất kiểm chế, cô muốn đi ra ngoài luôn.

"Đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng muộn thế này rồi Chúc tiểu thư còn muốn ra ngoài làm gì? Cổ trấn này tuy đẹp nhưng ở nơi này đã xảy ra ba vụ án mạng rồi. "

Tiểu Lý lo lắng nhắc nhở Chúc An Sinh, cô nghe xong bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp, nghĩ thầm cảnh sát Lý này tuy còn trẻ tuổi, lại còn là một người tốt, chắc chắn sau này cậu ấy sẽ trở thành một vị cảnh sát nhân dân tốt, giống như bố cô, giống như là Phương Trọng Bình.

"Tôi có một ý nghĩa cần xác minh, cho nên lần này tôi sẽ tới đồn công an trong trấn một chuyến, cậu không cần lo lắng cho tôi, nếu như hung thủ thật sự theo dõi tôi thì hẳn gặp xui xẻo rồi. "

Chúc An Sinh bình tĩnh nói, nhìn vô cùng khí phách, đồng thời cô còn giơ nắm đấm ra trước mặt Tiểu Lý để thể hiện sức mạnh của mình. Tiểu Lý lúc này mới phát hiện, hóa ra dưới vẻ ngoài xinh đẹp như này, cô lại có một sức mạnh kinh người như thế.

Tiểu Lý lộ ra vẻ khiếp sợ, thân là một cảnh sát hình sự, sao cậu có thể không biết những cơ bắp trên người cô là do huấn luyện mà ra, nhìn bề ngoài thế nào cũng thấy bất đồng với việc cô là người có võ.

Bất tri bất giác, ánh mắt Tiểu Lý nhìn Chúc An Sinh có vài phần kính sợ, tuy cậu cao hơn cô nửa cái đầu nhưng luận về sức mạnh có khi cậu không phải là đối thủ của cô.

Đối với biểu cảm của cậu Chúc An Sinh có vài phần hưởng thụ, xem ra có thể chứng minh mấy năm luyện tập của cô không uổng phí, có đôi khi Chúc An Sinh còn nghĩ rằng, nếu như giờ cô có thể trở lại cái ngày mẹ cô bị bắt cóc thì tốt rồi, như vậy, cô có thể bảo vệ được mẹ mình, có thể bảo vệ được gia đình mình.

"Tôi đi trước đây, chờ sau khi phá án xong tôi sẽ mời cảnh sát Lý một bữa. "

"Được thôi. "

Lần này Tiểu Lý vô cùng sáng khoái đáp ứng, cậu hy vọng bữa cơm này sẽ nhanh tới.

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh một thân một mình chạy tới đồn công an của cổ trấn, sau khi hỏi thăm người trực ban thì cô mới biết được nơi đang bảo quản thi thể, chỉ có điều cô hơi bất ngờ, vậy mà Trì Trùng vẫn còn ở đây tìm kiếm manh mối từ thi thể.

Chúc An Sinh xem giờ, bây giờ đã là 11 giờ rồi.

Đi qua một con phố, cuối cùng Chúc An Sinh cũng nhìn thấy nhà tang lễ trong lời vị cảnh sát kia nói, dù sao thì cổ trấn Hà Giác cũng chỉ là một địa phương nhỏ, không thể có nhà xác chuyên dụng được. Những người địa phương ở đây khi mất cũng là được an táng trong nhà tang lễ này.

Đi tới nhà tang lễ, cô được người bảo vệ ở đó dẫn đường tới căn phòng mà Trì Trùng đang ở đó, vừa mới mở cửa cô đã thấy hình ảnh Trì Trùng đang cúi đầu nghiên cứu chỗ hài cốt.

"Mã Văn Tân, một mình tôi là được rồi, không cần..." Trì Trùng nghe thấy tiếng mở cửa, không buồn ngẩng đầu lên đã mở miệng, nhưng tới khi anh ngẩng đầu lên mới phát hiện người tới là Chúc An Sinh: "Là cô?"

"Còn có thể là ai nữa đây?" Chúc An Sinh vừa nói vừa quan sát căn phòng này.

Bên phải căn phòng có một tủ lạnh bảo quản xác rất lớn, trong tủ có hai ngăn tủ lạnh mà Trì Trùng đang đứng trước tủ lạnh, nhìn đồng xương cốt vụn được để trong đó, giả trên là để mấy khối xương vụn, còn cái giả còn lại đang để những vụn xương được sắp xếp lại thành khung xương.

Xem xong chỗ này, Chúc An Sinh mới nhớ ra lời anh vừa nói, liền hỏi: "Mã Văn Tân là ai?"

"Là pháp y mà thành phố Hộ Thủy đưa xuống, chính là vị pháp y mà cô nhìn thấy chiều nay đấy, hẳn tới trước chúng ta mấy tiếng. Hôm nay sau khi nghiệm thi xong đã 10 giờ cho nên tôi bảo hắn về nghỉ ngơi trước, nhưng mà sao cô lại tới đây?"

"Cái này lúc nữa sẽ nói cho anh nghe, anh đang làm cái gì đấy?" Chúc An Sinh tò mò nhìn đồng xương cốt ở trước mặt anh.

"Đây là nạn nhân thứ ba chúng ta phát hiện ra, nhưng mà thân thể nạn nhân đã bị thối rữa nghiêm trọng, Mã Văn Tân không cách nào tách được phần thịt và xương cốt ra, cho nên tôi đang thử lắp lại khung xương xem sao. "

Chúc An Sinh càng nghe càng cảm thấy tò mò, đợi tới khi cô nhìn rõ rồi liền không nhịn được cảm thán một tiếng: "Việc này mà anh cũng làm được sao?" Chúc An Sinh nói, liếc qua đồng xương cốt đã bị chặt nhỏ kia, bình thường pháp y mà muốn xếp đồng này thành một khung xương hoàn chỉnh đã vô cùng khó khăn rồi, nhưng Trì Trùng không phải là pháp y, sao anh có thể làm được việc này?

"Cô biết không, hồi tôi mười tuổi bố tôi đã tặng tôi một món quà rất đặc biệt, đó là một mô hình xương dạng người đồ chơi. "

Chúc An Sinh lộ ra ánh mắt khó có thể tin nổi, cô rất cuộc hiểu vì sao Trì Trùng còn trẻ như vậy đã giỏi rồi, Trì Trùng không chỉ có xuất thân tốt mà anh

còn có người luôn hết sức ủng hộ mình, là bố anh.

"Bắt quá, 10 tuổi nhận được món quà như vậy, không phải quá lạ sao?"

Chúc An Sinh đột nhiên có suy nghĩ, Trì Trùng thật giống với mấy thiên tài trong phim điện ảnh, đều không có tuổi thơ, thật là một đứa trẻ đáng thương.

"Lạ sao? Món quà đó tôi đã mong bố tặng mình lâu rồi, bố tôi còn đợi tới khi tôi mười tuổi mới tặng tôi món quà đó."

Cái gì? Chúc An Sinh có điểm kinh ngạc, cốt truyện hình như có chút không thích hợp nha. Đáng lẽ Trì Trùng phải muốn có tuổi thơ ấu bình thường giống như những đứa trẻ khác chứ, tính tình cổ quái cổ anh phải là do bóng ma thời thơ ấu tạo thành chứ. Không phải phim điện ảnh đều diễn như vậy sao?

"Được rồi, muộn như vậy rồi cô còn chạy tới đây, muốn nói gì nói đi." Trì Trùng không muốn tiếp tục nói chủ đề tào lao này với cô nữa, liền đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi nhớ anh bảo thi thể của hai người bị hại trước cũng ở đây đúng không, tôi muốn kiểm tra lại thi thể nạn nhân đầu tiên một chút."

"Kiểm tra thi thể? Không lẽ cô có phát hiện mới sao?"

"Còn chưa chắc, tôi muốn kiểm tra một lần nữa."

Trì Trùng thấy cô chưa muốn nói rõ cũng không hỏi nhiều, xoay người chủ động giúp cô lấy xương cốt của nạn nhân thứ nhất từ trong tủ bảo quản ra. Ở trong tủ lạnh là một bộ thi thể không đầu của nữ, ở trên làn da xanh tím của nạn nhân có thể thấy rất nhiều vết khâu, phải vá lại rất nhiều mới có thể xếp lại một khung xương.

Trì Trùng quan tâm nhìn thoáng qua gương mặt cô, nhìn cảnh tượng đáng sợ như vậy mà cô không hề sợ hãi, trên gương mặt cô chỉ có sự đau lòng cùng tức giận mà thôi.

"Cô muốn xem cái gì?"

Sau khi lấy thi thể ra ngoài, Trì Trùng chuẩn bị nghe Chúc An Sinh giải thích việc này.

Chúc An Sinh ban đầu là muốn nhờ pháp y kiểm tra hộ xem dưới bụng nạn nhân có vết rạn hay không, bắt quá khi nhìn thấy bụng dưới của nạn nhân có vết thương dài tầm khoảng hơn mười cm thì cô đã hiểu rõ.

"Nạn nhân từng có thai." Trì Trùng hơi kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía Chúc An Sinh: "Cái cô muốn xem là cái này sao?"

Chúc An Sinh không phủ nhận, đồng thời cô chỉ về phía vai trái của nạn nhân, nơi đó có một hình xăm. Trì Trùng lập tức đeo bao tay, có sự giúp đỡ của anh nâng thi thể lên, cô mới nhìn rõ được toàn bộ hình xăm.

"Cái hình xăm này, cô nhận ra sao?" Trì Trùng càng thêm tò mò.

"Cảnh sát Lý nói nạn nhân xăm hai chữ "nam nam" này theo kiểu chữ Triện xếp chồng lên nhau."

"Nam nam?" Trì Trùng lặp lại câu nói của cô, anh hơi khó hiểu nhưng anh lại lập tức nhận ra vẻ vui sướng hiện trên mặt cô: "Cô biết ý nghĩa của nó?"

"Hình xăm đối với người xăm đều có một ý nghĩa, có thể là một kỷ niệm đáng nhớ nào đó, mà hai chữ "nam nam" này thật làm người ta nghi ngờ, nhưng đột nhiên tôi nghĩ tới, có thể là do tôi nghĩ quá nhiều rồi, đây có thể chỉ là một tên người mà thôi."

"Nếu như "nam nam" là tên của một người trưởng thành thì có chút không thích hợp, nhưng nếu như "nam nam" là tên của một đứa trẻ con hay thậm chí trẻ sơ sinh, thì cái tên này không kỳ quái chút nào, cho nên đây là cô muốn xem nạn nhân đã từng quan hệ hay chưa?"

Thấy được Trì Trùng có thể nói ra ý nghĩ của cô, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, điều này ít nhất có thể chứng minh phương hướng của cô không sai. Nhưng mà hình như cô chưa phát hiện ra rằng, ở trong lòng cô trọng lượng lời nói của Trì Trùng càng lúc càng cao, sự chuyên nghiệp của anh mỗi lúc một vun đắp hình tượng của anh trong lòng cô.

"Mà cho dù chứng minh được nạn nhân có một đứa bé tên Nam Nam thì có ích lợi gì chứ? Chúng ta không nói tới việc nạn nhân là người nơi khác, nếu cô ấy sinh con ở thành phố Hộ Thủy thì rất khó để tìm, một năm có biết bao nhiêu đứa trẻ ra đời, làm sao cô có thể tra được tin tức của nạn nhân?"

Trì Trùng chủ động đặt ra nghi vấn, anh biết muộn như vậy cô còn chạy ra ngoài là để hoàn thành được nhiệm vụ anh giao, nhưng anh vẫn còn chưa suy nghĩ kỹ, chỉ là việc nạn nhân có từng xảy ra quan hệ hay không thì làm sao mà Chúc An Sinh có thể đoán ra được thân phận nạn nhân!?

Chúc An Sinh thấy điểm này chính anh còn chưa rõ, không hiểu rõ cô có một cảm giác vô cùng thỏa mãn, sau đó cô bắt đầu giải thích phán đoán và phân tích của mình cho anh nghe.

"Ngay từ đầu chúng ta đã phán đoán rằng nạn nhân không phải người địa phương vì trong khi so sánh điểm tương thích giữa nạn nhân và những người mất tích được báo án là không có điểm nào, chính ở phương diện này nảy ra một điểm đáng ngờ."

"Đầu tiên, nạn nhân bị sát hại ở cổ trấn Hà Giác, nếu có người đi cùng thì chắc chắn sẽ có người báo án, nhưng không có, cho nên là nạn nhân một mình đi tới cổ trấn Hà Giác. "

"Thứ hai, cổ trấn Hà Giác là một địa điểm nổi danh của thành phố Hộ Thủy nhưng không phải là địa điểm du lịch thu hút khách. Nếu như là khách du lịch thì bọn họ sẽ chọn đi tới thành phố lớn, chứ không phải là đi tới nơi này. Vì ở Trung Quốc có nhiều cổ trấn đẹp hơn, phong cảnh nhiều hơn nơi này, vì vậy nạn nhân có thể không phải là người thành phố Hộ Thủy, càng không phải khách du lịch tới đây tham quan. "

"Cho nên, phỏng đoán đầu tiên của tôi, mặc kệ nạn nhân có phải người thành phố Hộ Thủy hay không, thì cô ấy vẫn là người đang sống trong thành phố, vậy nên cô ấy mới có thời gian rảnh rỗi chạy tới nơi này. "

"Nhưng như vậy lại có một vấn đề mới xuất hiện, tại sao nạn nhân lại tới cổ trấn Hà Giác? Là để tham quan sao? Điều này đương nhiên có khả năng, nhưng sau khi phát hiện ra hình xăm này, tôi lại nghĩ ra một hướng mới. "

Chúc An Sinh nói, một lần nữa ánh mắt cô ngừng trên hình xăm.

"Mỗi một hình xăm đều có một ý nghĩa nhất định, giống như hai chữ "nam nam" này, nếu nó là tên của một đứa trẻ thì tại sao cô ấy lại muốn xăm nó? Hơn nữa cả người cô ấy chỉ có một hình xăm này cho nên cô ấy không phải là người yêu thích việc xăm, rốt cuộc là chuyện gì đã thúc cô ấy đi xăm tên của một đứa trẻ lên người mình đây? Huống hồ, cô ấy từng xảy ra quan hệ, tuổi còn trẻ, có lẽ đứa bé cũng không quá lớn, cô ấy sao có thể để con lại một mình rồi chạy tới cổ trấn Hà Giác du lịch chứ? "

Tri Trùng vẫn luôn yên lặng lắng nghe cô nói, anh cơ bản cũng đã hiểu rõ được phán đoán của cô, nhưng mà anh cảm thấy mấy lời này hình như vẫn còn lỗ hổng: "Cô phán đoán việc nạn nhân đang sinh sống ở thành phố Hộ Thủy thì tôi đồng ý, nhưng cô cũng đã nói, người chết đã từng quan hệ, mang thai không phải là chuyện của một người, vậy chồng hoặc người yêu của cô ấy đâu? Cô ấy hoàn toàn có thể đưa con cho người đó rồi đi tới đây du lịch mà. "

"Bởi vậy, nếu như nạn nhân vẫn còn có chồng hay người yêu ở thành phố Hộ Thủy thì người đó sẽ lập tức báo án, nhưng không có, cho nên có thể cô ấy là một bà mẹ đơn thân, hơn nữa, có đứa con nhỏ tuổi như vậy mà vẫn bỏ con đi du lịch một mình thì có điểm không phù hợp. "

"Nếu nạn nhân mang theo con đi du lịch thì sao? Rồi đứa nhỏ đó cũng tương tự, đã bị hung thủ sát hại?" Một lần nữa Tri Trùng chỉ ra điểm sơ hở trong lời nói của cô.

Chúc An Sinh cảm thấy lời anh nói không phải là không có lý, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để gạt được phán đoán của cô, cô bình tĩnh nở một nụ cười.

"Tri tiên sinh không nhớ những gì mình đã phân tích sao? Đây hẳn là nạn nhân đầu tiên bị hung thủ sát hại, lần đầu tiên ra tay hung thủ vô cùng khản trương, còn đào một cái hố không sâu để giấu thi thể nạn nhân đi, nếu như hắn giết cả đứa bé, không lẽ hắn vẫn còn tâm tình đi đào thêm cái hố nữa để chôn sao? "

Tri Trùng bất đắc dĩ nở nụ cười, anh không ngờ giờ mình còn bị chính phán đoán của mình phản ngược lại, nhưng anh lại càng thêm hài lòng với Chúc An Sinh, quả nhiên khi chọn trợ lý mới anh đã không chọn sai người.

"Còn điều cuối cùng, Tri tiên sinh có nhớ anh bảo mấy cảnh đẹp nổi tiếng ở nơi này là chỗ nào không? "

Tri Trùng nhớ lại một chút mấy địa danh mà hôm nay anh tra được trên mạng, nói: "Đại từ đường, đền thờ, còn có cả Thanh Sơn Tự. "

Vừa dứt lời, cuối cùng anh đã hiểu được ý của Chúc An Sinh, giờ phút này, những suy đoán của cô đã trở nên hợp lý hơn.

"Một người đi tới một nơi, khẳng định là có mục đích. Nạn nhân sinh con, vì sao lại xăm tên con mình trên người làm gì chứ? Tại sao lại một thân một mình đi tới cổ trấn Hà Giác? Còn có, hoa văn hình xăm nạn nhân cũng thật kỳ lạ, đó là một loại chữ nghệ thuật cổ đại, là kiểu chữ Triện. "

"Chân tướng là gì đây? Nạn nhân xăm kiểu chữ này lên người mình, có thể khẳng định cô ấy là một người yêu thích truyền thống văn hóa, mà tại sao cô ấy lại đi tới cổ trấn Hà Giác? Con cô ấy ở chỗ nào rồi? "

Chúc An Sinh nói, bỗng nhiên ánh mắt cô ánh lên sự bi thương.

"Bởi vì con cô ấy đã qua đời cách đây không lâu, cho nên cô ấy lựa chọn xăm tên con mình lên người như là một kỷ niệm. Cũng đúng, bởi khi con cô ấy qua đời, một người mẹ đơn thân như cô ấy mới có thể ra ngoài một mình, mà tại sao cô ấy lại tới cổ trấn Hà Giác, là bởi vì đền thờ ở nơi này là thiêng nhất trong cả thành phố Hộ Thủy. "

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Cơm Vịt Quay Và Bánh Bao Chiên

Chúc An Sinh vừa dứt lời liền cúi đầu nhìn thi thể lạnh băng không có phần đầu kia, rồi cô lại nhìn tới vết sẹo lưu lại sau khi sinh con của nạn nhân.

Tri Trùng yên lặng hít một hơi sâu, sau đó anh một lần nữa cẩn thận đem thi thể này vào lại tủ bảo quản.

"Tuy rằng suy luận của cô thiếu chứng cứ trực tiếp xác nhận nhưng không phải là không có lý, tôi đoán không nhầm thì tiếp theo cô sẽ trở về thành phố Hộ Thủy để điều tra về nó. Nhưng mà liệu cô có nghĩ tới, tuy rằng phạm vi điều tra đã được thu hẹp lại đáng kể, nhưng mật độ dân số ở thành phố rất lớn, để điều tra được nó cần rất nhiều nỗ lực, lỡ như sự thật khác với những gì cô đã suy luận, vậy không phải công sức cô hiện tại đều là công cốc sao."

"Dù có như vậy thì tôi cũng muốn thử một lần, chỉ cần tôi tìm được đứa bé nào có tên như vậy mà đã qua đời thì tốt rồi, căn cứ vào tin tức tử vong có thể tìm ra thông tin người mẹ, cuối cùng tiến hành so sánh với nạn nhân. Nếu như suy luận của tôi không sai thì như thế sẽ biết được thân phận nạn nhân."

"Vậy chúc cô may mắn."

Tri Trùng nở một nụ cười ấm áp để cổ vũ cô, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp, vì nụ cười đó mà cô nhìn tới xuất thần, mãi tới khi anh xoay người tiếp tục công việc đang dang dở thì Chúc An Sinh mới hoàn hồn.

Chúc An Sinh nhận ra được trái tim cô dưới lồng ngực đang đập vô cùng mãnh liệt, trong chốc lát hơi thở của cô trở nên dồn dập, một nghi hoặc bỗng nảy ra trong đầu cô.

Bản thân cô đang làm gì thế này? Chúc An Sinh không hiểu, không lẽ bản thân cô đã bị Tri Trùng mê hoặc rồi? Tuy rằng Tri Trùng khi cười lên đúng là rất đẹp trai, nhưng chỉ có vậy mà cô đã rung động, không nên không nên.

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, cho dù cô đúng là rung động trước anh, thì không nên rung động ở một nhà xác như này chứ, khẩu vị của cô từ bao giờ đã nặng như này?

Cố gắng áp chế cảm xúc của mình xuống, Chúc An Sinh lặng lẽ an ủi chính mình, cô chỉ là đang bị tài năng và đáng vẻ nghiêm túc khi làm việc của anh che mất mà thôi, cô không thể vì chuyện này mà phân tâm được.

Mà nói đi cũng phải nói lại, hiện tại Tri Trùng chính là ông chủ của cô, cô cần phải duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người, Chúc An Sinh không muốn làm mất đi công việc mà cô yêu thích này.

"Anh muốn trong tối nay sẽ hoàn thành lắp lại khung xương sao?" Chúc An Sinh tận lực rời sự chú ý của mình sang chuyện khác.

"Có hơi khó một chút nhưng chắc không có vấn đề gì. Căn cứ vào tình trạng xương cốt của nạn nhân có thể thấy, Quý Hồng Mai hiện là nạn nhân thứ ba của vụ án. Cô cũng biết, ngày Quý Hồng Mai tử vong là 17 ngày trước, mà hiện tại hung thủ đang rút ngắn thời gian gây án của mình lại, như vậy thì rất nhanh hung thủ sẽ tiếp tục gây án, chúng ta cần phải nắm chắc thời gian."

"Thật là đáng tiếc, cổ trấn Hà Giác là cổ trấn khá truyền thống, vẫn chưa có trang bị hệ thống mạng lưới bảo vệ, nếu như ở đây chỗ nào cũng lắp camera như trong nội thành thì việc bắt hung thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều." Chúc An Sinh cảm thấy hơi tiếc nuối.

Tri Trùng dừng động tác trong tay lại, gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với ý nghĩ của cô: "Cô cũng không cần quá lo lắng, tôi trước đó đã hỏi qua đội trưởng đội hình sự rồi, hiện tại bên cảnh sát đang bí mật tiến hành lắp đặt hệ thống camera ở đây, chỉ là giờ sợ nếu công bố ra thì hung thủ có khả năng biết, cho nên việc này phần lớn mọi người cũng chưa biết đâu."

Chúc An Sinh nghe xong ngạc nhiên, Tri Trùng ở sống ở Mỹ lâu như vậy mà cũng biết ở Trung Quốc hiện tại dùng hệ thống mạng lưới để theo dõi.

"Anh cũng biết hệ thống này hả?" Chúc An Sinh tò mò hỏi.

"Đương nhiên biết, ở Mỹ cũng đã có người đưa ra ý kiến như này, nhưng Mỹ và Trung Quốc tình hình trong nước khác nhau, mật độ dân số ở Mỹ không cao bằng, hơn nữa có những cái ở đây cho phép được sử dụng, rồi còn nhiều cái khác ảnh hưởng tới làm cho đề án này không thể thực hiện được. Vì thế tỉ lệ phạm tội ở Mỹ cao hơn ở nước ta nhiều."

"Nếu cái viện nghiên cứu kia của anh mà thành lập ở Trung Quốc, dựa vào hệ thống mạng lưới hiện đại ở đây, tới lúc đó chỉ sợ anh thất nghiệp rồi."

Nghe ra được sự trêu chọc trong lời nói của Chúc An Sinh, anh cũng chỉ cười, muốn để anh thất nghiệp sao, đâu có dễ như vậy? Tâm của con người quá đổi phức tạp, có mặt sáng thì sẽ có mặt tối, mỗi khi mặt trời lặn xuống là lại mở ra một con đường đen tối, cứ thế luân phiên nhau không tìm thấy điểm cuối con đường.

"Cũng không hẳn là như thế." Tri Trùng vừa nói vừa tiếp tục lắp khung xương: "Ví dụ như vụ án lần này, thành phố Hộ Thủy hiện nay vẫn chưa thành lập tổ chuyên án, chính là vì họ sợ để lộ ra bên ngoài sẽ khiến xã hội hỗn loạn. Hơn nữa nếu để lộ ở đây ra ngoài thì nền kinh tế ở cổ trấn Hà Giác sẽ bị một đòn trí mạng, cho nên tôi mới được mời tới đây, sức ảnh hưởng càng bé càng tốt, nhanh chóng phá án."

Chúc An Sinh tán đồng gật đầu, đồng thời ánh mắt cô chăm chú nhìn đôi tay của anh. Cô thấy mỗi lần anh cầm một khối xương lên, chỉ suy tư một lúc rồi thoải mái đặt nó vào vị trí, từng động tác của anh đều thuần thục, nhẹ nhàng hoàn thành, cô càng nhìn càng cảm phục hơn.

"Cô không về đi ngủ sao?"

Anh chuyên tâm làm lại khung xương, tới khi ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ thì thấy đã nửa đêm rồi, anh liền chủ động nhắc nhở người đang đứng bên cạnh

xem tới mê mẩn.

" Tôi chỉ xem thêm một chút nữa thôi, Trì tiên sinh không cần để ý tới tôi đâu. "

" Cô cũng không cần phải gọi tôi là Trì tiên sinh, lần sau cứ gọi tên tôi đi. Còn về cái này, cô yên tâm đi, về sau khẳng định còn cơ hội, chờ sau khi giải quyết xong vụ án này trở về Mỹ, tôi sẽ cho cô mượn bộ xương cốt đồ chơi để cô luyện tập. " Trì Trừng rất hào phóng mà hứa hẹn luôn.

" Đây không phải là không biết xấu hổ sao. " Cô trả lời cho có lệ nhưng sau đó lại nói thêm như sợ anh sẽ đổi ý: " Tôi mà từ chối ý tốt của anh thì không hay cho lắm. "

Hành động nhỏ của Chúc An Sinh đều bị anh nhìn thấy cả rồi, trên mặt anh hiện lên sự tươi cười, mà đúng lúc này thì cửa phòng bị đẩy ra, cả hai người đồng thời quay đầu lại nhìn. Hóa ra người tới đây vào giờ này là pháp y Mã Tân Văn.

" Có người. "

Mã Tân Văn xách một cái túi đi tới, ánh mắt hắn rất tự nhiên nhìn lướt qua Chúc An Sinh, dù sao hai người cũng chưa gặp nhau bao giờ.

" Để tôi giới thiệu một chút, đây là trợ lý của tôi – Chúc An Sinh, còn đây chính là pháp y được bên thành phố Hộ Thủy phái tới để hỗ trợ phá án – Mã Tân Văn. " Trì Trừng ngay lập tức giới thiệu cho hai người làm quen với nhau, hai người cũng khách sáo nói vài câu, nhưng lúc sau lại ngồi nói chuyện phiếm với nhau mới biết hóa ra Mã Tân Văn sợ anh làm việc tới nửa đêm sẽ đói nên chạy đi mua đồ ăn khuya. Hắn đặc biệt mua đặc sản của cổ trấn Hà Giác mang tới, là món sủi cảo nhân tôm.

Sắc mặt Chúc An Sinh hơi kỳ lạ, trong lòng cô âm thầm cảm thán một câu, quả nhiên pháp y không phải người bình thường. Ở trong nhà xác cũng có thể ăn uống như bình thường.

Đợi tới khi cô nghe xong Trì Trừng và Mã Tân Văn thảo luận về vụ án thì mới phát hiện ra đã qua 12 giờ đêm rồi, cô liền chủ động đứng dậy rời đi. Ngày mai, cô còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành, cho dù nó có nhàm chán đi chăng nữa.

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Tiểu Lý liền lái xe đưa cô về thành phố Hộ Thủy, đồng thời trên đường về hai người cũng nhờ người tra trước xem từ năm ngoái tới năm nay có bao nhiêu đứa trẻ tầm khoảng dưới 7 tuổi đã qua đời. Theo trí nhớ của cô thì hình xăm trên người nạn nhân chưa có dấu hiệu bị phai hay mờ, cho nên cô nghĩ con của nạn nhân cũng mới qua đời cách đây không lâu.

Hai tiếng sau, cô và Tiểu Lý về tới cục cảnh sát thành phố Hộ Thủy.

Tiểu Lý đưa cô tới một văn phòng khá yên tĩnh, bên trong có máy tính, trong đó đã có tài liệu mà cô cần rồi.

Công việc nhàm chán lại bắt đầu rồi, cách thức làm công việc này vô cùng đơn giản, Chúc An Sinh cứ dán chặt hai mắt vào danh sách trong máy tính, hai mắt cô cũng muốn hoa lên. Cô nhanh chóng tìm kiếm những tên trong sách có chứa từ " Nam ", mà công việc này đã chiếm hết cả thời gian của cô.

Tra tới cái tên cuối cùng, cô có ảo giác rằng hai mắt mình như muốn rớt ra tới nơi rồi. Cô nhìn thoáng qua một tập văn kiện ở trong bàn máy tính, đây chính là tài liệu mà cô vừa tra được qua tên, tổng cộng có 117 người.

Làm xong, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn như mình vừa đạt được thành tựu nào đó to lớn, cô đi tới chỗ ghế sofa, thoải mái nhắm mắt lại thư giãn. Nằm nghỉ ngơi một lúc bất tri bất giác Chúc An Sinh ngủ lúc nào không hay, tới lúc cô tỉnh lại là lúc Tiểu Lý sau khi hoàn thành xong việc của mình thì tới đánh thức cô.

" Chúc tiểu thư, cô đã tìm hết rồi sao? " Tiểu Lý click chuột mở file tài liệu trong máy ra, bên trong có hơn trăm tên, cậu hơi giật mình, Chúc An Sinh lúc này ở trên sofa dần dần tỉnh lại.

" Đúng vậy, tôi ngủ bao lâu rồi? " Chúc An Sinh theo thói quen xoa xoa đầu mình, khi nói chuyện còn không thêm chú ý hình tượng mà ngáp một cái thật lớn.

" Tôi không biết, nhưng bây giờ đã là 6 giờ tối rồi. "

Nghe Tiểu Lý nói cô mới thẩm nhủ trong lòng một chút, cô mới ngủ được khoảng 1 tiếng thôi.

" Cảnh sát Lý, giờ làm phiền cậu cùng tôi liên hệ với người nhà những đứa bé này để xác nhận thân phận nạn nhân. Nếu như tìm được một người mẹ mất tích, có thể chúng ta sẽ tìm được thân phận nạn nhân. "

Chúc An Sinh đang vô cùng hưng phấn nói, bỗng từ bụng cô truyền tới tiếng kêu kỳ quái.

" Chúc tiểu thư, không phải cả ngày hôm nay cô chưa ăn cơm đấy chứ? " Tiểu Lý nghe thấy tiếng bụng cô réo liên kinh ngạc hỏi.

" Hình như là tôi quên ăn rồi. "

Chúc An Sinh cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng có lẽ vì đói nên cô như được kích thích bản năng tìm thức ăn vậy, liếc mắt liến nhìn thấy túi giữ ẩm màu đen mà Tiểu Lý mang tới.

" Cảnh sát Lý, đây là mang cho tôi hả? "

Chúc An Sinh nói còn chưa nói xong đã tiến tới chỗ túi đen đó, tới khi cô tới gần mới phát hiện cái túi đen này là một phần com hộp.

" Ừm, cô mau ăn nhanh đi. "

Có được đáp án trong tay, bỗng dưng cô cảm thấy có chút cảm động, không những thế cô còn cảm thấy hốc mắt mình hơi nóng, cô cảm thấy Tiểu Lý quả thật là một người đàn ông rất biết cách chăm sóc người khác. Cho tới khi cô mở phần com đó lên thì lại ngỡ ngàng cả người.

Bên trong túi đen đó có hai hộp, một hộp là com vịt quay còn hộp còn lại chính là bánh bao chiên nhân thịt.

Tiểu Lý không nhận ra được sự thay đổi của Chúc An Sinh, cô không những hốc mắt ửng đỏ mà nước mắt dường như sắp chảy ra rồi.

Chúc An Sinh cắn một ngụm thịt vịt quay, hương vị của nó dần lan tỏa trong miệng cô, đây chính là hương vị vô cùng quen thuộc.

" Cảnh sát Lý, phần com vịt quay này là cậu chạy tới quán Thanh Hòa ở thành bắc mua hả? "

Tiểu Lý nghe cô nói có hơi mơ màng, nhưng cũng gật gù đầu.

Chúc An Sinh nhớ rõ, ở quán Thanh Hòa không phục vụ com hộp, bởi vì làm ăn tốt cho nên quán luôn đông khách, muốn mua phải tới xếp hàng.

Chúc An Sinh cũng nhớ rõ, quán nằm ở thành bắc, cùng với cục cảnh sát thành phố là ở hai hướng trái ngược nhau. Khoảng cách giữa hai nơi rất xa, vậy mà mang được món này về đây, nó vẫn còn rất ấm.

Chúc An Sinh nhớ rõ, kể từ sau khi bố mẹ cô qua đời, chỉ có Phương Trọng Bình mới biết cô thích ăn com vịt quay và bánh bao chiên ở quán Thanh Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sinh Tử Là Một Đường, Đồ Tể Xuất Hiện

Tiểu Lý không nói thêm gì với Chúc An Sinh nữa, nhưng cô biết đây chắc chắn là Phương Trọng Bình dẫn cậu chạy đi mua, mà Phương Trọng Bình không nghĩ tới việc cho cô biết thì tốt nhất cô nên giả vờ như không biết. Cô vô thỏa mãn ăn hết com vịt quay và bánh bao chiên.

Com no rượu say, Chúc An Sinh cũng không dám lãng phí thời gian vào việc nghỉ ngơi, cô xoay người lập tức cùng Tiểu Lý tiếp tục tra thân phận nạn nhân.

Tiểu Lý đang làm ở bên điều tra, mà Chúc An Sinh cũng mới rời khỏi cương vị ở đồn công an, giờ bỗng nhiên cô lại trở về với công việc tra tư liệu nhàm chán, thế nên về phần này hai người kết hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Tiểu Lý dựa trên những số liệu do Chúc An Sinh tổng hợp lại, tìm ra phương thức liên lạc với người nhà các bé, Chúc An Sinh ở một bên liên tục cầm điện thoại để xác minh, hành động cứ thế lặp đi lặp lại, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tới đúng 9 giờ 35 phút tối, Chúc An Sinh cuối cùng cũng hoàn tất gần 117 cuộc gọi để xác nhận, kết quả có hơi thất vọng. Những người cô liên lạc cho tới nay không có ai báo người nhà mất tích cả, ở khu dân cư của họ cũng không có ai mất tích. Giờ cô chỉ còn đứng một cuộc gọi nữa mà thôi, cái người họ Trương cuối cùng.

Trong đồng tài liệu này, có tới năm người mà cô gọi điện thoại tới không nhận điện, Chúc An Sinh quyết định ngày mai cô sẽ tự mình đi điều tra, đây chính là hy vọng cuối cùng của cô.

Sau khi thu dọn xong đồng tài liệu, Tiểu Lý và Chúc An Sinh rời khỏi cục cảnh sát, giờ đây cục đã vô cùng vắng vẻ. Vốn cậu muốn đưa Chúc An Sinh về nhà nhưng cô lại khéo léo từ chối ý tốt của cậu. Chúc An Sinh cảm thấy hôm nay tốt xấu gì cô cũng đã được ngủ một giấc, còn Tiểu Lý thì cả ngày hôm nay bận không ngơi tay, cô không muốn làm phiền cậu nữa.

Chào tạm biệt Tiểu Lý, cô đi bộ ở ven đường để vẫy taxi, sau khi lên xe, báo xong địa chỉ nhà cô lại nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ là mới yên tĩnh không bao lâu thì cô bị cuộc gọi tới của Tri Trùng đánh thức.

" Alo? "

" Thế nào rồi, tra được thân phận nạn nhân chưa? "

Cô mới nhận cuộc gọi, Trì Trừng đã trực tiếp đi vào chủ đề chính.

" Còn chưa được, hiện tại còn năm cuộc gọi không có người nhận, chỉ cần điều tra thêm nhất định sẽ tiến gần thêm một bước, tôi có dự cảm, thông tin về nạn nhân sẽ ở một trong năm người còn lại, ngày mai có thể chúng ta sẽ có đáp án. "

" Hiệu suất làm việc không tồi. "

Trì Trừng tán thưởng một câu, lúc này Chúc An Sinh không phát hiện ra chỉ vì một câu tán thưởng của anh đã khiến cô thỏa mãn nở nụ cười, thật giống như một cô nhóc học sinh tiểu học, được giáo viên khích lệ liền cười thật tươi, cho dù phần thưởng đó chỉ là một bông hoa màu đỏ bé xíu.

" Vậy nếu như hiện tại tôi nói cho cô biết, suy luận của cô có chính xác hay không thì sao? "

" Làm sao mà anh biết được chứ? " Chúc An Sinh vừa cảm thấy kinh ngạc, lại có chút nghi ngờ, chính cô còn chưa dám chắc liệu nạn nhân có ở trong năm người kia hay không, nhờ đâu suy luận của cô là sai thì sao? Dù thế thì hiện tại cô vẫn tin suy luận của mình là chính xác.

" Cô đừng hỏi làm sao tôi biết được, hiện tại cô có muốn tôi nói đáp án cho cô nghe không? "

Sao cô có thể không nghe ra được ý cười trong giọng anh cơ chứ, chẳng qua là anh đã nắm được thóp cô rồi, cô có thể không muốn biết sao?

" Anh không cảm thấy mình hiện tại rất giống một con hồ ly giáo hoạt sao? Nói đi, điều kiện là gì? "

Ý cười của Trì Trừng từ đầu dây bên kia chột tất, anh xoa xoa cằm, cảm thấy hơi mất tự nhiên, bởi vì anh bỗng nhiên cảm thấy hình như Chúc An Sinh so sánh đúng đúng.

Tầng háng một cái, cuối cùng thì Trì Trừng cũng lộ nguyên bộ mặt thật.

" Tôi nói cho cô biết kết quả, vậy cho dù suy luận của cô có đúng thì tôi cũng chỉ tăng cho cô 5% tiền lương mà thôi, cô thấy thế nào? "

" Thành giao. " Bất cô lựa chọn giữa chân tướng và tiền lương thì cô sẽ không chút do dự chọn chân tướng, chỉ là cô thấy mình bị Trì Trừng tính kế thì cảm thấy vô cùng bất mãn: " Trì Trừng, anh có biết hiện tại tôi thấy anh rất giống Harpagon* không? "

Harpagon: Đây là một nhân vật chính trong bộ hài kịch của Pháp, nhân vật chính là một người đàn ông giàu có nhưng rất keo kiệt. Các bạn có thể xem thêm truyện hoặc phim để hiểu rõ hơn. Harpagon dịch ra Tiếng Việt cũng có nghĩa là " Lão hà tiện. "

" Harpagon? Vậy cô hiểu lầm tôi rồi. " Trì Trừng cảm thấy vô cùng ủy khuất: " Hắn là có tiền nhưng không đùng tới, còn tôi thật sự không có tiền. "

" Thế nào, Trì tiên sinh nhanh như thế đã tiêu hết mấy nghìn đô la Mỹ tiền nhuận bút? Tôi còn lạ gì những mưu tính của anh nữa. "

Trì Trừng xấu hổ đành im lặng vài giây, anh không ngờ trí nhớ cô lại tốt như vậy, hóa ra cô vẫn còn nhớ rõ lần trước anh phỏng vấn cô như thế nào.

" Tiền của tôi không phải đầu tư hết vào viện nghiên cứu rồi sao, còn nữa, không phải cô muốn biết đáp án sao? "

Chúc An Sinh biết anh đang cố ý lảng sang chuyện khác, chạm ngay vào chỗ ngứa của cô, cô lập tức lôi tập danh sách trong túi mình ra, nhìn những cái tên in trên mặt giấy kia, cô càng nóng lòng muốn biết kết quả.

" Anh nói đi. "

" Cô còn nhớ lần trước cô từng nhắc tới, nạn nhân tới cổ trấn Hà Giác chính là muốn tới Thanh Sơn Tự không? Cô vừa đi khỏi thì tôi chợt nhớ tới ở văn hóa Trung Quốc có một tập tục là sau khi có người mất có thể tìm tới một ngôi chùa thấp một ngọn đèn minh đăng. Lúc đó tôi nhờ Lưu đội trưởng đi điều tra một chút, cô đoán xem kết quả như thế nào? "

" Anh tìm được tên rồi? "

" Lưu đội trưởng có hỏi một sư thầy ở đây, gần đây ở chùa chỉ có một chiếc đèn minh đăng được thắp lên có chữ " nam ", tên đầy đủ là Giang Nam Phong. "

Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào tờ danh sách trên tay, cho tới khi Trì Trừng nói ra ba chữ kia, ánh mắt cô liền tập trung vào một chỗ. Cuối cùng thì cô và Trì Trừng đã đi được một bước lớn, có thể điều tra thành công, lúc này thật muốn khóc.

Thấy Chúc An Sinh đầu dây bên kia im lặng, anh trong lòng cũng đã hiểu rõ kết quả. Anh dường như có thể cảm nhận được nét mặt bi thương của cô, dù chỉ qua một cuộc gọi, bất quá anh cũng biết, Chúc An Sinh cần phải thay đổi cái trạng thái này ngay, vì sau này cô sẽ phải gặp rất nhiều vụ án còn hơn thế nữa.

" Kết quả như thế nào? "

"Giang Nam Phong, bẩm sinh phổi phát triển không được hoàn chỉnh, tám tháng trước có một cuộc phẫu thuật nhưng không thành công, mất lúc được 1 tuổi 1 tháng, tên người mẹ là Giang Tuyết. "

"Giang Tuyết, một cái tên thật dễ nghe. " Trì Trùng thở dài, rồi nói tiếp: " Tiếp theo cô mau đăng tin tức này lên báo đi, để xem có thể tìm được người thân khác của Giang Tuyết không, nếu có thì có thể thông qua bọn họ đối chiếu lần cuối cùng. "

"Tôi hiểu rồi. "

Thanh âm Chúc An Sinh lúc này phảng phất có thể thấy được sự bi thương, ý chí sắt đá của anh sau bao nhiêu năm tiếp xúc với vụ án đã rèn luyện thành thói quen, nhưng anh không ngờ vào giờ phút này tâm trạng của cô lại ảnh hưởng tới anh, anh còn đang suy nghĩ, không biết anh có nên bồi dưỡng cho cô một chút không đây.

"Cô có muốn nghe một tin tức tốt không? "

"Tin tức tốt? " Chúc An Sinh hồ nghi hỏi lại một lần nữa, nhưng rất nhanh cô liền hiểu rõ ý trong lời nói của Trì Trùng: " Hôm nay anh có phát hiện mới sao? "

Nghe thấy được thanh âm như đã khôi phục lại sức sống của cô, Trì Trùng vô cùng thỏa mãn lộ ra vẻ tươi cười. Ngay sau đó anh liền thảo luận với Chúc An Sinh về vấn đề hôm nay anh phát hiện.

"Lần trước cô tới tìm tôi, có nhớ lúc đó tôi đang làm gì không? "

"Lần trước? Là lần mà anh đang lấp lại khung xương thi thể? "

"Đúng vậy, nhưng có biết vì sao tôi muốn khôi phục lại thi thể nạn nhân không? Bởi vì tôi phát hiện ra rằng, thời điểm nạn nhân tử vong luôn có một cảm giác rất kỳ quái, cái loại cảm giác này tôi cũng không thể nói rõ được, cho nên tôi chỉ có thể tìm hiểu trong quá trình khôi phục thi thể thôi. "

"Vậy hiện tại anh tìm được rồi sao? " Nghĩ tới đây bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy hưng phấn.

"Không đơn giản như vậy đâu, hôm nay sau khi khôi phục được thi thể nạn nhân tôi vẫn chưa tìm ra đáp án.. "

"Từ từ cô chờ tôi một chút. "

Trì Trùng còn chưa nói xong đã đột ngột nhảy sang ý khác, lúc này Chúc An Sinh không thể làm gì khác hơn ngoài việc ngồi trong xe taxi chờ đợi. Cô không biết, lúc này ở cổ trấn Hà Giác, Trì Trùng vừa mới nhận được một tập hồ sơ từ trong tay đội trưởng Lưu, anh nhanh chóng mở hồ sơ ra xem, sau đó nở nụ cười vì vừa trút được một gánh nặng.

"Làm sao thế? " Chúc An Sinh đột nhiên cảm thấy khó hiểu, sao tự nhiên anh lại cười chứ?

"An Sinh, tôi nghĩ chúng ta đã tìm được hung thủ rồi. "

Thanh âm tràn đầy từ tính của Trì Trùng như một viên đạn nhắm thẳng vào đầu cô, Chúc An Sinh cố gắng sắp xếp lại đồng minh mới lộn xộn mà cô đang có.

Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải cô mới rời cổ trấn Hà Giác chưa tới một ngày sao? Trì Trùng tiếp nhận vụ án này cũng chỉ mới hai ngày thôi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã bắt được hung thủ rồi? Thế thì ví như truyện trinh thám ước chừng khoảng 20 vạn chữ, vậy làm sao mà có thể tìm được hung thủ vậy?

Câu chuyện đột nhiên thay đổi làm cho Chúc An Sinh cảm thấy không chân thực.

"Trì Trùng, anh đừng có mà đùa nữa. "

"Tôi nói đùa với cô làm gì? Tôi đã để đội trưởng Lưu đi bắt hung thủ rồi, cùng lắm thì ngày mai sẽ bắt được, lúc đó chúng ta có thể làm báo cáo kết án được rồi. "

"Thế hung thủ là ai? " Chúc An Sinh hỏi ra vấn đề hiện tại cô quan tâm nhất.

"Lần trước lúc suy đoán thân phận hung thủ, cô còn nhớ chứ? "

Chúc An Sinh nhớ ra lần trước trên đường tới cổ trấn Hà Giác, cô ngồi trên xe đã phân tích với anh: " Thủ pháp phanh thây của hung thủ vô cùng chuẩn xác, người có được kinh nghiệm như thế rất ít, cho nên tôi phân tích hung thủ có thể là một bác sĩ giải phẫu hay đồ tể. "

"Điều cô phân tích là đúng, nhưng trong lúc đó chúng ta đã xem nhẹ một loại khả năng. Loại khả năng này rất hiếm gặp. "

"Còn một loại khả năng nữa? "

Chúc An Sinh rơi vào trầm mặc, còn nghề gì có thể có thủ pháp phanh thây chuẩn xác như thế nhỉ? Mà Trì Trùng nói loại khả năng này rất hiếm gặp, đó là loại khả năng nào cơ chứ?

Chúc An Sinh cảm thấy mình đang ở rất gần đáp án rồi, nhưng không hiểu sao cô vẫn còn một chút mơ hồ, bỗng nhiên trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh hình xăm trên bả vai Giang Tuyết, cuối cùng cô đã hiểu tất cả.

" Là pháp y. "

Hiếm thấy theo như lời anh nói chính là toàn thành phố lớn như thành phố Hộ Thủy chỉ có hơn mười pháp y được công nhận mà thôi.

" Cho nên ý anh hung thủ chính là? "

" Cô còn nhớ vị pháp y được cấp trên thành phố phái xuống hỗ trợ chúng ta điều tra vụ án không? "

" Hung thủ là Mã Tân Văn. "

Chúc An Sinh nói xong câu này nội tâm cô vẫn chưa thể trở về bình thường được, tới khi xe taxi tới nơi cô cũng không có phản ứng lại, mãi tới khi tài xế nhắc nhở cô mới bừng tỉnh gửi tiền xe rồi xuống xe.

" Sao có thể? Sao anh biết được hung thủ là hắn chứ? "

Chúc An Sinh đi về tới nhà, cô vẫn chưa thể tắt điện thoại được, cô tiếp tục đặt vấn đề cho Trì Trường.

" Cái hôm mà cô nửa đêm tới tìm tôi về việc thi thể Giang Tuyết đấy, lúc sau Mã Tân Văn cũng đi tới, cô nhớ chứ? Cô còn nhớ lúc đó anh ta đã nói cái gì không? "

" Tôi còn nhớ lúc đó hắn mang bữa khuya tới cho anh, sau đó anh giới thiệu hai người chúng tôi với nhau, rồi tôi rời đi, có vấn đề gì sao? "

" Vấn đề ở chỗ đồ ăn khuya anh ta đưa tới. Hôm sau tôi hoàn thành xong việc khôi phục thi thể vẫn không thấy manh mối nào, mãi mới nghĩ ra được điểm đó. "

" Điểm đáng ngờ? "

Chúc An Sinh nhớ lại lúc Mã Tân Văn đưa đồ ăn khuya tới, nhưng mà dù cô có cố gắng nhớ kỹ thể nào đi nữa thì cũng không thể tìm được đáng ngờ như Trì Trường nói.

" An Sinh, chắc là cô lớn lên ở thành phố Hộ Thủy nhỉ? "

" Đúng vậy. "

" Nếu cô lớn lên ở thành phố Hộ Thủy, vậy thì tôi hỏi cô, cô có biết món ăn đặc sản ở cổ trấn Hà Giác là gì không? "

" Món ăn đặc sản? Cùng lắm thì tôi nhớ được hồi nhỏ tôi có tới đây chơi một lần, còn lại thì không nhớ lắm. "

" Vậy cô có nhớ khuya hôm qua Mã Tân Văn mua đồ ăn khuya gì mang tới không? "

Mã Tân Văn mua thức ăn khuya cho Trì Trường? Chúc An Sinh suy nghĩ một lúc, đương nhiên cô nhớ đó chính là món sủi cảo thủy sản chiên, giờ thì cô hiểu được điểm đáng ngờ mà anh nói là gì rồi.

Mã Tân Văn là pháp y ở thành phố Hộ Thủy, nhưng hắn không phải là người thành phố này, hắn sao có thể biết vừa vận biết được, lại còn mua mang tới cho Trì Trường làm bữa ăn khuya nữa chứ.

Hơn nữa Chúc An Sinh vẫn còn nhớ, Mã Tân Văn tới cổ trấn Hà Giác cùng ngày với hai người, chỉ là đến sớm hơn mấy tiếng, hắn cũng không phải là người ở đây như cô, điều này có thể chứng minh hắn đã tới cổ trấn Hà Giác không chỉ một lần.

" Hắn mua sủi cảo chiên nhân thủy sản mang tới là vừa đúng lúc, đó là bởi vì hắn biết, tại sao hắn biết, là bởi vì hắn tới cổ trấn Hà Giác không chỉ một lần, mà hắn là một pháp y, trên cơ bản là khớp với điều kiện gây án, đúng không? "

" Cô nói rất đúng, hơn nữa bởi vì nghĩ tới điều này, tôi cũng hiểu rõ khúc mắc trong lòng tôi bấy lâu nay rồi. "

" Vì để xác minh lại cảm giác này, tôi đã gọi video về Mỹ thăm hỏi một người bạn làm pháp y, cậu ấy có kinh nghiệm rất phong phú, cậu ấy kiểm tra qua thi thể thấy không có vấn đề gì, điều này ngược lại càng làm sáng tỏ ý nghĩ trong lòng tôi, rồi tôi một lần nữa liên hệ với một người bạn làm bác sĩ khoa ngoại, cậu ấy đã nói đúng cái cảm giác mà tôi nghĩ tới, một cảm giác kỳ quái. "

" Ba vụ án giết người phanh thây này thủ đoạn thật sự quá mức tàn nhẫn, người bạn là bác sĩ của tôi cũng phát hiện ra điểm này. Nếu như hung thủ là một bác sĩ, bình thường phẫu thuật đều là phẫu thuật cho những người còn sống, khi xuống tay chắc chắn không thể quá mức tàn nhẫn, đây chính là thói quen do nghề nghiệp tạo nên, người bạn làm pháp y của tôi không phát hiện ra điều này là vì cậu ta cũng làm pháp y, không thể cảm nhận được. "

" Cho nên tôi mới bảo đội trưởng Lưu đi tra một số tư liệu, quả nhiên, tôi phát hiện ra chân tướng vụ án này, cùng với bí mật của Mã Tân Văn..."

Trì Trùng đang nói thì đột nhiên đội trưởng Luru gọi tới cho anh.

" An Sinh, cô chờ tôi một chút. "

Trì Trùng ngắt cuộc gọi, nhận cuộc gọi của đội trưởng Luru. Trong điện thoại, anh nghe được giọng đội trưởng Luru đang vô cùng phẫn nộ: " Mã Tân Văn bỏ trốn. "

Mã Tân Văn chạy trốn? Không có gì khó hiểu cả, nội tâm anh hơi trầm xuống, anh bỗng nhiên nhớ tới, đêm qua sau khi Chúc An Sinh đi về, anh đã nói toàn bộ những suy luận của cô cho Mã Tân Văn nghe.

Trì Trùng không chút do dự liền cắt đứt cuộc gọi với đội trưởng Luru, anh muốn lập tức báo cho Chúc An Sinh biết, để cô chú ý an toàn.

" Mã Tân Văn chạy trốn rồi. "

Trì Trùng có hơi tức giận, nhưng trả lời anh lại là sự im lặng từ đầu dây bên kia.

" Tôi biết. "

Chúc An Sinh bình tĩnh nói ra một câu cuối cùng. Ngay sau đó, điện thoại bị mất kết nối, bỗng nhiên trong lòng anh nảy ra một cảm giác khiếp sợ từ trước tới nay chưa từng có, trên mặt anh cơ hồ như có một tầng mờ hôi mông, trên cổ đã nổi gân xanh.

Chúc An Sinh không biết lúc này Trì Trùng đang rất tức giận. Cô chỉ biết khi cô đang định mở cửa bằng khóa vân tay thì có một thân ảnh cao lớn từ thân cây gần đó tiến tới gần chỗ cô, trong phút chốc, sự lạnh lẽo lan tận xuống dưới cổ cô.

" Đừng nhúc nhích. "

Phảng phất như nghe thấy tiếng chuông từ địa ngục vang lên bên tai, Chúc An Sinh như cảm thấy từ thần đang nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chân Tướng (1)

" Đừng nhúc nhích. "

Chúc An Sinh cố làm ra vẻ bình tĩnh nhất có thể, cô thật sự ngừng động tác trong tay lại. Ngoại trừ sự cử động của cổ họng ra thì cô không có thêm một hành động nào khác.

Chúc An Sinh cũng không hề quay đầu lại nhìn, cô biết người đang cưỡng chế cô là Mã Tân Văn. Cô có thể cảm nhận được sau cổ mình truyền tới cái đau như bị kim chích, đó là vì dao găm quá sắc nên vô ý tạo ra một vết thương.

Mã Tân Văn vô cùng hài lòng với sự phối hợp của Chúc An Sinh. Hắn cẩn thận lấy đi điện thoại trong tay cô, ngay lập tức ngắt kết nối cuộc gọi với Trì Trùng.

" Thật lợi hại. "

Sau khi ngắt điện thoại, Mã Tân Văn lập tức khóa luôn màn hình lại, sau đó vươn tay ra để điện thoại ngang với tầm mắt cô, coi nó như gương mà soi mặt cô.

" Ngày hôm qua nghe Trì Trùng khen ngợi suy luận của cô, tôi còn tưởng cô là khắc tinh lớn nhất của tôi, chỉ dựa vào một cái hình xăm trên thi thể vô danh mà đoán được, thật lợi hại. "

" Cảm ơn đã khen ngợi. "

Chúc An Sinh nhìn thẳng vào điện thoại mà mỉm cười đáp lại Mã Tân Văn.

" Cô không sợ chút nào sao? Tôi hiện tại chỉ cần hơi dùng sức, máu của cô sẽ cứ thế mà trào ra, cô đã gặp qua người nào bị cắt đứt động mạch cổ, máu tươi phun trào chưa? "

Mã Tân Văn nói, trong khi đó còn để lộ ra một chút biểu tình, như là hấn hời tưởng về một quang cảnh gì đó rất xinh đẹp.

" Đây là mục đích của anh sao? Chúng kiến một người vô tội quần quai đau khổ? Thấy bộ dáng sợ hãi của nạn nhân anh liền cảm thấy thỏa mãn sao? "

Anh quả nhiên là rất đáng thương. "

Mã Tân Văn nhìn chăm chú vào gương mặt Chúc An Sinh thông qua màn hình điện thoại. Nhan sắc tuyệt mỹ của Chúc An Sinh, đáy mắt cô hiện lên vẻ lạnh nhạt khinh thường, nhưng đôi mắt cô lại khinh thường của cô, không hiểu sao hắn có cảm giác si mê thật quý dị.

" Cô thật sự là một người đặc biệt, đáng tiếc, thời gian chúng ta ở chung không nhiều. "

" Cô biết không? Những suy luận của cô làm tôi vô cùng sợ hãi. Chỉ một hình xăm mà cô có thể tìm được danh tính của thi thể, tôi rất sợ hãi nếu cô bắt được tôi, cho nên tôi mới tìm tới đây để giết người diệt khẩu. Mà không ngờ, hóa ra người phát hiện ra chân tướng lại là Tri Trường, cô và hắn đúng là quái vật mà, tôi thua cũng không có gì không phục cả. Nhưng tôi đúng là rất may mắn khi lúc này có thể tự tay chấm dứt cuộc sống của một cô gái xinh đẹp. "

" Cảm ơn cô. "

Mọi thứ đều kết thúc sao? Chúc An Sinh có chút không cam lòng, rõ ràng mới đây cô được thực hiện ước mơ của mình, mà giờ cô phải kết thúc tất cả sao? Cô sẽ phải chết ở trong tay một tên sát nhân biến thái sao?

Tuyệt đối không! Cho dù chết, cô vẫn muốn làm chủ sinh mệnh của mình.

Chúc An Sinh dường như đã quyết định tất cả, nhưng trên mặt cô vẫn ra vẻ thản nhiên.

Nhưng có thể là ý trời, đúng lúc này, Tri Trường một lần nữa gọi điện thoại tới. Màn hình di động sáng lên, cô còn cảm thấy dường như chuông điện thoại đã phá tan sự yên ắng của đêm khuya.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, quả thực Mã Tân Văn có hơi hoảng loạn, chớp lấy thời cơ này, không chút do dự, cô thúc khủy tay đánh ngược trở lại.

Mã Tân Văn bị đau liền lao đảo lui về sau mấy bước, Chúc An Sinh xoay người, theo quán tính mà đánh về phía trước, một tia rét lạnh xẹt qua.

Như là đã luyện qua động tác này tới trăm lần, bản năng sinh tồn như trời đổ, thúc giục cô làm ra những động tác hoàn mỹ.

Qua chiêu vừa rồi có thể thấy rõ, Chúc An Sinh chỉ thực hiện một động tác đã thoát khỏi sự khống chế của Mã Tân Văn. Mã Tân Văn vì cái thúc khủy tay bất ngờ của cô mà lao đảo ngã về sau. Nhân lúc hắn vẫn còn chưa hoàn hồn thì Chúc An Sinh đã nắm được lấy lưỡi dao của hắn, giây tiếp theo chỉ thấy Chúc An Sinh xoay người, lúc đó cả hắn và cô đều ngã xuống.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, dù thế nhưng nó lại quyết định được sự sống còn.

Chúc An Sinh chậm rãi đứng dậy, còn Mã Tân Văn, cũng không biết vì sao con dao vốn hắn đang cầm ở tay phải lúc này lại đang cầm trên ngực mình.

Mã Tân Văn có chút khó khăn nhìn qua con dao đang cắm trên ngực mình, tay hắn từ đầu tới cuối không hề rời khỏi con dao, vậy sao hiện tại con dao lại đang cắm trên ngực hắn?

Hắn hấp hối, lúc này hắn nhìn không được bật ra nụ cười yếu ớt, quả nhiên là hắn thua. Còn thua một cách triệt để. Hắn có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim đang dần dần yếu đi.

Mã Tân Văn chết, nhưng khi chết hắn lại cười. Không chỉ cười nhạt chính bản thân mình, mà trong một giây cuối cùng, hắn nhìn ra được trên cổ Chúc An Sinh có vết đỏ tươi.

Chúc An Sinh đứng dậy không được bao lâu liền khụy xuống, trên cổ cô, máu vẫn không ngừng chảy ra ngoài, máu cô chảy xuống, chảy xuống cả mặt đất, dần dần loang thành một vùng máu trông còn khiếp đảm hơn của Mã Tân Văn. Nhưng bỗng trong thời khắc này cô lại cảm thấy vui vẻ.

Ông trời đối xử với cô không tệ, còn mở cho cô một con đường sống.

Chúc An Sinh lúc này tuy rằng mất máu nhiều nhưng có thể nhận ra cô không bị vỡ động mạch cổ. Cô nhanh chóng tìm được miệng vết thương trên cổ mình, cô dùng tay phải ngăn chặn vết thương đó, cô để tay phía trên, cách vết thương khoảng 1cm, ngăn không cho máu chảy ra ngoài.

Xem ra sự việc đúng như suy đoán của cô, cô bị cắt vỡ tĩnh mạch, dùng tay phải để bịt vết thương lại quả nhiên tốc độ máu chảy đã chậm đi.

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì mình không bỏ mạng ở đây, nhưng giờ tình huống của cô cũng vô cùng nguy hiểm, cô cố hết sức cầm lấy điện thoại di động của mình, gọi tới cho Tri Trường.

" An Sinh? An Sinh? "

Giờ phút này màn đêm lại khôi phục về yên tĩnh, cho dù Chúc An Sinh không mở loa ngoài cũng có thể nghe được sự nồn nóng trong giọng anh rất rõ ràng. Nhưng cô không thể mở miệng nói thành lời, cô cần nằm xuống để ngăn không cho mình tiếp tục mất máu, may mắn duy nhất bây giờ của Chúc An Sinh chính bên tay trái cô có một hòn đá nhỏ, cô liền dùng hòn đá nhỏ này gõ gõ xuống mặt đất tạo mật mã Morse cho anh.

" SOS, bệnh viện, nhà. "

Tri Trùng cũng không hề tốn sức để phá được mật mã Morse cô để lại, tựa như trong nháy mắt anh liền hiểu được mật mã của Chúc An Sinh, anh gọi 120, mà gọi xong lại thấy không yên tâm, lại gọi điện thoại cho Phương Trọng Bình.

Cùng Phương Trọng Bình nói chuyện một lúc thì Tri Trùng mới biết được, hóa ra tiểu khu chỗ cô đang ở ngay bên cạnh nhà cô ấy là một bệnh viện tư, ngay lúc đó ông liền liên hệ với bên bệnh viện tư đấy.

Vài phút sau, cô có thể nghe thấy được tiếng còi xe cấp cứu, Chúc An Sinh bỗng nhiên nở nụ cười. Lúc đó cô gọi điện cho Tri Trùng đúng là số mệnh an bài, rốt cuộc, cô thắng rồi!

Một ngày sau, cô đang nằm trên giường bệnh xem phim [CSI: Florida], cô cô phải khâu tới bảy mũi, bác sĩ điều trị cho cô còn khen ngợi cô nữa, nếu lúc đấy cô không nhanh trí cầm máu thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sinh mạng.

Tới bây giờ thì cũng không còn gì ảnh hưởng tới cô nữa rồi, nhưng Phương Trọng Bình vẫn căn dặn bác sĩ băng bó cẩn thận phần cổ của cô. Chúc An Sinh biết lần này cô thật sự đã khiến ông lo lắng nên cô cũng không phản đối ý của ông, tất cả đều để mặc ông sắp xếp.

Sau đó Chúc An Sinh được đẩy tới phòng bệnh.

Trong lúc nằm dưỡng thương Phương Trọng Bình lúc nào cũng tới chăm sóc cô, Chúc An Sinh vẫn luôn an phận ngoan ngoãn nghe lời, một phần cô cũng sợ ông vì sự việc lần này mà cấm luôn cô tới làm việc ở viện nghiên cứu của Tri Trùng. Nhưng may mắn thay, chắc là do ông quá lo lắng cho Chúc An Sinh nên nhất thời quên luôn cả việc đó, Chúc An Sinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đáng tiếc là Chúc An Sinh không biết, chút tâm tư này của cô đã sớm bị ông nhìn thấu, chỉ là Phương Trọng Bình hiểu rõ, con gái nuôi của ông đã trưởng thành rồi, cô không còn là một cô gái nhỏ luôn luôn ý lại nữa. Cô đã trưởng thành rất nhiều, trở nên ưu tú hơn, cũng dũng cảm hơn rồi.

Ở lại bệnh viện chăm sóc cho Chúc An Sinh cả đêm, tới sáng ngày hôm sau cô liền báo ông trở về nhà nghỉ ngơi thật tốt. Bị thương ở cổ, bị băng bó nên Chúc An Sinh không thể nói chuyện như bình thường được, cô chỉ có thể viết lên giấy thôi, cô phải viết rồi còn nhấn mạnh mấy dấu chấm than cuối câu mới có thể báo ông về nhà nghỉ ngơi.

Sau đó Chúc An Sinh lại nằm trên giường bệnh tiếp tục xem [CSI], mãi cho tới khi Tri Trùng tới mới phân tán được sự chú ý của cô.

" Xem ra cũng không tệ lắm. "

Tri Trùng mỉm cười đi tới, hôm nay anh mặc một thân tây trang được thiết kế riêng đặc biệt tinh xảo, trong tay còn cầm một bó hoa sao. Hiển nhiên đây là quà tới thăm cô, chỉ là cô còn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp này thì bị lời " thăm hỏi " của anh làm mất hết cả hứng.

Chúc An Sinh không biết hiện tại bộ dáng của cô trông như thế nào, nhưng cũng may cô có kinh nghiệm từ buổi phỏng vấn với anh, biết anh chỉ đang nói nhảm thôi nên không thêm so đo. Đáng tiếc hiện tại cô không thể mở miệng nói chuyện được, nếu có thể thì chắc chắn cô sẽ cãi lại.

Tri Trùng đi tới bên cạnh giường bệnh của Chúc An Sinh, trao bó hoa sao đó vào tay cô, hình như anh không ý thức được vừa nãy mình nói sai rồi.

" Thật xin lỗi. " Tri Trùng trong chớp lát thu hồi vẻ tươi cười, lộ ra tâm trạng áy náy.

Anh hôm nay không mang kính, Chúc An Sinh có thể thấy rõ được đôi mắt trong veo kia, Tri Trùng giờ trông thật giống một cậu bé đang nhận lỗi về sai lầm của mình.

< Có ý gì vậy? >

Chúc An Sinh không hiểu được ý của anh, cô liền lấy bút viết ra giấy câu hỏi của mình.

" Mã Tân Văn đi tìm cô là bởi vì tới hôm đó sau khi cô đi tôi đã đem suy luận của cô nói với hắn, lúc đó tôi còn chưa biết hắn là hung thủ nên mới khiến cô bị thương nặng thế này, việc này tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn. "

< Thì ra là thế. >

Chúc An Sinh bỗng chốc nhận ra gât gât đầu, cô biết cô lúc này có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh nhưng nhìn thấy vẻ mặt áy náy của anh cô quá thật không làm được.

< Tôi muốn được tăng tiền lương, số tiền cược ban đầu tăng lên gấp đôi. >

Chúc An Sinh lập tức viết điều kiện với anh, lần trước anh dám lợi dụng tính hiếu kỳ của cô mà hỏi của thì lần này cô phải đòi lại cho bằng được.

" Thành giao. "

Thấy Tri Trùng thoải mái đáp ứng điều kiện của mình làm cô thấy hơi nghi ngờ, đây là cái người mà suốt ngày tính toán chi li rồi bảo mình nghèo mấy ngày trước sao? Cô có chút hối hận khi không nhân cơ hội này kiếm lời thêm chút nữa. Nhưng mà Chúc An Sinh không biết, Tri Trùng lúc này mới thờ

phào nhẹ nhõm, lúc đầu anh còn lo lắng rằng sau khi khỏi bệnh cô sẽ lại sinh ra bóng ma tâm lý trong công việc.

Chúc An Sinh quả nhiên không làm Trì Trùng thất vọng. Cô là người con gái kiên cường, đừng cảm nhát mà anh từng gặp. Trì Trùng bỗng nhiên nghĩ rằng cô chính là người được định sẽ phải đi theo con đường này.

"Hiện tại vụ án đã kết thúc, ngày mai tôi phải quay trở lại Mỹ. Cô cứ yên tâm ở đây dưỡng thương cho tốt đi, tôi sẽ coi như đây là cấp giấy nghỉ phép cho cô, chờ cô khỏi rồi thì tôi sẽ về đưa cô đi."

< Anh về gấp như vậy sao? >

"Viện nghiên cứu bên kia vừa nhận một vụ án mới, tôi cần trở về để xem."

"Đúng rồi, còn có một việc nữa muốn nói cho cô, bọn tôi đã liên hệ với người nhà Giang Tuyết rồi, đã có người tới nhận thi thể Giang Tuyết, cô có thể yên tâm rồi."

Nghe được lời Trì Trùng nói, đáng lẽ cô phải cao hứng vì suy luận của mình chính xác rồi. Nhưng không hiểu sao, giờ cô cao hứng không nổi.

< Nói một chút cho tôi nghe về Mã Tân Văn đi, sao hắn lại làm việc này? Tôi muốn biết chân tướng. >

Trì Trùng biết cô rất quan tâm tới vụ án nên anh đã chuẩn bị tinh thần kiên nhẫn ngồi kể lại cho cô nghe. Không ngờ chỉ mới nói câu đầu tiên anh đã khiến Chúc An Sinh nổi hết cả da gà.

"Thật ra, Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chân Tướng (2)

< Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn? > Chúc An Sinh nghe xong liền đần độn luôn, cô nghi ngờ hỏi lại.

"Không sai, ý chính là ở trên mặt chữ, tôi cảm thấy người gây ra mấy vụ án này với người làm cô bị thương kia không giống như Mã Tân Văn."

< Là có ý gì? >

"Cô còn nhớ ba vụ án giết người liên hoàn không? Mã Tân Văn tuy rằng thủ pháp vô cùng chuyên nghiệp, trừ bỏ lần đầu tiên hắn đem vút bừa xác ở ngoài thì hai thi thể sau hắn xử lý rất tốt, nếu không phải người đánh cá đó vớt được thi thể Quý Hồng Mai lên thì căn bản vụ án này đã không được thành lập."

"Nhưng nói cho cô nghe một chút, cẩn thận là như thế, hơn nữa thủ pháp cũng hoàn mỹ, hắn vì sao ba lần liên tục đều chọn địa điểm giấu xác là cỏ trăn Hà Giác đây?"

"Mã Tân Văn ở trong thành phố, mỗi lần hắn gây án mà muốn tới cỏ trăn Hà Giác đều phải tốn mấy tiếng đồng hồ đi xe. Nếu như ban đầu hắn vì để thoát khỏi hiềm nghi mới chọn cỏ trăn thì tại sao những lần sau hắn vẫn luôn chọn địa điểm giấu thi thể là cỏ trăn Hà Giác? Hắn cũng không phải là người ngại phiền toái, hắn có thể lái xe hàng giờ đồng hồ tới đây để gây án, tại sao hắn không chọn địa phương nào xa hơn một chút để tiến hành?"

Chúc An Sinh liền ấn nút tạm dừng bộ phim cô đang xem lại, nghiêm túc tự hỏi vấn đề mà Trì Trùng đưa ra.

Vì cái gì chứ? Điều này đúng là khiến người khác khó hiểu.

"Tôi luôn giữ chặt nghi vấn này trong lòng, mãi cho tới khi xác định được hung thủ là một người có thói quen như pháp y, lại thêm sơ hở Mã Tân Văn mua đồ ăn khuya tới, tôi liền nhờ đội trưởng Lưu điều tra một chút về hồ sơ của cỏ trăn Hà Giác trong vòng 30 năm trở lại đây. Rốt cuộc, hôm qua lúc tôi gọi cho cô thì đội trưởng Lưu cũng tra ra được bí mật của Mã Tân Văn."

Chúc An Sinh nhớ tới cuộc nói chuyện hôm qua với Trì Trùng, có những hai lần phải ngắt điện thoại. Cô lập tức nghĩ tới lần ngắt đầu tiên chính là lúc mà đội trưởng Lưu tra ra được bí mật đó.

"Mã Tân Văn vô cùng thông minh, cho dù tôi từng tiếp xúc với rất nhiều tội phạm thì hắn cũng là một tên hung thủ thông minh nhất nhì đấy. Nhưng vì sao hắn lại liên tục mắc những lỗi nhỏ nhất trong lúc gây án đây? Cho nên tôi suy đoán, có thể là do tâm lý của hắn chi phối, cũng giống như một số vụ án giết người liên hoàn khác, có những tên hung thủ cố chấp chọn nạn nhân theo suy nghĩ của hắn, như là nạn nhân mặc trang phục màu đỏ, nạn nhân dùng cùng một hương nước hoa, mà với Mã Tân Văn, thứ hắn cố chấp theo đuổi chính là địa điểm."

"Hắn vì sao lại muốn thực hiện vụ án chặt xác này ở cỏ trăn Hà Giác? Lại vì sao đem vút thi thể lại cỏ trăn Hà Giác? Đó là bởi vì hắn cần phải làm như

vậy. "

" Đây chắc chắn phải có nguyên gì đó dẫn tới việc tâm lý của hấn trở nên biến thái vụn vụn. Đó cũng là lý do mà khiến cho nhiều tên tội phạm bắt đầu gây án, đa số là do chính bản thân hung thủ trải qua, trong đó có cả nguyên nhân do hồi nhỏ đã chịu tổn thương. Sau đó thì không được dẫn dắt trở về đúng con đường, tâm lý dần dần trở nên vụn vụn, cuối cùng là biến thành một tên sát nhân điên cuồng. "

" Nghĩ tới điều này tôi liền bảo đội trưởng Lưu đi điều tra một chút về những việc xảy ra ở cổ trấn Hà Giác 30 năm trở lại đây. Mã Tân Văn năm nay 28 tuổi, điều tra như thế này để tránh việc thất lạc manh mối, cuối cùng thì đội trưởng Lưu cũng tìm được một vụ án có điểm tương đồng xảy ra vào 22 năm trước. "

< 22 năm trước, khi đó Mã Tân Văn mới 6 tuổi? >

Chúc An Sinh viết nhanh cho xong một câu, cô thật hận khi lúc này mình không thể nói chuyện, không thể thoải mái cùng Trì Trùng bàn về vụ án.

Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh viết xong mới gật đầu một cái.

" 22 năm trước, đồn công an cổ trấn Hà Giác nhận được một vụ án do một đứa bé trai tới báo án, đứa bé đó cả người dính đầy máu chạy tới đồn công an. Dựa theo những gì người công an khi đó tiếp nhận thì hai mắt đứa bé đó sưng đỏ lên, miệng thì vẫn luôn lặp đi lặp lại, " hãy cứu lấy mẹ con " " mẹ chảy máu rồi " "

" Người cảnh sát khi đó bị một đứa bé cả người dính đầy máu dọa cho sợ hãi, người đó mới cẩn thận hỏi lại đứa bé một chút thì nó nói ra một địa điểm. Mà tới khi người cảnh sát đó chạy tới nơi thì phát hiện ra một người đàn ông cả người cũng dính đầy máu, hấn chính là kẻ điên nổi tiếng lưu lạc cổ trấn lúc đó. Lúc đó hấn còn cầm theo bên người một con dao phay, trên đó không chỉ dính máu tươi mà còn dính cả một chút thịt được băm nhỏ, mấy tên cảnh sát đuổi theo phía sau lúc đó bao nhiêu đồ ăn đều phun hết ra, người cảnh sát đầu có kinh nghiệm hơn một chút, mãi tới khi về nhà mới phun ra. Rồi từ đấy hấn cũng thay đổi khẩu vị, thành tâm chỉ ăn chay. "

< Đứa bé trai kia chính là Mã Tân Văn? >

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng kể xong liền đặt câu hỏi.

" Đúng vậy. " Trì Trùng đáp lại.

" Sau khi cô không chế được Mã Tân Văn thì cảnh sát thành phố cũng vào cuộc, họ tìm được trong nhà Mã Tân Văn ba cái đầu lâu của ba nạn nhân. Tất cả đều được đựng trong lọ thủy tinh, dùng hộp chất formalin để ngâm. "

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô biết những tên tội phạm như Mã Tân Văn đều thích lưu lại một bộ phận nào đó từ người nạn nhân, nó đã trở thành một biểu hiện của bệnh tâm lý.

< Vậy lúc này anh nói Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn là có ý gì? > Chúc An Sinh vẫn luôn nhớ kỹ câu nói vừa rồi của Trì Trùng, chỉ là anh nói nhiều như vậy rồi cô vẫn không rõ ý của anh lắm.

" Khi cảnh sát tới nhà Mã Tân Văn điều tra, ngoài thấy được mấy cái đầu ra thì còn phát hiện trong ngăn kéo nhà hấn có thuốc điều trị. "

< Thuốc điều trị? >

" Sau khi cảnh sát tìm được thuốc thì lập tức đem đi giám định, đây là một loại thuốc ở nước ngoài, chuyên dùng để điều trị bệnh đa nhân cách. "

Nghe thấy bệnh đa nhân cách thì Chúc An Sinh có hơi giật mình, cô rất nhanh viết ra giấy:

< Tâm thần phân liệt? >

Trì Trùng lại gật đầu một lần nữa.

Chúc An Sinh sau khi nhận được sự khẳng định của anh vẫn không dám tin đó là sự thật. Tuy rằng về căn bệnh tâm thần phân liệt này ở trong phim điện ảnh xuất hiện không ít nhưng mà gặp ở ngay trong cuộc sống của mình thì cô cảm thấy nó có phần không chân thực.

< Sau khi mẹ của Mã Tân Văn qua đời, hấn không tiếp nhận tâm lý trị liệu sao? >

Thấy nghi vấn mà Chúc An Sinh đưa ra, lập tức Trì Trùng lộ ra vẻ kỳ quái, sau đó anh mới nhắc nhở cô một chút: " Trung Quốc phát triển tới hiện giờ đúng là rất nhanh, nhưng cô nhỏ tuổi hơn Mã Tân Văn, không thể hiểu được sự tình 22 năm trước được, nhưng cho dù tới hiện tại, đã qua được 22 năm, về mặt bệnh tâm lý thì vốn hiểu biết của người Trung Quốc không sâu. May mà mấy năm trở lại đây nó có chút cải thiện, tôi nghĩ nếu như ở tương lai xảy ra chuyện tương tự như Mã Tân Văn thì bị kịch cũng sẽ giảm đi rất nhiều. "

Mặt Chúc An Sinh có hơi đỏ lên, sau khi bố mẹ cô qua đời, Phương Trọng Bình liền dẫn cô tới chỗ bác sĩ tâm lý để kiểm tra. Cho nên cô vẫn luôn thiếu hiểu biết về tình trạng thực tế, đó là vì lúc nào Phương Trọng Bình cũng dành tất cả sự quan tâm tỉ mỉ cho cô, luôn yêu thương cô từng chút một.

" Tôi nghĩ, do tận mắt chứng kiến mẹ mình bị kẻ điên đó phanh thây cho nên đã để lại một bóng ma tâm lý rất lớn trong người Mã Tân Văn, mà hấn lại không được trị liệu tâm lý một cách tốt nhất. Bố mẹ hấn chỉ tới thành phố Hộ Thủy làm công nhân xây dựng, trình độ văn hóa không cao, ngày đó vừa

đúng lúc mẹ hắn đưa hắn tới cổ trấn Hà Giác tham quan, muốn thưởng cho hắn vì đã thuận lợi vào cấp một, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "

" Sau khi xảy ra vụ việc đó thì bố hắn lập tức đưa hắn trở về quê, nơi đó là một huyện nhỏ, ở đó thì không có khái niệm gì về bác sĩ tâm lý, Mã Tân Văn do tình huống lúc đó và sự bất hạnh ập tới đã tạo điều kiện cho hắn hình thành nhân cách khác trong người. "

" Nhưng thật ra, cô biết không, tôi tin rằng bản chất của hắn rất lương thiện. Bằng không thì sau khi hắn trưởng thành, có được tri thức và năng lực liền muốn khống chế nó bằng thuốc, tôi tin rằng hắn muốn chữa khỏi căn bệnh tâm lý này, nhưng đáng tiếc đối thủ của hắn quá lớn. "

< Đối thủ? >

Viết xong hai chữ này bản thân Chúc An Sinh cũng thấy kinh hãi.

" Khi cảnh sát phát hiện được thuốc của Mã Tân Văn, tôi đã tới hiện trường để kiểm tra, phát hiện ra có một lượng thuốc lớn Mã Tân Văn gói gọn để trong học tủ, điều đó chứng minh hắn có một đoạn thời gian không động được tới thuốc. "

Không động được tới thuốc? Đối thủ? Những từ này không ngừng xuất hiện trong đầu Chúc An Sinh, bỗng cô nảy ra một chân tướng đáng sợ.

" Mã Tân Văn bản chất là một đứa bé thiện lương, nhưng sau khi mẹ hắn bị giết quả thật đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý quá lớn. Điều này khiến cho phần tối trong tính cách hắn bị dẫn ra, cuối cùng phần tối đó đã hình thành ra một nhân cách khác tâm lý biến thái vạn vật. Cho nên Mã Tân Văn mới tìm tới thuốc, hắn hy vọng mình có thể chữa được căn bệnh tâm lý này. "

" Đáng tiếc, tới cuối cùng hắn không thể chiến thắng được phần nhân cách thứ hai, bản chất thiện lương của hắn sau bao nhiêu năm cố gắng đã hoàn toàn bị áp chế, hắn lập tức biến thành một người hoàn toàn mới, một con quái vật đáng sợ. "

" Tôi đoán thời gian này không dài, sau khi sát hại được người thứ nhất thì nhân cách thứ hai mới bị lộ ra, chắc là do bị áp chế quá lâu nên mới khiến hắn về sau điên cuồng giết người. "

Nói xong, Chúc An Sinh và Trì Trường đều yên lặng không nói thêm.

Bỗng nhiên trong lòng Chúc An Sinh đau thắt lại, cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của đứa bé 6 tuổi kia. Mã Tân Văn khi đó mới 6 tuổi, hắn chứng kiến mẹ hắn chết thảm như vậy, thì hắn sẽ có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu sợ hãi chứ, điều này khiến cho cô liên tưởng tới khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời cô.

Nhưng cô cảm thấy mình may mắn hơn Mã Tân Văn rất nhiều, Phương Trọng Bình rất yêu thương cô, bà nội cũng rất thích đứa cháu gái là cô, là bọn họ đã đem tới cho cô sự bình yên vô tư ngập tràn yêu thương, tạo cho cô môi trường sống bình yên để trưởng thành.

Chúc An Sinh quả thật không thể tưởng tượng nổi, bản chất thiện lương của Mã Tân Văn đã chết dần chết mòn như thế nào, hắn rốt cuộc tuyệt vọng tới mức nào? Không có một ai giúp hắn thoát ra khỏi hố đen đó, cả cuộc đời của hắn đều như là một bản nhạc buồn.

Nhưng mà có một suy nghĩ càng khiến cô sợ hơn, nếu như lúc đó Phương Trọng Bình không cứu mang cô, thì có thể nào, cô giờ đây cũng trở thành một người giống như Mã Tân Văn không?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Án Thứ Hai – Xong

Vừa nghĩ tới điều này, bỗng Chúc An Sinh thấy không rét mà run.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng không để cho mình suy nghĩ lung tung.

< Những việc này, người khác có biết không? >

Chúc An Sinh bỗng nhiên cảm bút lên mà viết ra dòng này.

" Vụ án kết thúc, chân tướng đã bị vùi lấp cùng với Mã Tân Văn rồi. Chúng ta cũng chỉ là phát hiện ra những manh mối để lại, sau đó thấy được cuộc sống của Mã Tân Văn, nhưng, sẽ có ai để ý đây? "

" Vụ án đã kết thúc rồi. "

Cuối cùng Trì Trường chỉ nói ra một câu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Chúc An Sinh lại cảm thấy nó như là một cánh cửa nặng nề đang dần dần khép lại.

< Bố của Mã Tân Văn đang ở đâu? Cũng nên có một người biết tới chân tướng chứ, ít nhất là hiểu được những đau khổ của hắn trong thời gian qua. >

Khi Chúc An Sinh đang viết, cô không phát hiện ra hốc mắt mình đã đỏ ửng, cô có chút không cam lòng đưa những gì mình viết cho Trì Trùng xem.

Trì Trùng nhìn dòng chữ Chúc An Sinh viết ra, rồi lại nhìn về mặt quật cường cổ chấp của cô, anh cảm thấy khó hiểu.

"Điều này quan trọng sao?"

< Ít nhất là đối với Mã Tân Văn, điều này quan trọng! Hắn vẫn luôn nỗ lực để có thể sống sót, mà những chứng cứ đã nói lên chân tướng với anh rồi, anh muốn vùi lấp nó sao? >

Chúc An Sinh lại một lần nữa viết ra giấy, đọc xong câu này anh ngây ngẩn cả người, đột nhiên anh nhớ tới lời nói của Phương Trọng Bình khi tiến cử cô với anh.

Chúc An Sinh vô cùng ưu tú, anh luôn nghĩ rằng đây là những lời để khích lệ tài trí của cô, nhưng giờ anh mới phát giác ra, những lời này còn có một hàm ý khác. Anh nhớ rõ trước kia mình từng xem một bộ phim điện ảnh, mà giờ đây anh như thấy trên người Chúc An Sinh phảng phất giống với bộ phim đó.

Trì Trùng đột nhiên không nhịn được, nở nụ cười.

"Thế thì chuyện này giao cho cô vậy."

Trì Trùng nói, rồi lấy từ trong túi của mình ra một bao nylon, bên trong bao nylon chính là một lọ thuốc.

Chúc An Sinh nhận lấy lọ thuốc, có chút giật mình.

"Chứng cứ này không cần dùng nữa, hiện tại vụ án đã kết thúc rồi cho nên tôi đành cầm nó, định dùng nó làm tư liệu cho quyển sách sắp tới. Nhưng bây giờ tôi cho cô cái này vậy."

Chúc An Sinh cầm lọ thuốc trong tay, ngây ngẩn, Trì Trùng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi sẽ ở Mỹ chờ cô, mong tới lúc đó cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Trong tương lai hy vọng sau mỗi một vụ án cô sẽ không biến thành dạng như này, sau này nếu xảy ra chuyện tương tự như bây giờ tôi sẽ không tính nó vào tai nạn lao động đâu."

Chúc An Sinh không thể nói chuyện, đợi cô viết xong lên giấy thì Trì Trùng đã rời đi rồi. Cô nắm chặt lọ thuốc trong tay, hung hăng mà nghiến răng lại, cô phải mau chóng khỏe lại mới được, đợi tới khi nào cô sang Mỹ gặp Trì Trùng rồi, nhất định cô phải cho anh một trận.

...

Tám ngày sau, vết thương của Chúc An Sinh khôi phục rất tốt, vết cắt ở tĩnh mạch giờ đã không còn vấn đề gì đáng lo nữa. Trước phải băng bó quanh chỗ đó khá nhiều nhưng bây giờ được xử lý rất nhanh chóng, ngày Chúc An Sinh tới Mỹ cơ bản đã được định sẵn, trước khi qua đó cô vẫn còn một vài việc nhất định phải hoàn thành.

Trì Trùng trước khi đi còn đưa cho cô một lọ thuốc, sau ngày hôm đó cô lại nhận được một phong bì, trong phong bì đó chính là thù lao của Trì Trùng khi phá án.

Mà theo ý của Trì Trùng đã nói thì anh sẽ lấy tư liệu từ vụ án này để viết thành sách, mà khi xuất bản thì đó mới là thu nhập quan trọng của anh, vậy nên theo như lời anh nói, Chúc An Sinh chia phần thù lao này thành hai nửa. Một phần cô đưa tới cho người nhà Quý Hồng Mai, một phần sẽ mang tới cho nhà Giang Tuyết, còn người bị hại cuối cùng kia, cô ấy chỉ còn là một khung xương không hoàn chỉnh, cô không biết người nhà nạn nhân là ai, không biết một ngày nào đó có ai tới nhận thì thể cô ấy không.

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy đau khổ, cô quyết định sẽ an táng cho nạn nhân vô danh kia trước, sau đó mới đưa tiền tới cho hai gia đình người bị hại còn lại. Cuối cùng cô sẽ đưa lọ thuốc này cho bố Mã Tân Văn. Tuy kế hoạch cô vạch ra rõ ràng là thế nhưng không ngờ lúc tới cô vừa lúc đụng phải ngày đưa Giang Tuyết.

Chúc An Sinh hỏi địa chỉ rõ ràng rồi tìm tới nhà tang lễ, nơi đang làm lễ truy điệu cho Giang Tuyết, cô cẩn thận mà tiến lại gần.

Đi vào đây dường như cô đang đi vào một thế giới khác, nơi đây được bao phủ bởi sự bi thương cùng hai màu đen trắng, sự bi thương ở đây có thể tác động khiến người ta không kim lòng được mà rơi nước mắt.

"Chào ngài, xin hỏi ngài có phải là mẹ của Giang Tuyết không?"

Chúc An Sinh đi vào linh đường, tiến tới gần nơi để di ảnh của Giang Tuyết, đối mặt với người thân của nạn nhân, ngữ khí cô vô cùng dịu dàng.

Mẹ của Giang Tuyết do quá đau lòng nên không nghe thấy tiếng gọi của cô, mãi tới khi cô gọi lần thứ hai bà mới có phản ứng lại.

"Chào cô, cô có chuyện gì sao?"

Đây khẳng định là một người phụ nữ có văn hóa.

"Ngài là mẹ của Giang Tuyết, đúng chứ? "

"Đúng vậy, xin hỏi cô là? "

"Tôi là người được nhờ tới đây, Trì Trùng tiên sinh sau khi bắt được hung thủ đã nhờ tôi gửi cái này tới người nhà nạn nhân, hy vọng ngài chú ý giữ gìn sức khỏe. "

Chúc An Sinh dứt lời liền đưa phong bao tới trước mặt, bên trong chính là một nửa số thù lao của Trì Trùng.

Người phụ nữ đó không mở phong bao ra xem, bà nhìn chăm chăm vào cổ Chúc An Sinh. Chúc An Sinh bị hành động kỳ quái của bà làm cho không được tự nhiên, mãi tới khi cô ho nhẹ một tiếng bà mới khôi phục lại tinh thần mình.

"Tôi nghe cảnh sát Lý nói, có một cô gái rất thông minh đã giúp tôi tìm được con gái của mình, thậm chí sau đó còn bị hung thủ đã thương, tuy cảnh sát Lý không nói cho tôi biết cô gái đó là ai nhưng tôi nghĩ người đó là cháu. "

Chúc An Sinh sững sốt, những điều bà nói hoàn toàn không nằm trong dự kiến của cô, mà cô cũng rất nhanh đoán ra được cảnh sát Lý mà bà nhắc tới là ai. Tiểu Lý thực sự là lắm chuyện quá!

"Cảm ơn cháu, cảm ơn đã giúp dì tìm lại được con gái mình. "

Bà nói, hốc mắt trong chốc lát lại ửng đỏ lên, bà định khom người cảm ơn nhưng Chúc An Sinh lập tức ngăn lại.

"Đây là điều mà cháu nên làm. "

Đúng lúc cô đang đỡ bà thì một ông lão 60 tuổi đi tới, ánh mắt nghi hoặc của ông nhìn thoáng qua Chúc An Sinh một chút rồi quay sang nói với bà: "Tôi lúc rồi. "

"Tôi biết rồi. " Bà gật gật đầu, sau đó bà lại giới thiệu Chúc An Sinh với ông: "Lão Giang, cô gái này chính là người đã giúp chúng ta tìm thấy con gái. "

Ông nghe xong, nếp nhăn trên gương mặt cũng hơi chuyển động, ông chân thành hướng về phía cô nói một tiếng cảm ơn. Chúc An Sinh đối mặt với sự cảm tạ này của hai ông bà có chút bối rối, cô rút cuộc biết vì sao Trì Trùng lại nhờ cô chuyển số tiền này tới tay người nhà nạn nhân rồi.

"Đúng rồi cô gái, bây giờ chúng tôi lập tức hạ táng cho Giang Tuyết, cháu có muốn đưa tiễn con bé nốt đoạn đường cuối này không? Dì cảm thấy con bé chắc chắn rất muốn cảm ơn cháu. "

Chúc An Sinh gật đầu, cô nhìn bốn phía xung quanh, rốt cuộc không nhận được hỏi ra điều mình đang tò mò: "Vụ án đã kết thúc từ mấy ngày trước rồi, sao hôm nay hai bác mới an táng cho Giang Tuyết vậy? "

Bà nghe tới đây lại cảm thấy đau lòng, nhưng bà vẫn giải đáp thắc mắc cho cô nghe.

"Trước khi nhận được thông báo của cảnh sát, cả dì và chú không biết rằng Giang Tuyết đã mất, càng không biết mình có một cháu ngoại nhỏ tuổi mới qua đời. "

"Trước kia bạn trai Giang Tuyết bị tai nạn giao thông, ba tháng sau vụ việc đó thì dì biết được Giang Tuyết mang thai, nhưng Giang Tuyết không chịu đi phá thai, cũng vì chuyện này nên dì và chú mới tranh chấp với con bé, rồi còn dọn nhà tới Thượng Hải nữa. Từ đây thì không nhận được tin tức gì của nó nữa, vì điều này mà cả dì và chú đều rất hối hận, nhưng lại không thể liên lạc được với Giang Tuyết, không nghĩ tới, tới khi liên lạc được thì lại nhận được tin con bé bị sát hại. "

"Đều là lỗi của tôi. " Ông đứng bên cạnh vô cùng hối hận.

"Cho nên dì và chú nghĩ sẽ an táng con bé bên cạnh con nó, vậy nên mới phải trì hoãn lại mấy ngày. "

Chúc An Sinh hiểu ra, hiểu được nỗi khổ tâm của bậc phụ huynh, đáng tiếc, từ trong lời nói của họ, cô còn nghe ra được sự hối hận muộn màng từ câu chuyện xưa.

Sau đó cô cùng với bố mẹ của Giang Tuyết đưa cô ấy về nơi an nghỉ cuối cùng, bên cạnh phần mộ con trai cô ấy, Giang Nam Phong.

Sau khi an táng xong bố mẹ Giang Tuyết vẫn không chịu rời đi, chỉ đứng bên cạnh mộ con gái. Đứng đó, rốt cuộc mẹ Giang Tuyết không nhận được liên gào khóc nức nở, Chúc An Sinh chưa từng gặp trường hợp như vậy, lúc này cô chỉ có thể đồ mắt xoay người rời đi. Nhưng đúng lúc này, cô chú ý tới ở sau một thân cây cách đó không xa có một người đàn ông trung niên đang đứng đó nhìn về phía này.

Người đó dường như nhận ra ánh mắt Chúc An Sinh đang nhìn về phía này, ông xoay người rời đi, Chúc An Sinh trong lòng tràn ngập nghi hoặc, liền chạy tới chỗ đó.

"Đứng lại. "

Người đàn ông trung niên đó nghe thấy giọng lạnh tanh của Chúc An Sinh thì chạy càng lúc càng nhanh, nhưng sao Chúc An Sinh có thể để người đó trốn nhanh được? Cô thường xuyên rèn luyện sức khỏe, đây là một lợi thế của cô, cho dù là phải đuổi theo một người đàn ông trung niên cô vẫn đủ sức

mà đuổi theo được.

" Ông là ai? " Chúc An Sinh thành công chặn lại được người đàn ông đó, bắt đầu chất vấn.

Ông quay mặt sang một bên, hoàn toàn không có ý muốn tiếp chuyện với Chúc An Sinh.

" Ông đang muốn ép tôi báo cảnh sát phải không? "

Chúc An Sinh dùng giọng uy hiếp nói, trực giác của cô mách bảo, chắc chắn người đàn ông này có vấn đề.

Ông bị câu nói này của Chúc An Sinh làm lay động, lộ ra sắc mặt khó xử. Ông tuy rằng biết mình không phạm pháp gì cả nhưng ông không muốn làm to chuyện lên, càng không muốn làm ảnh hưởng tới người nhà nạn nhân.

" Tôi là bố của Mã Tân Văn. " Người đàn ông trung niên đó miễn cưỡng trả lời.

" Cái gì? "

Chúc An Sinh kinh hãi mà kêu lên một tiếng, chính cô muốn đi tìm bố của Mã Tân Văn nhưng không ngờ ông lại chủ động xuất hiện trước mặt cô.

" Vậy ông tới đây làm gì? Còn nữa, sao ông biết được người nhà Giang Tuyết an táng cô ấy ở chỗ này? " Câu nói của Chúc An Sinh tràn ngập vẻ cảnh giác.

" Thăng nhóc súc sinh kia đã làm ra loại chuyện này tôi còn có thể làm gì được nữa, chỉ có thể đưa tiền cô bé đáng thương kia một đoạn đường. Đều là tôi sai, không đầu lại nuôi ra một đứa súc sinh như vậy! Tôi thực sự muốn xin lỗi những đứa trẻ vô tội kia. "

Chúc An Sinh thấy được trong mắt ông là sự đau khổ tới vạn vẹo, nước mắt ông cứ thế chảy ra, khuôn mặt ông vàng vọt, gương mặt đã phải đối mặt biết bao sương gió cuộc đời.

Chúc An Sinh lúc này cảm thấy cõi lòng cô như bị cái gì đó xé rách ra, vô cùng đau đớn, đây là giây phút khiến cô đau khổ nhất trong vụ án này.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh nhớ tới lọ thuốc đang nằm trong túi mình, cô vội vàng lấy lọ thuốc từ trong túi ra, đưa cho ông.

" Gây ra việc này không phải là Mã Tân Văn, hắn vẫn là một người lương thiện. "

Ông nghe được lời Chúc An Sinh nói, có hơi khó hiểu ngẩng đầu lên, ông nhìn lọ thuốc trong tay mình, nhìn dòng chữ trên lọ thuốc.

" Khi mẹ Mã Tân Văn chết, hắn đã chịu đủ kích quá lớn, nhiều năm như vậy không tìm đến bác sĩ tâm lý để chữa trị. Hắn bị đa nhân cách, chính bản thân hắn cũng biết, cho nên hắn vẫn luôn uống thuốc để điều trị, hắn vẫn luôn nỗ lực, chỉ là người cuối cùng chiến thắng không phải hắn. Hắn không thể chiến thắng được phần tối trong tính cách của mình, nhưng mong ông hiểu được, hắn vẫn luôn là một người thông minh, lương thiện, là một người biết nỗ lực vượt qua. "

Đối với lời nói của Chúc An Sinh, ông chỉ hiểu được một nửa, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ông đã nắm được kết quả rồi.

Ông biết, con ông là một người lương thiện, là một đứa trẻ hiểu chuyện, sao có thể là một tên sát nhân điên cuồng chứ?

Đột nhiên ông lại nhớ tới thời gian trước đây, trước đây có mấy lần Mã Tân Văn tự nhốt mình trong phòng, sống chết cũng không chịu mở cửa cho ông, mãi cho tới khi tự bản thân hắn mở cửa, hắn lại là một đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Ông biết, con ông nhất định là một đứa trẻ lương thiện!

Chúc An Sinh không biết được những ý nghĩ của ông, cô chỉ thấy ông nắm chặt lọ thuốc trong tay, ông thật giống một đứa trẻ kêu lên đầy vẻ đau khổ, ông bi thương tới nỗi không thể đứng thẳng dậy, ông ngồi xồm xuống, gất gao ôm chặt lọ thuốc trong lòng, tựa như đang ôm ấp bảo bọc một đứa bé vậy.

Chúc An Sinh cảm thấy chưa xót, cô ngửa đầu lên ngăn không cho mình rơi nước mắt, lúc đó cô liền nhìn thấy bầu trời thành phố Hộ Thủy đang giăng một tầng mây đen, bao phủ cả thành phố. Mà mỗi giây mỗi phút ở thành phố này, đều xảy ra một câu chuyện.

Chúc An Sinh bỗng nhiên lâm bẫm một câu, như tự nói cho chính mình nghe:

" Trời muốn mưa rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chung Sống Với Nhau?

Mãi cho tới khi máy bay hạ cánh, Chúc An Sinh vẫn không tin được đây lại là sự thật, cô còn cho rằng mình đang mơ. Cô nhìn mọi người xung quanh, nhân viên công tác ở đây có màu da không giống cô, cô chân chừ một chút rồi tiến về phía trước, cô thật sự đã tới Mỹ rồi.

Ước mơ của cô cứ như vậy mà được thực hiện rồi sao? Chúc An Sinh hưng phấn, cô hít một hơi sâu, nhưng mà đáng tiếc cô chẳng ngửi được hương vị ngọt ngào nào.

Sau khi đi qua cửa hải quan, cô nhìn thấy ở khu chờ có ai đó đang giơ cao tấm bảng có tên cô, cô tò mò đi ra chỗ đó, ở đó có một cô gái với khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu, đang chờ cô.

Chúc An Sinh nhìn thấy cô gái kia, đồng thời người đó cũng nhìn thấy cô. Lúc này, cô gái bỗngưng vui mừng mà gọi cô hai lần, Chúc An Sinh có hơi ngạc nhiên, sao cô gái này lại biết cô nhỉ? Mặt khác, đang ở đất Mỹ mà lại gọi tên bằng tiếng Trung nghe thế nào vẫn cảm thấy buồn cười, nhưng cô có thể hiểu được, vì tiếng Anh không có âm điệu nhiều như tiếng Trung.

"Hey! Xin chào! "

Chúc An Sinh đi lên trước chủ động chào hỏi.

"Chào cô, tôi tên là Kiều Trì Na, là Trì Trùng bảo tôi tới đón cô, so với ảnh chụp, ngoài đời cô còn xinh đẹp hơn. "

Kiều Trì Na nói xong liền tới thân mật ôm cô một cái, Chúc An Sinh vẫn còn chưa thích ứng được sự nhiệt tình này, cứng đờ người ôm Kiều Trì Na.

"Cô có đói bụng không? " Kiều Trì Na quan tâm hỏi cô một tiếng.

"Tôi không đói. " Vừa nãy trên máy bay cô đã ăn một chút hoa quả.

"Vậy tôi sẽ đưa cô về nhà Trì Trùng trước, để cô sắp xếp hành lý đã, được không? "

Chúc An Sinh đang định gật đầu đồng ý thì cô lại cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, đầu óc cô chuyển động nhanh chóng, cô đưa ánh mắt đầy vẻ hoang mang nhìn Kiều Trì Na.

"Nhà của Trì Trùng? "

"Sao vậy, Trì Trùng không nói trước cho cô sao? Những trợ lý trước kia của anh ấy đều ở trong nhà Trì Trùng, với lại cô yên tâm đi, nhà Trì Trùng là một ngôi nhà rất lớn, người trong viện nghiên cứu có tới nhà anh ấy cũng vẫn rộng rãi lắm. Hơn nữa Trì Trùng không thường xuyên ở nhà, thế nên anh ấy mới để cho trợ lý ở trong nhà mình, thuận tiện có gì thì giúp anh ấy xử lý việc trong biệt thự. Huống hồ làm như vậy cô cũng bớt được một khoản thuê nhà mà, đúng không? Nhà Trì Trùng chính là để cô vào ở miễn phí. "

Nghe được Kiều Trì Na giải thích cô cảm thấy không phải là không hợp lý, theo lý trí thì là vậy, nhưng xét về mặt tình cảm thì cô lại thấy hình như có điểm khác khác. Bất quá cô lại nghĩ là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi, hơn nữa giờ cô đang một mình nơi đất khách quê người, có thể có một người bạn ở cùng nói được tiếng Trung cũng không tồi. Cứ như vậy thì cô không cần lo lắng việc nói tiếng Anh nhiều quá có khi lại quên mất nói tiếng Trung như nào.

"Vậy làm phiền cô rồi. "

Suy nghĩ đơn giản một chút, Chúc An Sinh cũng không làm ra vẻ nữa, đồng ý tới ở nhà Trì Trùng.

Kiều Trì Na lái xe đưa cô đi, khi đi cô ấy còn có ý vòng qua hai khu để cô có thể thưởng thức cảnh đẹp ở New York, cuối cùng Kiều Trì Na mới chở cô tới trung tâm New York, khu Manhattan.

Chúc An Sinh nhìn cảnh vật qua cửa sổ xe, người qua đường đang vội vã đi qua đi lại, cảnh tượng này làm cô không khỏi nhớ tới Lawrence Block*, người đã sáng tác cuốn tiểu thuyết < 8 triệu cách để chết >

Lawrence Block: là một nhà văn người Mỹ, ngoài ra ông còn chấp bút biên kịch cho một số phim như [Lối đi giữa rừng bia mộ, 8 millions ways to die,...]

Cũng giống như thành phố Hộ Thủy, New York là một thành phố hiện đại xa hoa, có rất nhiều mối quan hệ phức tạp trong xã hội, mỗi phút mỗi giây trôi qua đều khiến chuyện mình đang làm biến thành một quá khứ xa vời.

Lần đầu tiên nhìn thấy nhà Trì Trùng, ánh mắt cô bị kinh ngạc không ít. Ở Manhattan mỗi một tấc đất là một tấc vàng, vậy mà Trì Trùng lại có mấy tầng nhà năm tầng ở Townhouse, chúng được xây dựng sát vào nhau, tạo thành một căn biệt thự to lớn. Thế mà tên Trì Trùng nham hiểm này còn tới tìm cô khóc than, tính toán từng li từng tí một với tiền lương của cô, còn làm ra vẻ đáng thương.

Chúc An Sinh trong lòng âm thầm thờ dài một hơi, lúc trước cô gọi anh là hiện thân Harpagon cũng đâu có oan ức gì chứ.

Kiều Trì Na đi tới ấn chuông cửa vài lần, đợi mãi nhưng không thấy người ra mở cửa cô ấy liền rút luôn chìa khóa ra mở. Kiều Trì Na biết dạo gần đây

Trì Trùng đang giúp cảnh sát New York giải quyết một vụ án, khả năng là hôm qua anh không trở về nhà nghỉ ngơi, tăng ca suốt đêm trong viện nghiên cứu.

" Chúng ta đi vào thôi. "

Kiều Trì Na nói xong còn giúp đỡ Chúc An Sinh mang một ít hành lý vào trong nhà.

Kéo hành lý tiếp tục đi vào biệt thự, Chúc An Sinh lại bị chấn kinh thêm lần nữa, tòa biệt thự nhìn từ bên ngoài vào mang đậm phong cách cổ xưa nhưng bên trong lại rất hiện đại và tiện nghi. Kiều Trì Na cười khanh khách khi nhìn thấy phản ứng của Chúc An Sinh, điều này làm cho cô ấy nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy tòa biệt thự này.

" Thế này còn chưa đủ đâu, về sau cô nhất định phải hưởng thụ bể bơi dưới tầng hầm, đây mới gọi là hưởng thụ chân chính. "

" Bể bơi dưới tầng hầm? "

Chúc An Sinh có chút không tin tưởng, cô còn thử dẫm dẫm sàn nhà mấy cái, lần đầu tiên trong cuộc đời cô hiểu được thế nào là giai cấp trong xã hội khác nhau. Lúc trước cô còn không hiểu vì sao có những tội phạm chỉ vì tiền mà bất chấp như thế, nhưng hôm nay bao nhiêu thứ ập vào mắt cô như này, rốt cuộc cô cũng có thể hiểu được tâm lý chung những tên tội phạm đó rồi.

" Cô biết không, căn nhà này là do nhà thiết kế hàng đầu New York tự tay làm đấy, chính là Trì Trùng nhờ người mời được nhà thiết kế kia tự tay thiết kế căn nhà này. Bất quá, tôi vẫn luôn cảm thấy lối thiết kế của căn nhà này đúng là hiện đại một cách khoa trương, tuy rằng rất đẹp nhưng lại không phải nơi người bình thường có thể ở. Để giữ gìn được sự hoàn mỹ của căn nhà này, mỗi ngày đều có nhân viên vệ sinh tới lau dọn, thế giới của kẻ có tiền không phải là thứ chúng ta có thể hiểu, bất quá Trì Trùng cũng không phải người bình thường, thế nên cậu ta với căn nhà này quả thật xứng đôi. "

" Đi thôi, tôi đưa cô tới căn phòng trước kia có một người Trung ở. Nhưng mà cô không cần lo lắng, căn phòng được quét dọn rất sạch sẽ rồi, drap giường cũng được thay một bộ mới tinh, trước kia mấy nhân viên trong viện nghiên cứu đều ghen tỵ với người đó phát điên lên được, giờ thì chuyển qua ghen tỵ với cô rồi. "

Kiều Trì Na vui vẻ mà trêu chọc một câu, quả nhiên cô bị cô ấy chọc cười. Nhưng nhiều hơn nữa, cô lại cảm thấy cảm động vì sự chăm sóc của người bạn mới gặp lần đầu này.

" Nói xấu sau lưng tôi, cô không sợ sẽ bị tôi đuổi việc sao? "Kiều Trì Na và Chúc An Sinh vui vẻ nói chuyện nên không để ý tới thang máy đang chậm chậm đi xuống, trên người anh mặc một bộ tây trang trắng thớm, chờ tới khi cửa thang máy mở ra thì hai người mới nhìn thấy anh.

" Vậy thì đúng lúc quá, dù sao năng lực làm việc của tôi cũng rất mạnh. Có khi ngay ngày mai đã tìm được công việc mới, cậu tin không? "

Trì Trùng nghe Kiều Trì Na nói vậy cũng không thêm đếm xỉa tới cô ấy nữa, anh ngược lại lại nhìn về phía Chúc An Sinh. Cũng chẳng biết vì sao, bỗng nhiên cô cảm thấy không thể nhìn thẳng vào mắt anh được, cô thấy có thể là cô vừa đặt chân tới một đất nước xa lạ, nhất thời không thích ứng được với nơi này đi.

" Cô đã đến rồi, thế nào, ngồi trên máy bay có mệt không? "

Thanh âm Trì Trùng dịu dàng tràn đầy sự quan tâm khiến cho cô không khỏi rung động. Hình như xa cách nửa tháng, Trì Trùng càng lúc càng biết cách quyến rũ người khác thì phải? Chỉ có mỗi Kiều Trì Na đứng một bên dùng ánh mắt thông cảm nhìn Chúc An Sinh.

" Vẫn còn tốt, lúc ở trên máy bay tôi có ngủ rồi. "

" Xem ra miệng vết thương phục hồi không tồi, đúng là người xử lý tên sát nhân liên hoàn có khác. " Trì Trùng nhìn chằm chằm vào cổ Chúc An Sinh, trên cổ lúc này đã để lại một vết sẹo nhỏ hồng nhạt.

Kiều Trì Na nghe lời Trì Trùng nói mới chú ý tới vết sẹo trên cổ Chúc An Sinh, có chút khó tin nhìn cô đánh giá một lượt, lại nhớ tới lời Trì Trùng nói cô xử cả một tên sát nhân hàng loạt thì hình tượng Chúc An Sinh trong lòng Kiều Trì Na trở nên vô cùng thần bí, Kiều Trì Na quyết định phải biết được chuyện này.

" An Sinh, cô xử hẳn một tên sát nhân hàng loạt sao? " Kiều Trì Na nhìn về phía Chúc An Sinh với vẻ đầy ngạc nhiên.

" Đó là chuyện ngoài ý muốn thôi. "

Chúc An Sinh lại nghĩ tới việc Mã Tân Văn cả đời bị thảm, cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Nhưng cô nào biết tâm hồn bất quá của Kiều Trì Na đang cháy hừng hực, cho nên cô ấy không chú ý tới việc cảm xúc của cô thay đổi, cũng may có Trì Trùng kịp nhận ra, vội vàng giúp cô giải vây.

" Được rồi, về sau sẽ nói tới chuyện này sau. An Sinh, cô lên trên cất hành lý đi, tôi đi lấy xe, hôm nay ở viện nghiên cứu có vài vụ án đang chờ chúng ta xử lý đấy. "

" Cậu là quỷ hút máu đấy hả, An Sinh vừa mới đặt chân tới đây không bao lâu mà cậu đã bắt cô ấy làm việc, cậu đúng là đồ không có nhân tính. "

Kiều Trì Na trong chốc lát liền quên luôn vụ án liên hoàn mình đang hỏi, lên tiếng bất bình thay cho Chúc An Sinh. Bất quá, Chúc An Sinh biết mới được nhận làm mà cô đã được nghỉ phép tới nửa tháng rồi, giờ bắt đầu công việc luôn cô cũng không có ý kiến gì.

" Phòng của cô ở tầng hai, bên tay trái, căn phòng thứ hai. " Trì Trùng không thèm để ý với việc Kiều Trì Na lên án mình, quay sang nói với Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh yên lặng nhận lại chỗ hành lý mà Kiều Trì Na xách hộ cô lúc vào đây, di chuyển tới thang máy, đem toàn bộ hành lý về phòng mình.

Mười phút sau, Chúc An Sinh đi ra khỏi biệt thự, Trì Trùng và Kiều Trì Na đều đang ngồi trong xe chờ cô. Ánh mắt đầu tiên của cô khi thấy xe là kinh ngạc, so với biệt thự đáng giá chục tỷ này thì chiếc xe BMW này hình như là có chút không phù hợp với anh lắm, nhưng đợi sau khi cô lên xe cô mới biết được nguyên nhân là gì.

Sau khi Chúc An Sinh lên xe Trì Trùng cũng không khởi động xe luôn mà đưa cho một chùm chìa khóa.

" Đây là chìa khóa viện nghiên cứu, còn có cả chìa khóa nhà nữa, còn đây là chìa khóa xe, giờ chờ cô lấy được bằng lái xe thì sẽ giao chiếc xe này cho cô, cô đã có bằng lái xe ở Trung Quốc rồi, tới Mỹ lấy thêm cái bằng nữa chắc không có vấn đề gì. "

Chúc An Sinh dường như là không nghe thấy lời Trì Trùng nói về bằng lái xe, giờ đây tâm trí cô đang đặt vào cái chìa khóa xe này.

" Xe này là cho tôi sao? "

" Đương nhiên, ở Mỹ không giống với Trung Quốc. Không có xe thì ở đây rất khó có thể đi lại thuận tiện, cho nên khi cô nhậm chức viện nghiên cứu sẽ cung cấp phương tiện đi lại cho cô. "

Nghe xong lời Trì Trùng nói cô một mình rơi vào trầm tư, tự dưng tiếp nhận được kinh hỷ này khiến cô không biết phản ứng thế nào.

" Thế nhờ đâu tôi làm hỏng xe này thì sao? Không lẽ tôi phải bỏ tiền lương mấy năm liền để đền cho anh sao. "

" Viện nghiên cứu có giấy bảo hành xe cho nhân viên công tác, đây chính là phúc lợi của nhân viên ở viện nghiên cứu. "

Chúc An Sinh không thể tin được, cô nhìn sùn mặt Trì Trùng, giờ cô mới hiểu Phương Trọng Bình đã tìm cho cô một công việc tốt tới nhường nào.

" Trì Trùng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không? " Chúc An Sinh lúc này lại dùng tiếng Trung để nói chuyện với anh, làm cho Kiều Trì Na ngồi ở đằng sau không hiểu gì.

" Cô nói đi. "

" Sao anh lại có nhiều tiền như vậy? Chỉ là trợ giúp cảnh sát phá án, lại có một viện nghiên cứu, không thể nào kiếm được nhiều tiền như vậy, lại nói tới tiền phí, không phải anh bảo có bao nhiêu tiền liền bỏ vào viện nghiên cứu sao. Sao anh vẫn có nhiều tiền như vậy? Giờ anh còn không nhận là anh kinh doanh cái gì sao. "

Trì Trùng nghe Chúc An Sinh nói vậy bỗng nhiên nở một nụ cười bí hiểm, nhìn thấy nụ cười của anh, cô lại không dám nhìn thẳng vào anh nữa rồi.

" Đúng rồi, ở Manhattan có rất nhiều phú bà, cuối tuần những phú bà ấy rất cô đơn, tôi liền đi phục vụ các bà ấy. " Trì Trùng nói, ngữ khí cực kỳ âm muội.

Chúc An Sinh tròn mắt há mồm nhìn Trì Trùng, cô bỗng nhớ tới lần gặp mặt đầu tiên của hai người, cô trêu chọc Trì Trùng.

Chẳng lẽ cô là một thầy bói nghiệp dư sao? Chỉ một lời nói bông đùa lúc đó mà giờ thành sự thật?

Trì Trùng nhìn biểu cảm của Chúc An Sinh liền cười ha ha, sau đó liền nói tiếp: " Sau đó các bà ấy liền cho tôi rất nhiều tiền, đi điều tra xem chồng các bà ấy có đi ngoại tình hay không. Cũng có một ít người nhà các tiểu thư quyền quý tìm tới tôi nhờ điều tra xem con rể bọn họ gia thế có trong sạch không. Nhưng mà quan trọng nhất, mới mấy hôm trước tôi vừa bán bản quyền một quyển sách để chuyển thể thành phim điện ảnh, bán với giá ba trăm vạn, bởi vì tôi sẽ được một ít phần trăm lợi nhuận cho nên là bán bản quyền thấp đi một chút. "

Trì Trùng nói rất nhanh, đợi tới khi Chúc An Sinh phản ứng lại mới biết được, hóa ra cô lại bị Trì Trùng trêu đùa rồi.

Kiều Trì Na / George Na /: Mình để âm Hán Việt tên này vì mình thấy tên Hán có vẻ hay hơn =)))

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thư Cầu Cứu Gửi Từ Địa Ngục

" Nhảm chán. "

Chúc An Sinh trừng mắt nhìn Trì Trừng một cái, thế mà Trì Trừng còn không biết xấu hổ ho hai tiếng.

" Hai người đang nói gì đấy? " Kiều Trì Na không hiểu tiếng Trung, nhưng mà cô lại thấy cảm xúc của Chúc An Sinh thay đổi nên không nhịn được tò mò.

" Anh ta nói một câu đùa vô cùng nhảm chán, anh ta lúc nào cũng như vậy sao? " Chúc An Sinh chỉ vào Trì Trừng mà giải thích với Kiều Trì Na.

" Trì Trừng đùa cô sao? " Kiều Trì Na lộ ra biểu cảm kỳ quái: " Tôi nhớ anh ấy chưa nói đùa bao giờ, dù sao thì tôi chưa thấy anh ấy nói đùa bao giờ, không phải anh ấy luôn cảm thấy nói đùa là lãng phí thời gian sao? "

Kiều Trì Na nói xong lại tới lượt Chúc An Sinh cả người đàn ra. Trong ấn tượng của cô thì Trì Trừng là một người rất phóng khoáng. Như thế nào mà từ miệng Kiều Trì Na nói ra thì hình tượng của anh lại trở thành một người vô cùng nghiêm túc, ít nói ít cười vậy?

Trong lòng Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều có nghi hoặc, vì thế tầm mắt hai người liền chuyển sang Trì Trừng đang lái xe. Trì Trừng không được tự nhiên chớp chớp mắt hai cái, chính anh cũng không biết nên trả lời hai người như thế nào nữa. Bởi vì sau khi anh nghe Kiều Trì Na nói anh mới phát hiện ra hành động kỳ quái của mình.

Thật sự là như thế à? Trì Trừng hồi tưởng lại một chút, cuối cùng cũng thừa nhận điểm khác của mình, anh thế mà không phát hiện ra điều này, nhưng đây là vì sao chứ? Chính anh tại sao lại nghĩ ra cái trò đùa nhảm chán đó?

Trì Trừng cảm thấy có chút ảo não, anh không thích loại cảm giác không tự kiểm chế này.

" Kiều Trì Na, bài phân tích chất độc của cô đâu? Đã làm tốt chưa? "

Trì Trừng lúc này liền chuyển câu chuyện sang công việc, tránh đi cái đề tài xấu hổ đó.

" Có tôi ra trận, chuyện này chẳng lẽ lại không giải quyết được? Thí nghiệm đã kết thúc rồi, chắc hiện tại Michael đang đóng dấu báo cáo kết quả rồi. "

Trì Trừng lộ ra nụ cười. Chúc An Sinh nhìn anh, bỗng dưng cô nhớ tới những phân tích của Trì Trừng về vụ án ở cổ trấn Hà Giác, khi đó bọn họ đang ngồi ở trên xe, Chúc An Sinh nhớ rõ khi đó anh đã để lại ấn tượng mạnh mẽ cho cô như thế nào. Mà hiện tại cô phát hiện ra, mỗi lần anh bước chân vào công việc, từng cử chỉ của anh thực sự rất mê người.

" Làm không tồi. " Trì Trừng lúc này phá lệ khen Kiều Trì Na một câu.

Chúc An Sinh nghe thế liền tò mò, chủ động hỏi: " Phân tích chất độc? Là vụ án liên quan tới chất độc sao? "

" Đúng rồi, tôi quên mất là An Sinh mới tới New York. Cô không biết đâu, gần đây trong thành phố New York xuất hiện một tên sát nhân chuyên hạ độc vào đồ uống trong siêu thị, mới đây đã có hai người trúng độc rồi, vì không thể cứu được nên đã tử vong. Cảnh sát New York vì muốn nhanh chóng phá án nên mới hợp tác với chúng ta, công việc của tôi là giúp Trì Trừng phân tích xem hung thủ đã sử dụng loại độc gì. "

" Hung thủ đã hạ độc như thế nào? "

" Dùng ống tiêm, tiêm thông qua miệng bình, bất quá báo chí đưa tin cảnh báo rằng lần sau nếu như mọi người mua đồ uống thì nên kiểm tra xem trên đó có dấu vết bị kim đâm vào không. Cho nên trước mắt chỉ có hai nạn nhân không may mắn uống phải thôi, hiện tại vẫn chưa xuất hiện người bị hại tiếp theo. "

Chúc An Sinh nghe vậy gật gật đầu, Kiều Trì Na giải thích rất rõ ràng.

" Hiện tại chúng ta đi xử lý vụ án này sao? " Chúc An Sinh quay qua hỏi Trì Trừng, cô nghĩ là vụ án này cô sẽ đi theo trợ giúp anh, không ngờ câu trả lời của anh lại nằm ngoài ý muốn.

" Không, hiện tại vụ án này chỉ cần đợi bản báo cáo của Kiều Trì Na nữa là xong. Cũng rất đơn giản, chúng ta khoanh vùng nghi phạm ở quảng trường, giờ chỉ cần điều tra xem người nào có khả năng tiếp xúc với chất độc cao nhất, cuối cùng mang đi đối chiếu với bản báo cáo của Kiều Trì Na là có thể bắt được hung thủ. Cô hiện tại sẽ tới viện nghiên cứu làm quen với môi trường làm việc trước, vừa lúc Kiều Trì Na đã hoàn thành xong công việc của mình, cô ấy sẽ hướng dẫn cô. "

Kiều Trì Na nghe sắp xếp của Trì Trừng cũng không có ý kiến gì, cô vì phân tích thành phần thuốc độc YAO nên hai ngày nay đều tăng ca liên tục, hiện giờ có thể làm một công việc đơn giản như vậy, cô chính là cầu còn không được.

Chúc An Sinh cảm thấy có hơi mất mát, cô thật sự muốn tiếp xúc với vụ án hung thủ dùng thuốc độc kia. Loại tội phạm như này thông thường là do hình thành nhân cách phản xã hội, loại tội phạm như này rất hiếm gặp. Nếu có thể tham gia thì đây chính là một kinh nghiệm thực tế quý báu, nhưng mà đúng là cô cần làm quen với môi trường làm việc ở đây. Thế nên cuối cùng Chúc An Sinh không nói gì, tất cả đều nghe theo sự an bài của Trì Trừng.

Nửa tiếng sau, xe của cô đã rời xa khu trung tâm thành phố New York phồn hoa, tới một nơi khác. Tòa nhà này không cao, chỉ có bảy tầng thôi. Kiều Trì Na lúc đó còn giải thích với cô là trên tầng hai khu A và tầng hầm thứ hai phía dưới là chỗ Trì Trừng làm việc.

Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu: " Sao hai nơi lại cách xa nhau như thế? "

Kiều Trì Na nở một nụ cười thần bí: "Không phải ai cũng có thể làm việc cùng với một thi thể cứng đơ, tầng hầm thứ hai là nơi ướp lạnh thi thể và phòng giải phẫu. "

Chúc An Sinh lập tức hiểu ra, gật gật đầu. Trì Trùng muốn đi lấy bản báo cáo phân tích nên đã đi trước hai người, Kiều Trì Na liền dẫn Chúc An Sinh xuống tầng hầm thứ hai tham quan trước.

Nhưng mà mới có năm phút đồng hồ, Kiều Trì Na và Chúc An Sinh đã rời khỏi tầng hầm thứ hai. Bởi vì lúc cô tới đang có pháp y Geoffrey và trợ lý Brian giải phẫu thi thể được vớt lên từ sông, đây là do cục cảnh sát New York nhờ trợ giúp.

Kiều Trì Na đã sớm bị mùi tanh tươi làm cho ngạt thở, chạy trời chết ra khỏi đó. Chúc An Sinh lúc đó vì muốn giữ ấn tượng tốt lần đầu gặp mặt cho nên cố nhịn lại để chào hỏi Geoffrey và Brian.

Vội vàng rời khỏi tầng hầm thứ hai, cả Chúc An Sinh và Kiều Trì Na cảm giác như là mình vừa được hồi sinh.

" Cho nên cô hiện tại đã biết vì sao phòng giải phẫu được đặt ở tầng hầm thứ hai chưa? " Kiều Trì Na lúc này vẫn chưa trở về trạng thái bình thường được, cô sợ là tới bữa cơm tối hôm nay cũng khó nuốt.

Chúc An Sinh gật gật đầu, năng lực tự hiểu của mình quả nhiên không tồi. Nhưng dưới đó có đủ các loại dụng cụ, cộng thêm cái thi thể to lớn đó đang bắt đầu bị thối rữa, tất cả đều để lại ấn tượng sâu sắc với cô.

Trở về tầng hai, cô tiếp tục tham quan viện nghiên cứu của Trì Trùng. Nhìn những dụng cụ phong phú được bày ra, rồi còn những căn phòng thí nghiệm đủ chủng loại được đặt liên tiếp nhau, rốt cuộc cô cũng hiểu từ " nghèo " mà Trì Trùng nói là gì rồi, đây tuyệt đối không phải chém gió. Nơi này căn bản có thể coi là một thiên đường về công tác hình sự chuyên nghiệp.

" Thật là khoa trương! "Từ đáy lòng Chúc An Sinh cảm thán một câu. Khó trách, hiệu suất phá án của viện nghiên cứu lại cao như vậy. Bao nhiêu dụng cụ để phục vụ như vậy, tất cả đều phải đổ tiền vào đó.

Một đường cứ thế, đi rồi lại dừng, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na mất hơn 40 phút đi khắp viện nghiên cứu tham quan. Đương nhiên đa phần đều là cô choáng váng trước các loại dụng cụ ở đây. Cuối cùng hai người đi tới một nơi có thể gọi là " khu vực không biết nên gọi thế nào "

" Nơi này chỉ có Trì Trùng mới có văn phòng thôi sao? " Chúc An Sinh nhìn cửa văn phòng đang đóng chặt, hỏi.

" Đúng vậy, hầu hết thời gian mọi người đều ở trong phòng thí nghiệm của mình, khi nào kết thúc công việc thì chúng tôi mới tới phòng nghỉ ngơi, uống cà phê hay đọc sách. "

" Nhưng chúng ta có thể đi vào trong này sao? " Chúc An Sinh vẫn hơi chần chừ.

" Yên tâm đi, những đồ vật quan trọng anh ấy sẽ không đặt ở trong văn phòng mình đâu, không tin thì cô tìm hỏi người trợ lý trước là biết. "

Kiều Trì Na ngoài miệng tuy rằng bảo cô đi hỏi người trợ lý trước nhưng tay thì đã đuổi ra mở cửa văn phòng, Chúc An Sinh còn chưa kịp phản ứng gì thì cửa văn phòng Trì Trùng đã bị mở ra.

" Đây, đây là văn phòng của Trì Trùng? "

Chúc An Sinh bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

" Khụ khụ, có thể là do thời gian trước người trợ lý Hán Nạp chuyển tới phòng thí nghiệm, Trì Trùng không có trợ lý thế nên là văn phòng vẫn chưa được dọn dẹp. "

Kiều Trì Na cảm thấy hơi xấu hổ, ban đầu cô cũng chờ mong văn phòng anh có bí mật gì đó nhưng chẳng có gì, cô chỉ thấy trước mặt mình là từng chồng giấy xếp lên nhau cao như núi, bên cạnh còn có rất nhiều hồ sơ vụ án. "

" Tất cả những thứ này đều do trợ lý làm sao? "

Chúc An Sinh hỏi, cả người cô ngây ra, lúc này Kiều Trì Na chỉ có thể an ủi cô bằng ánh mắt.

" Trì Trùng quá bận, những chuyện nhỏ này anh ấy không thể làm được, hơn nữa vì để tiết kiệm thời gian anh ấy còn lập một hòm thư điện tử. Trừ bỏ cái hòm thư đó do Trì Trùng đích thân xử lý thì trước đây trợ lý Hán Nạp đều làm hết, sau khi xử lý cậu ấy sẽ chọn lọc những tin tức quan trọng báo cáo lên cho Trì Trùng. "

Chúc An Sinh rốt cuộc cũng hiểu vì sao Trì Trùng lại đưa cô tới viện nghiên cứu trước, hừ, ai bảo giờ Trì Trùng là người phát lương cho cô chứ?

Kiều Trì Na cuối cùng còn an ủi cô vài câu, sau khi đưa Chúc An Sinh đi tham quan viện nghiên cứu xong cô ấy cũng chạy về phòng thí nghiệm của mình. Cuối cùng thì trong văn phòng này chỉ còn mình Chúc An Sinh ở lại.

Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi, cuối cùng cô vẫn đi vào văn phòng Trì Trùng, bắt đầu thu dọn.

Rất nhanh, hai tiếng đã trôi qua. Trong vòng hai tiếng này Chúc An Sinh dùng toàn bộ thời gian thu xếp lại đồng giấy tờ kia. Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cô cũng chẳng nghĩ ngợi được bao lâu, một lần nữa cô phải tập trung vào mấy thùng giấy được đặt ở giữa văn phòng Trì Trùng.

Những thùng giấy này chắc có không ít hàng chuyển phát nhanh, cô đem từng thùng đó xếp lại gọn gàng, để cho chúng đỡ chiếm diện tích căn phòng, mãi cho tới khi cô thấy một gói hàng được bọc lại thành hình tam giác.

Bất quá thứ hấp dẫn Chúc An Sinh không phải là cách gói hàng kỳ quái mà là tờ giấy được dán bên ngoài.

Từ thông tin trên tờ giấy, có thể thấy nó mới được gửi tới đây cách đây hai ngày, thế nhưng trên đó lại không ghi cụ thể địa chỉ của người gửi đi, nhưng điều cô cảm thấy kỳ quái nhất là phong bao được dán bên ngoài cùng với tờ giấy thông tin.

Tại sao lại có một phong thư ở đây? Đây là phong thư gửi cho Trì Trùng sao? Tại sao không trực tiếp gửi tới đây mà lại dán bên ngoài một kiện hàng chuyển phát nhanh?

Chúc An Sinh không hiểu.

Rốt cuộc, vì lòng hiếu kỳ mà cô bóc phong thư được dán ở bên ngoài ra, đồng thời cô mở luôn gói hàng đấy. Tuy cách gói hàng có hơi kỳ quái nhưng đồ ở bên trong lại là một đồ vật rất bình thường, một vật cầm tay màu vàng, dựa theo phần tay cầm đó có thể thấy nó là tay cầm của ô.

Ai lại gửi cho Trì Trùng một cái tay cầm màu vàng của ô? Chúc An Sinh thật sự không thể hiểu nổi.

Cuối cùng, Chúc An Sinh mở lá thư được dán bên ngoài ra.

Chúc An Sinh không phát giác được rằng, cô càng đọc bức thư đó thì mắt cô càng mở lớn hơn.

< Chào ngài, Trì Trùng tiên sinh.

Đây là một bức thư xin được giúp đỡ.

Hy vọng nó không mạo phạm tới ngài.

Tôi gửi bức thư này đi cùng với một chiếc ô, đó chỉ là một trò bịp bợm của tôi thôi.

Nếu ngài có thể giải được trò bịp bợm này của tôi, thì tôi sẽ đề ngài trợ giúp tôi.

Đương nhiên, sau đó tôi sẽ gửi cho ngài một phần thù lao hậu hĩnh.

Chỉ cần ngài có thể vượt qua được thử thách này của tôi, ngài có thể hiểu rõ tất cả.

Tôi ở chỗ này chân thành cầu xin ngài, mong ngài giúp đỡ tôi, tôi sắp rơi vào vực sâu của địa ngục rồi. >

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Câu Đố Trên Lá Thư Cầu Xin Giúp Đỡ.

Đọc xong lá thư, Chúc An Sinh đứng ngốc ra đó mấy giây, sau đó cô lại đọc lá thư thêm một lần nữa.

Lá thư này thật sự gửi tới cho Trì Trùng, hơn nữa còn là một lá thư xin giúp đỡ, nhưng mà chủ nhân của lá thư này rốt cuộc muốn cầu xin Trì Trùng giúp đỡ cái gì đây? Mà thử thách như lời người đó nói là cái gì?

Chúc An Sinh nhú mày lại, cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở chiếc ô màu vàng kia.

Chiếc ô vàng này được gửi tới cùng với lá thư, hơn nữa cũng được nhắc tới trong nội dung thư. Thế nhưng nếu người này thật sự cần sự giúp đỡ Trì Trùng, thì sao lại gửi cho anh một cái ô chứ?

Chiếc ô màu vàng này có vấn đề!

Đây là điều đầu tiên Chúc An Sinh nghĩ tới, cô cẩn thận cầm ô màu vàng lên quan sát. Sau khi xem xong cô dứt khoát mở luôn ô ra xem, chính là cho dù cô có quan sát kỹ thêm tí nữa cô cũng không thể phát hiện ra điều gì bất thường ở cái ô màu vàng. Điều kỳ lạ duy nhất hiện giờ là màu sắc của chiếc ô này, đó là một vàng đẹp tới chói lóa.

Chúc An Sinh cầm lại lá thư mà xem, cô nhìn chăm chăm vào mấy chữ "trò bịp bợm", nó khiến cô rơi vào trầm tư.

Có một lá thư kỳ lạ, lại thêm một chiếc ô màu vàng, người gửi lá thư này tới cuối cùng là muốn cái gì đây?

Chúc An Sinh lập tức chìm trong suy nghĩ, cô nghĩ chuyện này nên báo lại cho Trì Trùng biết, khi Trì Trùng biết được cũng im lặng, sau đó anh nói vừa lúc anh cần quay lại viện nghiên cứu để lấy tư liệu, đợi anh quay lại.

Chúc An Sinh đem lá thư cùng với cái ô màu vàng để sang một bên, cả mấy hộp chuyển phát nhanh kia nữa, sau đó cô tiếp tục thu dọn văn phòng của anh. Chỉ là giờ cô chẳng còn nhiệt tình lắm nữa, tâm tư cô giờ đây đều đặt cả trên lá thư cầu xin giúp đỡ và chiếc ô màu vàng.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, đúng lúc Chúc An Sinh thu dọn xong xuôi thì Trì Trùng trở lại viện nghiên cứu.

Trì Trùng đẩy cửa bước vào văn phòng, phản ứng đầu tiên khi vào phòng của anh là kinh ngạc, sau đó anh mới quay sang mỉm cười với Chúc An Sinh.

"Làm phiền cô rồi, dạo gần đây tâm tư của tôi đều đặt cả lên vụ án, không có thời gian quan tâm tới mấy thứ này. "

"Nhận tiền của anh, đây đương nhiên là việc tôi nên làm. "

Chúc An Sinh bình thản nói, dường như một chút cũng không để bụng chuyện nhỏ nhoi này, nhưng thực ra đáy lòng cô cũng hơi vui.

"Đây là lá thư đó sao? "

Trì Trùng chú ý tới tờ giấy để trên bàn làm việc của anh, để cùng với nó là một chiếc ô màu vàng.

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô nhường đường cho anh. Trì Trùng đi tới bên bàn làm việc, liếc qua cái ô một cái, sau đó cầm lá thư lên, bắt đầu đọc.

Không mất quá nhiều thời gian, anh đã đọc xong.

"Thế nào? " Chúc An Sinh thấy anh đã đọc xong, liền hỏi.

"Không có gì, lá thư này được gửi cùng với cái ô sao? "

Trì Trùng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại lại hỏi vấn đề khác.

"Đúng vậy, anh có ấn tượng gì không? Nếu người này gửi tin cho anh, lại còn yêu cầu anh giúp đỡ, vậy người này chắc chắn biết anh, anh có biết người gửi bức thư này là ai không? "

Trì Trùng cầm lá thư, cũng không trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, anh trầm tư một lúc lâu, sau đó anh quay sang nhìn cô nở nụ cười.

"Tôi nổi tiếng như vậy, người biết tới tôi nhiều không đếm xuể, chỉ có một lá thư được đưa tới thế này thì làm sao tôi biết được là ai gửi? Nói không chừng đây chỉ là một trò đùa thôi. "

"Một trò đùa? "

Chúc An Sinh lặp lại ý của anh, cô không phủ nhận khả năng mà anh nói, kỳ thật lá thư này rất kỳ lạ, chỉ là cô có một loại trực giác, cô tin rằng có người thực sự đang cần sự giúp đỡ của anh.

"Vậy còn cái ô thì sao? Bên trong thư người đó có nhắc tới trò bịp bợm, là thư thách đối với anh, rồi người đó còn gửi tới một cái ô màu vàng, anh có biết ý nghĩa của cái ô này không? "

Nghe thấy lời Chúc An Sinh nói, anh mới cầm cái ô vàng đó lên xem, anh hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, sau đó lại có cảm giác muốn nói lại thôi.

Tâm trạng cô bất giác khản trương, cô cảm nhận được sự biến hóa cảm xúc của Trì Trùng.

"Cái ô này... "

"Thật đẹp. "

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn khi lúc này cô không uống nước. Cô còn tưởng anh phát hiện ra manh mối gì mới, hóa ra anh lại nói một câu chả đâu vào đâu.

Đột nhiên cô cảm thấy thất vọng quá, tự mình cầm lấy lá thư kia, cô bắt đầu nghiên cứu.

"Nếu đây thật sự là một trò đùa thì sao? " Trì Trùng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Chúc An Sinh, mỉm cười.

"Vậy nếu như thật sự có người cần giúp đỡ thì sao? " Chúc An Sinh cũng lấy bộ dáng nghiêm túc quay sang hỏi em

"Nhờ đâu đó là fan của tôi thì sao, thích tôi quá, cho nên tặng cho tôi cái ô này? "

Chúc An Sinh thực sự không còn gì để nói, cô không quen một Trì Trùng tự luyện như này đâu.

"Tôi hiện giờ chưa xử lý xong vụ án kia, nếu như cô kiên trì muốn biết như này, không bằng cô thử đi xem trò của hắn là gì đi, cô tìm ra được trò đùa của hắn đi, không phải hắn bảo sẽ trả thù lao thật hậu hĩnh sao? Nếu cô tìm ra được trò đùa đấy, số thù lao kia tôi sẽ chia cho cô một nửa. "

"Được thôi. "

Chúc An Sinh hoàn toàn không do dự tí nào, lập tức đồng ý, hơn nữa cô cũng không rõ, sao tâm trạng Trì Trùng không thể nhìn ra được.

Trì Trùng bị bộ dáng của Chúc An Sinh chọc cười, anh nhìn sự nghiêm túc của cô, nhớ tới trước đây mình cũng từng như thế thì phải.

"Vậy cô cô lên. "

Trì Trùng dứt lời liền quay người tìm tài liệu, sau đó rời đi ngay. Giờ trong văn phòng chỉ còn một lá thư, một cái ô màu vàng, và con người có hàng trăm mối tơ vò – Chúc An Sinh.

Ba mươi phút sau, Chúc An Sinh đã xem bức thư đó trên dưới mười lần rồi, cô lần nữa cầm lấy cái ô màu vàng.

Trong khoảng thời gian này cô luôn nghiên cứu cái ô màu vàng đó, cô biết cái ô này chắc chắn mang ý nghĩa nào đó, nếu như cô biết được ý nghĩa của nó thì sẽ biết được đáp án của trò đùa kia. Nhưng thực sự là cho dù cô có nghiên cứu kỹ thế nào đi chăng nữa, từ phần cầm ô cho tới chỗ tán ô, tất cả đều chẳng có gì bất thường cả.

Hay, có khi lá thư đó thật sự là một trò đùa dai?

Lúc này Chúc An Sinh lại có chút dao động, nhưng cô lại nhớ tới ước định giữa cô và Trì Trùng, cô lại thôi, tiếp tục lấy đó làm động lực.

Chúc An Sinh bắt đầu lên mạng tra tư liệu về ô màu vàng, cô xem từng cái một, hy vọng có thể tìm được thông tin hữu ích nào đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã tới bảy rưỡi tối, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối rồi, Chúc An Sinh không thể không đứng dậy bật đèn phòng lên. Nhưng mà trước khi cô kịp trở về ngồi trước màn hình máy tính thì Kiều Trì Na bước vào.

"Cô vẫn còn ở đây sao? "

Chúc An Sinh thấy Kiều Trì Na cầm theo một cái túi đi tới.

"Tôi còn phải ở lại tra một chút tư liệu. "

"Cái lá thư cầu xin giúp đỡ đó, cô không có manh mối gì sao? "

Kiều Trì Na tự nhiên hỏi một câu, nháy mắt Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc.

"Sao cô lại biết về lá thư cầu xin giúp đỡ đó? "

Chúc An Sinh hỏi, cô nhớ cô chỉ mới nói chuyện lá thư này với Trì Trùng thôi mà, rồi cô lại chú ý tới cái túi mà Kiều Trì Na xách theo.

Kiều Trì Na hồi hận cắn chặt răng, cô cảm thấy mình đúng là ngu ngốc mà, sáng nay rõ ràng Trì Trùng bảo cô giấu chuyện mình biết đi, thế mà cô vừa mở miệng ra đã lộ hết. Bất quá, điều khiến cô kinh ngạc là Chúc An Sinh quá nhạy bén, đột nhiên cô hiểu ra vì sao Trì Trùng phải lặn lội xa xôi như vậy tìm trợ lý.

"Đây là cái gì? " Chúc An Sinh chỉ chỉ vào cái túi Kiều Trì Na xách tới.

"Cô chắc hẳn vẫn chưa ăn cơm đâu, đây là tôi mang cơm tới cho cô đấy. "

Kiều Trì Na lấy đồ từ trong túi ra, Chúc An Sinh lúc này mới thấy rõ, đây là một phần cơm với thịt băm.

Thấy đồ ăn cô mới bắt đầu thấy đói, nhưng sau đó cô lại không biết nói gì, lần nữa rơi vào trầm tư.

Kiều Trì Na sao lại biết được cô vẫn còn ở trong văn phòng, lại còn vẫn chưa ăn cơm nữa? Càng quan trọng hơn là, sao Kiều Trì Na lại biết được về lá thư cầu xin giúp đỡ kia?

"Là Trì Trùng bảo cô đưa cơm tới đây sao? "

Chúc An Sinh sau mấy lần suy đoán liền biết được chân tướng sự việc, Kiều Trì Na chỉ có thể đứng bên cạnh cười xấu hổ.

"An Sinh, cô đừng nói với Trì Trùng là tôi lỡ miệng nhé, nhưng cô thật sự là chưa ăn cơm sao? "

Chúc An Sinh không nói gì, xem như thừa nhận là mình chưa ăn cơm. Cô đem phần cơm thịt băm kia mở ra, lập tức hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

" Cảm ơn cô, Kiều Trì Na, tôi vào nhà vệ sinh rửa tay một chút đã. "

Nói cảm ơn với Kiều Trì Na xong, cô xoay người đi vào nhà vệ sinh rửa tay, thế nhưng Kiều Trì Na không chú ý tới, trước khi vào nhà vệ sinh Chúc An Sinh còn cầm theo cả điện thoại di động.

Điện thoại của cô lúc còn ở trong nước đã cài thêm chế độ đường gọi quốc tế. Vừa vào nhà vệ sinh, cô liền gọi thoại cho Trì Trùng.

" Alo, có việc gì sao? "

" Tôi chỉ muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã bảo Kiều Trì Na đưa com tới. "

Trì Trùng hơi nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng, nụ cười của anh lúc này so với lúc bắt được hung thủ vụ án đầu độc kia càng rực rỡ hơn.

" Chút việc nhỏ thôi mà, tôi đưa cô từ thành phố Hộ Thủy tới đây, đương nhiên sẽ chăm sóc cô thật tốt. "

" Cảm ơn. "

Chúc An Sinh cũng cười, cô trao đổi với Trì Trùng bằng tiếng Trung, giờ cô không còn cảm giác cô đơn khi một mình nơi đất khách quê người nữa.

" Thế nào, cô đã tìm được cái gì về trò đùa kia chưa? "

Trì Trùng cố ý hỏi một câu, thực ra anh đã sớm biết đáp án, giờ mà cô vẫn còn ở lại văn phòng thì kết quả đã quá rõ ràng rồi.

" Vẫn chưa được. " Bỗng Chúc An Sinh cảm thấy mắt mắt, lắc lắc đầu.

" Có lẽ cô nên xem thật kỹ lá thư kia. "

Đột nhiên Trì Trùng nói một câu như vậy, cô chợt nhớ tới phản ứng của Trì Trùng chiều nay khi nhìn thấy lá thư.

Chúc An Sinh còn nhớ rõ, lúc mà Trì Trùng đi vào văn phòng, anh chỉ nghiêm túc xem xét mỗi lá thư, chẳng mấy may quan tâm gì tới cái ô màu vàng kia, mãi cho tới khi cô nhắc anh chú ý tới cái ô, anh mới cầm cái ô lên xem qua một lượt.

Trong thư có vấn đề!

" Tôi cúp máy trước đây. "

Chúc An Sinh nói xong câu này liền vội vàng cúp điện thoại, Trì Trùng ở đầu dây điện thoại bên kia chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Anh quyết định đứng dậy rời khỏi cục cảnh sát New York, vụ án đầu độc đó mới bắt được hung thủ, anh cảm thấy, có lẽ mình nên tham gia một vụ án mới rồi.

Chúc An Sinh một đường chạy như bay trở về văn phòng. Kiều Trì Na bị dáng vẻ vội vã này của cô dọa cho hoảng sợ, rồi sau đó, Kiều Trì Na lại thấy cô cầm lá thư kia lên xem một lần nữa.

Chúc An Sinh dùng tất cả góc độ để xem lá thư kia, mãi cho tới khi cô đặt thẳng bức thư ngang với tầm mắt mình.

Rất cuộc! Cuối cùng Chúc An Sinh cũng biết tại sao ở lá thư lại có một tấm màng nhỏ, tấm màng này mắt thường khó có thể phát hiện được, nhưng mà lúc này, cô nhờ vào ánh đèn chiếu vào có thể thấy được tấm màng đó.

Về mặt Chúc An Sinh hiện ra sự vui sướng, quả nhiên lá thư có vấn đề!

Nhưng mà cái ô màu vàng thì có ý nghĩa gì đây?

Chúc An Sinh một lần nữa rơi vào nghi hoặc, nhưng mà rất nhanh, cô lại nghĩ ra một ý tưởng táo bạo!

" Kiều Trì Na, cô có thể giúp tôi chuẩn bị một chậu nước không? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tranh Sơn Dầu 92 Nghìn Bảng Anh, Công Bố Đáp Án.

"Kiều Trì Na, cô có thể giúp tôi chuẩn bị một chậu nước không?"

Chúc An Sinh chậm rãi quay sang Kiều Trì Na, nhờ cô ấy. Kiều Trì Na nghi hoặc nhìn cô một cái, sau cùng vẫn đi chuẩn bị giúp cô một chậu nước.

Chúc An Sinh buông lá thư xuống, rồi cầm lấy bình mực để trên bàn Trì Trùng.

Vài phút sau, Kiều Trì Na mang chậu nước trở về. Chúc An Sinh nói tiếng cảm ơn, rồi nhận lấy chậu nước. Cô đổ đi hai phần ba nước trong chậu, giờ trong chậu chỉ có một chút nước trong ở đáy.

Buông chậu nước xuống, cô lại lấy bình mực ra, cô lập tức đổ một chút mực vào chậu nước, nước rất nhanh bị hòa thành màu xanh đen.

Kiều Trì Na vẫn luôn ở bên cạnh tò mò nhìn theo Chúc An Sinh, Kiều Trì Na vẫn không hiểu tới tột cùng cô đang muốn làm gì.

Kiều Trì Na nhìn tới khi cô đổ một chút mực vào nước, rồi khuấy lên. Lúc này mực và nước hoàn toàn trộn lại với nhau, Chúc An Sinh lấy bức thư ra, rồi không chút do dự cô thả luôn bức thư vào trong chậu nước, rất nhanh chóng bức thư đã bị ngấm hỗn hợp xanh đen kia.

"An Sinh."

Kiều Trì Na kinh ngạc hô lên một tiếng, muốn tiến lên ngay cô lại nhưng chậm hơn cô nửa nhịp, mà Chúc An Sinh lại chỉ nhìn cô, bình tĩnh nở nụ cười, một chút cũng không lo lắng.

Lá thư ước chừng ngấm trong nước khoảng mười giây, Chúc An Sinh liền vớt nó lên.

"An Sinh, sao cô lại làm như thế chứ?"

Kiều Trì Na tiến gần vài bước, vẫn thấy khó hiểu.

"Cô xem."

Chúc An Sinh để tờ giấy trở lại lên mặt bàn, Kiều Trì Na lúc này cũng tò mò nhìn theo, giờ cô mới hiểu được hành động mà Chúc An Sinh làm.

Giấy viết màu trắng kia giờ phần lớn bị nhuộm thành màu xanh đen, nhưng lại có một phần giấy không hề bị tẩm ướt, vẫn còn trắng tinh như cũ. Một phần trắng tinh dù cho những chỗ giấy khác bị nhuộm màu xanh đen, tạo nên sự đối lập với nhau.

Đồng thời Kiều Trì Na còn phát hiện, chỗ giấy không ướt kia xuất hiện một dòng chữ! Cô đọc những chữ đó lên, ghép lại với nhau tạo thành một câu hoàn chỉnh:

< Mang theo cái ô vàng này, tới khách sạn Thanh Phong trên phố người Hoa. >

"Ôi trời!" Kiều Trì Na kinh ngạc há to miệng, Chúc An Sinh nhìn thấy câu chữ kia liền vô cùng hài lòng mà cười.

"An Sinh, sao cô lại biết những điều này?"

Kiều Trì Na vẫn đang chìm trong sự khiếp sợ, cô nóng lòng muốn biết đáp án.

"Bởi vì Trì Trùng đã nhắc nhở tôi, đáp án được ẩn trong lá thư kia. Cho nên vừa rồi tôi quan sát lá thư đó thêm lần nữa, cuối cùng tôi phát hiện trên lá thư có một lớp sơn trong suốt, hơn nữa nước sơn chỉ xuất hiện khi đèn huỳnh quang chiếu vào lúc này, giờ thì tôi hoàn toàn xác nhận rồi."

"Nhưng mà sao cô lại biết nước sơn trong suốt này không thấm nước?"

"Lúc Trì Trùng nói cho cô biết, anh ấy không nói là bức thư này được gửi tới đây kèm theo một chiếc ô sao? Chính trước ô này đã nhắc nhở tôi."

Chúc An Sinh lần nữa cầm lấy cái ô vàng kia.

Nhìn cái ô màu vàng kia, trong lòng Chúc An Sinh thầm khen ngợi người viết lá thư này đúng là đặt không ít tâm tư vào đây. Nhưng giờ trong lòng cô lại xuất hiện một mối nghi ngờ khác, cô phải xoay ngang xoay dọc mãi rồi còn mượn ánh đèn mới thấy được điều kỳ lạ của bức thư, mà Chúc An Sinh nhớ rõ, chiều nay Trì Trùng chỉ cầm lá thư này lên xem đúng một lần. Làm sao mà anh phát hiện ra được điều kỳ lạ ở nó hay vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô không khỏi dâng lên một loại cảm xúc thất bại. Cô vốn biết bao nhiêu tâm tư vào nó, cuối cùng vẫn để Trì Trùng nhắc nhở cô mới biết được đáp án. Nghe nói Trì Trùng đang trên đường về viện nghiên cứu, thế nên Chúc An Sinh thông dong xử lý hết hộp cơm trộn thịt băm, vừa ăn vừa đợi Trì Trùng về.

Lúc Trì Trùng về tới viện nghiên cứu cũng đã 8 giờ 10 phút tối rồi. Kiều Trì Na thực ra có thể sớm rời đi rồi nhưng cô rất tò mò chuyện này, thế nên ở lại chờ tới tận bây giờ.

Trì Trùng đi vào văn phòng liền phát hiện trên bàn làm việc của mình có một chậu nước, anh lập tức bật cười.

"Hai người đã biết được trò đùa của hân rồi hả?"

Trì Trùng đi tới trước bàn làm việc, anh thấy lá thư bị nhuộm màu xanh đen giống với màu nước trong chậu, anh đã hiểu rõ tất cả.

Chúc An Sinh dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trì Trùng, cô chậm rãi hỏi anh cái vấn đề làm cô bối rối từ nãy tới giờ: " Trì Trùng, làm sao anh biết được trên bức thư này có vấn đề? "" Trong thư đã viết rất rõ ràng, cô không thấy sao? "

Trong ánh mắt anh như ẩn chứa hàng vạn tia sáng, đồng thời anh cũng chỉ tay về phía bức thư cho cô xem, câu nói kia đã bị nhuộm mực thành ra nhòe hết cả, nhưng để xem thì vẫn miễn cưỡng xem được.

< Đây là một lá thư cầu xin giúp đỡ. >

Chúc An Sinh đọc dòng này liền đứng ngây ra đó vài giây, mãi lúc sau cô mới dần dần hiểu ra, Trì Trùng hướng dẫn quả nhiên không tời, ít ra cô đã hiểu được nhiều hơn, đây quả thực là một lá thư " cầu xin giúp đỡ "

" Cô không chú ý tới vấn đề này, về mặt tình cảm thì có thể tha thứ, vì đây thực sự là một trò bịp bợm " gian trá " " Trì Trùng bắt đầu giải thích, Kiều Trì Na cũng ngồi thẳng lên, chăm chú nghe anh giải thích: " Thật ra vẫn còn một đoạn nữa, chính là đoạn ở phần " đây là một lá thư cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng nó không mạo phạm tới ngài " Khi đọc những lời này lên, cô sẽ phát hiện câu này rất ngắn, nên dùng dấu phẩy để ngăn cách thôi, nhưng trong bức thư thì nó lại dùng dấu chấm to biểu hiện cho sự kết thúc. "

Sau khi nghe Trì Trùng giải thích xong, Chúc An Sinh mới hoàn toàn hiểu rõ. Chỉ là sao anh có thể chỉ cần đọc một lần là nhận ra điểm kỳ lạ của bức thư.

Dấu chấm cuối câu, cũng được sử dụng giống như tiếng Trung vậy. Nhưng cho dù là ở tiếng Anh hay tiếng Trung thì nó vẫn được sử dụng như một dấu để kết thúc tình huống.

Nhưng hiển nhiên trong câu < Đây là một lá thư cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng nó không mạo phạm tới ngài > khi đọc những dòng này lên thì trong câu không nên có hai lần ngắt nghỉ. Cho nên ở phần đầu < Đây là một bức thư cầu xin sự giúp đỡ > chính là câu kết thúc. Đối với người viết thư mà nói, đây chính là phần kết thúc bức thư, cũng nói nên rằng, cái gì người viết muốn gửi tới, đã hoàn thành rồi. "

Cho nên, đây là một câu khẳng định.

Chúc An Sinh nghĩ tới đây liền không nhịn được, phì một cái, bật cười thành tiếng.

Cô chính là đang cười nhạo bản thân quá ngu dốt. Rõ ràng trên bức thư đã nêu rõ rành rành ra như thế mà cô vẫn còn xoắn xuýt trong vòng luẩn quẩn của mình, lại còn xem cái ô vàng kia nữa, để cho bản thân mình đi đường vòng vòng mấy lần.

Đây đúng là một trò bịp bợm đầy gian trá nha!

Chúc An Sinh càng thêm tò mò, tới tốt cùng thì người gửi bức thư này là một người như thế nào.

" Chúng ta tiếp theo sẽ đi tới phố người Hoa sao? " Chúc An Sinh lộ rõ vẻ hưng phấn, cô đã không chờ nổi nữa rồi.

" Tôi sẽ lái xe. "

Trì Trùng nói xong, cả ba người liền rục rịch rời khỏi văn phòng. Kiều Trì Na đi cuối cùng để khóa cửa viện nghiên cứu bằng khóa điện tử, đợi tới khi cô xuống tới nơi thì Trì Trùng đã khởi động ô tô xong rồi.

Rời khỏi viện nghiên cứu, Trì Trùng lập tức lái xe tới phố người Hoa, Kiều Trì Na thì gọi điện thoại cho một đồng nghiệp ở viện nghiên cứu sống ở phố người Hoa, hỏi ra địa chỉ của khách sạn Thanh Phong. Trì Trùng liền đánh tay lái đi theo hướng được chỉ.

Chúc An Sinh ôm cái ô màu vàng đỏ trong lòng mình, mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ xe ngắm phong cảnh, lòng tự hỏi bản thân mình.

Người gửi lá thư kia, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với hắn, sao hắn phải viết thư xin Trì Trùng giúp đỡ?

Còn có cái ô màu vàng mà cô đang ôm nữa, sao hắn lại gửi cái ô này theo lá thư đó chứ? Chẳng lẽ giống như những gì Chúc An Sinh đã suy đoán, người đó gửi theo cái ô chỉ vì muốn gợi ý rằng trên bức thư có một lớp sơn chống thấm nước?

Chỉ như thế thôi sao? Chúc An Sinh tỏ vẻ nghi ngờ, nếu như chỉ có mục đích như vậy, hắn việc gì phải gửi theo một vật phiền phức như cái ô này đâu? Huống hồ đây còn là một chiếc ô có màu sắc khá rực rỡ nữa chứ.

Đến cuối cùng là vì sao chứ?

Chúc An Sinh cứ suy nghĩ tới suy nghĩ lui, chỉ sợ muốn hiểu thì phải gặp được chủ nhân của bức thư thôi. Bất quá Chúc An Sinh lại lần nữa đoán sai, khi ba người họ bước vào trong khách sạn Thanh Phong, vấn đề của cô rất nhanh chóng được giải quyết.

Tới quầy lễ tân khách sạn, Chúc An Sinh đưa ra cái ô màu vàng, ông chủ người Châu Á của khách sạn dường như ngầm hiểu, lập tức lấy ra hai món đồ kỳ quái khác.

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhận lấy hai đồ vật đó. Một món đồ là được bọc bằng giấy, hình như là bức ảnh hay bức tranh gì đó, còn lại là món đồ được bọc bằng lớp giấy rất dày.

So với túi văn kiện, anh càng tò mò cái gói hàng to kia hơn, nên anh một phát xé luôn lớp giấy bọc bên ngoài ra. Mọi người đều nhìn thấy, đó là một bức tranh sơn dầu đẹp tới hoàn mỹ. Sau đó, Chúc An Sinh phát hiện, ánh mắt Trì Trùng di chuyển từ bức tranh sơn dầu sang cái ô mà cô đang cầm trên tay.

Đó là bức tranh sơn dầu như thế nào? Bức tranh đó vẽ một người con gái với nét đẹp dịu dàng, cô ấy mặc một váy lụa mỏng, thật giống như nữ thần Venus hạ phàm. Chỉ là đáng tiếc, bức tranh không hề vẽ khuôn mặt của cô gái, chỉ vẽ bóng lưng của cô gái đó, cô gái đó dường như đang đứng trong màn mưa phùn, trong tay cô ấy là một cái ô màu vàng.

Ánh mắt Trì Trùng thoáng nhìn qua cái ô màu vàng trong tay cô, rồi tầm mắt lại di chuyển về bức tranh sơn dầu đó. Chỉ là lúc này anh khẽ sát mặt vào bức tranh, như muốn tìm được manh mối gì đó trong bức tranh. Một lúc lâu sau, Trì Trùng mới đứng thẳng người lên, sau đó anh nhẹ nhàng nói ra một câu khiến sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi:

"Nếu như tôi không lầm thì bức họa đầy tính nghệ thuật này là thuộc về Edmund. Vào năm ngoái, ở bên Châu Âu có tổ chức một buổi bán đấu giá do bên London Sotheby's tổ chức, đó là một buổi đấu giá cho các tác phẩm nghệ thuật, vừa hay lần đó tôi cũng tham gia buổi đấu giá đó. Tôi nhớ rõ, ông ấy đã mang hai bức tranh tới buổi đấu giá, bức tranh này chỉ bằng một nửa bức tranh kia thôi, nhưng cuối cùng lại bán được với giá 92 nghìn bảng Anh."

Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều âm thầm hít sâu một hơi, biểu tình của ông chủ khách sạn cũng thay đổi, ông có hơi hoảng sợ. Lúc trước có một thanh niên trẻ tuổi vào gửi bức tranh sơn dầu này ở chỗ ông, chỉ là ông không nghĩ tới, người gửi lại gửi một bức tranh có giá trị như thế này.

Chúc An Sinh cúi đầu nhìn túi văn kiện trong tay mình, sự hoang mang từ ánh mắt toát ra càng nhiều.

Rốt cuộc đây là một vụ án như thế nào? Bọn họ giờ mới bước đầu tiếp cận vụ án, sao đã gặp phải quá nhiều nghi vấn bị che đậy bởi một lớp sương mù rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiển Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đội Trưởng Đội Cổ Động Viên Tử Vong

Chỉ là một nửa của bức tranh mà giá trị đã lên tới 92 nghìn bảng Anh? Giờ phút này những người có mặt trong khách sạn Thanh Phong, trong lòng đều đang có tính toán riêng, một bức tranh nhỏ như này đã giá cao, thì bức tranh kia của Edmund chẳng phải sẽ lớn gấp đôi sao. Tranh sơn dầu ở Châu Âu, rốt cuộc là mất bao nhiêu tiền đây?

"An Sinh, cô mau đưa cái ô vàng đó qua đây, xem xem có phải nó giống hệt với cái ô trong bức tranh này không."

Kiều Trì Na nói, Chúc An Sinh cũng yên lặng mà gật đầu. Cô và Trì Trùng đã sớm chú ý tới điểm này rồi.

"Mau xem đồ trong túi văn kiện trước đi."

Trì Trùng lên tiếng, cắt ngang sự hiếu kỳ của Kiều Trì Na. Anh giờ bắt đầu để ý, rốt cuộc là giờ anh đang gặp một vụ án như thế nào chứ. Bởi vì anh nhớ rõ, trong thư người đó đã viết, chỉ cần anh phá giải được trò bịp bợm đó, anh sẽ hiểu rõ tất cả mọi thứ.

Chúc An Sinh cũng không làm chậm trễ, cô nhanh chóng mở túi văn kiện ra, từ trong túi văn kiện đó lấy ra được rất nhiều ảnh.

"Là ảnh chụp." Chúc An Sinh nói xong cũng đưa một ít ảnh chụp cho Trì Trùng và Kiều Trì Na xem.

Người trong bức ảnh là một cô gái người da trắng, mái tóc cô gái đó ánh đỏ, đôi mắt trong veo màu xanh lam, ngũ quan tinh xảo, nhìn qua cô gái đó thật giống như một búp bê Barbie.

"Cô gái này nhìn giống như một học sinh cấp ba, còn giống như là, thành viên trong đội cổ động viên của trường?"

Chúc An Sinh nói xong liền giơ một tấm ảnh chụp lên. Trong hình là đội cổ động viên chụp chung một tấm tại vườn hoa của trường, cô gái đó đứng ở vị trí giữa. Cô gái đó thật giống như một ngôi sao xinh đẹp, cả người luôn toát ra hơi thở của thanh xuân, những vật và người xung quanh cô đều trở nên nhạt nhòa khi cô xuất hiện.

Trì Trùng ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái về phía tấm hình mà cô đang giơ lên, hơi gật đầu đồng ý với suy đoán của Chúc An Sinh. Nhưng cho dù là vậy thì trong lòng anh vẫn còn mỗi nghi ngờ, rốt cuộc cô nữ sinh này là ai? Người gửi thư cầu xin anh giúp đỡ muốn điều gì?

"A! Tôi nhận ra cô gái này!"

Trong khi Trì Trùng và Chúc An Sinh xem ảnh chụp xong còn rất hoang mang thì Kiều Trì Na chỉ xem qua ảnh chụp một lần, cô im lặng trong chốc lát

liền nhớ ra thân phận của cô gái xinh đẹp rực rỡ trong ảnh. Vì điều này, cô vô cùng hưng phấn mà reo lên.

" Cô biết được cô gái này? " Tri Trùng kinh ngạc hỏi lại một câu.

" Cậu ngày thường thật sự không chú ý mấy tin giải trí sao? Bạn trai của cô ấy giờ trên youtube đang là một người nổi tiếng, nổi tiếng một cách rất nhanh chóng, cậu không biết trên instagram người bạn trai đó có hơn một triệu người theo dõi sao? "

" Cái gì? "

Từ trước tới nay hiếm khi Tri Trùng để lộ ra sự giật mình, anh cúi xuống nhìn người con gái đang tươi cười rạng rỡ trong ảnh, trong lòng lại xuất hiện thêm một điều nghi vấn nữa. Đây rốt cuộc là một vụ án như thế nào?

Kiểu Tri Na thấy vẻ mặt Tri Trùng như vậy liền bật cười, cô đúng là chưa từng gặp qua vẻ mặt này của anh nha. Xem ra ngày thường cô thích hóng những tin tức giải trí không phải là lãng phí thời gian đâu, nghĩ tới đây, cô liền nhanh chóng lôi đi động ra, mở instagram người bạn trai kia lên cho anh xem

Tri Trùng nhận lấy điện thoại di động để xem, Chúc An Sinh vì tò mò cũng đứng dịch vào xem. Trên instagram của người này đa số đều là ảnh tự sướng, từ ảnh có thể nhận ra rằng, người bạn trai này có cả thân hình khá là cao ráo, to lớn. Cơ bắp trên người như được điêu khắc vậy, rồi thêm cả một gương mặt điển trai, rồi nụ cười tỏa nắng nữa.

" Đây chính là bạn trai của cô gái kia? " Tri Trùng xem xong ảnh chụp liền quay sang hỏi Kiểu Tri Na, đồng thời anh cũng đã nhớ tên người này rồi. Lucas Levitt.

" Ừm, chính là cậu ta, cậu ta hiện tại đang là hình tượng một người yêu hoàn hảo trong mắt các cô gái. "

" Là như thế nào? "

" Xem ra cậu không biết gì thật. "

Kỳ thực cô cũng hiểu được, bình thường xung quanh Tri Trùng chỉ có công việc và vụ án, làm gì có thời gian mà đi xem mấy tin tức giải trí. Vậy nên, Kiểu Tri Na gắng sức giải thích.

" Hai người này là học cùng một trường cấp ba, một người ở trong đội cổ động viên của trường, một người thì là đội trưởng đội bóng bầu dục của trường. Tri Trùng, chắc cậu cũng phải biết, kiểu nhân vật làm mưa làm gió trong trường như này, ít nhất đều sẽ có một hoặc hai người bạn trai hoặc bạn gái. "

Chúc An Sinh yên lặng nghe Kiểu Tri Na nói, trong lòng đang không ngừng gào thét. Ở nước Mỹ mà cũng xảy ra những câu chuyện thanh xuân vườn trường như trong phim thế này sao, lại còn theo thể loại cũ rích nữa.?

" Lúc còn đi học tôi thường xuyên nhảy lớp, kỳ thật cũng không hiểu lắm. "

Tri Trùng nghe Kiểu Tri Na nói tới mình liền lạnh nhạt buông một câu. Kiểu Tri Na trừng mắt nhìn anh một cái, như kiểu cậu đúng là quái vật, Chúc An Sinh bị hai người này chọc cười, nhưng giờ phút này chỉ có thể nén cười.

" Sau đó thì đại khái là vào khoảng hai tháng trước. " Kiểu Tri Na quyết định không thêm đề ý tới Tri Trùng nữa, chuyên tâm kể lại chuyện kia: " Lúc ấy ở trên youtube có người đăng một đoạn video lên, trong video có một nam sinh gầy yếu ở trong phòng ăn bị bắt nạt, lúc đó may mà có Lucas đứng ra giáo huấn nãy đưa đầu gấu kia, thế là cậu nam sinh kia tránh được một phen nhục nhã. "

" Chính là đoạn video này, nghe nói sau khi đoạn video này đăng lên được khoảng hai ngày thì đã đạt số lượng chia sẻ hơn một trăm nghìn, hơn nữa mỗi một động tác Lucas làm lúc đó đều trông rất đẹp trai, không ít người còn chỉnh sửa động tác đó thành một gif. Khoảng chừng một tuần sau thì chuyện này lan rộng khắp mạng xã hội. "

" Sau khi chuyện này bùng phát trên mạng xã hội, đã có người tìm được thông tin về Lucas, về cơ bản thì gần như toàn nước Mỹ đều đã biết cái người đẹp trai ngồi ngồi lại thiện lương trong đoạn video kia là một đội trưởng đội bóng bầu dục cấp ba. Hơn nữa, cậu ta còn hay tham gia những hoạt động mang tính chất ủng hộ nữ quyền, vì vậy càng thêm nổi tiếng. Có một đoạn thời gian cậu ta xuất hiện không ít trên các show truyền hình. Nhưng mà tôi nhớ không nhầm thì lúc đó cậu đang ở Tây Ban Nha xử lý một vụ án giết người liên hoàn, cho nên chuyện này cậu không biết thì cũng bình thường. "

Tri Trùng nhớ lại một chút, đúng thật là hai tháng trước anh có đi Tây Ban Nha một chuyến. Bằng không nếu anh vẫn đang ở Mỹ, cho dù là không thích xem các tin tức giải trí lắm thì cũng sẽ nghe qua chuyện này rồi.

" Vậy bạn gái cậu ta thì sao? "

Tri Trùng dường như đã hiểu chuyện này rồi, nhưng điều anh quan tâm nhất bây giờ vẫn là người con gái trong bức ảnh này. Cô gái này là ai, sao lại có người đưa thư cầu xin giúp đỡ, cuối cùng thì chỉ để lại ảnh chụp của cô gái này?

" Bạn gái của cậu ta tên Emma Bert. Hình như nửa tháng trước đã bị người ta sát hại. "

" Đã tử vong rồi? "

Trì Trùng khiếp sợ, dạng kết quả này đúng là anh thích ứng không kịp, ngay cả Chúc An Sinh cũng bị dọa cho một phen khiếp đảm.

Chúc An Sinh cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn. Cô lại một lần nữa cúi đầu nhìn ảnh chụp, rõ ràng trong ảnh là một cô gái xinh đẹp rạng rỡ, động lòng người như vậy, không ngờ là đã qua đời rồi.

"Sao lại như thế này?"

"Lúc trước, khi mọi người biết được thông tin về Lucas, cũng biết là cậu ta có một người bạn gái vô cùng xinh đẹp, là một thành viên trong đội cổ động viên trường. Hai người này mà đứng với nhau chẳng phải là kim đồng ngọc nữ sao, hơn nữa ở trên instagram Lucas rất hay chia sẻ ảnh chụp của cậu ta với Emma. Đẹp đôi như vậy, lớn lên lại càng xinh đẹp hơn, tự nhiên sẽ càng thêm nổi tiếng, cho nên giờ Lucas có rất nhiều fan. Bất quá, có thể là vì lớn lên quá xinh đẹp, thế nên lại rơi vào kết thúc bi kịch ngoài ý muốn."

"Đại khái là sau khi Lucas nổi tiếng trên mạng khoảng một tháng thì lại tiếp tục có một đoạn video nữa. Hóa ra là trong một buổi hẹn hò vào tối thì Lucas và Emma bị một kẻ lang thang quấy rầy. Lucas cuối cùng xử đẹp kẻ lang thang kia."

"Sau chuyện này thì Emma trở thành người được các nữ sinh khác hâm mộ nhất. Giống như Lucas vậy, lớn lên đẹp trai lại còn biết chơi bóng bầu dục, rồi còn là một người tốt nữa. Nói cậu ta là hình tượng bạn trai hoàn hảo nhất trong mắt các nữ sinh khác thì cũng không tính là nói quá đâu. Nhưng hình như ông trời không để một người được quá nhiều thứ, mười ngày sau dường như kẻ lang thang kia tìm thời cơ, lựa lúc Emma đi một mình mà ra tay sát hại, tôi nhớ rõ cảnh sát địa phương đang toàn lực truy nã tên này."

Nghe Kiều Trì Na kể xong, Chúc An Sinh không khỏi cảm thấy bi thương, đây đúng là một câu chuyện đầy đau khổ. Emma Bert rõ ràng là một nữ sinh trẻ tràn đầy sức sống thanh xuân, vậy mà ngay ở độ tuổi đẹp nhất này lại bị người khác sát hại.

"Đây đúng là một câu chuyện cũ đầy rắc rối." Trì Trùng bỗng cảm thán một câu, nhưng mà có lẽ không ai nhìn thấy, nụ cười bên khóe miệng anh dường như trở nên lạnh lẽo.

"Kiều Trì Na, làm phiền cô giúp tôi thu thập một số tư liệu được không? Bao gồm cả hai cái video mà cô nhắc tới, vụ án này, tôi chính thức nhận."

Trì Trùng dằn dò Kiều Trì Na, thực ra đây vốn là công việc của Chúc An Sinh, nhưng hiển nhiên là so với Kiều Trì Na, Chúc An Sinh lại không hiểu chuyện này lắm.

"Không thành vấn đề."

"Còn một điều nữa, ngày mai tôi và An Sinh sẽ đi điều tra vụ án này, nhưng xét thấy trong ba người thì cô là người hiểu rõ vụ án nhất, cho nên có khả năng ngày mai cô cũng sẽ phải đi. Tối nay cô về nhà chuẩn bị một chút đi, sáng ngày mai khoảng 9 giờ 30 thì bọn tôi tới đón cô."

"Thật sao?" Kiều Trì Na vô cùng hưng phấn, cô vô cùng muốn thử cảm giác tới hiện trường vụ án điều tra như Trì Trùng. Trước kia ngày nào cũng ngồi ngốc trong phòng thí nghiệm, ngồi nhiều sinh ra buồn chán.

"Ừ." Trì Trùng trả lời chắc chắn: "Đi thôi, giờ tôi đưa cô về trước."

"Cậu với Chúc An Sinh cứ đi về luôn đi, nhà hai người không cùng đường với nhà tôi, nhờ đâu khiến chậm trễ thời gian thì sao, hai người còn muốn ngày mai đi điều tra vụ án không? Tôi gọi Uber đi về là được rồi." Kiều Trì Na từ chối ý tốt của Trì Trùng, cô càng chú ý tới vụ án ngày mai hơn, cơ hội tốt như thế này không thể để chậm trễ được.

"Như vậy không an toàn đâu." Trì Trùng có điểm không yên tâm.

"Tối lúc đó tôi sẽ chụp biển số xe và tài xế cho cậu xem, về tới nhà cũng sẽ nhắn tin cho hai người yên tâm. Hai người cũng mau trở về đi, nhất định không được để chậm trễ việc ngày mai đâu đấy, mai nhớ tới đón tôi đấy."

Tính cách Kiều Trì Na đáng yêu như vậy liền chọc cho hai người cười, hai người họ cũng chỉ chờ có vậy mà đứng lên đi về. Trì Trùng đi đằng trước dẫn đường, Chúc An Sinh thì đi theo phía sau cẩn thận ôm bức tranh sơn dầu giá trị hơn trăm nghìn kia.

Mãi cho tới khi cô đặt được bức tranh sơn dầu vào ghế sau xe mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên đường trở về, lúc lúc Chúc An Sinh lại quay xuống nhìn bức tranh sơn dầu kia, thấy tranh sơn dầu không bị làm sao cả, cô mới yên tâm.

"Trì Trùng, anh nói xem, bức tranh sơn dầu này là thật à? Nó có giá trị bao nhiêu tiền?"

"Tôi không nhìn lắm đâu, bức tranh này trên cơ bản có thể xác định đó là thật, hơn nữa còn do chính tay Emund vẽ. Bức tranh này được sáng tác trong thời kỳ đỉnh cao của văn hóa Châu Âu, nếu giờ đưa mức giá ra, ít nhất phải ba triệu đô la Mỹ."

"Ba triệu." Tuy trong lòng Chúc An Sinh đã sớm lấy tinh thần tốt, nhưng vẫn bị kinh hãi không ít.

"Chính thức bán đầu giá có khi còn cao nữa." Trì Trùng bổ sung thêm một câu.

"Vậy anh nói xem, có phải thù lao phong phú mà người kia nói với chúng ta chính là bức tranh sơn dầu này không?" Chúc An Sinh bỗng dưng nhớ tới

nội dung bức thư, rồi cả lời Trì Trùng đã nói nữa, nếu thật sự là như vậy, thì không phải cô cũng trở thành một người phụ nữ giàu có sao?

" Có thể là như vậy. "

Trì Trùng đưa ra một đáp án lấp lửng, Chúc An Sinh nhìn bộ dáng anh kiêu lòi không nói lại chẳng cười, đoán rằng anh có tâm sự.

" An Sinh, hiện tại cô thử đoán xem, người đã gửi cho tôi bức thư này, nhờ tôi giúp đỡ rốt cuộc là người nào? "

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút, cô đối với đáp án câu hỏi này thực sự không hiểu lắm. Cho nên cô chỉ đưa đáp án có khả năng nhất: " Là Lucas Levitt sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, anh biết người đó nhờ giúp cái gì không? Là bắt lấy kẻ lang thang kia sao? "

" Có lẽ là vậy. "

Trì Trùng vẫn không đưa ra câu trả lời chính xác cho Chúc An Sinh, ngoại trừ tập trung vào lái xe, anh chỉ chú ý thêm cái ô màu vàng giống hệt trong bức tranh sơn dầu đang được cô cầm.

Kia thật sự là một màu vàng rất tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hung Thủ Thật Giả Lẫn Lộn

Ngày hôm sau, đúng chín giờ ba mươi phút, Trì Trùng tới đón Kiều Trì Na.

Đêm hôm qua Trì Trùng đã nhận được thông tin về vụ án do Kiều Trì Na gửi sang, nội dung chủ yếu là ở hai đoạn video. Mà đúng như lời Kiều Trì Na nói, video đầu tiên Lucas giáo huấn bọn côn đồ trong trường trông thực sự rất đẹp trai. Giờ Trì Trùng đã hiểu tại sao Lucas lại được cư dân mạng yêu thích như vậy.

Nơi bọn họ tới là thị trấn Tanto, cách New York khoảng ba trăm km. Mà ở trấn Tanto là khu vực trường đại học nên dân cư ở đây không nhiều, rơi vào khoảng tầm chín nghìn cư dân. Ở nước Mỹ thì đây được coi như là một địa phương hoang vắng, mà thực ra nó còn lớn hơn cả một thị trấn, là một thị trấn lớn. Nếu gọi nó là một thành phố nhỏ cũng không quá.

Thời gian lái xe cũng không quá lâu, tới nơi mất khoảng ba tiếng đồng hồ. Vì thế cho nên Trì Trùng không cảm theo quá nhiều công cụ, anh chỉ lấy một số công cụ làm giám chứng cơ bản theo, rồi lên đường.

Lúc xe đang trên đường, Kiều Trì Na vẫn chưa hết hưng phấn, liến thoắng không ngừng, cứ nói hết vấn đề này tới vấn đề khác. Trì Trùng thì chuyên tâm lái xe, dĩ nhiên Chúc An Sinh liền trở thành người nghe những vấn đề cô ấy nói.

" A, An Sinh, chút nữa chúng ta tới đó sẽ làm gì chứ? "

" Cái này cô yên tâm, ngày hôm qua tôi đã thảo luận với Trì Trùng rồi. Tới lúc đó cô đi theo bọn tôi tới một nơi hiểu rõ sự việc nhất, tất nhiên nơi đó chính là cục cảnh sát địa phương, chúng ta sẽ tới đó tìm hiểu kỹ hơn về vụ án. "

" Nhưng mà những người cảnh sát ở đó sẽ cho chúng ta xem hồ sơ tài liệu sao? "

" Cô đã quên mất trước mắt chúng ta đang có một kẻ lang thang đang lẩn trốn sao? Có Trì Trùng ở đây, anh ấy là khắc tinh của bọn tội phạm, anh ấy tới hỗ trợ, cục cảnh sát cầu còn không được, sao có thể từ chối chứ. "

" Ha ha, cô nói cũng đúng, viện nghiên cứu của chúng ta đúng là rất ưu tú. "

Kiều Trì Na ngượng ngùng gãi gãi đầu, đã thế còn không quên khoe khoang thêm một câu, nhưng hiển nhiên Trì Trùng nghe mấy lời này cũng rất thích. Chúc An Sinh thấy được sự vui sướng của Trì Trùng.

Tầm khoảng một giờ hai mươi phút chiều, cuối cùng mấy người Trì Trùng cũng tới được thị trấn Tanto. Bọn họ đều chưa ăn trưa nhưng lại chẳng ai có tâm trạng để ăn cả, thế nên mọi người liền tùy tiện mua một chút đồ ăn nhanh ở nhà hàng hamburger để ăn, thế là no bụng.

Một giờ ba mươi lăm phút chiều, mấy người Trì Trùng cũng tới được cục cảnh sát thị trấn Tanto.

Trì Trùng ở trước cửa cục cảnh sát vừa vặn thấy được một viên cảnh sát đang chuẩn bị đi vào trong cục. Anh liền tính toán một chút, muốn tiến tới nói hai câu đề người này vào nói với cục trưởng. Ai mà ngờ được anh còn chưa nói được hai câu kia thì người này đã gọi to tên Trì Trùng, nhận ra anh. Còn không kìm chế được đi tới ôm Trì Trùng một cái. Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đứng một bên nhìn cảnh tượng này thấy rất thú vị, rõ ràng là hai người đàn ông cao hơn một mét tám đang ôm nhau, nhìn thế nào cũng thấy rất ấm áp.

Mười phút sau, đoàn người của Trì Trùng đã tới phòng họp của cục. Máy viên cảnh sát thị trấn Tanto đều nhanh chân chạy tới phòng họp. Mọi người đều gấp không chờ nổi, bọn họ đều muốn nhìn thấy một Trì Trùng thật sự đứng trước mặt mình, một vị thần thám danh bất hư truyền trong giới.

"Đúng là nhìn không ra, hóa ra anh lại nổi tiếng như vậy." Chúc An Sinh lần đầu tiên được mở mang kiến thức về độ nổi tiếng của Trì Trùng, cô nhìn mấy người cảnh sát hiện giờ có dáng vẻ như fan gặp thần tượng, cô đúng là bị dọa không ít.

"Giờ cô mới biết sao, cô cho rằng những bộ phim điện ảnh và sách của tôi đều là không khí sao, giờ cô phải tập thành thói quen đi." Trì Trùng vẫn duy trì vẻ bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng lại đề thấp giọng nói xuống nói chuyện với cô, từ lời nói có thể thấy mang theo sự kiêu ngạo không nhỏ.

"Vương bà bán dưa, mề khen mề dài đuôi."*

Ý ở đây là tự làm xong tự khen bản thân mình.

Chúc An Sinh nhìn không được liền thầm mắng Trì Trùng bằng một câu tiếng Trung, nhưng không ngờ thế mà Kiều Trì Na lại nghe được. Thế nên Kiều Trì Na tò mò hỏi cô: "An Sinh, cô đang nói cái gì vậy?"

"À, đó là tiếng Trung đấy. Tôi đây là đang khen Trì Trùng không những thông minh lại còn rất đẹp trai nữa. Anh nói xem có đúng không, Trì Trùng?" Chúc An Sinh nói xong liền cảm thấy bội phục phản ứng nhanh nhẹn của mình, sau đó cô còn liếc mắt nhìn Trì Trùng một cái, cái liếc mắt này chẳng có ý gì tốt cả.

"Đúng vậy, chính là ý như thế đó. Cô biết không, An Sinh rất hâm mộ tôi đấy, trong nhà cô ấy toàn sách của tôi thôi. Còn nói, mỗi buổi tối trước khi đi ngủ đều phải đọc sách của tôi một lần, nếu không thì không ngủ được."

Ngữ khí của Trì Trùng vô cùng tự nhiên mà nói ra câu kia. Chúc An Sinh còn cảm thấy, nếu cô không phải là người nói, chắc cô tin sái cổ vào lời Trì Trùng nói bừa bãi. Cô quyết định không thể nuốt cục tức này được.

"Có ai nói không phải đâu. Hồi đại học nếu không phải giáo viên hướng dẫn của tôi đề cử sách của Trì Trùng nhiệt tình, thì chắc giờ tôi chẳng biết anh ấy là ai đâu. Nhưng mà hồi đó giáo viên đề cử sách một cách nhiệt tình như vậy, hẳn là quan hệ không bình thường, chẳng trách bản quyền sách thu vào của Trì Trùng lại cao như vậy. Cô nói xem phải không, Kiều Trì Na?"

Kiều Trì Na nghe thấy Chúc An Sinh hình như đang hỏi mình, liền mơ hồ gật gật đầu. Không biết tại sao, rõ ràng là cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều đang nói tiếng Anh, nhưng cô lại nghe không hiểu cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Hơn nữa cô còn cảm thấy, hình như sau khi Chúc An Sinh tới làm trợ lý của Trì Trùng, anh nói chuyện nhiều hơn thì phải.

"Mị lực của bản thân quá mạnh, thật xin lỗi."

Trì Trùng nhếch miệng cười nói. Chúc An Sinh không thể không thừa nhận, lần này cô lại bại trận rồi. Nhìn bộ dáng tươi cười rạng rỡ kia của Trì Trùng đi, có điểm nào giống là đang xin lỗi không?

Chúc An Sinh bị Trì Trùng làm ghen hờn, trong lòng vô cùng khó chịu. Nhưng cũng may là cục trưởng cục cảnh sát thị trấn Tanto đã tới, chính sự vẫn quan trọng hơn, giờ cả ba người liền ném luôn chuyện cười đùa vui vẻ ra sau đầu." Xin chào."

"Xin chào."

Vị cảnh sát trưởng kia chào hỏi qua với Trì Trùng, sau đó liền đuổi hết đám cảnh sát đang đứng bên ngoài đi, rồi cuộc phòng họp cũng yên tĩnh trở lại.

"Trì Trùng tiên sinh, nghe nói lần này ngài tới tìm tôi? Không biết là tìm tôi có chuyện gì?"

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, hai ngày trước tôi giúp cảnh sát New York phá được một vụ án, lại nghe nói ở chỗ ngài có một vụ án khó chưa bắt được hung thủ, mà con người tôi mà nhân rồi quá thì không chịu được. Tôi liền chủ động tới đây, hy vọng có thể giúp ngài được một chút."

"Hóa ra là như vậy."

Trì Trùng cùng vị cảnh sát trưởng kia nói chuyện dăm ba câu, liền nói ra được một chút tâm ý của mình. Chỉ là sau khi Trì Trùng nói xong, vị cảnh sát trưởng kia khó tránh được nở ra một nụ cười.

"Trì Trùng tiên sinh bận rộn như vậy nhưng vẫn tới thị trấn nhỏ của chúng tôi trợ giúp, quả thật là may mắn của chúng tôi. Chỉ là tôi tò mò muốn hỏi Trì Trùng tiên sinh một câu, có phải là ngài đã phát hiện ra điều kỳ lạ trong tình huống đó rồi không?"

"Có thể coi là như vậy." Trì Trùng lại một lần nữa đưa ra câu trả lời nửa vờ. Sau đó Chúc An Sinh mới biết, đây là vì Trì Trùng đang chưa chắc chắn về câu trả lời của mình: "Nhưng tôi cũng chỉ mới nắm được một chút tin tức, không hiểu quá rõ, cho nên không biết cục trưởng có thể cho tôi xem một chút tư liệu được không?"

"Chỉ cần Trì Trùng tiên sinh có thể trợ giúp chúng tôi, những yêu cầu khác, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp. Tôi lập tức phái người đi lấy tư liệu cho ngài, không biết ngài thấy thế nào?"

Vị cảnh sát trưởng này cảm thấy mục đích của Trì Trùng thực sự đơn giản, nên cũng không dò xét tâm tư người ta làm gì. Chỉ là có điểm bản thân ông

không rõ lắm, chẳng lẽ Tri Trùng phát hiện ra ẩn tình khác? Chẳng lẽ hướng phá án trước đây của bọn họ là sai? Bằng không sao lại hấp dẫn được cả vị thần thám này tới đây? Nhưng mà giờ thần thám người ta tới đây chủ động hỗ trợ, tất nhiên ông sẽ không từ chối lời đề nghị này.

Tri Trùng và vị cảnh sát trưởng kia trong lòng có sự ăy ỷ ngầm. Ông rời đi được vài phút liền có một người cảnh sát mang tư liệu về vụ án của Emma Bert tới.

Tư liệu về vụ án không nhiều, hơn nữa lại còn là ba người xem. Cho nên không tới mười phút cả ba người đều xem xong tư liệu về vụ án.

Căn cứ vào những điều tư liệu ghi thì mười bảy ngày trước thi thể của Emma Bert được tìm thấy trên một con đường nhỏ đi vào rừng. Ngày tử vong đúng ra là mười tám ngày trước, thời gian giữa đó còn có một cơn mưa nên những dấu vết đều. Nhưng nạn nhân lại bị thương nhiều ở phần đầu, mà nguyên nhân dẫn tới tử vong thật sự là do ngạt thở.

Giờ cần điều quan tâm chính là tình huống trên tư liệu, nhưng mà hôm xảy ra vụ án của Emma Bert đổ cơn mưa nên chứng cứ dường như bị xóa sạch sẽ. Nhưng mà cái mũi rơi bên cạnh thi thể Emma Bert được cho là mũi của kẻ lang thang đó, thế nên giờ kẻ đó hiện đang là đối tượng được tình nghi lớn nhất.

" Có ý kiến gì về vụ án không? " Xem xong, Tri Trùng chủ động đưa ra câu hỏi.

" Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả, điểm mấu chốt là kẻ lang thang đang lẫn trốn kia thôi. Thị trấn Tanto lại hay có xe lửa đi ngang qua, giao thông ở đây vô cùng thuận tiện, cho nên để tìm được kẻ tình nghi là rất khó khăn. "

Kiều Tri Na nói ra ý kiến của mình, Tri Trùng nghe thấy cô ấy nói thế cũng mỉm cười gật gật đầu. Kiều Tri Na còn tưởng rằng anh đang khẳng định lời cô nói có vẻ đúng, nhưng thực ra chỉ là Tri Trùng ngầm thừa nhận cô đã có chuẩn bị từ trước, nếu như không phải trước khi đi đã kiểm tra qua, Kiều Tri Na cũng sẽ không biết ở đây có xe lửa, giao thông ở đây cũng rất phát triển.

" Còn cô thì sao? " Nghe xong lời Kiều Tri Na nói, Tri Trùng liền quay sang hỏi Chúc An Sinh.

" Thật ra trước đó tôi luôn cảm thấy vụ án này có vấn đề, giờ xem được bản báo cáo này càng chắc chắn hơn về ý nghĩ của mình. "

Chúc An Sinh vừa nói xong, ngẩng lên liền chạm phải ánh mắt với Tri Trùng. Bọn họ lập tức hiểu rõ, ý nghĩ của hai người là giống nhau.

" Giờ trong vụ án này, người đang bị tình nghi chính là kẻ lang thang. Lúc trước hẳn muốn trêu chọc Emma nên mới bị bạn trai của Emma là Lucas giáo huấn. Nhưng là một người có ý muốn trêu chọc Emma, tại thời điểm trả thù thì lại không tiến hành xâm hại, đây là một điều không bình thường. "

Chúc An Sinh nói xong, Kiều Tri Na khiếp sợ mở to hai mắt. Cô lập tức xem lại phần báo cáo sơ bộ một lần nữa, bởi vì nghi phạm rất nhanh đã được xác định cho nên phần báo cáo cũng không được tỉ mỉ cho lắm. Nhưng dù thế thì trên tờ giấy trắng kia cũng viết rất rõ ràng, người bị hại Emma Bert trên người không có dấu hiệu bị xâm hại.

Tri Trùng nhìn Kiều Tri Na một cái, an ủi: " Kiều Tri Na, sau này cô phải cố gắng nhiều đấy. "

" Ừm, nhưng mà An Sinh, cô thật là lợi hại đấy. " Kiều Tri Na buột miệng khen ngợi, ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn về phía Chúc An Sinh.

" Tôi không lợi hại gì đâu, tin chắc có người nhận ra điểm này sớm hơn tôi đấy. Mà Kiều Tri Na, cô biết không, người Trung Quốc chúng tôi có câu ngạn ngữ " học thuật quyết định công việc " Nếu như tôi có kiến thức về độc dược như cô, khẳng định tôi sẽ không chạy đi làm trợ lý của Tri Trùng. "

" Được, việc hai người tăng bốc lẫn nhau có thể kết thúc rồi đấy. " Tri Trùng có hơi tức giận mà nói, anh không quen nhìn hai người như thế này, tăng bốc nhau thì không nói, lại còn nhắc tới anh làm gì.

Ánh mắt Tri Trùng một lần nữa dừng trên tập hồ sơ trên bàn, có lẽ không khí cũng bởi vì sự lạnh lùng của anh mà như đang ngưng lại.

" Hung thủ thực sự, vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Điều Tra (1)

" Hung thủ thật sự, hẳn vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. "

Chúc An Sinh và Kiều Tri Na nghe lời anh nói xong, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

" Chỉ là đáng tiếc, theo như báo cáo trong này nói, khi có người phát hiện ra thi thể của Emma thì trước lúc đó đã có một trận mưa, những manh mối khác cơ bản đã bị xóa sạch. Giờ chỉ có duy nhất một chứng cứ hơi đáng tin, đó chính là mũi của kẻ lang thang được để lại hiện trường, nhưng tại sao mũi của kẻ lang thang lại xuất hiện ở đó? "

Chúc An Sinh tiếc nuối mà nói, đồng thời cô cũng đặt ra một vấn đề. Bởi vì cô cảm thấy, nếu như kẻ lang thang kia là hung thủ, hẳn hẳn sẽ tiến hành theo cách giết người trả thù, nhưng cái chết của Emma lại không có những đặc điểm đó, điều này không phù hợp với logic thông thường. Cho nên cô cảm thấy có lẽ kẻ lang thang này không phải là hung thủ, nhưng nếu hẳn thực sự là hung thủ thì tại sao hẳn lại để lại mồi ở hiện trường cơ chứ?

Tri Trùng nhìn Chúc An Sinh, anh đương nhiên hiểu được ý nghĩ trong đầu cô lúc này. Chỉ là giờ Chúc An Sinh đang nghiêm túc suy nghĩ nên mới không tùy tiện nói ra, Tri Trùng cũng chẳng để tâm. Vậy nên anh rất tự nhiên nói thẳng ra cái ý nghĩ đáng sợ trong đầu Chúc An Sinh.

"Có thể là có người đang vu oan?"

Chúc An Sinh kinh ngạc liếc mắt nhìn Tri Trùng một cái, cô không thể tin được anh lại đưa ra một ý nghĩ mà không dựa trên một chứng cứ trực tiếp nào, thực ra trong lòng cô cũng nghĩ như vậy.

Kiều Tri Na hết nhìn Tri Trùng lại quay ra nhìn Chúc An Sinh, hai người mỗi người một câu tiến hành phân tích vụ án. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật thích hợp với công việc đơn giản kia, cô chỉ thuộc về phòng thí nghiệm mà thôi, cô quyết định vẫn nên làm chức vụ tương xứng với mình thôi.

"Giờ có người muốn giết Emma, không phải là kẻ lang thang sẽ trở thành đối tượng tình nghi số một sao. Hẳn đã đùa giỡn trên choker Emma một lần, nên giờ sẽ tìm để trả thù. Đem tội danh giết người đổ lên đầu kẻ lang thang, không phải là thích hợp nhất sao?" Tri Trùng lập tức nói ra hết suy nghĩ trong lòng Chúc An Sinh: "Hơn nữa, giờ cảnh sát đang điều động một lực lượng lớn người đi tìm kẻ lang thang mà có tìm được hẳn đâu. Không chừng hẳn đã bị giết người diệt khẩu rồi?"

Chúc An Sinh im lặng trong chốc lát, cô có thể cảm nhận được tuy anh đang nói chuyện nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cô. Mà những lời Tri Trùng nói ra hình như không khác lắm so với những gì cô nghĩ. Chúc An Sinh có cảm giác như mình bị Tri Trùng nhìn thấu vậy, loại cảm giác này thật khó chịu.

"Nhưng anh không cảm thấy suy nghĩ của anh và thực tế vụ án có điểm lệch nhau sao?" Chúc An Sinh không muốn thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình bị Tri Trùng nhìn thấu, cho nên cô quyết định chau chuốt lại vụ án lần nữa.

"Dựa theo những gì anh nói, thì là có kẻ giết chết Emma sau đó để lại mồi của kẻ lang thang ở hiện trường nhằm đổ tội cho kẻ đó. Nhưng anh quên rằng nguyên nhân dẫn tới tử vong của Emma là do ngạt khí sao? Mà loại thủ pháp phạm tội thông thường này thuộc về kiểu bị điều khiển do cảm xúc giết người quá mãnh liệt. Nói cách khác thì vụ án này là mang tính bộc phát, hung thủ không có thời gian bố trí hiện trường phạm tội."

"Chẳng lẽ cô không cảm thấy là hung thủ sau khi giết chết Emma, hẳn đã đi tìm và giết luôn kẻ lang thang sao? Rồi hung thủ cầm theo mồi của kẻ lang thang đó, hẳn quay lại hiện trường phạm tội và để lại cái mồi đó, như vậy là hẳn đã có thể đổ tội rồi."

"Tri Trùng, anh xác định là có khả năng này sao? Anh nên nhớ rằng chỉ sau một ngày sau khi Emma tử vong thì đã có người phát hiện ra thi thể, nói cách khác, hung thủ chỉ có thời gian chưa tới một ngày. Mà trong thời gian này, hẳn cần phải giết tới hai mạng người, đặc biệt là hẳn muốn đổ tội cho kẻ lang thang đó, thế nên thi thể của kẻ lang thang không thể để cho người khác phát hiện. Anh nói xem, trong khoảng thời gian chưa tới một ngày đó, hung thủ làm thế nào để vừa giết được kẻ lang thang, vừa giấu thi thể mà không để lại dấu vết? Cuối cùng, hung thủ mang theo mồi của kẻ lang thang quay lại hiện trường phạm tội và để mồi lại đó?"

"Huống hồ ở đây còn xuất hiện thêm một vấn đề rất khó giải thích nữa, nếu như hung thủ có thể giết kẻ lang thang và giấu xác kẻ đó đi một cách hoàn mỹ thì tại sao hẳn không làm giống như vậy với thi thể Emma? Ngược lại lại còn đi giết thêm một mạng người nữa để vu oan, như vậy có phải rất phiền toái không?"

Chúc An Sinh sau khi nói xong cô mới phát hiện ra là mình đã bác bỏ hoàn toàn ý kiến của Tri Trùng, nhưng mỉa mai thay đó cũng chính là ý nghĩ ban đầu của cô. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh đã chìm sâu vào trong suy nghĩ của chính mình.

Đúng lúc này thì một tiếng vỗ tay nhẹ nhàng vang lên, Chúc An Sinh giờ mới phát hiện ra Tri Trùng đang dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô.

"An Sinh nói không sai, vậy nên Kiều Tri Na, cô đã hiểu chưa? Cho dù là suy đoán nào của cô đi chăng nữa mà không có chứng cứ chứng minh thì nó cũng không dùng được, tất cả những cái đó chỉ có thể gọi là phán đoán mà thôi."

Kiều Tri Na không hiểu vì sao lúc này Tri Trùng lại nhắc tới mình nữa, cô cảm thấy não bộ của mình tạm thời không kết nối được. Nhưng Chúc An Sinh thì hiểu ý anh nói, chẳng qua anh đang mượn người này để đá xéo người kia thôi.

Chúc An Sinh cũng hiểu vì sao anh lại nói ra những lời này. Tri Trùng có lẽ cũng nghĩ rằng kẻ lang thang không phải là hung thủ, điều này thì anh có cùng suy nghĩ với cô. Điều này được xác nhận sau khi phân tích cả trước và sau vụ án, hành động của hẳn là không đồng nhất. Nhưng những suy nghĩ vu oan đổ tội đằng sau đều là Chúc An Sinh suy nghĩ lung tung mà ra.

"Chúng ta tiếp theo sẽ làm gì đây?" Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng mà dò hỏi. "Tìm chứng cứ tiếp sao?"

"Đương nhiên là chúng ta phải đi tìm chứng cứ. Trong báo cáo tuy nói rằng chứng cứ đã bị trận mưa làm phá hủy nhưng tôi tin rằng sau khi cảnh sát tìm được chiếc mồi đó thì đã không nghiêm túc tìm chứng cứ khác nữa. Nhưng mà đúng như lời bạn này cô nói, nếu hung thủ thật sự là kẻ lang thang thì hiện trường phạm tội lần thứ hai không khớp với hiện trường phạm tội lần thứ nhất, điều này là không đúng logic. Thế nên điều này làm xuất hiện vấn đề mà này cô nhắc tới, bây giờ điều chúng ta cần làm nhất chính là xác định được nghi phạm đã."

Chúc An Sinh gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Tri Trùng.

" Chúng ta giờ sẽ tiến hành điều tra ai đầu tiên? Những vụ án giết người, đa số hung thủ đều là người vô cùng thân thiết với nạn nhân, người nhà, người yêu, bạn bè và vô số người khác. Nhưng mà tôi đã xem qua báo cáo về các quan hệ của Emma, đều rất tốt, chưa tìm ra ai là đối tượng khả nghi lớn nhất. "

Chúc An Sinh nói, hơi buồn rầu mà nhíu mày. Cô cảm thấy vụ án đúng là một vụ án rất khó giải quyết, hơn nữa Chúc An Sinh bỗng nhiên nhớ tới, giờ còn có người đã chỉ dẫn bọn họ đi tới thị trấn Tanto, rồi người đó còn để lại cho bọn họ một chiếc ô màu vàng và một bức tranh sơn dầu đẹp hoàn hảo có giá trị hơn trăm triệu. Trước mắt bọn họ đối với những thứ này đều không biết gì cả.

" Vậy trước tiên đi tới trường cấp ba của Emma xem, thu thập một số ý kiến của các bạn học khác. "

Lời nói của Tri Trùng khiến cho Chúc An Sinh bật cười, chỉ có Kiều Tri Na là mờ mịt không hiểu gì, nhưng mà Chúc An Sinh thực sự không biết giải thích thế nào cho Kiều Tri Na hiểu.

Tri Trùng nhanh chóng thu hết vẻ tươi cười của cô vào đáy mắt, anh im lặng thể hiện sự đặc ý của chính mình.

Một tiếng rưỡi sau, cả ba người Tri Trùng đều có chút thất vọng sau khi dò hỏi một số học sinh trường trung học Tanto, rồi cả những thành viên của đội cổ động nữa.

Lúc hỏi thăm mấy học sinh trong đội cổ động viên, bọn họ còn chú tâm hỏi tới các mối quan hệ của Emma với các bạn học khác như: Emma Bert có quan hệ tốt với các bạn không, nhưng chỉ nhận được đáp án mười lời như một, tựa như là mấy người họ rập khuôn trả lời vậy, mấy lời đơn giản đại loại như:

" Người rất tốt cũng rất lương thiện. "

" Họ là cặp đôi đẹp nhất trong trường đấy. "

" Lucas dường như là nam sinh được các bạn học nữ khác rất ái mộ, tiếc là cậu ấy chỉ thích Emma. "

" Bố cậu ấy là bác sĩ giỏi nhất thị trấn, một nhà của Emma đều tốt cả. "

" Rất nhiều người vô cùng thích Emma, cậu ấy là người con gái xinh đẹp và tài năng nhất. "

" Thật là đáng tiếc... "

Bao nhiêu là câu hỏi, nghìn câu trả lời như một, thậm chí nghe nhiều tới nỗi ngay cả suy nghĩ của Chúc An Sinh cũng hơi lung lay, không lẽ suy đoán của cô sai từ bước đầu?

Giết người là cần phải có động cơ. Nhưng Chúc An Sinh quả thực không nghĩ ra được, là một cô gái xinh đẹp và mọi mặt đều hoàn hảo như thế thì ai sẽ là người có động cơ muốn giết Emma đây? Dường như nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng chỉ còn lại mỗi kẻ lang thang là có khả năng.

" Một cô gái hoàn hảo như Emma thì cuộc sống của cô ấy hẳn là rất tươi đẹp, nhưng đúng là đáng tiếc... "

Thăm hỏi kết thúc, Kiều Tri Na nhìn không được liền cảm thán một câu. Cô đột nhiên nghĩ tới thời trung học của mình, hồi đó cô là con một sách nổi tiếng toàn trường, rồi còn đeo niềng răng nữa. Nếu giống như trong các bộ phim điện ảnh về thanh xuân vườn trường thì cô chính là người bị mọi người chế nhạo.

" Chúng ta sẽ giúp cô ấy. " Chúc An Sinh tiến tới an ủi Kiều Tri Na một câu.

Trong lúc Kiều Tri Na và Chúc An Sinh nói chuyện, hai người không chú ý tới Tri Trùng đã biến mất từ lúc nào không hay. Nhưng rất nhanh Tri Trùng đã trở lại, lúc về trong tay anh còn cầm thêm một vật nữa.

" Chúng ta đi thôi. " Tri Trùng nói với hai người.

" Đi đâu đây? Đi tới đội bóng bầu dục tìm Lucas Levitt sao? " Chúc An Sinh đưa ra nghi vấn.

" Không vội. " Tri Trùng cuối cùng cũng mang đồ mình cầm theo ra, là một xâu chìa khóa nhỏ: " Tôi tới tìm huấn luyện viên của Emma để tìm chìa khóa mở tủ giữ đồ của cô ấy, nghe nói bố mẹ Emma giờ vẫn đang chìm trong đau khổ, họ đã mười ngày chưa bước ra khỏi cửa. Đồ vật trong tủ đương nhiên chưa lấy đi. "

" Vậy sao? " Chúc An Sinh vừa kinh ngạc cũng vừa cảm thấy mừng rỡ.

" Nhưng mà tôi đã đồng ý với huấn luyện viên. Đồ vật trong tủ chúng ta chỉ được xem, không được mang đi, tới lúc đó chúng ta cần mang theo găng tay và cả camera theo nữa. "

Tri Trùng nhắc nhở Chúc An Sinh và Kiều Tri Na một chút, cả hai ngay lập tức đeo bao tay và lấy camera từ trong túi xách ra. Ba người cùng đi tới phòng nghỉ của đội cổ động viên, bên trong có tủ để đồ của các thành viên.

Cuối cùng ba người cũng thuận lợi tìm được tủ đồ của Emma, là tủ số năm, Tri Trùng đứng trước cửa tủ do dự mãi không mở cửa. Nghĩ nghĩ một lúc, anh đưa chìa khóa này vào tay Kiều Tri Na, Tri Trùng biết cô ấy chỉ được một lần này đi điều tra án mà thôi, thôi thì để cho cô ấy có kỷ ức thật phong phú về vụ án lần này vậy.

Kiều Tri Na vô cùng hưng phấn mà nhận lấy chìa khóa, vui vẻ giống như là một đứa trẻ, cô cầm chìa khóa trong tay, mở cửa tủ số năm ra.

Theo sự chuyển động của chiếc chìa khóa, Chúc An Sinh và Tri Trùng đều tò mò đứng ở phía bên trái, đứng ở bên này thì hai người mấy thấy rõ được.

Mở cửa tủ ra, đập vào mắt ba người đầu tiên là quần áo. Kiều Tri Na lấy quần áo ra khỏi tủ, bên trong có một bộ đồng phục của đội cổ động viên và mấy cái áo phông với quần jean. Nhìn thấy phát hiện này, Kiều Tri Na thất vọng đưa mắt về phía Chúc An Sinh và Tri Trùng. Nhưng đúng lúc này cô lại phát hiện ra cả Tri Trùng và Chúc An Sinh đều không hện mà cùng nhìn chăm chăm vào thứ gì đó phía sau lưng cô.

Kiều Tri Na biết sau lưng mình chính là cánh cửa tủ số năm đã được mở ra, chỉ là cô không hiểu, cái này thì có gì đặc sắc đâu? Chờ tới lúc cô xoay người, cô mới phát hiện ra trên cánh cửa tủ số năm còn dùng nam châm gắn mấy đồ vật vào đó.

Ở đó có hai tấm ảnh chụp chung cả đội cổ động viên. Nhưng điều hấp dẫn ba người không phải là hai bức ảnh này, mà đó là một bức vẽ chiếm mất hai phần ba diện tích cánh cửa tủ.

Một bức vẽ Emma Bert, giống như một thiên sứ đang nở nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Điều Tra (2)

Sau khi nhìn thấy bức tranh vẽ chân dung kia, Tri Trùng và Chúc An Sinh không hện mà cùng liếc qua nhau một cái, giữa họ dường như có sự ăn ý ngầm. Hai người tự động liên tưởng tới bức tranh giá trị trăm triệu kia.

Tri Trùng bảo Kiều Tri Na đứng dịch ra một chút, sau đó anh tiến lên phía trước, cẩn thận quan sát bức chân dung kia. Phải một lúc sau, Tri Trùng mới rời tầm mắt khỏi bức chân dung kia.

"Thật là ngạc nhiên, đây thực sự là bức chân dung đẹp nhất mà tôi từng thấy. Cách vẽ nhìn qua khá đơn giản, nhưng thần thái của bức tranh lại động lòng người, họa sĩ vẽ ra bức tranh này quả nhiên là thiên tài."

Chúc An Sinh không hiểu về hội họa lắm, chỉ là khi nghe được lời đánh giá của Tri Trùng, cô có hơi giật mình. Có thể khiến cho Tri Trùng cất lời khen ngợi như này thì người họa sĩ kia thực sự là một thiên tài đấy. Chúc An Sinh không nói ra được những lời khen như là Tri Trùng, chỉ là cô cảm thấy, bức tranh vẽ chân dung Emma Bert này đúng là rất đẹp.

"Vậy người đã gửi thư cho chúng ta hẳn là có quan hệ gì đó với Emma?"

Tri Trùng mượn mấy ảnh mà Kiều Tri Na đang cầm, sau đó liền chụp liên tiếp tám mười bức ảnh mới dừng lại. Chụp xong, anh mới nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại. Chúc An Sinh lúc này có hỏi anh một câu, nhưng anh lại không trả lời, đây coi như là ngầm thừa nhận lời cô nói là đúng.

"Hiện tại tôi thực sự rất mong chờ được gặp người kia, người đó đúng là một họa sĩ đáng gờm đấy." Tri Trùng cười nói, sắc mặt anh còn lộ ra sự hưng phấn.

"Người kia? Chẳng lẽ là Lucas Levitt sao?"

Kiều Tri Na lập tức đặt câu hỏi, cô cảm thấy có thể để Emma dán bức chân dung này ở trong tủ đồ thì hẳn người vẽ là bạn trai Emma nhì. Nhưng mà nếu thật sự là như vậy thì, người bạn trai Lucas của Emma cũng quá hoàn hảo rồi.

Lớn lên đẹp trai rồi lại còn là đội trưởng đội bóng bầu dục. Hơn nữa Kiều Tri Na vẫn nhớ một số tin tức bát quái gần đây, họ nói Lucas trên bóng bầu dục rất tốt, có khi còn có khả năng rằng được một suất học bổng, thẳng tiến tới đại học ở Ohio, nơi có đội bóng bầu dục tốt nhất.

Có thể đánh bóng bầu dục, rồi nếu lại có tài năng hội họa như thế này nữa thì Lucas quả thật là một thiên tài đấy! Tương lai không chừng còn được coi là một Tom Brady của môn bóng bầu dục, trở thành một cầu thủ bóng bầu dục hoàn hảo nhất.

"Đi hỏi một chút không phải sẽ biết ngay sao?"

Tri Trùng không trực tiếp trả lời vấn đề của Kiều Tri Na, nhưng anh lại nói thẳng ra công việc cần làm ngay sau đây, bởi vì lúc này anh chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng giải quyết cho xong vụ án.

Trường trung học Tanto nằm ở vị trí trung tâm của thị trấn Tanto. Mà nơi như thị trấn thì không có nhiều sân bóng bầu dục, ở thị trấn Tanto chỉ có duy

nhất một sân bóng bầu dục được xây, nó nằm ở phía bắc thị trấn. Cả đội bóng bầu dục cấp một, cấp hai hay cấp ba đều dùng chung một sân bóng này, thế nên sân bóng được xây khá lớn.

Trên đường đi tới sân bóng bầu dục thì ba người chợt nhớ ra nhà của Emma Bert cũng nằm trên đường này. Vì để tiết kiệm thời gian, họ quyết định tới nhà của Emma hỏi thăm trước.

Mười phút sau, cả ba người đã dừng xe ở trước nhà của Emma Bert.

Nhà của Emma Bert là một căn biệt thự liền kề ven biển. Mỗi căn nhà ở đây, sân trước nhà đều là một thảm cỏ xanh mướt. Nhưng thảm cỏ trước nhà Emma Bert dường như không giống với những nhà xung quanh, Chúc An Sinh đã chú ý tới điều này, thảm cỏ nhà Emma Bert có vẻ um tùm hơn hẳn. Xem ra đã một thời gian rồi chúng chưa được chăm sóc và cắt tỉa bớt.

Tại sao nhà Emma Bert lại để cỏ mọc um tùm không ai chăm sóc? Nguyên nhân đương nhiên không cần nói mọi người cũng biết.

Là do trong lòng đang cất chứa quá nhiều đau khổ. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh liền đặt tay lên ấn chuông cửa nhà Emma Bert.

Kính..coong

Kính coong..

Chúc An Sinh ấn chuông cửa hai lần, một lúc sau có một người phụ nữ trung niên chậm chạp đi ra mở cửa, chỉ mở hé cửa một chút.

Người phụ nữ trung niên kia chỉ để lộ ra nửa thân hình sau cánh cửa, cẩn thận quan ba người đứng trước cửa, một nam hai nữ.

"Mấy người là ai?"

"Chào bà, chúng tôi là nhân viên công tác tới từ viện nghiên cứu của Trì Trường, chuyên điều tra về các vụ án. Lần này chúng tôi hợp tác với cảnh sát thị trấn Tanto, và giờ chúng tôi tới đây là muốn tìm hiểu thêm một chút về vụ án của con gái bà." Trì Trường dứt lời liền rút ra một danh thiếp đưa cho bà.

Nghe thấy Trì Trường nhắc tới Emma Bert, nháy mắt hốc mắt người phụ nữ trung niên kia liền ửng đỏ. Yết hầu bà hơi hơi chuyển động, bà đón lấy tấm danh thiếp của Trì Trường, cẩn thận lật đi lật lại mà xem.

Xem danh thiếp xong, cuối cùng bà cũng mở rộng cánh cửa ra cho ba người đi vào.

"Cảm ơn." Trì Trường lịch sự nói một câu.

"Mấy người là tới giúp chúng tôi bắt được kẻ lang thang đó sao?" Mẹ Emma vốn đi phía trước, bỗng nhiên bà dừng bước chân lại, xoay người hỏi Trì Trường.

"Chúng tôi tới đây để giúp bà bắt được hung thủ." Trì Trường đưa ra một đáp án khẳng định, nhưng mà mẹ Emma không nghe ra được ý nghĩa khác trong lời nói của anh.

"Mọi người có yêu cầu gì sao?"

Mẹ Emma chỉ cần lời hứa hẹn của Trì Trường là đủ rồi. Nếu như là bình thường, bà có thể từ chối không cho ba người vào nhà, nhưng bà không để bụng tới cái gọi là quyền riêng tư. Giờ bà chỉ muốn nhanh chóng bắt được kẻ đã giết hại con gái bà, để kẻ đó nhất định phải nhận được sự trừng phạt thích đáng.

"Chúng tôi trước tiên sẽ hỏi bà một chút, hơn nữa, chúng tôi chút nữa có thể lên phòng con gái bà xem một chút không?"

Mẹ Emma gật gật đầu, bà dẫn ba người vào phòng khách, an vị trên ghế sofa.

"Mọi người muốn biết điều gì? Nhưng mà, không phải trước kia lúc lấy lời khai tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao?"

"Chúng tôi chỉ hỏi bà một số vấn đề đơn giản thôi, chỉ cần bà trả lời những điều mình biết là được rồi."

Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều im lặng nghe anh nói chuyện cùng với bà, trong lòng cả hai lúc này đều hết sức ngạc nhiên, các cô còn chưa từng được thấy một Trì Trường dịu dàng như bây giờ đâu.

"Vấn đề đầu tiên. Tôi muốn hỏi một chút, vào cái ngày mà Emma bị giết hại, bà đã gặp cô ấy lần cuối vào lúc nào? Cô ấy có nói qua cái gì với bà không?"

Mẹ Emma nghe vậy thì hai mắt nhắm nghiền lại, bà nắm chặt tay lại, nhưng ngay cả thể vẫn khó kìm được sự run rẩy.

Một lúc sau, mẹ Emma mở mắt, hai hàng nước mắt cứ thế mà lăn dài trên mặt.

"Tôi nhớ ngày đó tôi vội vàng đi tới siêu thị mua đồ dùng hàng ngày. Trước khi đi Emma có nói với tôi là con bé tối nay sẽ về muộn một chút, con bé muốn đi liên hoan với bạn bè. Tôi đồng ý, tôi chỉ hối hận khi lúc đó trước khi con bé đi tôi đã không nói với nó là mẹ yêu con. Những lần trước tôi đều

nói, chỉ có lần đó là tôi bận quá nên quên mất, tôi..."

Mẹ Emma vẫn chưa nói được dứt câu thì bắt đầu khóc nức nở, rõ ràng bà là một người phụ nữ trung niên đã hơn 40 tuổi, nhưng lúc này nhìn bà khóc thật không khác nào một đứa trẻ. Vừa bi thương, cũng vừa thấy bất lực.

Chúc An Sinh vội vàng đứng dậy đi lướt qua Trì Trường, đi tới bên cạnh mẹ Emma, an ủi bà ấy. An ủi được một lúc thì bà cũng lấy lại được sự bình tĩnh.

"Bà có biết là cô ấy đi liên hoan với người bạn nào không?" Trì Trường đặt thêm một câu hỏi nữa, so với câu trước thì ngữ khí càng dịu dàng hơn.

"Tôi không biết." Mẹ Emma lắc đầu.

Nghe được câu trả lời, Trì Trường cũng không thất vọng, anh chỉ suy nghĩ rồi đưa ra một câu hỏi khác: "Vậy bà còn nhớ ngày hôm đó lúc ra khỏi nhà Emma đã mặc bộ quần áo như thế nào không?"

"Tôi nhớ hôm đó con bé mặc một cái áo phông màu trắng cùng với lại chân váy bò, trông rất xinh đẹp. Cái chân váy đó hẳn là con bé tự mua, vì đa số quần áo của con bé đều là tôi mua cho nó, nhưng mà tôi cũng không nhớ là con bé đã có cái chân váy này lúc nào."

Ánh mắt Trì Trường khi nghe thấy lời này lập tức sáng lên, cùng lúc đó anh thấy Chúc An Sinh đang đứng cạnh mẹ Emma, cô lấy sổ và bút ra, ghi lại lời nói của mẹ Emma.

Tiếp theo Trì Trường đặt ra thêm một số vấn đề nữa, nhưng ba người cũng không thu lại được kết quả hữu ích gì. Còn về phía bố Emma, Chúc An Sinh biết được là hôm nay ông phải quay trở lại phòng khám làm việc, Trì Trường nghe vậy thì quyết định không tới quấy rầy ông nữa. Cuối cùng, anh nói là muốn lên phòng Emma quan sát một chút.

Theo như lời của mẹ Emma nói thì kể từ sau khi cô ấy đi thì họ không di chuyển bất cứ đồ vật nào trong phòng cô ấy đi nữa. Chỉ là bình thường, mỗi ngày bà đều ghé qua phòng cô ấy quét bụi trong phòng đi, chỉ có như thế họ mới cảm thấy như Emma vẫn ở bên cạnh mình.

Mà cũng giống như lời của mẹ Emma nói, phòng của Emma không khác gì mấy so với phòng của một học sinh cấp ba bình thường. Ở trong phòng còn để một số bộ quần áo vứt bừa bên ngoài, cảm giác giống như kiểu chủ căn phòng mới chỉ ra vừa ra khỏi phòng thôi, chỉ là không khí vắng lặng trong căn phòng khiến bọn họ nhớ tới hiện thực tàn khốc.

"Trì Trường, anh còn nhớ lời mà mẹ Emma đã nói không?"

Trong phòng giờ chỉ còn lại Trì Trường, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na. Chúc An Sinh bắt đầu quay sang hỏi anh.

"Nói cái gì cơ?" Kiều Trì Na cảm thấy khó hiểu, vừa rồi lời mẹ Emma nói cô cũng ngồi nghe mà, cô thấy rất bình thường.

Trì Trường dùng ánh mắt giống như "gỗ mục không thể dẻo" nhìn Kiều Trì Na. Tuy rằng trên phương diện độc được cô ấy là chuyên gia nhưng đối với việc điều tra hiện trường thì cô ấy chỉ là con số không tròn trĩnh.

"Cô còn nhớ lời mẹ Emma nói không, hôm đó cô ấy ăn mặc vô cùng xinh đẹp đi ra ngoài, đúng chứ? Hơn nữa Emma còn mặc một chiếc váy bò mà cô ấy mới mua, giờ thì cô thử tự đặt mình vào hoàn cảnh đó xem, cô tham gia một buổi liên hoan như thế nào mà phải trang điểm kỹ như thế?"

Kiều Trì Na nghiêm túc suy nghĩ vấn đề Trì Trường đặt ra, cuối cùng, cô đã hiểu rõ rồi: "Hẹn hò! Emma hôm đó là muốn đi hẹn hò!"

"Nhưng mà tôi nhớ là trong phần ghi chép lấy lời khai, Lucas có nói là hôm đó cậu ấy ở nhà giúp sửa vách tường, cậu ấy ngày hôm đó không đi gặp Emma." Chúc An Sinh bổ sung thêm một câu.

Chúc An Sinh nói xong, Trì Trường cũng buông quyển sách anh đang cầm trong tay xuống, anh nhìn xung quanh phòng một lượt, có chút thất vọng mà lắc đầu.

"Căn phòng này xem ra không có manh mối gì, nhưng mà ít ra chúng ta cũng biết được thêm một tin. Đó là ngày mà Emma bị giết hại, người mà cô ấy đã hẹn không phải là Lucas, đây cũng xem như là một điểm tiến bộ rồi." Trì Trường giống như là đang tự an ủi chính mình, sau đó ba người liền cho đồ trở về vị trí cũ, rồi chuẩn bị rời đi.

Từ tầng hai đi xuống, có thể thấy được mẹ Emma đang ở trong phòng khách đợi ba người. Chúc An Sinh thân thiện nhìn bà một cái, nở nụ cười, rồi tới lúc cô dò tìm mắt đi, cả người cô giống như là bị điện giật một cái vậy, ngây ngẩn cả người. Không chỉ cô sững sờ mà ngay cả Trì Trường cũng thế, chính trong khoảnh khắc này, cả hai nhìn thấy được ở cánh cửa kia treo một chiếc ô màu vàng.

Đó là cái gì? Trì Trường có chút sốt ruột, bước chân anh nhanh hơn, vội vã đi xuống tầng. Sau đó anh dừng bước lại trước cánh cửa, đưa tay lấy cái ô được treo trên cửa xuống.

Đây là một cái ô giống y như đũa cái ô màu vàng mà anh nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Điều Tra (3)

Tri Trùng cầm lấy cái ô màu vàng, đi về phía mẹ Emma.

"Tôi có thể hỏi thêm không? Cái ô này là của ai?"

Mẹ Emma nhìn hành động của Tri Trùng thì có hơi nghi hoặc, nhưng rồi bà lại cảm thấy bi thương: "Chắc là Emma tự mua đấy. Tôi nhớ có một lần trời mưa, con bé về nhà có cầm theo cái ô này nữa."

"Được, cảm ơn." Có được đáp án của mẹ Emma, Tri Trùng liền nói câu cảm ơn, đồng thời anh còn đưa cái ô về tay mẹ Emma: "Cái ô này thật đẹp."

Mẹ Emma nhận lấy cái ô, bà ôm cái ô vào lòng như thể là đang ôm con mình vậy, hết sức dịu dàng vuốt ve nó. Chúc An Sinh và Kiều Trì Na thấy cảnh này, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy chua xót.

"Đúng rồi, tôi có thể hỏi bà thêm một vấn đề nữa không? Ngày mà Emma cầm ô về là ngày nào, ngày hôm đó cô ấy đã đi đâu?"

Mẹ Emma cố gắng nhớ lại nhưng bà không nhớ nổi, đại khái là khoảng hơn một tháng trước Emma cầm cái ô này về nhà. Thời gian qua khá lâu rồi, bà không nhớ được.

"Thật sự xin lỗi, cái ô mang về được một thời gian rồi. Tôi không nhớ rõ lắm."

Nghe được đáp án Tri Trùng cũng không thất vọng, anh hỏi thêm một câu nữa: "Vậy bà có biết bình thường Emma ra ngoài thì thích đi đâu không? Có ấy có học vẽ tranh không?"

"Vẽ tranh? Không đâu, con bé thích xem phim điện ảnh hơn. Con bé phải gọi là rất thích đi xem phim điện ảnh, nhưng nếu nói tới nơi con bé hay tới thì chắc hẳn là phòng tập thể thao để tập yoga rồi. Còn chút thời gian thì con bé hay đi tham gia một số hoạt động tình nguyện."

"Vậy bà có biết là Lucas, bạn trai của Emma có thể vẽ tranh không?"

Mẹ Emma không hiểu sao Tri Trùng lại đưa ra một vấn đề như thế, nhưng mà bà vẫn suy nghĩ để trả lời, dựa trên đúng sự thật mà nói: "Thứ mà Lucas thích nhất là bóng bầu dục, đứa bé đó làm sao có thời gian đi học vẽ tranh chứ? Nhưng mà đứa bé đó là một người tốt, tôi biết nó và con bé thật sự yêu nhau. Tháng trước, khi mà Emma bị kẻ lang thang kia treu đùa thì Lucas đã cứu Emma, chỉ là..."

Mẹ Emma đang nói thì nghẹn ngào, Tri Trùng không muốn chạm tới chuyện đau lòng của bà nên không hỏi thêm gì nữa, kết thúc cuộc dò hỏi tại đây.

Rời khỏi nhà Emma, Tri Trùng đi tới chỗ để xe nhưng lại không mở cửa lên xe ngay.

"Làm sao thế?" Chúc An Sinh hỏi Tri Trùng.

"An Sinh, chút nữa cô để Kiều Trì Na lái xe, tôi muốn hai người đi tới rạp chiếu phim và phòng tập thể thao trong thị trấn để điều tra. Nếu như cần thiết, thì điều tra luôn xem ai tham gia hoạt động tình nguyện với nạn nhân."

Kiều Trì Na nghe Tri Trùng bảo chút nữa cô phải lái xe, cô thấy khó hiểu nên hỏi thêm: "Tại sao chứ? Cậu có việc gì gấp hả? Muốn chúng tôi tới rạp chiếu phim và phòng tập thể thao để làm gì chứ?"

Chúc An Sinh liếc nhìn Tri Trùng một cái, sau đó xoay người nói với Kiều Trì Na: "Ý của Tri Trùng chắc là muốn chúng ta chia ra làm hai hướng để điều tra."

"Cô có nhớ bức tranh về Emma ở trong tủ đồ đồ không? Rồi cả cái ô màu vàng ở trong nhà Emma nữa, mà mặc kệ là bức tranh hay cái ô, thì người đó cũng chính là người đã gửi thư cho chúng ta, để chúng ta tới đây tìm Emma."

"Còn nữa, mẹ Emma cũng đã nói rồi, bà ấy nhớ hôm Emma bị giết hại thì cô ấy đã mặc một chiếc váy bò mới, trang điểm vô cùng xinh đẹp. Nếu tôi đoán không sai thì hôm đấy Emma đã có hẹn với người vẽ cho cô ấy bức tranh và tặng cho cô ấy một chiếc ô màu vàng."

"Hẹn hò?" Kiều Trì Na nghe thấy lời Chúc An Sinh nói thì giật mình, không phải bạn trai của Emma là Lucas sao? Cô ấy sao có thể đi hẹn hò với người khác chứ? Kiều Trì Na vẫn không nghĩ ra được là tại sao, cô hỏi lại lần nữa: "Emma vì sao lại hẹn hò cùng với người khác chứ? Còn nữa, chúng ta tới rạp chiếu phim và phòng tập để làm gì?"

"Cô quên rồi sao? Lúc chúng ta ở trường đã hỏi thăm bạn học của Emma, mọi người đều bảo là ở trường thì Emma và Lucas thật sự rất ngọt ngào. Không ai biết được Emma còn hẹn hò với một người nữa, điều này chứng minh rằng người kia không phải là người trong trường. Bởi vì nếu như là người ở ngay bên cạnh Emma thì mọi người sẽ nhìn thấy dấu vết ngay. Nhưng trong tình cảm của Emma và Lucas có thay đổi đi chăng nữa thì cũng chưa ai phát hiện ra điều kỳ lạ."

"Cho nên vừa rồi Tri Trùng mới hỏi mẹ Emma, hỏi xem cô ấy thường tới những nơi nào. Bởi vì nếu người Emma hẹn hò không phải là bên trong trường

thì là người thường xuyên tiếp xúc với cô ấy ở bên ngoài. Thế nên Trì Trùng mới muốn chúng ta tới rạp chiếu phim và phòng tập để tìm người đó. Hơn nữa, đó cũng là người đã gửi cho chúng ta lá thư cầu xin giúp đỡ và tranh sơn dầu. "

Kiều Trì Na giờ mới hiểu rõ mọi chuyện, cô cười, trong nụ cười có chút xấu hổ. Cô cảm thấy mình không thể theo kịp được tiến độ của Trì Trùng và Chúc An Sinh, cả hai người đó đều quá thông minh. Cô quả nhiên vẫn thích hợp ngồi trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm hơn, công việc đó tương đối nhẹ nhàng.

"Vậy hai người mau đi tìm người gửi bức thư cầu xin chúng ta giúp đỡ đi, có khả năng hần chính là hung thủ thật sự đấy. Trong xe có hướng dẫn, sẽ không có vấn đề gì chứ? "

"Không có, nhưng mà anh đi đâu? Anh muốn tới sân bóng sao? "

"Tôi sẽ gọi người ở cục cảnh sát tới đón mình, chờ sau khi tôi hỏi thăm Lucas thì sẽ về cục cảnh sát đợi tin tốt của hai người. "

Trì Trùng nói xong liền để lộ nụ cười mê người. Chúc An Sinh mặc kệ anh đứng đó cười, Kiều Trì Na thì không hiểu bầu không khí kỳ lạ giữa hai người.

Tới lúc lên xe, Kiều Trì Na vừa xem hướng dẫn ở trên xe, vừa tò mò hỏi cô: "An Sinh, tại sao lúc chúng ta chuẩn bị đi thì tôi thấy cô có vẻ mất hứng thế? "

"Tôi không phải là đang mất hứng, chỉ là hơi đau đầu thôi. "

"Là có ý gì? " Kiều Trì Na không hiểu ý Chúc An Sinh lắm.

"Cô chờ chút nữa là biết ngay thôi. "

Ban đầu Kiều Trì Na vẫn còn hơi nghi ngờ, nhưng đúng như Chúc An Sinh nói. Nửa tiếng sau, khi các cô đi tới phòng tập thứ ba ở trong thị trấn Tanto, Kiều Trì Na mới biết được cái đau đầu mà Chúc An Sinh nói là gì.

Tới phòng tập thể thao, có thể thấy được Chúc An Sinh một tay cầm cái ô màu vàng và một tay cầm mấy bức ảnh Kiều Trì Na chụp. Cô cứ thế đi xung quanh phòng tập mà hỏi, hỏi cả nhân viên công tác ở đó lẫn khách hàng, câu hỏi thì liên tục lặp lại, một chút cũng không thay đổi. Dò hỏi khoảng hai mươi phút, cả Kiều Trì Na và Chúc An Sinh đều bại trận trở về.

"An Sinh, đây chính là điều đau đầu mà cô đã nói sao? "

Kiều Trì Na giờ lại nghĩ tới vẫn còn hai rạp chiếu phim và hai phòng tập thể thao ở trong thị trấn Tanto đang đợi bọn cô tới, không khỏi sinh ra cảm giác bất lực. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là điều tra chân tướng? Tại sao trên phim điện ảnh thì trường hợp này trông có vẻ rất ngẫu, mà thực tế nó lại buồn tẻ tới phát điên thế này?

"Nếu không thì cô nghĩ sao Trì Trùng lại bảo chúng ta đi tìm người chứ? " Chúc An Sinh bắt đầu dĩ mà cười khổ, nhưng ai bảo Trì Trùng là sếp của cô chứ? Thôi thì cứ bắt lấy câu kia làm mục tiêu, lấy tiền của người, làm việc cho người.

Kiều Trì Na rốt cuộc cũng hiểu tại sao trước khi đi sắc mặt Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng lại kém như vậy, tên đó đúng là một con hồ ly giao hoạt mà!

Hết cách rồi, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na chỉ có thể tiếp tục công việc buồn tẻ này thôi. Nhưng mà cả hai người không nghĩ tới, đó là hai tiếng sau, sau khi đã đi hết rạp chiếu phim và phòng tập thể thao để thăm hỏi thì hai người chẳng thu hoạch được gì, bất lực mà trở về.

Chúc An Sinh đúng là đã tìm được phòng tập mà Kiều Trì Na thường xuyên đi tới để tập yoga. Nhưng mà cô cũng đã hỏi thăm tất cả mọi người ở đây, không có ai dùng ô màu vàng như thế này. Hơn nữa huấn luyện viên yoga của Emma Bert cũng nói, cô ấy không có dấu hiệu của việc kết giao với người khác.

Tại sao lại như thế chứ? Mãi cho tới khi hỏi xong nhân viên ở rạp chiếu phim cuối cùng thì cô hoàn toàn rơi vào im lặng.

Chẳng lẽ phán đoán của cô và Trì Trùng có điểm sai sót? Không có khả năng đó chứ, nếu như không phải người thâm mểm, thì làm gì có ai lại tặng cho người ta một bức tranh vẽ? Huống hồ người này sau khi Emma chết còn gửi tới đây một bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu, chỉ vì để xin Trì Trùng giúp đỡ, chỉ sợ người này không chỉ dừng ở mức thích Emma, mà còn là thực sự yêu thương.

Nhưng vì sao lại không có ai biết tới người này, người đã đưa cái ô màu vàng, vẽ bức chân dung, đã hẹn hò với Emma từ lúc nào? Bình thường phạm vi hoạt động của Emma cũng rộng, thị trấn Tanto cũng không nhỏ, sao lại không ai biết tới người này chứ?

Chúc An Sinh cả đường im lặng không nói một lời, Kiều Trì Na bên cạnh thì uể oải hết chỗ nói.

Rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, đúng lúc chuẩn bị lên xe rồi đi thì Chúc An Sinh lại đứng ngơ ngẩn ra đó.

"Làm sao thế? " Kiều Trì Na tò mò từ trong xe thò đầu ra bên ngoài.

"Kiều Trì Na, nếu như xem xong một bộ phim điện ảnh, mà cô thấy thời gian còn sớm thì cô có đi vào một quán cà phê nào đó ngồi không? "

Chúc An Sinh nói, đồng thời cũng chỉ tay về quán cà phê ở phía bên kia đường cho Kiều Trì Na thấy được, quán cà phê đó cách đây không xa.

Thấy được quán cà phê kia, Kiều Trì Na giống như vớ được một cọng rom cứu mạng vậy, cười lên vô cùng hưng phấn. Mà hơn nữa trong giờ phút này, trong lòng Kiều Trì Na và Chúc An Sinh đều cảm thấy rung động, một dự cảm mãnh liệt nảy sinh ra.

" Kiều Trì Na, chúng ta đi uống một chút cà phê đi. "

Bỗng nhiên Chúc An Sinh mỉm cười nói.

Hai người đi vào một quán cà phê có cách bài trí vô cùng ấm áp, Chúc An Sinh để cái ô màu vàng đỏ ra phía sau, hai người nhìn xung quanh quán sau đó đi thẳng tới quầy bar.

Ở quầy bar, một giọng nam dịu dàng dễ nghe vang lên.

" Xin chào, quý khách có yêu cầu gì sao? "

Chúc An Sinh ban đầu còn đang mãi ngắm nhìn quán cà phê, nhưng khi giọng nói kia được cất lên, cô liền bị thanh âm đó hấp dẫn. Cô cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt của người con trai kia, chủ của giọng nói hấp dẫn đó, người đang tươi cười ấm áp với cô và Kiều Trì Na.

Người con trai này có một làn da trắng nõn, cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi trắng mở ra, để lộ ra xương quai xanh. Hắn không giống với mẫu con trai cơ bắp như Lucas, từ mái tóc nâu hơi quăn tới gương mặt tinh tế này khiến hắn trông giống như một thiếu niên bước ra từ trong thần thoại Hy Lạp vậy. Hắn có một đôi mắt màu xanh biếc, trong sáng sạch sẽ như một mặt hồ phẳng lặng vậy.

Chúc An Sinh bị nhan sắc của người trước mặt này làm cho ngây ngời. Rốt cuộc cuối cùng cô cũng phản ứng lại, trên người hắn có một mùi hương thoang thoảng của nhựa cây và propylene khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

" Xin chào, tôi tới là để trả vật về chỗ cũ. "

Chúc An Sinh nói xong liền đem cái ô màu vàng ở sau lưng mình đặt lên quầy, Chúc An Sinh tinh ý thấy được, đồng tử người này đang dần dần to ra.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Điều Tra (4)

Khi nhìn thấy cái ô màu vàng xuất hiện, người con trai kia giống như bị điện giật một cái, để lộ ra sự cảnh giác. Sau đó Chúc An Sinh thấy hắn đẩy cửa đi vào phòng bên trong sau quầy bar, để lại một nhân viên nữa đang đứng mờ mịt trong quán.

Chúc An Sinh nhanh chóng đuổi theo, nhưng mà cuối cùng cô vẫn chậm hơn hắn một bước. Cô chỉ có thể trở mắt nhìn hắn đi xe đạp như bay, biến mất ở nơi phía cuối con đường.

Người con trai này chính là người đã gửi thư cho Trì Trừng, lúc trên đường tới quán cà phê cô đã nghĩ tới điều này, nhưng mà cô không hiểu lắm, tại sao khi thấy cái ô màu vàng này thì hắn lại chạy đi? Hắn cảm thấy sợ hãi nếu nhìn thấy Trì Trừng sao? Vì sao chứ? Chẳng lẽ hắn có liên quan vụ án mưu sát Emma Bert?

Chúc An Sinh nghĩ mãi không ra, cô chỉ có thể trở lại quán cà phê kia thăm hỏi nhân viên còn lại trong quán. Sau khi tiến hành thăm hỏi xong, Chúc An Sinh đã biết được tên của người con trai kia, hắn tên là Damian. Thế nhưng người nhân viên đó cũng không biết họ tên hắn đầy đủ là gì, chỉ biết mỗi tên thôi. Theo như lời cô nhân viên đó nói thì Damian không thích giao tiếp cùng người khác lắm, bình thường sau khi hắn làm xong ca trực của mình thì đi về luôn, cho nên tuy cô ấy và Damian là nhân viên cùng quán cà phê nhưng cô ấy cũng không hiểu rõ tình huống của hắn lắm.

Chúc An Sinh có hỏi cô nhân viên đó địa chỉ nhà Damian nhưng kết quả lại khiến cho người ta thất vọng. Đồng thời Chúc An Sinh còn biết thêm một thông tin nữa là chủ quán hôm nay phải đi nơi khác nhập hàng, khả năng là hôm nay không kịp trở lại.

Đến đây, Chúc An Sinh đành tạm từ bỏ ý định đi tìm Damian. Dù sao thì giờ cô cũng biết được tên của hắn, hơn nữa với diện mạo của hắn thì lần sau cô có muốn tìm lại người cũng không quá khó.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng không quên lấy ảnh của Emma Bert ra cho nhân viên kia nhận diện. Sau đó, cô lại thu thập được thêm một thông tin nữa, sau khi Emma xem phim điện ảnh xong thì hay đi tới quán cà phê này đọc sách.

" Cô ấy thường xuyên đi tới đây sao? "

" Ừm, thông thường sau mỗi lần cô ấy xem phim điện ảnh xong thì tới quán cà phê này ngồi khoảng một hai tiếng, ở chỗ chúng tôi để một số sách báo,

được sử dụng miễn phí. Nhưng mà đúng là đáng tiếc, nếu không phải xảy ra chuyện kia thì cô ấy sẽ vẫn hay tới đây, chuyện kia xảy ra đúng là rất đáng sợ. "

Cô nhân viên kia đau khổ mà thở dài một hơi, nơi này của bọn họ là một thị trấn nhỏ, xảy ra một chuyện bé thôi cũng là một tin tức lớn. Huống chi đây còn là một vụ án giết người, có vẻ như mỗi người trong thị trấn Tanto này đều biết về vụ án.

" Mọi người tới đây là vì vụ án đó sao? Không lẽ Damian xảy ra chuyện gì sao? " Nhân viên quán cafe có chút hoảng sợ.

" Cô không cần nghĩ nhiều, có lẽ là do chúng tôi tới đây quá đột ngột, Damian vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý tốt để gặp chúng tôi. Nhưng mà trước khi vụ án xảy ra, cô có thấy Emma có biểu hiện gì bất thường không? "

" Bất thường? Tôi chỉ nhớ một lần cô ấy mang tới cho chúng tôi một lần đựng bánh cookie, cô ấy nói là do chính tay cô ấy làm. Hình như chuyện đó xảy ra vào mấy hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ấy là một cô gái xinh đẹp lại thiện lương, mong rằng cô ấy có thể an nghỉ. "

" Cô ấy sao lại tặng cho mọi người bánh cookie vậy? "

" Tôi cũng không biết. Emma nói cô ấy ở nhà nhàm chán nên làm rất nhiều bánh cookie. Sau đó cô ấy nghĩ bình thường cô ấy thường xuyên lui tới quán cafe của chúng tôi cho nên hôm đó mang một chút bánh cookie tới để cảm ơn. Nhưng mà tôi thấy, thực ra là cô ấy muốn đưa cho Damian mới đúng. Tôi thấy bình thường Damian khá là ưu ái cho Emma, có lẽ là cậu ấy thích Emma đấy. Nhưng mà khi đó cậu ấy chỉ nói là muốn giữ lại khách quen cho quán cafe thôi, ông chủ vì chuyện này mà còn khen ngợi cậu ta đấy. "

" Damian thường xuyên nói chuyện với Emma? " Chúc An Sinh không nhận ra, khi cô nghe thấy thông tin này thì hai mắt gần như là phát sáng.

" Đúng vậy, chính là như thế. Tôi cảm thấy chắc chắn là tên nhóc Damian thích Emma rồi, nhưng mà đáng tiếc là Emma có một người bạn trai quá đỗi ưu tú, làm sao mà cô ấy có thể coi trọng Damian? "

" Cô cũng biết Lucas Levitt sao? " Chúc An Sinh tò mò hỏi một câu.

" Đương nhiên rồi, cậu ấy chính là người nổi tiếng nhất thị trấn chúng tôi đấy. Đa số những cô gái ở đây đều thích cậu ấy, Emma có thể làm bạn gái cậu ấy, đúng là may mắn. "

Ánh mắt của cô nhân viên kia sáng lấp lánh, Chúc An Sinh cũng chẳng nghĩ ngợi gì, dù sao đây cũng là cảm nhận đầu tiên của đa số các bạn nữ.

" Được, cảm ơn cô. "

Chúc An Sinh nói xong liền cùng Kiều Trì Na đi ra khỏi quán cafe, tới lúc cô đi tới quầy lấy cái ô màu vàng định cầm theo thì đột nhiên cô nghĩ ra một vấn đề nữa, vội vàng hỏi thêm một câu: " Cô có biết Damian hay dùng loại ô nào không? "

" Còn không phải là cái ô mà cô đang cầm hay sao? Hiện tại không phải là loại ô này đang được dùng phổ biến sao? " Nhân viên quán cafe khó hiểu hỏi lại.

Biết được đáp án này, cuối cùng Chúc An Sinh cũng khẳng định chắc chắn, Damian chính là người đã gửi thư cho Trì Trì. Đồng thời, cô dường như nghĩ tới cái gì đó, mỉm cười nói với cô nhân viên kia:

" Đúng rồi, làm phiền cô làm cho tôi ba cốc cafe có được không? Hai cốc bình thường, cốc còn lại cô làm cafe đặc giúp tôi, tôi có thể trả nhiều tiền hơn chút. "

" Một cốc cà phê cỡ vừa nhưng bên trong là cafe đặc? Không phải là không tốt sao? " Nhân viên quán cafe lặp lại lời Chúc An Sinh một lần nữa, như là muốn để cô xác nhận. Trong ý thức của nhân viên thì loại cafe đặc này rất khó uống, bình thường chỉ uống một ngụm thôi cũng đã làm cho đa số mọi người không muốn uống tiếp rồi. Vậy mà Chúc An Sinh lại yêu cầu một cốc cafe cỡ vừa, lại còn là cafe đặc.

Nghe thấy lời nhân viên quán cafe hỏi lại, trong đầu Chúc An Sinh bỗng hiện lên một gương mặt anh tuấn, sau đó cô dùng thanh âm dịu dàng trả lời vấn đề của cô nhân viên: " Đúng vậy, làm phiền cô rồi. "

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na mang theo cái cốc cafe ngập tràn tình yêu thương kia về cục cảnh sát thị trấn Tanto.

Sau khi hỏi thăm mấy người cảnh sát, Chúc An Sinh mới biết Trì Trì đang ngồi trong phòng họp đợi các cô trở về. Cô với Kiều Trì Na biết xong cũng không nán nã lâu, lập tức đi tới phòng họp.

Vừa mới đi tới trước cửa phòng họp, Chúc An Sinh đã nhìn thấy Trì Trì đang ngồi đằng sau bàn họp dài, chăm chú xem một quyển notebook, mà ở trước mặt anh còn để một đồng tài liệu và túi vật chứng trong suốt.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng, Trì Trì ngẩng lên thì thấy hai người đã trở về, thần sắc lộ ra vẻ vui mừng:

" Cuối cùng hai người cũng về rồi. "

" Phải đấy, không phải là bọn tôi sợ anh ở cục cảnh sát một mình sẽ cô đơn sao, đương nhiên chúng tôi phải nhanh chóng quay trở lại đây với anh rồi. "

Chúc An Sinh tức giận nói, sau đó cô còn trừng mắt nhìn Tri Trùng đang ngồi vô cùng nhàn nhã trong phòng họp nữa. Anh thì ngồi đó nhàn nhã trong khi cô và Kiều Tri Na thì chạy đôn chạy đáo bên ngoài muốn đứt hơi, nếu không phải cuối cùng cô phát hiện ra kịp thời, chắc cô cũng sẽ không đi tìm Damian mà nói chuyện đâu.

" Anh xem, không phải bọn tôi còn mang cả cà phê về cho anh sao? "

Chúc An Sinh nói xong liền đem cà phê đặt trước mặt Tri Trùng. Kiều Tri Na biết đây là trò đùa của Chúc An Sinh, thế nên từ nãy tới giờ cô còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Tri Trùng. Trong lòng cô lúc này vừa có chút hưng phấn, cũng vừa có chút kích động. Phải biết rằng trước kia cô cũng đã từng có ý định phải bày trò dạy dỗ người sếp này một trận, giờ thì Chúc An Sinh đã giúp cô hoàn thành ý định này rồi.

" Cảm ơn cô. " Tri Trùng dường như không nhìn thấy Kiều Tri Na đang đứng một bên nín cười muốn nội thương rồi, anh thản nhiên nói. Nhưng mà anh lại không uống luôn cốc cà phê mà Chúc An Sinh mang về.

" Thế nào rồi? Hai người đã tìm được người gửi thư cho tôi chưa? " Tri Trùng vào thẳng vấn đề mà mình đang quan tâm.

" Ừm, cậu ấy tên là Damian, nhưng mà hình như cậu ấy không muốn gặp chúng ta, vừa thấy tôi tới một cái là cậu ấy chạy mất rồi. "

" Chạy? "

Nghe được tin tức này, Tri Trùng có chút nghi hoặc nhíu mày. Nếu như mà Damian không muốn gặp anh thì yêu cầu anh giúp đỡ làm gì chứ? Huống hồ, Tri Trùng chưa nghĩ ra được lý do nào mà Damian lại không muốn gặp mặt anh.

Tri Trùng chìm đắm trong suy nghĩ nghi hoặc của mình, theo bản năng anh cầm lấy cốc cà phê mà cô mang tới, bình tĩnh uống một ngụm lớn. Ánh mắt Chúc An Sinh và Kiều Tri Na vô cùng chờ mong dõi theo hành động của anh.

Chúc An Sinh và Kiều Tri Na liếc mắt nhìn nhau một cái, Tri Trùng thì chỉ bình tĩnh uống xong ngụm cà phê đó rồi để cốc lại trên bàn họp. Đặc biệt là Chúc An Sinh rất kinh ngạc, rõ ràng tận mắt cô nhìn thấy nhân viên quán đã xúc một thìa rất nhiều cà phê vào, sao giờ Tri Trùng uống ngay cả một chút phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ hai người gặp phải quán cà phê bán hàng kém sao?

Nhưng mặc kệ Chúc An Sinh có bao nhiêu điểm nghi hoặc, cô cũng không thể để lộ ra điều gì bất thường.

" Vậy có tìm được hân ở đâu? Có phát hiện ra được manh mối gì mới không? "

Tri Trùng tiếp tục hỏi, nhưng lần này Kiều Tri Na lại giành phần trả lời anh trước, giọng cô có chút kích động: " Tri Trùng, có thể cậu không tin nổi đâu. Damian này chẳng có tí quan hệ gì với phòng tập thể thao cả. Hơn nữa, chúng tôi đi hai rạp chiếu phim trong thị trấn Tanto cũng không tìm được hân, cuối cùng vẫn là Chúc An Sinh thông minh, cô ấy liếc mắt một cái liền thấy được đối diện rạp chiếu phim có một quán cà phê, hóa ra Damian là một nhân viên ở quán cà phê này. "

Tri Trùng nghe xong liền liếc nhìn cốc cà phê của mình một cái, ngay sau đó thì lộ ra vẻ tươi cười.

Chúc An Sinh cũng không biết tâm lý của Tri Trùng là như thế nào, cô chỉ nói tiếp phần của Kiều Tri Na, nói lại phần sau: " Sau đó tôi hỏi thăm một chút thông tin từ nhân viên khác trong quán, nhờ thế mà biết thêm được một số tin tức. Ví dụ như tên cậu ta, mà hình như sau khi tốt nghiệp cấp ba xong cậu ta trượt đại học nên vào làm nhân viên quán cà phê đó luôn. Nhưng có vẻ Damian là người không thích giao tiếp cùng người khác, thế nên là người nhân viên đó không biết địa chỉ của cậu ta, tới đây thì bọn tôi đành ra về. "

" Rồi sau đó thì sao? " Tri Trùng hình như vẫn chưa thỏa mãn với đáp án này, tiếp đó anh còn uống thêm một ngụm cà phê, nhưng vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như cũ.

" Sau đó tôi có hỏi thêm về chuyện liên quan tới Emma. Theo như những gì cô nhân viên đó nói thì hình như trước kia Damian và Emma có quan hệ gì đó, có khả năng là Damian thích Emma. Mà ngày Emma bị sát hại, tôi nghĩ đối tượng hẹn hò ngày hôm đó của cô ấy chính là Damian. " Chúc An Sinh nói ra suy đoán của mình.

Tri Trùng gật gù đầu, dường như là anh đang đồng ý với quan điểm của Chúc An Sinh. Trong lúc đó, anh còn cầm cốc cà phê lên uống mấy ngụm liền, cứ thế ba ngụm lớn năm ngụm nhỏ, chẳng mấy chốc đã thấy đầy cốc.

Chúc An Sinh im lặng mà liếc nhìn Kiều Tri Na một cái, hai người đều nhìn ra được sự hoang mang và giật mình trong ánh mắt của nhau. Hai người không thể hiểu nổi, sao Tri Trùng uống một cốc cà phê như thế mà sắc mặt lại không thay đổi gì.

" Vậy còn anh? Anh đã đi gặp Lucas Levitt rồi, kết quả thế nào? " Chúc An Sinh như là muốn che đi sự khiếp sợ của mình, cô vội vàng chuyển đề tài.

" Tôi? Tôi không có đi gặp Lucas Levitt, lúc tôi tới đó thì cậu ấy đang trong một cuộc phỏng vấn, tôi đứng đấy nhìn một chút xong tiếp tục đi thu thập chứng cứ. "

" Cái gì? "

Chúc An Sinh ngạc nhiên hô lên một tiếng, cô thực sự là không hiểu nổi hành động của Tri Trùng. Nhưng dường như Tri Trùng đoán được cô sẽ có phản ứng như vậy, anh không nói gì, chỉ thông dong quay màn hình máy tính về phía cô và Kiều Tri Na.

" Tôi tìm được ở trên mạng có đoạn video như thế này, hai người xem qua một chút đi. "

Nghe vậy, Chúc An Sinh liền bấm nút phát đoạn video kia, cùng Kiều Trì Na xem đoạn phỏng vấn đơn giản.

Đây là một đoạn phỏng vấn do đài truyền hình địa phương làm, đoạn phỏng vấn này cũng không dài. Vị phóng viên kia chắc hẳn là nghe tin ba ngày sau Lucas có một trận bóng bầu dục cho nên tới phỏng vấn hẳn, ban đầu là còn hỏi một chút thông tin liên quan tới trận đấu, về sau thì lại lệch hẳn sang vụ việc Emma bị giết hại.

Nghe thấy câu hỏi này, khuôn mặt điển trai của Lucas lộ rõ vẻ bi thương, sau đó Chúc An Sinh thấy hắn vẫn giữ nguyên sắc mặt như thế mà nói: " Tôi sẽ vì cô ấy mà chiến đấu, tôi vẫn yêu cô ấy như lúc đầu. "

Nói xong câu đó, video phỏng vấn cũng kết thúc.

Kiều Trì Na xem xong đoạn video này thì bỗng xúc động muốn khóc. Cô cảm thấy Lucas đúng là một hình mẫu người yêu lý tưởng, cho dù Emma đã mất rồi mà tình cảm của hắn vẫn không thay đổi. Kiều Trì Na cảm động là thế nhưng lúc này Chúc An Sinh lại cảm tưởng như mình đang ngồi trên ngọn núi tuyết nghìn năm. Tựa như Chúc An Sinh đang nhẫn nhịn, nhẫn nhịn vô cùng vất vả, vất vả tới nỗi thái dương cô còn giật giật vài cái.

" An Sinh, cô làm sao thế? "

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Kiều Trì Na một cái, cô biết Kiều Trì Na xem không hiểu được ý nghĩa đoạn video. Cô cũng hiểu, vì sao Trì Trùng xem xong đoạn video này đã trở về.

" Cậu ta đang nói dối! "

Chúc An Sinh nhẹ nhàng nói, một câu nói như một viên đạn bắn ra phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng họp.

Lúc này Kiều Trì Na cảm thấy cả người mình đều nổi da gà, khiếp sợ nhìn hình ảnh mê người của Lucas trong video, Lucas đang nói dối sao?

Nhưng, sao Chúc An Sinh lại biết điều đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Điều Tra (5)

" An Sinh, cô nói Lucas đang nói dối sao? " Kiều Trì Na hoang mang hỏi lại, cô thật sự không hiểu tại sao Chúc An Sinh lại biết được Lucas đang nói dối.

Chúc An Sinh thấy Kiều Trì Na không hiểu, cô tua lại đoạn video một lần nữa, rồi bắt đầu giải thích.

" Cô thấy không, trong đoạn video này, phần đầu là phỏng vấn Lucas về trận đấu sắp diễn ra, biểu hiện của cậu ấy vô cùng tự nhiên, điều này chứng minh rằng tâm trạng của cậu ấy đang được thả lỏng. Nhưng mà tới khi người phóng viên đó hỏi về việc Emma bị giết hại, Lucas có một động tác lui về phía sau rất nhỏ, cô nhìn thấy vai trái của cậu ấy không? Vai trái của cậu ấy không hướng về cùng một phía với phóng viên, đây là biểu hiện tâm lý cậu ấy đang kháng cự, thể hiện rằng rất muốn rời khỏi đây. "

Chúc An Sinh vừa nói vừa điều chỉnh đoạn video cho Kiều Trì Na xem. Lần này xem lại cộng thêm lời giải thích của Chúc An Sinh, Kiều Trì Na cuối cùng cũng nhận ra được chi tiết đó, điều mà khi nãy cô hoàn toàn xem nhẹ.

" Mà không chỉ có như thế, cô chú ý thêm động tác Lucas làm sau khi trả lời phỏng vấn xong này. Cậu ấy vô cùng tự nhiên dùng tay phải ôm lấy cánh tay trái, đây được coi là một loại hành động tự vệ. Rồi cô lại nhìn kỹ thêm một chút, khi mà cậu ấy nói cậu ấy vẫn thích Emma như lúc ban đầu, ánh mắt cậu ấy nhìn chăm chăm vào camera, đây là một loại hành động muốn người khác tin tưởng vào mình, nhưng những việc cậu ấy làm theo bản năng đã tự bản đứng bản thân. "

" Cô thấy tay phải của cậu ấy không? Tuy rằng tay phải đang ôm lấy cánh tay trái, nhưng ngón tay phải lại không tự chủ được mà chỉ về một hướng, bởi vì khi nói dối thì tứ chi con người không thể phối hợp với nhau được, đồng thời nội tâm cậu ấy cũng bộc lộ rằng cậu ấy muốn đi khỏi đây. "

Chúc An Sinh một hơi nói xong toàn bộ sơ hở của Lucas khi nói dối. Thế nhưng cô không chú ý tới Kiều Trì Na đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Cổ họng Kiều Trì Na hơi di chuyển một chút, giống như là cô đang có suy nghĩ. Chẳng lẽ tới lúc cô đứng cùng với Chúc An Sinh thì cô không che giấu được bí mật gì cả?

" An Sinh, hình như cô rất hiểu biết về tâm lý học? "

" Cũng không thể coi là hiểu biết được. Chỉ là trước kia học đại học có hứng thú với nó nên tôi nghe vài tiết thôi, sau đó thì rảnh rồi có xem qua một chút. Cho nên cũng chỉ coi như là tốt hơn người bình thường một xíu. Vừa này nếu không phải tập trung xem đoạn video đó, và Lucas thì không phải là một người giỏi nói dối, thì có lẽ tôi cũng không nhận ra đâu. "

Nghe thấy Chúc An Sinh giải thích như vậy, trong lòng Kiều Trì Na yên tâm hơn chút. Cô thế mà còn tưởng rằng Chúc An Sinh sẽ biểu hiện giống như các diễn viên trong phim, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra được tâm tư của người khác. Cô không muốn trở thành người đứng trước mặt người khác, mình lại là một người không có bí mật gì.

Nhưng mà Kiều Trì Na không biết. Tuy Chúc An Sinh không phải là người liếc mắt một cái nhìn thấu được tâm tư người khác, nhưng vừa này khi Kiều Trì Na tỏ phảo nhẹ nhõm một hơi cô vẫn có thể bắt được cảm xúc khi đó. Chúc An Sinh không nhìn được cười cười, Kiều Trì Na đúng là một người rất đáng yêu.

Trì Trùng cũng nhìn thấy được biểu tình của Kiều Trì Na. Nhưng cuối cùng ánh mắt anh lại dừng ở khóe môi đang hơi cong lên của Chúc An Sinh, anh không cảm nhận được rằng mình đang nhìn cô tới xuất thần.

" Trì Trùng? Trì Trùng? "

Chúc An Sinh gọi liên tục vài lần thì Trì Trùng mới hoàn hồn trở lại. Chúc An Sinh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, mà ngay cả Trì Trùng cũng cảm thấy bản thân mình kỳ lạ, sao tự dưng lại ngồi ngẩn ra vậy?

" Làm sao thế? " Trì Trùng nói xong liền xấu hổ mà ngồi thẳng dậy.

" Kiều Trì Na muốn biết là anh hiểu tâm lý học như thế nào? Hơn nữa, anh chắc chắn lợi hại hơn tôi rất nhiều, tôi tuy rằng hiểu một chút bề nổi, nhưng trên thực tế thì tôi ít khi ý thức được rằng phải quan sát biểu cảm người khác. Mà lúc đó anh chỉ đứng một chỗ xem mà phát hiện được Lucas nói dối, từ đây đã khẳng định là anh rất giỏi rồi. "

Chúc An Sinh nói xong, cả cô và Kiều Trì Na đều vô cùng mong chờ đáp án của Trì Trùng.

" Hồi học đại học tôi có học mấy môn chuyên cùng một lúc. Vốn dĩ là tôi có thể lấy được bằng tiến sĩ về tâm lý học, nhưng lúc đó tôi cảm thấy vốn kiến thức về tâm lý học của mình đủ rồi, mà hơn nữa chuyên môn của tôi không phải là ngành tâm lý học tội phạm. Thế nên là tôi đã bỏ không lấy bằng tiến sĩ về tâm lý học, đổi lại lấy được hai bằng tiến sĩ chuyên ngành của tôi. "

Trì Trùng nhẹ nhàng nói, nhưng những lời này lọt vào tai Chúc An Sinh với Kiều Trì Na thì chẳng khác nào đâm phải một bức tường. Cái gì gọi là đủ rồi, cái mà kêu là từ bỏ? Ý của Trì Trùng là, nếu như anh thì, thì anh có thể đạt được cả ba bằng tiến sĩ sao? Sao lại có kẻ nghịch thiên như thế chứ?!

Đặc biệt là Chúc An Sinh, cô đột nhiên nghĩ tới bằng thạc sĩ chuyên ngành cảnh sát hình sự của mình, rồi lại sinh ra cảm giác tự ti. Rõ ràng là cô cũng chỉ là một nhân vật bé nhỏ nếu đem so với con nhà người ta, quả nhiên là do câu nói đó, người mà đi so với người khác thì tự khiến bản thân tức chết.

Chỉ một chốc sau, bầu không khí trong phòng họp trở nên vô cùng quỷ dị. Trì Trùng nhìn chăm chú hai người trước mặt, nhưng lúc này anh phát hiện ra hình như phần tâm lý học anh đã được học không áp dụng được trong trường hợp này.

Nét mặt của Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đang thể hiện điều gì đây? Ghen ghét? Tức giận? Khổ sở?

Trì Trùng không phân biệt được, nhưng đột nhiên anh lại có một cảm giác khác, cảm giác này nói cho anh biết rằng, hiện tại anh đang rất nguy hiểm.

" Đứng rồi, hai người muốn xem cái này không? "

Bàn năng sinh tồn nhanh chóng thúc đẩy anh mau chuyển đề tài, anh nhanh tay cầm lấy chiếc túi vật chứng trong suốt ở trên bàn, bên trong hình như trống không.

" Xem cái gì thế? "

Kiều Trì Na phản ứng đầu tiên, cô tò mò cầm lấy túi vật chứng. Sau đó cô nhìn túi vật chứng mà nghi hoặc hỏi lại, cả ba người ăn ý đồng thời quên luôn cuộc nói chuyện vừa rồi.

Chúc An Sinh không hiểu tại sao Trì Trùng lại đưa cho bọn cô xem ba túi vật chứng trống không thế này. Nhưng mà trong lúc đang nghi ngờ thì cô cũng phát hiện ra được điều bất thường trong ba cái túi.

" Kiều Trì Na, cô xem này. "

Chúc An Sinh kinh ngạc nói, đồng thời cô còn đưa tay chỉ cho Kiều Trì Na nhìn theo. Kiều Trì Na lúc này mới nhìn thấy, ba túi vật chứng trong suốt tưởng chừng như trống không kia, thật ra bên trong chỉ có mấy sợi dây mảnh được làm bằng plastic.

Chúc An Sinh cầm lấy hai túi vật chứng từ trong tay Kiều Trì Na, để nó gần hơn rồi quan sát. Nhưng mặc kệ là nhìn bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì đây thực sự là sợi dây mảnh được làm bằng plastic. Chỗ khác nhau duy nhất có thể là trong hai túi vật chứng mà Chúc An Sinh cầm thì có hai sợi dây trong đó còn pha chút màu đỏ và màu lam, mà màu sợi tóc giả này đúng ra là màu xanh biếc.

" Đây là cái gì? " Chúc An Sinh giờ túi vật chứng lên hỏi Trì Trùng.

"Tôi đoán rằng sau khi Lucas nói dối thì cậu ta chắc chắn sẽ không nói sự thật cho tôi biết nên tôi dứt khoát quay lại đây. Khi trở về tôi nhờ cảnh sát trưởng tìm giúp cho tôi vật chứng liên quan tới vụ án sát Emma Bert. Tôi kiểm tra lại toàn bộ vật chứng một lần nữa, đại khái là cũng không khác mấy so với lần đầu chúng ta đọc hồ sơ vụ án. Nhưng đúng là tôi đoán không nhầm, sau khi tìm được mũ của kẻ lang thang và khóa chặt được đối tượng tình nghi thì khâu kiểm tra vật chứng khá lỏng lẻo. Cuối cùng, trên chiếc váy bỏ của Emma tôi đã tìm thấy được ba sợi này."

Nghe Tri Trùng nói xong, phòng họp lại một lần nữa rơi vào im lặng. Cho dù có Tri Trùng đích thân làm, thì anh cũng mới tìm được ba sợi dây mảnh trên chiếc váy bỏ mà thôi. Muốn thông qua ba sợi này tóm được hung thủ, có khả năng đây sao?

"Tri Trùng, anh có biết sợi này là sợi gì không?" Chúc An Sinh hỏi thêm lần nữa.

"Ở đây thiết bị kiểm tra quá đơn giản, nhưng mà tôi dùng kính hiển vi quan sát thì có thể bước đầu xác định chúng cùng một nơi sản xuất. Nhưng mà hình dáng của chúng cũng hơi lạ, nếu bây giờ tôi phán đoán thì chắc là chúng là mấy sợi dây dùng để làm thảm cỏ nhân tạo, hơn nữa cô chú ý tới màu sắc của nó chút, đây có thể một tấm thảm màu xanh biếc."

"Đúng rồi, nói tới màu sắc. Tri Trùng, anh có thấy được trên mấy sợi này có dính chút màu đỏ và màu lam?" Chúc An Sinh nghe tới đây liền nhớ ra chi tiết mà mình vừa phát hiện.

"Tôi cũng chú ý tới điều này, sợi dây này màu đúng của nó là màu xanh biếc. Ở bên trên là bị dính một chút màu đỏ và màu lam."

"Màu đỏ này, là máu sao? Tôi nhớ là lúc đó Emma bị thương ở phần đầu, nhất định sẽ chảy máu, thế còn màu lam là cái gì?"

"Điều này cần phải phân tích thêm mới biết được, nhưng ở thị trấn Tanto thì quá hẻo lánh, máy giám chứng ở đây không có. Tôi quyết định mang sợi này trở về viện nghiên cứu để phân tích, thiết bị được lắp đặt trong viện nghiên cứu chắc chắn sẽ giúp tôi phân tích được màu đỏ và màu lam trên này là cái gì."

Chúc An Sinh gật gù đầu. Phân tích vật chứng đúng là phải cần thiết bị có độ chính xác vô cùng cao, mà những thiết bị như thế thì thường rất đắt. Rất nhiều vụ án để treo không phá được là do không có thiết bị kỹ thuật cao để phá án.

"Bây giờ phải đi luôn sao?"

"Ừm, nếu bây giờ tôi đi thì chắc là tôi tới có thể về tới nơi. Đến lúc đó tôi sẽ tăng ca cả đêm để phân tích ba sợi này, hơn nữa cũng nhờ cô trợ giúp, cho dù tối nay tôi muốn ngủ cũng không ngủ được."

Tri Trùng đang nói thì đột nhiên chuyển đề tài. Anh có chút buồn cười nhìn về phía Chúc An Sinh. Cô thì thiếu chút nữa quên luôn vụ việc về cốc cà phê kia, đột nhiên anh lại nhắc tới nó, cô lập tức thấy mình thật giống một đứa bé đang phạm lỗi, mặt đỏ tới tận mang tai.

"Tôi xin lỗi."

Chúc An Sinh cúi đầu, nhẹ giọng nói. Kiều Tri Na đứng bên cạnh cũng vừa xấu hổ vừa bối rối, cô không dám ngẩng lên nhìn Tri Trùng. Hai người ban đầu cho rằng Tri Trùng đang dờ dỗi lười biếng, đẩy công việc nhàm chán này sang cho hai người, nhưng ai mà ngờ được, việc anh làm còn khó hơn cả việc của hai người.

Chúc An Sinh cảm thấy, đây có thể coi là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời cô.

"Cô không cần để chuyện này trong lòng. Cô mới trở thành trợ lý của tôi nên không biết, tiệm cà phê ngay bên cạnh viện nghiên cứu thực ra tôi đều tới đó mua cà phê đặc để uống. Cho nên về sau nếu cô muốn chinh tôi thì tìm thử biện pháp mới đi nhé." Tri Trùng nói xong còn tự giễu, rồi cười hai tiếng.

Vui đùa xong, Tri Trùng rất nhanh chóng tiếp tục công việc. Anh lập xem những tập hồ sơ đó, hy vọng có thể tìm thêm được một số manh mối nữa. Nhưng mà giờ anh không chú ý tới, Chúc An Sinh đang nhìn anh chăm chăm, tựa như muốn đem hình ảnh anh khắc sâu vào trong trí óc.

Cho tới khi chớp mắt một cái, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu ra. Cô hiểu ra vì sao giáo sư của cô lại hâm mộ một hậu bối trẻ tuổi như vậy, Chúc An Sinh cũng hiểu rằng, tại sao Tri Trùng lại trở thành một thần thám nổi tiếng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Kế Hoạch Cải Trang Của Chúc An Sinh

Xem lại hồ sơ thêm lần nữa, Tri Trùng cũng không thu hoạch được manh mối nào khác. Anh cảm thấy giờ hy vọng tạm thời có thể ký gửi trên ba sợi dây kia mà thôi, xong anh lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lái xe trở về New York.

Kiều Tri Na cảm thấy giờ cô coi như đã thỏa mãn với ước muốn tới hiện trường điều tra của mình rồi, hơn nữa đây cũng không phải chuyên môn của cô

nên cô nói với Tri Trùng rằng cô cũng muốn về. Thời gian không tới một ngày, giờ cô đã hơi nhớ phòng thí nghiệm của mình rồi.

Chúc An Sinh trở thành người duy nhất ở lại thị trấn Tanto. Bởi vì giờ ở thị trấn Tanto cần có một người ở lại để liên lạc thông báo tình hình, để có thể hiểu rõ hơn tình huống vụ án. Chỉ là trước lúc trở về, Tri Trùng có hơi do dự.

Anh có chút suy nghĩ, Chúc An Sinh mới chỉ vừa đặt chân tới Mỹ thôi, ở nơi đất khách quê người này chưa tới mấy ngày anh đã để cô ở lại một mình trong một thị trấn nhỏ ở Mỹ, điều này liệu có còn nhân tính không nhỉ?

Chúc An Sinh đứng ở ven đường tiễn hai người rời đi. Ở dưới chân cô đã để sẵn một cái ba lô nhỏ đựng một ít quần áo với đồ dùng cá nhân. Nhưng mà cô không hiểu, sao Tri Trùng còn chưa lái xe đi đi, sao cứ nhìn chằm chằm vào cô thế?

Trong lúc Chúc An Sinh còn đang hoang mang thì cô đã thấy Tri Trùng cời dây an toàn, đi xuống xe, bước tới trước mặt cô.

Tri Trùng đứng trước mặt cô, trước ánh mắt nghi hoặc của Chúc An Sinh, anh móc ví tiền ra. Sau đó, anh lấy từ trong ví tiền một tấm thẻ màu bạc trắng, rồi anh cắm tấm thẻ màu bạc trắng này nhét vào trong tay Chúc An Sinh, mỗi một động tác đều như nước chảy mây trôi.

"Ở thị trấn này tôi nghĩ là không có khách sạn cao cấp đâu, nhưng cô cứ cầm lấy cái thẻ này. Mặc kệ là ăn ngủ nghỉ thế nào cũng không được để bản thân chịu thiệt thòi, cứ tính vào hóa đơn của tôi là được. "

Tri Trùng dịu dàng nói xong câu đó liền quay người đi luôn, không đợi Chúc An Sinh phản ứng lại. Anh quay trở lại trong xe, bắt đầu khởi động xe.

Chúc An Sinh nhìn theo mãi cho tới khi xe khuất khỏi tầm mắt cô, sau đó cô mới thành thành thật thật cúi xuống nhìn tấm thẻ bạc trong tay, cô đang cố gắng hiểu được những gì vừa mới xảy ra.

Chẳng lẽ đây là tuyệt chiêu ôm đùi trong truyền thuyết? Chúc An Sinh nắm chặt cái thẻ bạc tinh xảo trong tay, sừng sốt vài giây sau đó cô lại ôm bụng cười to. Cô rốt cuộc cũng hiểu vì sao trong phim truyền hình nam chính hay đưa cho nữ chính một tấm thẻ rồi.

Bởi vì, cái cảm giác này đúng là quá tốt!

Chúc An Sinh cả đường đi cứ cười cười, giờ cô phải đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Tìm được khách sạn rồi thì người đứng ở quầy lễ tân hỏi cô muốn chọn một căn phòng như thế nào, Chúc An Sinh lại nhớ tới lời Tri Trùng nói, cô chọn một căn phòng tốt nhất! Nhưng thị trấn Tanto đúng là một thành phố nhỏ, cho dù là phòng tốt nhất ở nhà nghỉ cũng chỉ là rộng hơn một chút, nhưng cũng may là giá cả cũng vừa phải.

Đi vào phòng, Chúc An Sinh tiện tay ném ba lô sang một bên, cô hạ người nằm xuống chiếc giường lớn ở trong phòng, một cái giường đủ cho hai người nằm.

Đây chính là cảm giác khi được làm người giàu có sao? Chúc An Sinh cứ thế nằm trên chăn gối mềm mại, con buồn ngủ bắt đầu ập tới.

"Thật là thoải mái. "

Lắm bả nhỏ nhỏ một tiếng, Chúc An Sinh từ bỏ ý định đứng dậy đi rửa mặt. Cuối cùng, vì đã làm việc cả ngày mệt nhọc, cô ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Chúc An Sinh thấy một màu sắc xinh đẹp rực rỡ.

Màu sắc của vật kia càng lúc càng rõ ràng, đó chính là cái màu vàng.

Dưới tán ô màu vàng, đó là bóng dáng của một người con gái vô cùng xinh đẹp. Cho dù là một người ngoài ngành và mù hội họa như Chúc An Sinh cũng có thể đoán được ra người này là ai, qua cái nét vẽ này.

Đây chẳng phải là tranh sơn dầu của Edmund Irving sao? Cô đang nằm mơ phải không?

Bỗng nhiên, trong đầu Chúc An Sinh nảy lên một ý nghĩ, đây đúng là cô đang nằm mơ mà, chẳng phải cô đang ở trong khách sạn ở thị trấn Tanto sao?

Nhưng mà tại sao chứ? Tại sao cô lại mơ thấy bức tranh sơn dầu của Edmund Irving?

Chúc An Sinh cảm thấy kỳ quái, cô véo véo đùi mình một cái, nhưng trên mặt cô vẫn có thể cười được, không đau chút nào, cô nằm mơ.

Bây giờ làm thế nào để tỉnh lại đây? Mơ thấy một bức tranh sơn dầu, giấc mơ này cũng thật là kỳ quái, Chúc An Sinh dù ở trong mơ vẫn không ngừng chửi rủa. Nhưng cũng chính vào lúc này, cô phát hiện ra bức tranh sơn dầu trước mặt mình có sự thay đổi.

Đột nhiên Chúc An Sinh phát hiện ra bản thân cô không thể nhúc nhích. Cô chỉ có thể tro mắt nhìn người con gái xinh đẹp trong bức tranh sơn dầu kia chậm chậm xoay người lại, cuối cùng cô đã thấy được gương mặt của người con gái đó, là Emma Bert.

Emma Bert cứ yên lặng như vậy cầm lấy cái ô màu vàng, cô ấy đứng ở giữa bức tranh sơn dầu, đôi mắt nhắm chặt. Chúc An Sinh không thể hiểu được biểu tình trên mặt cô ấy, là bi thương sao? Là oán hận, là tức giận hay là sự không cam lòng đây?

Chúc An Sinh không biết được, lúc này, nơi khóe mắt Emma Bert bắt đầu có nước mắt chảy ra. Cô trợn ngược cả mắt.

Chúc An Sinh vừa nghĩ tới điều gì đó, lập tức từ trong mơ tỉnh dậy.

Đêm, vẫn vừa lạnh vừa dài. Ngoài cửa sổ vẫn bị bao phủ bởi một bầu trời đen kịt, nhưng Chúc An Sinh biết, đêm nay, cô chắc không ngủ được nữa.

Chúc An Sinh cả đêm đứng ngồi không yên, cô tự suy nghĩ thật lâu. Bất giác, thời gian đã chỉ điểm sáu giờ, ngoài trời cũng tờ mờ sáng, cuối cùng cô nhận không được mà cầm điện thoại lên gọi cho Trì Trường.

Điện thoại vừa được kết nối, chuông báo mới vang lên hai tiếng Trì Trường đã nhận điện thoại.

" Alo? "

" Anh không ngủ thật đấy hả? " Chúc An Sinh thấy Trì Trường nhanh như vậy đã nhận điện thoại nên cô nghĩ rằng anh không ngủ chút nào. Hơn nữa điện thoại hẳn là anh để ngay bên cạnh, bằng không sao nhận nhanh thế được.

" Đây không phải là do cô tặng sao? "

Trì Trường ở đầu dây bên kia buông một câu trêu chọc, Chúc An Sinh nghe xong lại cảm thấy áy náy, hơi nhú mày lại.

" Tôi xin lỗi mà. " " Tôi là do thức suốt đêm để phân tích mấy sợi kia. Viện nghiên cứu có máy phân tích trị giá hơn mấy trăm triệu đô la Mỹ không phải là dễ bỏ không. Đại khái là chỉ cần mấy tiếng là tôi đã có kết quả rồi. Tôi thấy vụ án này đúng là may mắn gặp được tôi, chứ đổi lại là người khác, không biết là có thể phân tích được mấy cái này không. "

Tuy ngữ khí Trì Trường nói vô cùng nhẹ nhàng lại nghe ra chút gì đó bông đùa, nhưng Chúc An Sinh biết, để phân tích được anh đã tốn không ít công sức. Ví dụ như lần phân tích ba sợi dây này đi, làm gì có mấy ai đủ kiên nhẫn và tỉ mỉ để đứng phân tích trong mấy tiếng đồng hồ liền?

Nghĩ tới đây, ý nghĩ trong lòng Chúc An Sinh càng thêm kiên định.

" Cô gọi điện cho tôi sớm như thế này là có chuyện gì? " Qua một hồi trêu chọc thì Trì Trường cũng hỏi vào vấn đề chính, anh thấy Chúc An Sinh còn sớm như thế này đã gọi điện thoại cho anh, chắc là có chuyện gì rồi.

" Trì Trường, ngày hôm qua anh không đi hỏi thăm Lucas Levitt đúng không? Tôi thấy chúng ta không thể ngồi chờ thêm được, tôi muốn tới đó điều tra lần nữa. "

" Điều tra? Cô muốn thăm vấn Lucas sao? Cậu ta tuy không phải là một người giỏi nói dối nhưng cô không thấy trong cuối bài phỏng vấn hết vấn đề này tới vấn đề khác cậu ta đều nói dối sao? Cô cảm thấy giờ đi hỏi cậu ta thì có kết quả sao? " Trì Trường cảm thấy hơi khó hiểu.

" Tôi biết Lucas sẽ không nói thật cho chúng ta biết. Cho nên lần này tôi cũng không tính toán đi gặp mặt nói trực tiếp, lần này tôi muốn tới nhà Lucas điều tra một chút, nếu ở trong nhà cậu ta tôi phát hiện ra được đồ vật tương tự với ba sợi dây đó thì chúng ta có thể xác định được kẻ tình nghi rồi. "

" Tôi hiểu ý của cô. Bây giờ người nghi Lucas là kẻ tình nghi chắc cũng chỉ có tôi và cô thôi, mà trước khi có kết quả của đợt phân tích thì chúng ta không có chứng cứ nào cả. Cô cảm thấy cô có khả năng xin được giấy phép của cục cảnh sát, đưa người tới nhà Lucas để kiểm tra sao? Hay là cô chờ một chút đi, có kết quả phân tích thì hãy đi? "

" Trì Trường, anh tin là ba sợi dây đó có thể biến thành chứng cứ sao? "

" Sao lại không chứ? Chúng ta đã tới nhà của Emma, nhà cô ấy không có món đồ nào được làm từ vật liệu này, ba sợi dây này căn bản là không nên xuất hiện trên người cô ấy. Có một đồ vật khác dính trên người cô ấy là điều tất nhiên, điều này có thể thể hiện được trên váy bò cô ấy mặc đã tiếp xúc với đồ vật được làm bằng sợi dây plastic. Cho nên tôi mới yêu cầu đối chiếu và phân tích ba sợi dây này. "

" Nhưng mà tôi có thể đi điều tra trước một bước mà. Sau đó đợi kết quả phân tích của anh, như thế là chúng ta có thể thu nhỏ được phạm vi rồi. "

" An Sinh, đã xảy ra chuyện gì sao? " Tuy Trì Trường không hay tìm hiểu tâm lý người khác cho lắm, nhưng anh thấy trong giọng nói của cô có sự cố chấp.

" Tôi mơ thấy cô ấy, chúng ta nhất định phải giúp cô ấy tìm ra hung thủ thực sự. "

Im lặng qua đi, rốt cuộc Chúc An Sinh cũng nói ra tiếng lòng mình. Cô không hiểu, một người con gái hoàn hảo như Emma Bert, thì ai đã nhẫn tâm giết hại cô ấy chứ?

" An Sinh, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô. Nhưng tôi yêu cầu cô phải hiểu rõ, nghề nghiệp của chúng ta là như thế nào, là phải giữ cho mình bình tĩnh và có những suy luận khách quan nhất. Cô biết không? "

" Ừm. "

Nói chuyện với Trì Trường một lúc, Chúc An Sinh cuối cùng cũng rũ bỏ được cảnh tượng trong mơ khiến cô phiền muộn.

" Nhưng mà Trì Trường, tôi vẫn muốn tới nhà Lucas điều tra một chút. Mà anh yên tâm đi, tôi đã có kế hoạch rồi. "

" Kế hoạch? "

" Chờ trời sáng một chút tôi sẽ đi mua một lần bánh quy, tới nhà Lucas giả làm người sắp chuyển tới đó, làm hàng xóm của cậu ta, lấy cơ này mà vào nhà Lucas. Tôi nhất định sẽ để ý, cẩn thận trong hành động. Lần này tôi tới nhà Lucas là để xem trong nhà cậu ta có đồ vật như anh nói không, là thảm được làm bằng sợi dây nhân tạo đó. "

Tri Trùng nghe xong kế hoạch của Chúc An Sinh liền cười. Anh đúng là quá may mắn rồi, Chúc An Sinh quả nhiên là có tài năng. Cho nên dù cô có hơi hay kích động thì cô vẫn nghĩ ra được những biện pháp không tồi.

" Nhưng mà cô có thể chắc chắn là kỹ thuật diễn của cô không có vấn đề gì chứ? Tôi sợ cô sẽ bị lộ đấy. " Tri Trùng cố ý chế nhạo một câu.

" Yên tâm đi, tôi sẽ luyện tập một chút, làm đơn giản thôi rồi đi. "

Cuối cùng Tri Trùng cũng đồng ý với ý tưởng của Chúc An Sinh. Lập tức Chúc An Sinh cảm thấy hưng phấn, cô nhanh chóng đứng dậy rửa mặt rồi trang điểm. Sau khi trang điểm xong, quả nhiên nhìn cô già hơn vài tuổi, nhưng cô cảm thấy thế này vẫn chưa đủ, chút nữa cô phải mua chút quần áo trông già dặn một chút nữa. Cứ thế trang điểm một lúc, cô nhìn qua thế nào cũng giống một người phụ nữ hay ở nhà lo liệu công việc bình thường.

Chuẩn bị xong xuôi, Chúc An Sinh liền đi tới cục cảnh sát một chuyến. Cô hỏi cảnh sát thường trực ở đó địa chỉ nhà Lucas. Ở trong thị trấn nhỏ như thế này, ít nhiều mọi người cũng sẽ biết mặt nhau, huống chi giờ Lucas cũng nổi tiếng trên mạng không thua kém ai. Có thể nói, ở thị trấn Tanto này chắc cũng chỉ có một vài người không biết tới Lucas Levitt mà thôi.

Hỏi xong địa chỉ nhà Lucas, Chúc An Sinh tiện thể hỏi một chút về tình huống nhà ở ở đó. Làm như vậy để tránh cho tới lúc đó cô làm gì sơ suất lại lộ tẩy mất.

Làm xong công việc, Chúc An Sinh xách theo một lần bánh quy đi tới nhà Lucas.

Theo như địa chỉ đã có, Chúc An Sinh gọi một chiếc xe taxi đi từ cục cảnh sát tới nhà Lucas. Nhưng ở ngay đầu đường Chúc An Sinh đã xuống xe, sau đó cô vừa đi vừa kiểm số nhà Lucas.

Nhà Lucas ở đường này đã gần như nằm bên ngoài thị trấn Tanto rồi. Hơn nữa cũng từ người cảnh sát kia Chúc An Sinh mới biết được, nhà ở ở đây vô cùng tiện nghi. Chúc An Sinh có thể cảm nhận được những căn nhà ở đây đem lại cảm giác hoàn toàn khác với nhà của Emma, nhà vô cùng đẹp đẽ. Cũng may, hôm nay Chúc An Sinh trang điểm nhẹ nhàng, thật ra cũng khá hợp với bối cảnh cư dân ở nơi đây.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng tìm được căn nhà mà người cảnh sát đó nói, tới lúc cô đứng trước căn nhà đó, cả người như ngây dại.

Chúc An Sinh bỗng nhiên nhớ tới hồ sơ ghi chép mà cô đã xem qua. Ở trong hồ sơ, căn cứ theo lời khai của Lucas được ghi chép lại, ngày mà Emma tử vong cậu ta đang ở nhà giúp trát sơn tường, điều này đúng là thật, cậu ta không ngụy tạo chứng cứ.

Nhưng mà giờ phút này, Chúc An Sinh thấy bên ngoài vách tường căn nhà này có một vùng lớn màu xanh, da đầu cô như tê dại đi.

Chúc An Sinh tiến tới gần hơn, cô phát hiện ra, màu xanh của bức tường không phải là tất cả, cách mặt đất khoảng 10 cm thì tường được sơn một màu khác, một màu đỏ giống như là máu vậy.

Chúc An Sinh cố nén không để thân thể mình run rẩy. Cô lấy di động từ trong túi ra, tay không nhẹn được mà hơi run run, cô đang sợ hãi sao? Hay là bởi vì khản trương? Chúc An Sinh cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Cô gọi điện thoại cho Tri Trùng một lần nữa. Ở viện nghiên cứu tại New York, Tri Trùng rất nhanh đã nhận điện thoại của cô, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng, anh liền nghe được thanh âm vội vàng của Chúc An Sinh ở đầu dây bên kia.

" Tri Trùng, tôi nghĩ là tôi biết màu đỏ và màu xanh trên sợi dây nhân tạo đó là gì rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hoảng Hốt

" Tri Trùng, tôi nghĩ tôi biết màu đỏ và màu lam trên sợi dây nhân tạo là cái gì rồi. " Trong giọng nói của Chúc An Sinh còn mang theo chút run rẩy vì kích động.

" Là sơn đúng không? " Tri Trùng lập tức nói ra đáp án mà cô đang nghĩ tới.

" Kết quả phân tích đã có rồi sao? " Chúc An Sinh tò mò, cô nhớ lần trước cô nói chuyện điện thoại với Tri Trùng đã nhắc tới chuyện này, anh đã hoàn thành xong phân tích ba sợi dây nhân tạo.

"Ừm, kết quả đã có rồi, cô đang ở nhà Lucas sao? Nếu tôi đoán không nhầm thì phần vách tường nhà Lucas xuất hiện màu đỏ và màu lam."

Chúc An Sinh cắn chặt răng, nghe tới đây cô đã hiểu rồi, hóa ra Tri Trùng đã sớm biết chuyện này.

"Anh sớm đã chú ý tới phần khâu cung của Lucas, đúng không?"

"Tôi phát hiện ra ba sợi dây nhân tạo kia rồi mới chú ý tới khâu cung của Lucas. Cậu ta nói rằng hôm đó cậu ta trát sơn ở phần vách tường, cho nên không đi gặp Emma Bert. Nhưng tôi lại phát hiện ra trên váy Emma có màu khác. Nếu như có thể chứng minh được màu trên mấy sợi dây là màu của sơn thì sẽ lật đổ được lời nói dối của Lucas. Hơn nữa giờ cũng chỉ có cái này là lời giải thích hợp lý, vậy nên tôi mới nhanh chóng về New York để phân tích."

"Nhưng anh nghĩ chỉ nhờ vào bằng phân tích mấy sợi dây nhân tạo này mà xin được lệnh điều tra sao? Nhờ đâu Emma bị đánh cổ này ở nơi khác thì sao? Bởi vì giờ chúng ta không có chứng cứ chỉ trực tiếp rằng nhà Lucas có loại thảm này."

Chúc An Sinh có hơi lo lắng, cô lo lắng rằng chứng cứ hiện tại không đủ để quan tòa ban lệnh điều tra xuống. Nếu như không có lệnh điều tra, thì bọn họ không thể nào khám xét nhà Lucas được.

"Cho nên bây giờ, một nửa hy vọng của chúng ta sẽ gửi gắm lên người người cô." Tri Trùng nói, có chút bất đắc dĩ, lệnh điều tra đúng là làm người khác đau đầu: "Tuy rằng chúng ta không thể trực tiếp lấy chứng cứ, nhưng nếu ở trong nhà Lucas cô thấy được loại thảm giống như thế này, cô có thể giống như Emma vậy, "vô ý" để mấy sợi đó bám vào quần áo cô. Như vậy là cô "ngoài ý muốn" lấy được chứng cứ rồi, còn không phạm quy tắc. Tới lúc đó tôi sẽ dùng máy quét điện tử để so sánh hai sợi với nhau. Nếu như so sánh khớp, chúng ta hoàn toàn có thể thuyết phục quan tòa lập án điều tra."

Chúc An Sinh gật gù đầu, đồng tình với cách làm của Tri Trùng. Nhưng mà đồng thời cô cũng không quên điểm kỳ lạ mà Tri Trùng mới nhắc tới, Chúc An Sinh nghe rõ, anh gửi gắm một nửa hy vọng vào người cô, vậy một nửa kia thì sao? Một nửa hy vọng kia là cái gì?

"Tôi hiểu rồi. Nhưng mà Tri Trùng, tôi chỉ là một nửa hy vọng, vậy nửa còn lại đâu? Thế là có ý gì?"

"Cô hẳn là vẫn nhớ đoạn video phỏng vấn Lucas. Tối hôm qua trong lúc đợi kết quả phân tích, tôi đã xem đi xem lại video đó rất nhiều lần, khi đó tôi phát hiện ra trên tay phải Lucas có một vết sẹo đã lành hẳn. Tôi lại tiếp tục mang hình ảnh đó đi phân tích, sau khi phân tích xong có thể kết luận vết thương của Lucas là vết thương hẹp dài. Cho nên tôi có một suy đoán."

Tay phải có một vết sẹo hẹp dài? Chúc An Sinh nhủ mảy suy nghĩ, rồi cô lại nhớ tới báo cáo khám nghiệm tử thi của Emma, phần đầu của Emma bị thương bởi hung khí có đầu tròn, không bén như búa.

Tri Trùng không biết, khi anh nói ra vết thương của Lucas trên tay phải, cô đã đoán ra được một phần rồi.

"An Sinh, lại nói tới báo cáo khám nghiệm tử thi của Emma Bert. Trong báo cáo khám nghiệm tử thi đã nhắc tới, phần đầu của Emma bị thương do vật không sắc bén gây ra. Chúng ta đều biết, vụ án của Emma là do tình cảm bộc phát của hung thủ ngay tại chỗ, hung thủ không thể chuẩn bị trước công cụ giết người. Mà căn cứ vào hoàn cảnh Emma tử vong, tôi suy đoán, rất có thể hung thủ lúc đó đã ném một cục đá lớn vào đầu Emma rồi tiến hành công kích. Cạnh của cục đá đó không may trượt vào tay hung thủ, rồi hấn lại đối phương thức giết người sang bóp cổ nạn nhân."

Suy đoán của Tri Trùng quả nhiên không khác suy nghĩ của Chúc An Sinh là mấy, cho nên ngữ khí cô có phần tiếc nuối: "Nếu như thế, có thể trên cơ thể nạn nhân sẽ lưu lại DNA của hung thủ, nhưng tiếc rằng sau trận mưa..."

"An Sinh, ý nghĩ của cô và tôi giống nhau. Vết máu của hung thủ trên cổ Emma có thể đã bị nước mưa rửa sạch rồi. Hoặc là, khi khám nghiệm tử thi, pháp y cho rằng vết thương từ trên đầu Emma chảy máu xuống, cho nên không để ý. Bởi vì ở hiện trường phát hiện mũ của kẻ lang thang, mà bây giờ, trừ cô và tôi ra thì mọi người đều cho rằng kẻ lang thang là hung thủ. Tình huống đại khái là như vậy, thế nên chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội bắt được hung thủ tốt nhất."

"Vậy hy vọng mà hiện tại anh nhắc tới là gì?"

"Cô nhớ kiểu tóc của Emma không? Còn nữa, cô suy nghĩ một chút xem, nếu tay hung thủ bị thương mà hấn muốn bóp cổ nạn nhân, hấn sẽ dùng cách gì?"

Chúc An Sinh nhớ lại hình ảnh của Emma. Cô ấy là một cô gái có mái tóc màu đỏ dài, mà lúc đó cô ấy bị hung thủ đập vào đầu một cái nên gục xuống đất. Rồi hung thủ dùng đôi tay của mình mà bóp cổ Emma, Chúc An Sinh giống như đang được chứng kiến tận mắt sự việc. Một dòng máu đỏ tươi từ tay hung thủ chảy ra, vết máu đó lưu lại trên cổ Emma, và một ít thì dính vào mái tóc xinh đẹp của cô ấy.

"Anh đang nói tới mái tóc của Emma?"

"Khi hạ táng Emma chắc chắn là bọn họ đã giúp cô ấy tắm rửa sạch sẽ hơn. Cho nên trên cổ Emma chỉ sợ là giờ đã không còn vết máu đó nữa rồi. Nhưng mà tóc không giống như vậy, máu của hung thủ dính lên tóc Emma, mà trong tình trạng như thế này, chắc chắn trên tóc Emma vẫn còn dính một chút. Cho nên nửa hy vọng còn lại của tôi là đi thỉnh cầu bố mẹ Emma, quật mộ lên, tiến hành khám nghiệm tử thi lần thứ hai cho Emma."

"Quật mộ?"

Nghe thấy hai từ này, Chúc An Sinh không nhịn được cảm thấy đau lòng. Cô vẫn còn nhớ rất rõ bộ dáng đau thương của mẹ Emma, nhưng sau hôm nay

có thể bọn họ sẽ phải chịu tổn thương thêm lần nữa, cô lo lắng rằng bố mẹ Emma sẽ không đồng ý với lời thỉnh cầu này.

"Tôi biết điều này rất tàn nhẫn. Cho nên là Chúc An Sinh, tôi hy vọng cô sẽ tìm được nguồn gốc của mấy sợi dây nhân tạo kia, tôi cần nó để khiến bố mẹ Emma tin rằng, hung thủ thật sự vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật."

Chúc An Sinh hiểu rõ ý của Trì Trường.

Cúp điện thoại, cô cảm thấy áp lực đè lên vai mình càng nặng hơn. Cô vẫn còn nhớ đôi mắt của Emma trong giấc mơ vẫn luôn nhắm nghiền, vì sao cô ấy không mở mắt ra? Chẳng lẽ là vì cô ấy có điều gì oan khuất sao?

Ổn định lại tâm tình một chút, Chúc An Sinh bày ra dáng vẻ thân thiết tươi cười. Nhìn qua cô thật giống như là một người mới tới chỉ muốn qua đây chào hỏi hàng xóm một chút.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc.

Chúc An Sinh gõ cửa hai lần, rất nhanh, có một người phụ nữ nhìn qua trông như mới hơn ba mươi tuổi ra mở cửa.

"Cô là ai?"

"Xin chào." Chúc An Sinh lộ ra nụ cười vui vẻ phóng khoáng: "Tôi là người ở hộ gia đình mới dọn tới góc đường đằng đó, về sau chúng ta là hàng xóm của nhau rồi, cho nên hôm nay tôi tới thăm nhà một chút."

Chúc An Sinh còn đưa ra một lần bánh quy mà cô chuẩn bị. Người phụ nữ đó sau khi nghe cô là hàng xóm mới, lập tức nở một nụ cười hiền lành. "Người ở căn nhà góc đường đó bán rồi sao?"

"Đúng vậy, chúng tôi cũng mới quyết định dọn tới đây ở."

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì trước đó cô đã chuẩn bị. Hiện giờ cô đã suy nghĩ xong xuôi những vấn đề sẽ nói chuyện cùng người này. Thật giả lẫn lộn khiến người phụ nữ này không nhìn ra được điểm sơ hở, và cũng rất nhanh nhận lấy đồ trong tay Chúc An Sinh.

"Cô có muốn vào bên trong ngồi một chút không?"

"Cảm ơn bà." Chúc An Sinh đang nói, nhưng thân thể không chờ nổi đã muốn nhắc chân theo người phụ nữ đó vào bên trong. Cô giống như vô tình mà buông một câu: "Nhà của bà trông rất đẹp, tôi thấy mấy căn nhà ở khu phố này đều trông có vẻ hơi cũ, chỉ có nhà bà là đẹp nhất. Mới sơn lại nhà sao?"

Bà rót cho Chúc An Sinh một cốc nước, nghe thấy cô nói như thế liền không giấu nổi vẻ tươi cười, trong nụ cười còn có một chút gì đó tự hào.

"Con trai của tôi cũng nói vậy đấy. Cho nên cách đây không lâu nó đã sơn lại nhà một chút, quả nhiên trông đẹp hơn nhiều."

"Con bà có thể làm được điều này sao, tôi còn tưởng bà mời công nhân giỏi về làm chứ. Có thể giới thiệu cho tôi một chút không?"

Chúc An Sinh vừa nịnh nọt, vừa quét mắt nhìn toàn bộ phòng. Nhưng mà dù cô có tìm như thế nào, cũng không tìm được đồ vật nào được làm từ sợi nhân tạo màu xanh biếc. Hơn nữa, Chúc An Sinh phát hiện, cách bài trí của căn nhà này có chút gì đó cổ xưa, nhưng thật ra những đồ điện trong căn nhà này là mới tinh, nhìn dáng vẻ có vẻ là đồ đắt tiền, Chúc An Sinh suy đoán, đồ này hẳn là mới được thêm vào.

Bà lấy nước xong liền đi từ trong phòng bếp ra. Thấy thế, Chúc An Sinh lập tức khôi phục lại trạng thái điềm tĩnh. Về mặt bà lúc này đều là sự tươi cười, đối với sự nịnh nọt của Chúc An Sinh, bà vô cùng hưởng thụ.

"Con trai tôi đúng là rất ưu tú. Tôi lúc trước khi còn rất trẻ đã sinh thằng bé ra, đáng tiếc bố của con tôi là một tên khốn, tôi cũng không thể cho nó một cuộc sống tốt đẹp được. Nhưng nó vẫn là một đứa bé ưu tú, lại còn là đội trưởng đội bóng bầu dục nữa chứ, hơn nữa gần đây có rất nhiều trường đại học mong rằng nó sẽ thi vào trường họ, để nó có thể gia nhập đội bóng bầu dục của trường."

Chúc An Sinh gật gù đầu. Cô nhớ trước kia Kiều Trì Na cũng nói qua, xem ra Lucas đúng là có tiềm năng trở thành một vận động viên môn bóng bầu dục.

"Đây là con trai bà sao? Sao tôi cảm thấy tôi đã nhìn thấy ảnh con trai bà trên mạng rồi nhỉ?"

Chúc An Sinh nói, tay cô chỉ về phía bức ảnh trên bàn trà. Đó là hình mà Lucas chụp chung với mẹ cậu ta. Chúc An Sinh nhìn ra được mẹ Lucas không lớn tuổi lắm, tính một chút thì có lẽ mẹ cậu ta sinh cậu ta ra trong lúc bà còn đang học trung học. Nhưng mà chuyện như thế này ở Mỹ không hiếm, là chuyện bình thường thôi.

Bà nghe thấy lời Chúc An Sinh nói, cả khuôn mặt đều tươi cười hơn hớn.

"Trên instagram, con trai còn có dấu tích chứng nhận người nổi tiếng đó, có rất nhiều fan luôn. Có lẽ là cô thấy nó ở trên đó rồi, hơn nữa tôi nói cho cô nghe nè, bởi vì hiện tại nó quá nổi tiếng nên rất nhiều nơi tới tìm nó để ký hợp đồng quảng cáo. Bây giờ rất tốt, tôi chẳng phải lo về học phí đại học cho nó, nó đi đóng quảng cáo nhận được rất nhiều tiền. Điều này không chỉ giúp thằng bé trang trải được học phí mà còn phụ giúp thêm được cả tiền tiêu trong gia đình."

Từng lời từng câu mà bà nói ra, Chúc An Sinh đều cảm nhận được, Chúc An Sinh cảm nhận được sự tự hào của bà về con trai mình. Vì đang chìm đắm trong sự tự hào, bà không phát hiện ra nụ cười của Chúc An Sinh có điểm lạnh lẽo.

"Đúng rồi, nhà vệ sinh nhà bà ở đâu vậy? "

Chúc An Sinh không muốn cùng bà nói chuyện linh tinh nữa, cô quyết định đi xem nhà vệ sinh của căn nhà này xem sao, xem trong đó liệu có đồ vật nào được làm bằng sợi nhân tạo màu xanh biếc không.

"Nhà vệ sinh nhà tôi ở trên tầng hai, cô lên tầng rồi đi thẳng là thấy. "

"Cảm ơn. "

Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc, cô không nghĩ tới mình lại có cơ hội đi kiểm tra dễ dàng như thế này. Cô bình tĩnh rời khỏi phòng khách, đi lên tầng hai.

Năm phút sau Chúc An Sinh thất vọng đi vào nhà vệ sinh, cô đóng cửa lại. Cô vừa rồi lên lút xem thử mấy căn phòng trên này, xem xem có phòng nào có đồ vật khả nghi không.

Chẳng lẽ cô với Tri Trùng đoán sai rồi sao? Hay là đồ kia đã sớm bị vứt đi?

Trên mặt Chúc An Sinh lộ ra vẻ buồn rầu. Cô cố ý ấn xả toilet một lần, rồi lại còn rửa cả tay, sau đó cô mới mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa ra, Chúc An Sinh lập tức phát hiện ở bên ngoài hành lang có một bóng người cao lớn. Chúc An Sinh nhìn kỹ mới đoán được đó là ai, còn ai ngoài Lucas Levitt nữa đâu.

Sao lại thế này? Không phải giờ này Lucas nên ở trường học sao? Sao đột nhiên cậu ta trở về nhà vậy?

Chúc An Sinh nhìn bóng dáng khỏe mạnh cường tráng của Lucas, bỗng nhiên cô có dự cảm không lành. Võ của cô đúng là rất xuất sắc, nhưng nếu đấu với một vận động viên bóng bầu dục thì cô không thể nắm chắc phần thắng được. Huống hồ, không gian ở hành lang quá hẹp.

Lucas Levitt nở nụ cười lạnh lùng, bóng của cậu ta trải dài trên hành lang. Cũng vì thế mà khuôn mặt điển trai của cậu ta trở nên vặn vẹo, đáng sợ.

"Nghe nói, cô là hàng xóm mới chuyển tới đây? "

Bỗng nhiên, Lucas mở miệng nói chuyện. Ban đầu, Chúc An Sinh chỉ định cười cho qua, nhưng Lucas lại nói câu này, cả người cô giống như là đang đóng băng vậy.

Bóng ma tử thần, dường như đã tóm được lấy cổ chân Chúc An Sinh. Từ thần chuẩn bị đem cô kéo xuống địa ngục rồi!

"Ha ha, sao lại kỳ lạ thế nhỉ? Tôi nhớ hôm qua tôi vừa thấy chú Mike dẫn người ta đi xem nhà mà. Cô dọn tới đây khi nào chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đứa Con Của Ác Ma

Edit: Cài Trắng

"Ha ha, đúng là kỳ lạ mà, rõ ràng ngày hôm qua tôi còn thấy chú Mike đưa khách đi xem căn nhà ở góc đường đằng kia, cô dọn tới đây khi nào chứ? "

Chúc An Sinh cảm giác như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy cổ họng cô, trong nháy mắt cô lại nhớ tới lần cô bị Mã Tân Văn kẻ dao vào cổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu tươi chảy xuống, nhìn sinh mệnh của mình ung dung ra đi một cách bất lực.

Hắn là bây giờ Chúc An Sinh rất sợ hãi nhỉ? Người ta đều nói, dạo một vòng quanh quỷ môn quan rồi trở lại, con người càng thêm quý trọng sinh mạng của mình. Nhưng mà điều kỳ lạ ở đây là, khi cô nhớ tới cảm giác chết chóc lần đó, ngược lại, tinh thần cô được trấn tĩnh hơn nhiều.

Giây tiếp theo, Chúc An Sinh quay mặt về phía Lucas, nở một nụ cười thật tươi.

"Phải đó, hai ngày trước tôi tới đây xem phòng, xong mới đêm hôm qua hạ quyết tâm chuyển tới đây sống. Ở chỗ này tôi không có bạn bè gì, mà tôi còn là một cô gái độc thân, chỉ muốn đi chào hỏi hàng xóm một chút thôi, hy vọng tới khi tôi chuyển tới ở đây hẳn, mọi người có thể giúp đỡ nhau một chút. "

Lucas Levitt nhìn chằm chằm vào Chúc An Sinh, trực giác hắn như muốn cảnh báo cho hắn biết rằng, hắn phải cẩn thận với Chúc An Sinh. Thế nên, hắn đối với hành động của cô rất nghi ngờ. Nhưng mà từ đầu tới cuối, biểu hiện của Chúc An Sinh quá bình tĩnh và tự nhiên.

Chúc An Sinh không biết được là sau về mặt lạnh nhạt của Lucas Levitt là ý nghĩ như thế nào, cô chỉ tùy ý lấy đi động ra nhìn thời gian một chút, rồi để lộ ra biểu tình xin lỗi.

" Thời gian cũng muộn rồi, tôi phải đi đây. À tôi quên không nói cho mẹ cậu biết, vậy nhờ cậu chuyển lời nhé, được quen biết bà Sarah đúng là rất vui. Hy vọng khi tôi chuyển nhà tới đây cậu có thể giúp đỡ tôi. "

" Tôi nhất định sẽ tới hỗ trợ. "

Lucas Levitt tuy rằng ngoài miệng nói tới lúc đó sẽ giúp đỡ, nhưng trên mặt hẳn một chút cũng không có vẻ tươi cười. Chúc An Sinh làm như cô không thấy vẻ mặt đó của hắn, cô bình tĩnh đi qua người Lucas, cô đi tới phòng khách chào tạm biệt mẹ Lucas, sau đó cô mới đi về phía cửa lớn.

Hành động của cô cứ như thế mà thất bại sao? Hơn nữa, Chúc An Sinh biết lời nói dối của cô chắc chắn không trụ được bao lâu. Chờ sau khi cô rời đi, Lucas chỉ cần dò hỏi đơn giản một chút là có thể biết được cô đang nói dối, tới lúc đó, chắc chắn Lucas Levitt càng thêm cảnh giác cô.

Nhưng dù vậy Chúc An Sinh cũng không quan tâm, cô đã xem qua nhà Lucas Levitt rồi, căn bản là không có đồ vật nào được làm bằng sợi nhân tạo màu xanh biếc cả, Chúc An Sinh không còn cách nào khác, cô đành rời khỏi nhà Lucas vậy.

Mở cửa nhà Lucas ra, trong nháy mắt khi cô chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, bỗng nhiên Chúc An Sinh thấy được cái gì đó. Cô đột nhiên nhớ ra, cô còn chưa kiểm tra qua những thứ bên cạnh nhà Lucas.

" Đứng rồi, bà có xe không? Tôi muốn đi xem phim điện ảnh, phim sắp chiếu rồi, giờ tôi sợ mình chạy tới đó sẽ không kịp mất. "

Lúc Chúc An Sinh chuẩn bị rời đi, bỗng cô quay lại nói với mẹ Lucas một câu. Mẹ Lucas cười cười hiểu ý, bà hướng người lên tầng gọi một tiếng, không lâu sau, Lucas đi xuống tầng.

" Lucas, con đưa hàng xóm mới của chúng ta đi một chút đi. Cô ấy muốn xem phim điện ảnh sắp chiếu. "

Lucas Levitt lạnh nhạt liếc nhìn Chúc An Sinh một cái, bỗng nhiên Chúc An Sinh có cảm giác hơi lạnh sống lưng. Cô thật vất vả mới thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm kia, nhưng lúc này đây, cô lại chủ động đẩy mình vào chỗ nguy hiểm một lần nữa.

" Vậy cảm ơn cậu. " Chúc An Sinh vẫn luôn duy trì nụ cười trên môi.

Lucas Levitt đi trước lấy chìa khóa xe, Chúc An Sinh đi theo sau, cô đợi Lucas đi lên xe trước mới đi tới bên ghế phụ lái ngồi.

Khi cô mở cửa xe ra, cô thấy được một màu xanh biếc đập vào mắt, chính trong thời khắc này, Chúc An Sinh nhìn thấy màu xanh biếc kia thật chói mắt, nó như lẫn cả màu máu tươi nữa.

Ngoài mặt, Chúc An Sinh vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, cô ngồi xuống ghế phụ lái. Nhưng trước khi cô chạm được vào ghế, cô như mộng tượng ra hình ảnh ngày hôm đó Emma Bert ngồi trên trước xe này, cô ấy đã ngồi trên xe ô tô đưa cô ấy tới chỗ chết.

Lên xe không được bao lâu, Chúc An Sinh liền cúi xuống vờ như đang chỉnh lại giày cao gót, cô len lén rút mấy sợi nhân tạo trên thảm xe ra. Cô im lặng không một tiếng động, nhanh chóng cho mấy sợi dây đó vào túi mình, làm xong chuyện này, cục đá đè nặng trong lòng cô cũng được buông xuống.

" Đây là chiếc xe cậu được tặng khi cậu đủ tuổi sao? "

Thu thập chứng cứ xong, Chúc An Sinh lại có suy nghĩ mới, cô muốn thu thập thêm nhiều tin tức hơn nữa.

" Đây là tôi tự mua. "

Lucas Levitt phối hợp trả lời câu hỏi của cô làm cô có chút kinh ngạc. Nhưng mà rất nhanh Chúc An Sinh đã suy nghĩ thấu đáo điều này. Hiện tại cho dù Lucas có là kẻ tình nghi của một vụ án giết người thì hắn vẫn là một học sinh cấp ba thôi, cái hắn muốn có thể là sự thừa nhận bản lĩnh của mình.

" Tự cậu mua sao? Lợi hại thật đấy, tôi nhớ hồi tôi mười tám tuổi mới được đi xe, trong nhà còn chỉ cho tôi một chiếc xe cũ. "

Chúc An Sinh cố ý nói theo hướng đề tài mà Lucas Levitt yêu thích. Cô cố ý nói dối hạ thấp chính mình, thổi phồng Lucas lên, nhằm để cho hắn cảm thấy thoải mái, để lộ ra càng nhiều tin tức.

Nhưng mà, Chúc An Sinh cũng không phủ nhận, quả thật, Lucas Levitt rất giỏi.

Ở Mỹ có xe ô tô đi là điều hết sức bình thường, nên Lucas có xe đi cô cũng không lấy gì làm lạ. Mà đây còn là xe do Lucas tự mình bỏ tiền ra mua, có lẽ giá khá rẻ nên đệm xe chất lượng hơi kém, dù vậy nó cũng là mấy nghìn đô la Mỹ đấy. Mà học sinh trung học như Lucas, có mấy ai có sẵn mấy nghìn đô la Mỹ để vùng tiền mua ô tô đâu.

Xem ra số fan trên tài khoản instagram của hắn đã đem cho hắn không ít của cải.

Chúc An Sinh cuối cùng cũng đưa ra được kết luận. Mà Lucas ngồi trên ghế lái không biết, hắn chỉ nói một câu thôi mà vô tình đưa cho Chúc An Sinh một lượng lớn tin tức.

"Mấy ngày nữa cậu có một trận đấu bóng bầu dục đúng không, tôi xem trên TV đã thấy buổi phỏng vấn đó. "

"Ừm, còn hai ngày nữa thôi. "

"Nhưng mà, tôi thấy cậu chơi bóng bầu dục tốt như vậy, có khi mai sau lại là một vận động viên nổi tiếng đấy. Đến lúc đó thì tôi được làm hàng xóm với người nổi tiếng rồi. " Chúc An Sinh giả vờ trêu chọc một câu.

"Có lẽ là vậy, hai ngày nữa sẽ có người từ đại học Alabama tới tìm tôi. Bọn họ hy vọng tôi sẽ nhập học tại đại học Alabama, có thể tôi sẽ tới đó học. "

"Là vậy sao! "

Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc, đây là cảm nhận từ tận đáy lòng cô. Khi cô còn học đại học có quen một người bạn là fan của đội bóng bầu dục bên Mỹ, nghe nhiều rồi mưa dầm thấm lâu, đội bóng bầu dục của Mỹ cô cũng biết một vài người.

Nước Mỹ là nơi rất nổi tiếng về thi đấu, các hạng mục thi đấu trong NCAA, đơn giản mà nói thi ở Mỹ là cuộc thi cho các đội bóng ở các trường đại học thi đấu với nhau. Mà thi đấu NCAA tuy rằng không bằng các giải thưởng lớn khác nhưng cũng khá ảnh hưởng tới vấn đề thể dục thể thao ở đây.

*NCAA: National Collegiate Athletic Association

Đội bóng ở trường Alabama là một đội bóng siêu mạnh trong các giải đấu, hơn nữa, càng quan trọng hơn chính là, những lần thi đấu này là để những nhà đào tạo chuyên nghiệp tìm được nhân tài trong đây.

Bởi vậy, khi Chúc An Sinh biết người bên đại học Alabama chủ động liên lạc với Lucas Levitt, cô thấy kinh ngạc. Có thể được một đội bóng siêu mạnh trong các trận đấu ở NCAA coi trọng, thì Lucas Levitt cũng có khả năng trở thành người nổi tiếng như lời nói đùa ban nãy của cô chứ. Tiến vào đội bóng chuyên nghiệp, cuối cùng trở thành một vận động viên nổi tiếng ở đất Mỹ.

Là một người có tiền đồ mở rộng vô hạn như thế này, vì sao hấn lại ra tay giết chết bạn gái mình chứ?

Lúc trước Chúc An Sinh luôn bận rộn thu thập chứng cứ, giờ cô mới có thời gian mà tự hỏi vấn đề này. Sự nghi ngờ Lucas của cô và Trì Trì là do hành động nói dối của cậu ta, rồi thêm cả chứng cứ mới được tìm thấy, cho nên cô và Trì Trì có thể chưa nghĩ tới điều quan trọng nhất, đó là động cơ.

Động cơ giết người của Lucas Levitt là gì? Hấn trời sinh có một gương mặt đẹp trai, cùng với tài năng chơi bóng bầu dục trời ban, hấn còn có tương lai tiền đồ vô hạn, hấn vì sao phải giết Emma Bert chứ?

Chẳng lẽ là vì Emma Bert thay lòng đổi dạ? Lucas Levitt phát hiện ra Emma Bert thay lòng đổi dạ, cho nên trong lúc tức giận đã giết chết Emma Bert?

Nghĩ một lúc bỗng cô lại nhớ tới thiếu niên đẹp như bước ra từ thần thoại Hy Lạp, Damian. Chúc An Sinh nghĩ, chắc cũng chỉ có khả năng này thôi, cho nên cuối cùng cô bảo Lucas Levitt đưa cô tới rạp chiếu phim đối diện tiệm cà phê mà Damian làm.

Sau khi chào tạm biệt Lucas, Chúc An Sinh làm bộ như mình đi vào rạp chiếu phim. Cô đứng ở một góc quan sát cho tới khi Lucas rời đi, cô đi ra khỏi rạp chiếu phim lần nữa, đi thẳng tới tiệm cà phê ở đối diện.

Lúc này, Chúc An Sinh còn chưa đi tới tiệm cà phê thì Damian ở bên trong đã thấy cô. Và đương nhiên, Chúc An Sinh cũng thấy Damian, khi đó Damian đang bưng hai cốc cà phê ra cho khách.

Vừa thấy Chúc An Sinh, Damian không nghĩ ngợi gì nữa mà buông luôn hai cốc cà phê xuống, hấn chuẩn bị chạy trốn một lần nữa. Nhưng mà, làm gì có chuyện Chúc An Sinh để hấn chạy thoát một lần nữa? Huống hồ lúc này cô cũng không bị quây bán cản trở, thế nên, trong khoảng khắc Damian chuẩn bị chui vào quầy bán thì cô đã tóm được hấn.

Tay Damian bị Chúc An Sinh bắt được, cô còn dùng sức bẻ tay hấn về phía sau, khóa tay Damian ở phía sau lưng. Động tác bẻ tay này của cô đã làm hấn đau tới kêu thành tiếng luôn rồi.

"Cô buông tay ra! " Damian quay đầu lại hét lên đầy tức giận với Chúc An Sinh.

"Vậy cậu còn muốn chạy nữa không? " Chúc An Sinh nói, cô còn cố ý tăng thêm lực, khuôn mặt Damian hơi đỏ lên, hấn từ bỏ không chống cự nữa.

Chúc An Sinh nhìn khuôn mặt đang hơi đỏ lên của Damian, đây đúng là một tên yêu nghiệt mà.

Ba phút sau, Chúc An Sinh và Damian ngồi đối diện nhau ở một bàn trong tiệm cà phê.

"Nói đi, cô muốn làm gì? "

Chúc An Sinh còn đang suy nghĩ xem làm cách nào để Damian mở miệng, thì Damian lại mở lời nói chuyện trước, hơn nữa, câu đầu tiên của hấn làm cho cô nhất thời không nghĩ ra gì được.

"Cái gì mà nói tôi muốn làm gì? Không phải chính cậu đã tìm tới chúng tôi sao? Lá thư, rồi cả cái ô màu vàng, còn thêm bức tranh đó nữa? "

" Thế thì sao chứ? Đồ tôi đã đem đủ cho mấy người rồi, nhưng giờ mấy người vẫn chưa phá được án, không phải sao? "

Damian bắt đầu để lộ ra sự nóng tính, Chúc An Sinh bị hấn chọc giận. Nhưng cô không muốn để hấn kháng cự mình lần nữa, cục tức này cô chỉ có thể nhìn xuống.

" Nếu phá án đơn giản như vậy thì trên thế giới này làm gì có án treo, cậu cũng sẽ không cần tìm tới chúng tôi. "

Damian bị câu nói này của Chúc An Sinh chặn họng, nhất thời hấn không nói được gì.

" Cô tới tìm tôi, rốt cuộc là cô muốn cái gì? "

" Tôi muốn hỏi một chút, cậu có quan hệ gì với Emma Bert? "

" Cái này thì liên quan gì tới vụ án? "

" Đương nhiên là có rồi, biết đâu cậu cũng là kẻ tình nghi thì sao? " Chúc An Sinh cố ý nói khích.

" Cô là đang đùa giỡn tôi sao? "

" Ở trong tù để đồ của Emma chúng tôi tìm được một bức tranh vẽ chân dung cô ấy, là cậu vẽ đúng không? Hơn nữa, chúng tôi điều tra được hôm cô ấy bị sát hại cô ấy có vẻ là muốn đi gặp một người, người đó chẳng lẽ không phải cậu sao? "

" Cô với tôi ngồi đây nói chuyện này thì có ích gì? Hung thủ thực sự giết chết Emma còn đang ở trong trường học đấy, hấn còn đang rất tự do. "

" Hấn? Cậu biết hấn là ai sao? " Chúc An Sinh nhảy bén bắt được lỗ hổng trong lời nói của Chúc An Sinh, cô có thể chắc chắn rằng, Damian đã biết chuyện gì đó.

Bỗng nhiên Damian không nói gì nữa, Chúc An Sinh im lặng nhìn hấn cúi đầu, con ngươi trong mắt hấn không ngừng chuyển động, không biết hấn đang suy nghĩ cái gì.

Đúng là một đứa trẻ kỳ lạ, Chúc An Sinh yên lặng lăm lăm trong lòng một câu.

" Vậy nói tới bức tranh cậu đã gửi cho chúng tôi đi, cậu có biết giá trị của nó không? "

Chúc An Sinh bỗng dung thay đổi câu chuyện. Damian nghe cô nói tới vấn đề này thì giống như là đang chịu kích thích vậy, hấn quay người đi về quầy. Chúc An Sinh đang định đuổi theo, thì Trì Trường gọi điện thoại tới.

" Thế nào, thu thập xong manh mối chưa? "

" Ừm, tôi phát hiện ra trên xe ô tô của Lucas có một vật khá phù hợp với phỏng đoán của chúng ta. Tôi đã cầm được một ít thứ đó rồi. "

" Thế thì tốt quá, tôi đang trên đường tới thị trấn Tanto, cô đang ở đâu? "

" Tiệm cà phê của Damian. "

" Cô còn gặp được cả Damian sao? "

Ở đầu dây bên kia, thanh âm Trì Trường có chút hưng phấn.

" Tôi muốn hỏi thăm cậu ấy một số vấn đề, nhưng cậu ấy lại không chịu trả lời. Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng cậu ấy biết cái gì đó. " Chúc An Sinh nhìn thoáng qua Damian đang đứng ở trong quầy lau ly.

" Ha ha ha, cô cũng đừng trách cậu ấy. "

Bỗng nhiên, Trì Trường cười, Chúc An Sinh lại càng thêm khó hiểu.

" Anh cười cái gì? Chẳng lẽ anh biết được nguyên nhân vì sao mà cậu ấy không nói sao? "

" Tôi đêm qua trở về New York không chỉ để phân tích ba sợi nhân tạo kia, tôi còn điều tra được một số việc. Chúc An Sinh, cô có biết tên "Damian" này nghĩa là gì không? "

Nghe vậy, Chúc An Sinh lần nữa nhìn thoáng qua thiếu niên có khuôn mặt như thiên sứ kia, cô bắt đầu vận dụng hết vốn tiếng Anh của mình để hiểu. Một lát sau, Chúc An Sinh chỉ lăm lăm ra được mấy chữ:

" Đứa con của ác ma. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chân Tướng (1) Bí Mật Của Damian, Kỵ Sĩ Ánh Trắng

"Đưa con của ác ma. " Nói xong mấy chữ này, sự khó hiểu trong lòng Chúc An Sinh càng tăng thêm: " Thế là có ý gì? "

" Đây chính là nguyên nhân mà Damian không mở miệng ra nói cho cô biết. "

Trì Trùng tiếp tục đưa người khác vào nút thắt câu chuyện, anh rất thích cái cảm giác treo miếng thịt ngon trước miệng người khác. Nhưng mà anh không biết, ở đầu dây bên kia, Chúc An Sinh hận không thể chui đầu qua điện thoại, đánh cho anh một trận tơi bời.

" Trì Trùng, anh có tin là tôi ném luôn cái túi này vào thùng rác không? "

" Đừng, đừng làm như thế. Giờ tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng mà cô phải đồng ý với tôi, chuyện này không được để liên lụy tới tính mạng của người khác. "

" Anh cảm thấy tôi là người không giữ được bí mật sao? " Chúc An Sinh nghe vậy thì càng giận hơn, cô cảm thấy Trì Trùng đang nghi ngờ nguyên tắc làm người của cô.

" Không phải là tôi sợ cô không giữ được bí mật, mà tôi sợ là làm hại tới tính mạng người vô tội. "

" Vậy là có ý gì? "

Chúc An Sinh một lần nữa rơi vào trong sương mù, chân tướng mà Trì Trùng muốn nói rốt cuộc là cái gì? Damian có bí mật gì mà nguy hiểm tới tính mạng con người?

" Cô có biết, thần trộm được mệnh danh là "kỵ sĩ ánh trắng" không? "

" Kỵ sĩ ánh trắng? " Chúc An Sinh kinh ngạc lặp lại một lần nữa, cô không biết tại sao Trì Trùng lại nhắc tới một nhân vật nổi tiếng như kỵ sĩ ánh trắng.

Kỵ sĩ ánh trắng và Damian có quan hệ gì? Bởi vì liên quan tới bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu đó sao?

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút. Kẻ được mệnh danh là kỵ sĩ ánh trắng là một tên thần trộm kỳ lạ xuất hiện vào giai đoạn năm 91 ở thế kỷ trước, không ai biết được diện mạo của hắn, cũng không ai biết được thân phận thực sự của hắn. Mọi người chỉ biết rằng hắn rất thích những bức tranh nổi tiếng, những bức tranh bị hắn trộm hoàn toàn không thể thống kê hết, nhưng tính ra thì tổng thiệt hại ước chừng lên tới sáu trăm triệu đô la Mỹ.

Trong đó, Chúc An Sinh cũng biết khi còn sống kỵ sĩ ánh trắng đã từng trộm một bức tranh có giá trị rất cao, nhờ vụ án đó mà kỵ sĩ ánh trắng trở nên nổi tiếng. Đó là một bức tranh nổi tiếng thế giới với trị giá một trăm hai mươi triệu đô la Mỹ, sau khi bức tranh này được đấu giá, người mua đã cắt bức tranh sơn dầu này ở một ngân hàng nổi tiếng là an toàn nhất thế giới. Nhưng dù vậy, kỵ sĩ ánh trắng vẫn trộm được bức tranh sơn dầu đi một cách bình thường, nhờ vụ án này mà danh tiếng của kỵ sĩ ánh trắng lan rộng ra khắp thế giới.

Từ đó về sau, rất nhiều người trên thế giới đã biết tới danh tiếng của tên thần trộm đó. Hơn nữa, mỗi lần hắn hành động thành công đều để lại ở hiện trường một vật vô cùng quý giá, đó coi như là một dấu hiệu của hắn. Cũng chính vì thế, mà dần dần truyền miệng qua từng người, hắn đã có cái danh là "kỵ sĩ ánh trắng "

Nhưng một nhân vật như thế, thì liên quan gì tới Damian chứ? Chẳng lẽ tranh sơn dầu của Edmund Owen là do hắn trộm? Chắc Damian không có khả năng chính là kỵ sĩ ánh trắng đâu, nếu như là kỵ sĩ ánh trắng thì giờ hắn phải khoảng năm mươi tuổi rồi mới đúng.

Khi cô đang muốn mở miệng hỏi Trì Trùng thì cô đột nhiên nhớ tới câu hỏi vừa rồi của anh. Chúc An Sinh đành nuốt câu nói của mình trở lại trong bụng.

Cái tên Damian này, trong tiếng Anh có nghĩa là gì chứ?

Chúc An Sinh ngẩng đầu lên nhìn về phía Damian. Trong nháy mắt, cô cảm tưởng như mình thấy hình bóng một người khác trên người Damian.

" Damian là con của kỵ sĩ ánh trắng? "

Đột nhiên Chúc An Sinh mở miệng nói, đầu dây bên kia điện thoại, Trì Trùng im lặng vài giây sau đó phá lên cười.

" Cho nên tôi mới bảo cô không được tiết lộ thân phận đâu, cô có biết kỵ sĩ ánh trắng có bao nhiêu kẻ thù không? Nếu như để bọn họ biết được thân phận của Damian, tôi thấy không tới hai ngày nữa là cô thấy xác cậu ấy ngoài đường rồi. "

Sau khi đoán được thân phận của Damian, cô mới biết tại sao Tri Trùng muốn cô giữ bí mật này. Cho nên mấy câu sau của Tri Trùng cô nghe không vào, cô vẫn còn đang chìm đắm trong nỗi khiếp sợ khi biết được thân phận của Damian.

" Damian thật sự là con của kỵ sĩ ánh trắng sao? "

" Chắc là không sai đâu. Nhưng mà tài liệu tôi mới tra hôm qua có nhắc tới việc bố Damian đã qua đời từ nhiều năm trước rồi. "

" Kỵ sĩ ánh trắng chết rồi? "

Chúc An Sinh lại bị khiếp sợ lần nữa, cô không cách nào hình dung được cảm xúc của mình lúc này. Trên thế giới này biết bao nhiêu người mong muốn bắt được kỵ sĩ ánh trắng, hôm nay cô lại biết được thân phận thật của người đó, hơn nữa còn biết thêm tin là người đó đã chết.

Đây có phải là thật không? Là thật hay là do cô đang nằm mơ?

Chúc An Sinh tàn nhẫn bấu vào đùi mình một cái, tới khi cảm giác đau truyền tới thì cô mới biết đây là sự thật.

Damian là con của kỵ sĩ ánh trắng. Kỵ sĩ ánh trắng thật sự đã chết.

" Tri Trùng, rốt cuộc anh đã tra được những gì? Sao anh lại biết được những việc này? "

" Thật ra khi nhận được bức tranh sơn dầu kia, tôi đã nhờ một người bạn xem hộ bức tranh này. Một bức tranh sơn dầu có trị giá cao như vậy, chắc chắn có không ít tin đồn vây quanh nó, cuối cùng, tới đêm qua tôi cũng biết được một số tin tức. "

" Nghe nói bức tranh sơn dầu này từng xuất hiện một lần vào khoảng hai mươi năm trước, nó xuất hiện trong bữa tiệc của Dennis Granger. Mà lý do Dennis Granger tổ chức bữa tiệc đó là muốn khoe ánh mắt của mình tốt. Lúc trước, có người cầm ba bức tranh sơn dầu giống nhau y như đúc đem ra bán cho ông ta, nhưng trong đó chỉ có một bức tranh sơn dầu là thật. Người bán tranh đó khinh thường con mắt thẩm mỹ của Dennis Granger nên chủ quan, cuối cùng Dennis Granger lại đoán trúng bức tranh thật, ông ta mua được bức tranh sơn dầu trị giá trăm triệu này với giá cực rẻ. "

" Sau đó trong bữa tiệc khoe khoang đó, Dennis Granger cũng lôi ba bức tranh ra để cho mọi người đoán. Hóa ra là sau khi mua được bức tranh thật, ông ta đã mua luôn cả hai bức tranh còn lại. Ông ta ở trong bữa tiệc đã hứa trước mặt mọi người là, chỉ cần ai đoán ra được bức tranh nào là thật, thì người đó có thể có miễn phí bức tranh trị giá trăm triệu này. Nhưng khi chỉ ra cũng phải nói ra lý do chính xác, không được nói linh tinh. "

" Dennis Granger lúc đó căn bản là vô cùng tự tin, ông ta tin rằng không có người bạn nào của ông ta có con mắt nghệ thuật vượt mình cả. Nhưng ông ta lại không biết, ngày hôm đó kỵ sĩ ánh trắng cũng trà trộn vào trong bữa tiệc đó, mục đích của hắn chính là bức tranh sơn dầu của Edmund Owen. Không ngờ, hắn ngoài ý muốn lại lấy được bức tranh đó. "

" Cuối cùng, kỵ sĩ ánh trắng nhờ vào con mắt nghệ thuật của mình mà lấy được bức tranh sơn dầu của Edmund Owen, hắn còn lấu cá để lại lời giải thích trên một lá bài Tarot. Mà đáng tiếc, lá bài đó phải tới năm ngày sau Dennis Granger mới phát hiện ra. "

" Đây là tin đồn khá thú vị về bức tranh đó được lưu truyền trong giới. Cuối cùng thì người tham gia bữa tiệc đó đều là bạn bè của Dennis Granger, cũng không ai mất trí mà kể chuyện này ra để khiến ông ta mất hết mặt mũi. Nhưng mà người bạn kia của tôi có quan hệ khá rộng trong giới hội họa, nên mới nghe ngóng được chút, ít người biết được câu chuyện xưa này lắm. "

Nghe Tri Trùng kể lại xong, Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi. Kỵ sĩ ánh trắng không hổ danh là một thần trộm, riêng chuyện xưa về hắn thôi cũng đủ ly kỳ rồi, chỉ tiếc là một nhân vật nổi tiếng như thế đã đi rồi.

" Cho nên anh mới đoán Damian chính là con trai của kỵ sĩ ánh trắng? "

" Đúng vậy, bởi vì sau khi trộm được bức tranh sơn dầu, không lâu sau đó hắn đã mai danh ẩn tích. Lúc trước, không ai biết tại sao hắn đột nhiên biến mất, nhưng bây giờ tôi nghĩ chúng ta đã biết được lý do tại sao rồi. "

" Bởi vì hắn được làm bố rồi. " Chúc An Sinh nói ra ý nghĩ của Tri Trùng, đồng thời cô phát hiện ra ánh mắt Damian đang nhìn về phía này. Cô không né tránh ánh mắt của hắn, ngược lại còn đón nhận nó, Damian như là chột dạ mà cúi mặt xuống.

" Chắc là như vậy rồi. Nhưng mà tôi còn một vấn đề nữa, cô có thể giúp tôi hỏi Damian không? Chờ tôi tới thị trấn Tanto rồi thì nói lại cho tôi biết. "

" Vấn đề gì thế? "

" Cô giúp tôi hỏi xem, cậu ta có biết được thân phận của bố mình không? Còn nữa, vì sao cậu ta muốn đem trả những bức tranh sơn dầu đó về. "

" Anh nói cái gì? Đem trả lại? Damian đem những tranh kỵ sĩ ánh trắng trộm trả lại? "

" Đúng vậy, nếu không phải đi điều tra, thì tôi không biết được chuyện này đâu. Chuyện này cũng bắt đầu từ nhiều năm trước rồi, những bức tranh bị kỵ sĩ ánh trắng trộm đi đều được trả lại cho chủ cũ. Chẳng qua chủ sở hữu của những bức tranh đó hầu như đều thần hồn nát thần tính cả rồi, bảo bối của bọn họ bị trộm một lần, lúc này thì là ai cũng sẽ ăn ý che giấu chuyện này với bên ngoài. Nhưng mà trên thế giới này làm gì có bức tường nào mà không lọt gió. "

" Nhưng mà anh hỏi cái này để làm gì? "

" Bởi vì tôi tin rằng, khi đó cậu ta sẽ nói cho cô biết chân tướng. "

Chúc An Sinh giờ mới hiểu rõ, hóa ra ý Trì Trường là " túy ông say không phải ở rượu "

* " T túy ông say không phải ở rượu ": nghĩa là có dụng ý khác.

Damian không chịu nói rõ ra cho bọn họ, có thể là hấn sợ thân phận mình bị bại lộ, nhưng bây giờ Damian có thể buông xuống lớp phòng bị này rồi.

" Được, tôi hiểu rồi. "

Ngắt điện thoại xong, Chúc An Sinh lại tiến về phía quầy bar, nên mà Damian đang đứng lau ly.

" Nếu cậu tiếp tục lau, cái ly này sẽ bị cậu lau tới nứt luôn đấy. Tôi có một số chuyện muốn hỏi cậu đây. "

Damian đặt cái ly xuống, trong ánh mắt vẫn có sự quật cường như trước.

" Cô cắt đứt hy vọng đấy đi, tôi sẽ không nói gì hết. "

" Cậu biết được tôi sẽ hỏi cái gì sao? Chúng ta có nên trò chuyện một chút về kỹ sĩ ánh trăng không? "

Chúc An Sinh vừa nói xong thì mắt Damian trừng lớn, hấn kinh ngạc nhìn về phía Chúc An Sinh, nét mặt tràn đầy sự cảnh giác.

" Sao cô lại biết được? "

" Bây giờ chúng ta nói chuyện một chút đi. "

Chúc An Sinh mỉm cười, Damian cảm giác như mình biến thành một con mèo nhỏ, và hấn đang bị xách lên, không cách nào nhúc nhích được.

Sau khi nhờ nhân viên khác trực quầy hộ, Damian đi theo Chúc An Sinh ngồi xuống cái bàn vừa rồi.

" Nói đi, cuối cùng cô muốn cái gì? " Vừa ngồi xuống, Damian đã tức giận buông một câu.

" Cậu biết được thân phận thật của bố cậu vào lúc nào? "

" Tôi nhất thiết phải trả lời câu hỏi này sao? "

Chúc An Sinh nghe thấy giọng nói không chút kiên nhẫn của Damian thì phì cười. Cô cảm thấy Damian đúng là một đứa trẻ cố chấp, rõ ràng hấn luôn dụng gai nhọn lên để đối chọi với người khác. Nhưng cô có thể hiểu được, đây là cách hấn tự bảo vệ mình, nếu gai nhọn mà rơi xuống, thì người khác có thể chạm tới nơi mềm mại nhất trong lòng hấn.

" Nếu cậu không muốn trả lời, thì không cần trả lời. " Chúc An Sinh chân thành nói một câu.

" Thật sao? " Damian bị sự chân thành của Chúc An Sinh làm lung lay, hấn còn hỏi thêm một câu: " Cô sẽ không đi tố cáo tôi chứ? "

" Tôi tố cáo cậu làm gì? Cho dù là phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, thì đó cũng là bố cậu, liên quan gì tới cậu chứ? "

" Nhưng mà muốn trừng phạt bố tôi chắc cũng không cần tới pháp luật. Ông ấy còn trộm được một bức tranh buôn lậu trong tay trùm mafia ở Italy, còn rất nhiều người khác nữa. Bọn họ muốn trả thù bố tôi, thậm chí là cả tôi nữa. "

" Nếu để lộ thân phận của cậu thì có lợi gì với tôi chứ? Hơn nữa tôi còn biết cậu đem toàn bộ số tranh bố cậu trộm trả về cho chủ cũ của nó, mà tôi có thể nói cho cậu biết một tin. Sở dĩ cậu không tìm được chủ nhân cũ của bức tranh sơn dầu kia là vì đó là bức tranh bố cậu quang minh chính đại mang nó về. "

Chúc An Sinh khi này nghe Trì Trường nói chuyện này chỉ có số ít người biết, không lọt ra bên ngoài nên cô đoán là Damian cũng không biết chuyện này. Quả nhiên, sau khi nghe cô nói vậy, khuôn mặt Damian hiện lên vẻ vui sướng.

" Cô chắc chắn chứ? "

" Tôi lừa cậu thì có gì tốt sao? "

Damian lúc này mới nở nụ cười, một nụ cười từ tận sâu trong lòng hấn. Tuy bố hấn là một đạo tặc, nhưng hấn cũng không vì điều đó mà xấu hổ. Nhưng mà, hấn cũng biết hành vi này của bố hấn là không đúng, cho nên sau khi bố hấn mất hấn đã gửi trả lại những bức tranh này. Damian biết chẳng qua là bố cậu chỉ yêu hội họa thôi, không làm ra chuyện gì quá đáng cả.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng tìm được trên gương mặt Damian một nụ cười đáng lẽ nên thuộc về độ tuổi này của hấn. Cô bỗng cảm thấy giữa vụ án giết người lạnh lùng này có một chút gì đó ấm áp.

"Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết tình hình thực tế của vụ án giết hại Emma Bert không?"

Nói ra câu này, bỗng Chúc An Sinh rung mình một cái. Cô có cảm giác, chỉ cần sau khi biết đáp án thôi, chân tướng sẽ lộ rõ

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chân Tướng (2) Damian Thẳng Thắn

Edit: Cài Trắng

"Cô có thể bắt được hấn không?"

Trước khi nói ra chân tướng, Damian chần chừ hỏi Chúc An Sinh một câu. Chúc An Sinh thấy trong đôi mắt hổ phách màu xanh biếc đó có một tia sáng lóe lên.

"Vậy phải xem cậu nói những gì cho tôi đã. Để xem chúng có thể giúp chúng tôi tìm ra được hung thủ thật sự không." Chúc An Sinh đắn đo, cô không cho Damian một đáp án chắc chắn được, thế nên cô phải khéo léo trả lời một chút.

"Cô muốn biết những gì?" Ngờ khi Damian rút cuộc cũng dịu xuống, sự kháng cự trên người hấn cũng dần biến mất.

"Cậu và Emma Bert có quan hệ như thế nào?"

Chúc An Sinh hỏi ra vấn đề đầu tiên.

"Không có quan hệ gì. Thường sau khi cô ấy xem xong một bộ phim thì sẽ tới quán cà phê của chúng tôi để uống cà phê, rồi đọc sách. Đúng là tôi rất thích cô ấy, nhưng chưa từng ngỏ lời với cô ấy, mãi cho tới khi cô ấy bị kẻ lang thang kia quấy rối."

"Cậu đang nói tới đoạn video được lan truyền trên mạng sao?"

Không biết Chúc An Sinh đã lấy sổ ghi chép ra từ lúc nào, Damian nói, còn cô thì cố gắng ghi lại một số điểm quan trọng. Thật ra cô còn bật chế độ ghi âm trong điện thoại nữa, nhưng cô lo nhờ đâu Damian lại nói hớ ra, liên quan tới cả việc bỏ cậu, thôi thì ghi lại có vẻ chắc chắn hơn.

"Không phải lần đó."

Đột nhiên, Damian nói làm cho Chúc An Sinh đang cúi đầu ghi chép cũng hoảng hốt ngẩng đầu lên. Chúc An Sinh khó hiểu nhìn hấn: "Cậu nói vậy là có ý gì? Không phải lần đó? Chẳng lẽ kẻ lang thang đó không chỉ quấy rối Emma Bert một lần sao?"

"Đúng vậy, đoạn video kia lan truyền trên mạng được vài ngày rồi. Khi đó tôi vào rừng cây vẽ tranh, vẽ xong lúc đi về, tôi lại gặp kẻ lang thang đó quấy rối Emma trên một con đường nhỏ ít người qua lại."

"Sau đó thì sao?" Chúc An Sinh vội vàng hỏi.

"Sau đó tôi chạy tới, đánh cho kẻ lang thang kia bỏ chạy."

Chúc An Sinh kinh ngạc, cô không ngờ một người con trai trông vẻ ngoài có vẻ gầy gò này lại có dũng khí như vậy. Damian không phải là người có thân thể cường tráng, người khác nhìn vào đã sợ hãi như Lucas Levitt.

"Đúng rồi, ngày hôm qua đồng nghiệp của cậu có kể với tôi chuyện này. Khoảng mấy ngày trước, trước khi Emma Bert xảy ra chuyện, cô ấy có mang một lần bánh cookie tới quán cà phê, thật ra cái đó để cảm ơn cậu đã cứu cô ấy, đúng không?"

Chúc An Sinh bỗng dung nhớ tới chuyện hôm qua Damian chạy trốn. Cô lúc đó đã dò hỏi đồng nghiệp của Damian một số tin tức, cô biết được khoảng mấy ngày trước, trước khi Emma xảy ra chuyện, cô ấy có mang bánh cookie tới quán cà phê. Lý do lúc đó Emma đưa ra là nhà cô ấy làm nhiều bánh cookie quá, nên cô ấy mang bánh tới cho mọi người. Giờ nghĩ lại, cái lần bánh đó thực ra là cảm ơn ân cứu mạng mới đúng.

Damian nghe Chúc An Sinh nói vậy cũng không lên tiếng phản bác, chỉ yên lặng gật đầu. Sau đó, Chúc An Sinh thấy trong mắt hấn ánh lên một tia bi thương.

"Vậy sao hai người không báo cảnh sát? Hai lần liên tiếp quấy rối, vì sao Emma và cậu lại không báo cảnh sát?" Chúc An Sinh hoang mang nhất chính là điểm này.

"Bởi vì Emma ngăn tôi lại."

Câu trả lời của Damian một lần nữa khiến Chúc An Sinh khiếp sợ. Thậm chí, cô còn tưởng là mình nghe nhầm, rồi cô bỗng nhớ ra, chân tướng sau cái chết của Emma, có lẽ còn xa hơn những gì cô nghĩ tới.

"Emma cản cậu lại? Vì sao?"

"Cô ấy không nói cho tôi biết. Nhưng trực giác tôi mách bảo, chuyện này chắc chắn liên quan tới Lucas Levitt."

"Thế nên cậu cảm thấy Lucas là hung thủ, thế nên cậu gửi thư cầu xin giúp đỡ cho chúng tôi?"

"Đương nhiên không chỉ có thế, ngày đó tôi không hiểu, tại sao Emma kiên quyết ngăn cản tôi báo cảnh sát? Hơn nữa chính Emma đã nói với tôi rằng, để cô ấy tự giải quyết chuyện này, lúc đó tôi biết chắc chắn Emma có bí mật gì đó, chỉ là không nói cho tôi biết."

"Cho nên, tại sao cậu cảm thấy Lucas là hung thủ?"

"Ngày mà tôi cứu Emma, có lẽ là Emma phát hiện ra tôi thích cô ấy. Mà ngày hôm sau, lúc cô ấy mang bánh cookie tới quán cà phê, bỗng nhiên cô ấy nói cho tôi biết, chỉ cần tôi đồng ý, cô ấy sẽ hẹn hò với tôi."

"Emma phát hiện ra cậu thích cô ấy?" Chúc An Sinh không hiểu tại sao cô lại bắt lấy điểm này, nhưng cô đối với chuyện này rất tò mò: "Cô ấy sao lại biết cậu thích cô ấy được? Chẳng lẽ lúc cậu cứu cô ấy đã nói cho cô ấy biết?"

Damian không trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, hẳn không muốn chia sẻ chuyện riêng tư của mình.

Chúc An Sinh thấy Damian không muốn trả lời, cô đành thôi. Mà đúng lúc đó, cô lại nghĩ tới cuộc điều tra hôm qua, đem manh mối xâu chuỗi lại với nhau, cô nghĩ là mình đã biết cái gì đó rồi.

"Là do bức tranh của cậu, đúng không? Vừa nãy cậu nói là hôm đó cậu vào rừng cây vẽ tranh, vậy chắc chắn cậu có mang theo kẹp vẽ của mình. Mà lúc cậu cứu Emma khỏi kẻ lang thang, cậu đã ném kẹp đó xuống, cậu ném kẹp xuống thì giấy bên trong sẽ bung hết ra. Sau đó Emma giúp cậu nhặt nó lên, cuối cùng cô ấy phát hiện trong kẹp của cậu có bức vẽ chân dung cô ấy, do đó cô ấy phát hiện cậu vẫn luôn yêu thầm cô ấy, đúng không?"

Dứt lời, Chúc An Sinh nhận được ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Damian. Điều cô đoán có lẽ đã đúng rồi, đây chính là nguyên nhân tại sao trong tủ đồ của Emma lại có bức tranh đó.

Một lúc sau, Damian vẫn còn đắm chìm trong sự kinh ngạc đấy. Hẳn nghi ngờ lúc đó Chúc An Sinh cũng có mặt ở đó để chứng kiến, nếu không sao cô có thể miêu tả không lệch một chút nào tình huống lúc đó?

Damian nghĩ tới lúc hắn xem giới thiệu về viện nghiên cứu của Tri Trường ở trên mạng, trên đó nói rằng viện nghiên cứu của Tri Trường rất xuất sắc. Cho nên Damian mới gửi thư cho Tri Trường, muốn nhờ anh trợ giúp, hiện giờ hắn cảm thấy lời giới thiệu đó không sai tí nào.

"Được rồi, quay lại vấn đề chính đi. " Thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình xong, Chúc An Sinh lại đem tâm trí của mình tập trung vào vụ án: "Emma đồng ý cùng cậu hẹn hò, vậy bạn trai Lucas của cô ấy thì sao? Cậu hẳn cũng biết tới người này, đúng không?"

"Ừm, tôi biết. " Damian mở miệng nói, trong lời nói lúc này có chút gì đó kính trọng Chúc An Sinh: "Tôi cũng hỏi Emma về chuyện này, chính cô ấy đã nói với tôi rằng cô ấy không yêu Lucas nữa rồi. Lucas khiến cho cô ấy rất thất vọng. "

"Lucas làm cô ấy thất vọng? Cô ấy làm sao mà thất vọng về Lucas? Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bởi vì càng điều tra sâu càng có thêm nhiều tin tức, nên giờ Chúc An Sinh càng kích động mà hỏi nhanh hơn.

"Emma không chịu nói cho tôi biết, nhưng tôi đoán là giữa Emma và Lucas có bí mật gì đó. Cho nên sau khi Emma mất tôi mới nghi ngờ Lucas là hung thủ thật sự. "

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô có thể hiểu được. Ví dụ như một người khác rơi vào hoàn cảnh của Damian cũng sẽ thấy nghi ngờ, sau đó thì nghi ngờ Lucas là hung thủ thật sự.

Nhưng mà, giữa Lucas và Emma có bí mật gì? Emma vì sao lại thấy thất vọng về Lucas? Vì sao kẻ lang thang quấy rối Emma tận hai lần rồi mà Emma không báo cảnh sát? Emma thật sự bị Lucas sát hại sao?

Một đồng câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu cô, Chúc An Sinh cảm thấy thật nhức đầu. Bây giờ toàn bộ hy vọng của cô đều gửi cả trên mấy sợi mà cô rút được trên ôtô. Nếu cô với Tri Trường đối chiếu được mấy sợi trên váy Emma và chứng cứ cô lấy được trùng khớp, thì bọn họ có thể thành công lật đổ khẩu cung của Lucas. Thế thì vụ án của Emma có thể xin được lệnh điều tra lần nữa.

"Cậu còn biết thêm gì nữa không?" Chúc An Sinh nhìn Damian, dò hỏi.

"Hình như không còn gì nữa. "

"Chỉ có như thế thôi, sao ngay từ đầu cậu không nói cho bọn tôi biết, ngược lại lại đi trốn tránh làm gì?"

"Ngày mà Emma bị sát hại cũng là ngày mà bọn tôi hẹn hò, thực ra, là từ sau lần Emma đưa bánh cookie tới, chúng tôi đã hẹn hò vài lần rồi. Nhưng mà

tôi không thể nói chuyện này ra được, một khi nói ra tôi sẽ bị liệt vào danh sách kẻ tình nghi, sẽ bị điều tra. Đến lúc đó, bí mật của bố tôi có khi cũng bị cảnh sát điều tra ra. " Damian cảm thấy rất khó xử: " Hơn nữa, sự nghi ngờ của tôi với Lucas là không có chứng cứ. Cô chắc là biết được ở thị trấn Tanto, Lucas được chào đón như thế nào mà, mọi người đều cảm thấy cậu ta thật hoàn hảo, sẽ có ai tin lời tôi chứ? "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng hiểu lý do tại sao Damian làm như vậy, cô không nhận được mà thấy đau lòng thay hắn.

Khó có thể tưởng tượng được áp lực của Damian trong thời gian này lớn như thế nào. Toàn bộ thị trấn Tanto đều cho rằng hung thủ là kẻ lang thang, chỉ có mình Damian tin có khả năng Lucas Levitt là hung thủ. Mà Damian tới một người để tâm sự cũng không có, hắn chỉ có thể tự nuốt lấy chuyện này, còn thêm cả sự đau khổ do Emma bị giết.

" Trước khi bố tôi qua đời, ông ấy đã cấm tôi không được vào phòng ông ấy để những bức tranh nổi tiếng. Vì ông ấy cấm nên tôi chỉ có thể tra trên mạng để biết về chủ nhân bức tranh đó, cũng may, hầu như mỗi vụ trộm của bố tôi trên mạng đều có tin tức. Tìm được chủ nhân dễ dàng, tôi liền đem những bức tranh đó trả lại, còn một ít bức tranh không rõ nguồn gốc thì tôi đem tới viện bảo tàng. Cuối cùng, bức tranh tôi gửi cho mấy người, là bức tranh tôi không tìm thấy chủ nhân của nó, mà vừa hay, đó là bức tranh tôi thích nhất. "

" Tôi chỉ còn bức tranh kia, mẹ tôi khi sinh tôi vì khó sinh nên đã mất, bố tôi cũng đi rồi. Giờ tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, mấy người có thể giúp tôi tìm được hung thủ giết Emma không? "

Chúc An Sinh nhìn thẳng vào đôi mắt của Damian, nó chứa sự khẩn cầu rất chân thành. Cô thiếu chút nữa thì không kiềm chế được nước mắt, cô chưa từng thấy qua một đôi mắt nào u buồn như vậy, giống như là thiên thần bị gãy cánh đang rơi xuống địa ngục vậy.

" Chứng cứ sẽ giúp cậu tìm được hung thủ. "

Bỗng dưng, một thanh âm lạnh lùng vang lên, giọng nói này hấp dẫn Chúc An Sinh và Damian.

Chúc An Sinh nhìn thấy người vừa tới, không khỏi có chút vui mừng. Hôm nay, Trì Trùng mặc một thân âu phục được đặt may riêng, anh đi đôi giày Oxford được thiết kế khéo léo. Tóc anh được vuốt lên một cách cẩn thận, anh còn đeo cả kính.

Lúc Chúc An Sinh chính thức nhận chức mới biết được, thật ra Trì Trùng không cần. Anh đeo thẻ căn bản bởi vì anh thấy đẹp, hơn nữa nó cũng có thể che được phần nào đôi mắt mệt mỏi của anh.

Cách ăn mặc của Trì Trùng hôm nay có vẻ hơi trang trọng rồi.

" Anh đã tới rồi. " Chúc An Sinh chào hỏi Trì Trùng.

Trì Trùng gật đầu nhẹ với Chúc An Sinh, xem như là chào hỏi. Sau đó, anh nói với Damian: " Chứng cứ sẽ nói cho chúng ta biết ai là hung thủ. "

Dứt lời, Trì Trùng nhìn về phía Chúc An Sinh, cô lập tức hiểu ý mà chào tạm biệt Damian, sau đó cùng anh rời khỏi quán cà phê.

Ngồi lên xe, nhân lúc Trì Trùng còn chưa khởi động xe, cô đưa mắt đánh giá anh một lượt.

" Có vấn đề gì sao? "

" Hôm nay anh, ăn mặc có vẻ rất trang trọng. "

" Khó coi lắm sao? "

Trì Trùng hỏi ngược lại Chúc An Sinh, nhưng cô không trả lời anh. Tuy rằng cô rất muốn nói hôm nay anh khá được, nhưng Chúc An Sinh kiên quyết không cho anh thêm cơ hội để tự coi mình như mặt trời nữa. Nếu không, có khi Trì Trùng tự coi mình là một mặt trời có khả năng chiếu sáng thật đấy.

" Tạm được, nhưng mà anh ăn mặc nghiêm túc như này để làm gì? "

" Bởi vì chúng ta phải đi tới gặp một cặp bố mẹ đang đau khổ vì mất con, chúng ta cần họ cho quật mộ lên, cho nên tôi cảm thấy chúng ta cần phải dành cho họ một sự tôn trọng. "

Chúc An Sinh gật đầu, cô đồng ý với cách nghĩ này của Trì Trùng.

" Chứng cứ cô tìm được đâu rồi? "

Trì Trùng không quên chuyện Chúc An Sinh đã nhắc qua điện thoại. Mà anh vừa hỏi xong thì cô lôi ra từ trong túi mấy sợi nhân tạo, ngay sau đó Trì Trùng liền cho chúng vào túi vật chứng.

" Chúng ta trước tiên sẽ tới cục cảnh sát, Hanham* đang ở đó đợi chúng ta. Cậu ấy sẽ đem sợi nhân tạo mà cô tìm được về viện nghiên cứu so sánh. "

* Trước mình có dịch tên bạn này là Hán Nạp =>) giờ mình sẽ sửa lại đúng như tên tiếng Anh nha.

Vừa mới nói xong, Trì Trùng liền dẫm chân ga.

Chương 34: Chân Tướng (3)

Edit: Cái Trắng

[Q3] Chương 34: Chân tướng (3) Món ăn ngon trên trên đời này hóa ra là bánh cookie

Tôi cục cảnh sát, Chúc An Sinh gặp được trợ lý trước của Trì Trùng, Hanham Cross.

" Cô là Chúc An Sinh sao? Chào cô, tôi là Hanham "

Hanham thấy cô thì lập tức thân thiện chào hỏi, Chúc An Sinh cũng mỉm cười đáp lại.

" Chào anh, tôi cũng chúc mừng anh đã được làm bố. "

Chúc An Sinh nhớ Trì Trùng đã nói với cô rằng, Hanham giờ đã có con, hẳn không muốn đi đi lại lại công tác ở nhiều nơi, nên đã xin anh chuyển tới phòng phân tích vật chứng ở viện nghiên cứu.

Trì Trùng im lặng nhìn hai người chào hỏi nhau xong, sau đó, anh đưa túi vật chứng sang cho Hanham.

" Giờ anh lập tức về phòng thí nghiệm, phân tích cho tôi mấy sợi dây này rồi tiến hành so sánh kết quả. Sau khi có kết quả phân tích thì lập tức gọi điện thoại cho tôi. "

Hanham chào tạm biệt Chúc An Sinh, sau đó hắn cầm lấy túi vật chứng, rời khỏi cục cảnh sát.

" Tiếp theo chúng ta làm gì đây? " Hanham đi rồi, bỗng Chúc An Sinh cảm thấy hơi hoang mang.

" Đợi. Trên đường tới đây tôi đã gọi điện thuyết phục cảnh sát trưởng ban lệnh điều tra xuống, hiện giờ chỉ cần chờ có kết quả từ viện nghiên cứu thôi. Có lệnh điều tra là có thể trực tiếp đi bắt người, tới lúc đó cục cảnh sát sẽ cử người tới bắt Lucas Levitt, rồi còn lấy chứng cứ là đệm oto như cô nói. Còn chúng ta sẽ đi nói chuyện với bố mẹ Emma Bert, cho chúng ta khám nghiệm tử thi lần thứ hai. "

Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi, cô thật sự không biết nên đối diện với bố mẹ Emma như thế nào. Việc Emma mất đã đủ để bọn họ đau lòng rồi, giờ cô và Trì Trùng còn đi xin bọn họ cho quật mộ lên để khám nghiệm tử thi lần thứ hai. Chúc An Sinh cảm thấy dường như bọn cô đang yêu cầu rất quá đáng.

" Đừng nghĩ nhiều quá, tới lúc đó cô chỉ cần đi theo tôi thôi, tôi sẽ thuyết phục bọn họ. "

Chúc An Sinh cúi đầu tự suy nghĩ lung tung, mà ánh mắt Trì Trùng thì như nhìn thấu được nội tâm cô vậy. Một từ thôi cũng đủ để nói rõ tâm tư của cô, Chúc An Sinh ngẩng đầu lên, cô bất giác được về mặt chân thành của anh.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc này, Chúc An Sinh cảm nhận được có dòng nước ấm chảy qua. Mà sau đó dòng nước ấm này như lan ra khắp người cô, chắc cũng vì nguyên nhân này mà mặt cô mới nóng lên, nhỉ.

Chúc An Sinh chợt dạ mà tự an ủi chính mình, cô có thể cảm nhận được mặt cô đang nóng như phát sốt vậy. Mà vì cái phản ứng kỳ lạ này, nó làm cho cô không dám nhìn thẳng vào Trì Trùng.

Sao hôm nay lại có cảm giác Trì Trùng không giống như trước nữa nhỉ? Trong lòng Chúc An Sinh bỗng nảy lên một cảm giác kỳ lạ. Không hiểu sao cô cảm thấy trên người Trì Trùng như có ma lực, nó khiến cô không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng cũng làm cho ánh mắt cô không thể rời khỏi anh. Chúc An Sinh chỉ có thể nhìn vào người anh nhưng nhất quyết không nhìn vào khuôn mặt anh.

Giày Oxford hôm nay Trì Trùng đi trông rất đẹp, Chúc An Sinh yên lặng khen ngợi một câu. Không chỉ có thế, cô còn thấy bộ âu phục anh đang mặc cũng rất đẹp. Ví dụ như cái quần âu kia, mặc trên người anh chẳng thấy nó không hợp chút nào, còn hoàn hảo phô ra đôi chân dài của Trì Trùng.

Trì Trùng đương nhiên không biết cái suy nghĩ lung tung trong đầu cô, anh chỉ cầm điện thoại lên đọc thư điện tử vừa được gửi tới. Đồng thời, anh cũng nói cúc áo đầu tiên ra để cho thoải mái hơn, nhưng anh không biết, Chúc An Sinh nhìn theo động tác của anh mà hai tay hồng hồng đầy khả nghi.

Chúc An Sinh xấu hổ cúi đầu xuống. Nhưng cô mãi vẫn không quên được cảnh vừa rồi, khi mà Trì Trùng nói cúc áo ra, cô rõ ràng đã chú ý tới dáng người Trì Trùng, dáng người tuyệt đẹp kia ẩn sau bộ âu phục.

Rốt cuộc cô đang làm cái gì thế này? Chúc An Sinh yên lặng mà tự lắc lắc đầu khiến cho bản thân tỉnh táo lại. Tuy rằng đã kiểm chế lại, nhưng cô vẫn không tự chủ được mà quay đầu nhìn về phía Trì Trùng.

" An Sinh, cô muốn xem cái này không? "

Một lúc sau, cuối cùng Trì Trừng cũng xem xong thư được gửi tới, anh quay đầu lại nói với Chúc An Sinh.

" Được thôi. "

Cuối cùng Chúc An Sinh cũng làm mình bình tĩnh trở lại. Cô đột nhiên ý thức được, vừa rồi là cô bị Trì Trừng mê hoặc sao? Chúc An Sinh không muốn chấp nhận sự thật này, cô tự thôi miên mình là do cô ở nước ngoài một mình lâu quá, nên đối với sự quan tâm của Trì Trừng, trong phúc chốc cô bị mê hoặc mà thôi.

Tuy rằng, Chúc An Sinh phải thừa nhận, Trì Trừng đúng là quá ưu tú. Đáng người không tồi, lớn lên thì... Chúc An Sinh đang ngẫm nghĩ xem nên dùng từ nào mới hợp thì cô đột nhiên nhớ tới lúc anh bước vào quán cà phê, cuối cùng vẫn không tự lừa bản thân được. Được rồi, Trì Trừng lớn lên cũng rất có khí chất.

Nhưng Chúc An Sinh càng hiểu rõ hơn, cô tới Mỹ là để làm việc, toàn thế giới này có mấy ai là theo đuổi được giấc mơ của mình? Chúc An Sinh tin rằng đây là sự may mắn mà bản thân cô có được, cô không muốn bỏ rơi cơ hội này.

" Chờ kết quả ở viện nghiên cứu chắc cũng phải mấy tiếng nữa, nhưng mà vừa lúc tôi lại nhận được thư về vụ án mới. Là vụ án phóng hỏa giết người ở Iowa, cảnh sát địa phương Iowa đã gửi thư tới yêu cầu tôi giúp đỡ. Tôi đã xem qua rồi, chờ xong vụ án này, vụ án tiếp theo của chúng ta là vụ án phóng hỏa giết người. "

" Vụ án phóng hỏa giết người? "

Nghe thấy mấy từ này, Chúc An Sinh lập tức hứng thú mà ngẩng đầu lên. Cô và Trì Trừng mượn máy in ở cục cảnh sát để in thư và tài liệu được gửi tới, sau đó hai người lại mượn một cái bàn ngồi nghiêm túc xem hết đồng tài liệu đó. Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã trôi qua năm tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, Trì Trừng cũng nhận được điện thoại từ viện nghiên cứu. Chúc An Sinh thì liên tục nhìn về phía anh, đợi anh nói chuyện xong, không bao lâu, anh đã cúp máy.

" Kết quả thế nào? " Chúc An Sinh sắp gấp tới không chịu được nữa.

" Đối chiếu thành công, chúng ta có thể xuất phát rồi. "

Trì Trừng nói rất ngắn gọn, nhưng Chúc An Sinh vẫn chìm đắm trong sự vui vẻ không ngừng được. Nhưng vui vẻ qua đi, trong lòng cô chỉ còn lại sự thê lương.

Kết quả đối chiếu sợi nhân tạo đã có, kẻ tình nghi Lucas Levitt có thể xác định chính là hung thủ giết người. Nhưng mặc kệ có ra sao đi chăng nữa, thì luôn có một sự thật là Emma không thể sống lại, đồng thời Chúc An Sinh vẫn không hiểu, Lucas giết Emma là vì lý do gì chứ? Còn nữa, Emma cũng có những hành động rất kỳ lạ, tại sao cô ấy bị kẻ lang thang quấy rối tận hai lần rồi mà vẫn không báo cảnh sát? Giữa Lucas Levitt và Emma Bert có bí mật gì đây?

Còn rất nhiều sương mù đang bao vây lấy vụ án này, nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chúc An Sinh có dũng khí đối mặt với bố mẹ Emma.

Trước đó, Trì Trừng còn đem kết quả phân tích cho cảnh sát trưởng. Nhưng cảnh sát trong cục dường như không có mấy ai tin vào kết quả này lắm. Bọn họ cũng là cư dân sinh sống ở thị trấn Tanto, cho nên mấy người cảnh sát này không hiểu, một nhân vật nổi tiếng như Lucas Levitt tại sao lại giết người, hơn nữa người bị giết còn là bạn gái hắn?

" Tôi đã báo Hanham gửi bằng báo cáo kết quả về đây, nhìn báo cáo thì thẩm phán có thể phê chuẩn lệnh điều tra và lệnh bắt. Nhớ kỹ điều tôi đã nói với ông, những sợi nhân tạo này là từ oto của Lucas Levitt, và cuối cùng, tôi cần có người giúp đỡ. "

Cảnh sát trưởng đã nghe Trì Trừng nói rõ, nhưng trong thâm tâm ông vẫn không thể nào tin được một đứa trẻ như Lucas Levitt lại là tội phạm giết người. Mà chứng cứ đã bày ra trước mặt, ông không thể không làm theo, đồng thời ông còn cử thêm hai cảnh sát đi theo Trì Trừng.

Đi ra khỏi cục cảnh sát, Trì Trừng lại không để hai người này đi theo mình. Anh phân phó cho hai cảnh sát này đi xem xem có mượn được một cái máy đào đất người lái không. Hai cảnh sát nhận được nhiệm vụ lập tức đi làm, giờ chỉ còn lại Chúc An Sinh và Trì Trừng ngồi lên xe chuẩn bị tới nhà Emma Bert.

Hai mươi phút sau, tại phòng khách nhà Emma, bố Emma cũng từ phòng khám của mình trở về. Bốn người ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí của mình, cốc nước được để ở trước mặt, không khí nghiêm trọng dường như đang đọng lại.

" Cho nên, cậu muốn mở quan tài con gái tôi lên, tiến hành khám nghiệm tử thi một lần nữa? "

Bố Emma dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn hỏi lại một lần nữa, Chúc An Sinh cảm thấy người đàn ông trung niên này khi nói chuyện hai tay đều đang nắm chặt thành quyền.

" Chúng tôi phát hiện ra chứng cứ mới, chứng cứ mới nói cho chúng tôi biết, có thể hung thủ là một người khác. Mà tôi cũng tin rằng, trên người Emma

vẫn còn lưu lại dấu vết của hung thủ, cho nên mong ngài cho chúng tôi một cơ hội, để Emma có thể thanh thân tự do trên thiên đường. "

" Vậy ngay từ đầu sao mấy người không nói vậy? Vì sao lúc trước mấy người không phát hiện ra điều đó? Cậu bảo tôi tin tưởng cậu thế nào đây!! "

Bố Emma bất thành linh nổi con tức giận khiến Chúc An Sinh bị dọa, cô chưa gặp qua trường hợp nào như này, cô chỉ biết im lặng cúi đầu. Chỉ có sắc mặt Trì Trùng là không đổi, anh vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt bố Emma.

Đột nhiên, gân xanh trên cổ bố Emma biến mất, cả người như rời rạc hẳn ra, lưng ông hơi cong xuống, chớp mắt một cái trông ông già đi hơn mười tuổi.

" Mấy người có thể cho Emma chân tướng sao? "

Bỗng nhiên, bố Emma dùng ngữ khí gần như cầu xin hỏi Trì Trùng, thật khó tưởng tượng người giấy trước vừa tức giận chính là ông.

" Tôi sẽ dùng hết sức lực của mình để trả lời. "

Trì Trùng không trả lời thẳng cho bố Emma biết, nhưng đột nhiên bố Emma lại bật cười.

Cuối cùng, Trì Trùng và Chúc An Sinh cũng được bố mẹ Emma đồng ý việc đó, nhưng mà lúc hai người rời đi, chuẩn bị tới phần mộ Emma, mẹ Emma lại gọi Chúc An Sinh quay lại.

" Cô gái, đây là bánh cookie tôi làm, cô cầm lấy một chút đi. "

Chúc An Sinh không biết phải làm thế nào, cô sinh ra và lớn lên tại Trung Quốc, ở đó cô không có thói quen nhận đồ của người khác. Cho nên, trong lúc Chúc An Sinh không biết phải đáp lại như nào, thì Trì Trùng đã tinh ý nhận ra điều đó, anh thay cô nhận lấy túi bánh cookie kia.

Nhận lấy túi bánh cookie, Trì Trùng lấy từ trong túi ra hai cái, đưa tới trước mặt Chúc An Sinh một cái.

Ánh mắt mẹ Emma dường như vô cùng mong đợi, Chúc An Sinh nhận lấy cái bánh từ trong tay Trì Trùng liền hiểu nó có nghĩa là gì, cô lập tức cầm cái bánh đó mà cắn một miếng.

" Ăn rất ngon. "

Ăn xong miếng bánh cookie này, Chúc An Sinh mới khen ngợi một câu, điều đó làm cho mẹ Emma hết sức vui mừng.

" Bánh cookie này Emma cũng rất thích ăn. Nhưng mà hồi trước tôi không thích lắm nên Emma tự học làm để ăn, nhưng mà con bé vẫn thích bánh cookie do tôi nướng nhất. Nướng xong bánh tôi chọt nhận ra là Emma không còn nữa, tôi chỉ có thể nhìn chỗ bánh cookie này mà nhớ tới nó. "

" Cái bánh cookie này ăn rất ngon. "

Trì Trùng lại cầm thêm một cái bánh cookie nữa, anh đã ăn xong một cái rồi, Chúc An Sinh bỗng nhiên phát hiện ra, nét mặt Trì Trùng là sự dịu dàng ấm áp trước nay chưa từng có.

Cuối cùng, Chúc An Sinh và Trì Trùng mỗi người cầm một túi bánh cookie rời khỏi nhà Emma. Mà trên đường tới mộ của Emma, cả hai người đều yên lặng ăn túi bánh cookie của mình.

Mãi cho tới khi thấy đầy túi, Chúc An Sinh mới dừng lại không ăn nữa. Cô không ngờ mình có thể ăn nhiều bánh quy như vậy.

" Trì Trùng, hôm qua anh uống nhiều cà phê như vậy, lại chưa được ngủ, anh không mệt sao? "

Chúc An Sinh nhìn một bên sườn mặt Trì Trùng, sự bi thương trong lòng chậm rãi biến mất.

Trì Trùng nhìn liếc qua Chúc An Sinh một cái, trong mắt anh là sự dịu dàng đầy ý cười.

" Tất cả đều phải kết thúc thôi. "

Tác giả có lời muốn nói: Không có gì bất ngờ thì chương sau vụ án này sẽ kết thúc, thuận tiện tôi muốn thông báo một chút, vụ án thứ tư không phải vụ án phóng hỏa giết người được nhắc tới trong chương này, vụ án thứ tư rất ly kỳ, đáp án nằm ở phần văn án ~

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chân Tướng (4)

Tối lúc mang được quan tài của Emma Bert lên đã là năm rưỡi chiều, nhưng mà Trì Trùng với Chúc An Sinh vẫn làm việc không ngơi tay. Bọn họ mới nhận được tin rằng Lucas Levitt hiện tại đang bị tạm giam ở cục cảnh sát, việc họ cần nhanh chóng làm bây giờ là tìm ra chứng cứ buộc tội Lucas Levitt, tiến hành giam giữ hắn trước khi có luật sư tới bảo lãnh.

Mở quan tài của Emma Bert ra, mùi hôi thối nồng nặc bốc lên làm mọi người xung quanh né tránh. Chỉ có mỗi Chúc An Sinh và Trì Trùng là vẫn giữ nguyên vị trí.

Đi về phía trước mới có thể thấy rõ, trước khi an táng cho Emma Bert, thi thể cô ấy đã được xử lý để chống phân hủy. Tuy rằng thi thể bốc lên mùi hôi thối nhưng bề ngoài thì vẫn còn nguyên vẹn. Thấy tình trạng này, Trì Trùng không đợi lâu nữa, anh lập tức phân phó người mang thi thể này về phía nhà tang lễ, đồng thời Trì Trùng cũng nhận được tin liên quan tới pháp y, còn mười phút nữa là pháp y sẽ tới thị trấn Tanto.

Hóa ra để không phải mất nhiều thời gian, Trì Trùng đã nhờ cảnh sát trưởng điều thêm pháp y tới đây.

Nhận được tin tức này, Trì Trùng lập tức gửi địa chỉ nhà tang lễ cho pháp y. Đồng thời, anh cũng nói rõ điểm quan trọng cần kiểm tra trên thi thể.

Bởi vì phần đầu của Emma Bert bị một vật như búa làm thương, cho nên ở phần tóc Emma vẫn còn dính chút máu của mình. Khi Emma ngã xuống đất lại tiếp tục bị hung thủ bóp cổ dẫn tới việc hít thở không thông, sau đó là tử vong. Cho dù trước đó hung thủ đã để dính máu ở tóc Emma thì chắc chắn khi bóp cổ hung thủ vẫn tiếp tục dính máu vào tóc Emma, vì hai tay bóp cổ khẳng định có chạm tới tóc, thế nên vết máu trên tóc xuất hiện sẽ tương ứng với vị trí cổ Emma. Hơn nữa, máu lẫn trong mái tóc rối loạn như này, hung thủ nếu muốn rửa sạch sợ rằng cũng rất khó.

Căn cứ vào nguyên nhân vết thương, Trì Trùng phát hiện ra được miệng vết thương trên tay Lucas Levitt, từ đó có thể đoán được vị trí DNA Lucas lưu lại trên người Emma.

"An Sinh, chúng ta trở về cục cảnh sát trước." Gửi tin xong, Trì Trùng quay lại nói chuyện với Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh nhìn thoáng qua túi đựng thi thể Emma, có chút khó hiểu: "Không phải chúng ta sẽ tới nhà tang lễ trước sao?"

"Pháp y sẽ tới đây nhanh thôi, tôi đã gửi vị trí nhà tang lễ cho anh ta rồi. Anh ta sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi lần thứ hai tại đó, còn chúng ta tới cục cảnh sát lấy DNA của Lucas đã rồi nói tiếp."

Nghe được lời giải thích của Trì Trùng xong, cuối cùng Chúc An Sinh đã hiểu ra. Trì Trùng đúng là một chút thời gian cũng không để mất, cho dù giờ tìm được vết máu trên tóc Emma nhưng cũng phải tiến hành so kết quả với người bị tình nghi, bọn họ và pháp y chia nhau ra làm hai việc, vừa hay tiết kiệm được thời gian.

Dặn dò những cảnh sát di chuyển thi thể Emma lần cuối, rồi Trì Trùng và Chúc An Sinh mới yên tâm chạy tới cục cảnh sát. Cuối cùng, trước khi ra khỏi xe Trì Trùng cũng không quên lấy hộp dụng cụ thu thập chứng cứ mà mình mang theo. Thị trấn Tanto thật sự rất nhỏ, những dụng cụ này nó không đủ để dùng, tới ngay cả pháp y cũng là được điều từ nơi khác tới.

Cầm theo hộp dụng cụ, hai người cùng nhau đi về phía cục cảnh sát, tiến vào bên trong phòng thẩm vấn. Mà lúc này, Lucas Levitt đang ngồi chờ sẵn bên trong phòng thẩm vấn. Đứng bên cạnh hắn là một người đàn ông mặc âu phục, chân đi giày da, nhìn có vẻ là luật sư của hắn. Lucas Levitt đang ngồi đối diện với cảnh sát trưởng, trên mặt hắn thể hiện sự buồn bực.

Đứng trước cửa phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh dừng chân lại. Cô hôm nay vừa mới đi tới nhà Lucas, có thể Lucas sẽ nhận ra cô, cô đương nhiên không thể để lộ mặt được. Vì thế, cô chọn tới đứng trước cửa kính một chiều, còn một mình Trì Trùng thì tới gõ cửa phòng thẩm vấn.

Cảnh sát trưởng ở trong phòng thẩm vấn không biết giờ nên làm thế nào, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, ông lập tức đi ra mở cửa. Mà nhìn thấy người tới là Trì Trùng, ông lại càng vui mừng hơn.

"Trì Trùng tiên sinh, cậu tới đúng lúc lắm, luật sư của Lucas tới nhanh quá, tôi còn chưa kịp hỏi gì cả. Bây giờ có luật sư cậu ta ở đây, tôi không cách nào cạy mở miệng cậu ta được."

Cảnh sát trưởng nói mấy lời mà ông cảm thấy ảm ức ra, Trì Trùng nghe xong chỉ gật đầu, ý bảo anh đã hiểu đại khái tình huống rồi.

Trì Trùng không nói lời nào, anh đi tới bên cạnh luật sư và Lucas, sau đó nhẹ nhàng đặt thùng dụng cụ lên trên bàn.

"Anh muốn làm gì?" Luật sư của Lucas rất cảnh giác, bắt đầu chất vấn.

"Tôi tới lấy DNA của Lucas, anh có ý kiến gì không?"

"Vì quyền lợi của đương sự tôi có quyền từ chối yêu cầu của anh, hơn nữa hiện tại tôi nghi ngờ các người làm chuyện không hợp pháp, tôi yêu cầu mấy người hãy thả đương sự của tôi ra."

Trì Trùng lạnh nhạt liếc nhìn vị luật sư đang từng bước ép sát mình, nhưng anh lại làm như không quan tâm, chỉ im lặng tìm vị trí cho mình rồi ngồi xuống, vừa vặn đối mặt với người này giờ im lặng không nói, Lucas Levitt.

"Tôi nghĩ hai người trước mắt là không hiểu rõ vụ án này lắm, Lucas, cậu biết vì sao chúng tôi gọi cậu tới đây không? Bởi vì chúng tôi tìm thấy đồ trên váy của Emma Bert, cũng chính là bạn gái của cậu, thứ trên đó chính là ba sợi nhân tạo, mà cậu biết ba sợi nhân tạo này là gì không? Nó được lấy ra từ trên thảm trong oto của cậu."

Lúc Tri Trùng nói chuyện, Lucas Levitt vẫn cúi đầu im lặng, hắn làm bộ như không nghe thấy lời anh nói. Luật sư hắn thấy thế bắt đầu thay đương sự của mình phản bác lại.

" Cái anh nói chỉ là ba sợi nhân tạo trên thảm oto, mà lúc đó đương sự của tôi cùng nạn nhân có quan hệ người yêu với nhau, cô ấy chắc chắn thường xuyên đi cùng xe với đương sự, rồi chẳng may trên váy cô ấy có dính mới sợi, điều này có gì kỳ quái sao? "" Nếu chỉ là ba sợi nhân tạo bình thường thì không có gì kỳ quái, nhưng vừa khéo, trên mấy sợi đó còn dính cả hai màu lam và đỏ. Lucas Levitt, cậu còn nhớ rõ sau khi Emma bị sát hại, cảnh sát đã lấy khẩu cung của cậu như nào không? "

Câu hỏi này đặc biệt Tri Trùng nhắm vào Lucas Levitt, đáng tiếc hắn vẫn giữ bộ dáng kia, không có lấy nửa điểm phối hợp.

" Được rồi, nếu cậu nghĩ không ra thì để tôi nói cho cậu biết. Trong phần khẩu cung của cậu, cậu đã nói trong ngày Emma bị sát hại, cậu ở nhà giúp sơn lại vách tường nhà, mà cậu biết điều trùng hợp nhất là gì không? Tường nhà cậu được sơn lại vừa lúc cũng là màu đỏ và lam. "

Tri Trùng nói xong lời này, luật sư của Lucas Levitt dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Lucas, hắn là luật sư hàng đầu ở thị trấn Tanto này, đương nhiên hắn biết Lucas Levitt là ai. Hắn còn từng đi xem Lucas Levitt thi đấu rồi, nhưng mà hắn không thể nào nghĩ được, một cầu thủ bóng bầu dục nổi tiếng như mình tinh này lại có thể là hung thủ giết người.

" Cậu có cần giải thích thêm gì không? " Tri Trùng tiếp tục truy hỏi Lucas.

Nghe xong Tri Trùng nói, cuối cùng Lucas cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn nhìn chằm chằm vào Tri Trùng, rồi nở một nụ cười.

" A, ba sợi dây, ha ha ha. "

Tri Trùng vẫn rất kiên nhẫn chờ Lucas cười xong, sau đó anh lại mở miệng nói: " Chỉ vì ba sợi nhân tạo mà bại lộ, điều này đúng là buồn cười, nhưng cậu vẫn chưa rõ sao? Trên thế giới này, bất cứ tên tội phạm nào làm gì cũng sẽ lưu lại dấu vết, nếu không phát hiện ra nó, chẳng qua là vì khoa học kỹ thuật chưa phát triển, đáng tiếc, dấu vết cậu lưu lại đã đủ rồi. "

" Tôi có thể biết, tại sao anh muốn lấy DNA của tôi không? " Cuối cùng, Lucas Levitt đã mở miệng.

" Nếu cậu để tôi thu thập trước, tôi sẽ nói cho cậu biết. Mặt khác, tôi hy vọng cậu sẽ hiểu rõ điều này, chúng tôi có thể tới nhà cậu để lấy mẫu tóc của cậu dính trên lược hoặc đồ vật gì đó, nhưng chúng tôi làm thế này là để tiết kiệm thời gian thôi, vừa tốt cho cậu, mà chúng tôi cũng được lợi, không phải sao? "

Lucas Levitt lần nữa nhìn chằm chằm vào Tri Trùng hồi lâu. Ánh mắt hắn sáng ngời, cũng không biết được hắn đang nghĩ gì, nhưng cuối cùng, hắn vẫn đồng ý với đề nghị của Tri Trùng.

Tri Trùng lấy từ trong thùng dụng cụ ra bông tăm chuyên dùng, sau đó anh đưa tới miệng Lucas Levitt một lúc, vậy là việc lấy chứng cứ đã hoàn thành.

" Vậy hiện tại anh nói cho tôi được chưa? " Lucas Levitt có vẻ không còn kiên nhẫn.

" Cậu còn nhớ vết thương trên tay mình không? " Tri Trùng nhắc nhở một câu, Lucas Levitt lập tức cúi đầu nhìn vết sẹo nhỏ trong lòng bàn tay mình: " Nó xuất hiện khi cậu dùng đá đập vào đầu Emma, cạnh đá sắc nhọn đã cứa vào tay cậu, mà Emma sau khi bị cậu đập một cái chắc chắn muốn chạy trốn. Cho nên, tuy rằng sau khi gây án, hiện trường đã bị nước mưa rửa trôi, nhưng vẫn có thể thấy được lõm mờ dấu vết Emma muốn chạy trốn. Nhưng mà, cậu không để Emma thực hiện được điều này, cậu đã ra tay bóp cổ cô ấy. "

Khi Tri Trùng nói qua trình tự gây án, ánh mắt Lucas Levitt bỗng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, cảnh sát trưởng đứng ở sau lưng Tri Trùng bất giác sờ lấy súng bên hông mình.

" Cậu có nghĩ tới không, khi cậu bóp cổ Emma, vết máu ở tay cậu không chỉ dính vào cổ Emma? Cho nên chỉ rửa sạch vết máu ở cổ thôi thì không đủ, cậu quên tóc của Emma rồi sao? "

Tri Trùng từng bước nói vào lỗ hổng phạm tội của Lucas Levitt, mà hắn sau khi nghe anh nói xong cũng chỉ cười gượng một tiếng, đồng thời sự hung dữ trong mắt hắn cũng theo lời kể của Tri Trùng mà chậm rãi biến mất.

" Chỉ như vậy thôi sao? "

" Đúng vậy, chỉ như vậy thôi, nhưng đủ để chứng minh cậu phạm tội. "

Dường như Tri Trùng đã chọc trúng chỗ đau của Lucas, hắn chỉ cúi đầu im lặng không nói gì. Thấy bộ dáng này của hắn, Tri Trùng muốn đứng lên để mang DNA tới nhà tang lễ, nhưng mà trong lúc anh định đứng dậy, anh lại đột ngột dừng lại. Tri Trùng có một ý nghĩ to gan hơn, anh muốn lột thêm một lớp chân tướng nữa.

" Tôi đã trả lời vấn đề của cậu, vậy giờ cậu có thể trả lời vấn đề của tôi không? "

Lucas Levitt có vẻ bị Tri Trùng gọi lên sự hứng thú, hắn lại lần nữa đón nhận ánh mắt của Tri Trùng.

" Anh muốn hỏi cái gì? Là liên quan tới cái mũ để lại ở hiện trường sao? " Lucas Levitt hơi nhếch khóe miệng lên, dường như hắn đang nhắc tới một

chuyện vô cùng vinh quang.

" Cậu muốn nói tới cái mũ đó sao? Màn bịp bợm này của cậu đúng là không tồi, đã lừa được không biết bao nhiêu người. Nếu tôi đoán không sai thì kẻ lang thang đó đã bị cậu giết rồi đúng không? Cũng đúng thôi, bởi vì đã trải qua lần đầu tiên giết người, cho nên cậu mới dám giết Emma Bert, không phải sao? "

Trì Trường nói, về mặt của Lucas Levitt càng lúc càng khó coi, hiển nhiên Trì Trường lần nữa nói trúng tim đen của hắn.

" Nhưng mà cái tôi muốn hỏi cậu không phải cái này? " Trì Trường đột nhiên thay đổi câu chuyện, anh dùng ánh mắt hăm dọa nhìn chằm chằm vào Lucas Levitt: " Điều tôi muốn hỏi chính là, vì sao? Vì sao cậu lại giết Emma Bert? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chân Tướng (5)

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 36: Chân tướng (5) Vụ án thứ ba - Xong

" Tại sao cậu muốn giết Emma? "

Trì Trường vừa nói xong, không khí trong phòng trầm vắng bỗng rơi vào im lặng. Đặc biệt là vị cảnh sát trưởng, ông ghen hòng trần trối nhìn về phía Trì Trường, ông chưa từng thấy phương pháp thẩm vấn nào trắng trợn như vậy.

" Anh muốn biết sao? "

" Đúng. " Trì Trường đáp lại vừa nhanh vừa đúng trọng tâm, trong giọng nói của anh còn nghe ra được một chút thành khẩn.

" Được thôi, tôi có thể nói cho anh biết. Nhưng mà trước đó tôi muốn anh sửa chỗ sai này của anh, thực ra tôi không muốn giết Emma. Tôi yêu cô ấy như vậy, tại sao tôi phải giết cô ấy chứ? "

Trong lúc Lucas Levitt nói ra những lời này, mấy người ở đây đều sợ tới ngây người, còn có tình huống như vậy sao? Trong lòng mỗi người đều đang đặt ra một câu hỏi, kể cả người đang đứng trước mặt kính một chiều là Chúc An Sinh, nhưng mà cô cũng hiểu sao Lucas Levitt lại thẳng thắn như vậy, hắn làm vậy vì Trì Trường đã tìm được chứng cứ xác thực rồi.

" Cậu không nghĩ muốn giết cô ấy? " Trì Trường hừ lạnh một tiếng: " Chẳng lẽ Emma ép cậu làm sao? "

Lucas Levitt nghe thấy những lời này của Trì Trường, hai mắt cứ như đang phát sáng, thật giống như hắn đã tìm được một người bạn thân thiết.

" Đúng vậy, vì sao bọn họ luôn ép tôi như vậy? Vì sao phải ép tôi chứ? "

" Bọn họ? Ý cậu là cả kẻ lang thang cũng ép cậu? " Trì Trường lặp lại lời nói, trong lòng anh âm thầm hoảng loạn một phen.

" Đúng vậy, cái tên ghê tởm đó sau khi có được tiền rồi vẫn không thỏa mãn lòng tham, hắn nhiều lần tìm tới ép tôi, anh bảo tôi lúc đó phải làm sao? Tôi đương nhiên phải giết chết hắn rồi. "

" Cậu giết chết hắn? Vậy thi thể của hắn đâu? "

Trì Trường tiếp tục hỏi, nhưng Lucas Levitt đột nhiên nở nụ cười, hắn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn Trì Trường.

" Anh cho rằng tôi là một đứa ngốc sao? Bây giờ anh đã tìm được chứng cứ chứng minh tôi giết Emma, cho nên tôi mới không kháng cự nữa. Nhưng anh cảm thấy vì vậy mà tôi thừa nhận tôi giết thêm một mạng người nữa? Yên tâm đi, mấy người không thể tìm được thi thể của kẻ lang thang đâu, không có thi thể, mấy người vĩnh viễn không chứng minh được lời nói của tôi. "

" Vậy tại sao cậu không đem thi thể Emma xử lý giống với những gì cậu làm với kẻ lang thang. "

" Anh cho rằng xử lý thi thể đơn giản vậy sao? Không một ai quan tâm tới kẻ lang thang, cho nên tôi mới xử lý hắn hoàn hảo như vậy. Nhưng Emma thì không như vậy, rất nhanh sẽ có người phát hiện ra cô ấy mất tích, mà tôi với cô ấy có quan hệ thân thiết, tôi không có nhiều thời gian xử lý, cho nên tôi chỉ có thể lấy mũ kẻ lang thang để vào đó để làm mấy người nhiễu loạn. Ai mà biết được mấy người cảnh sát lại ngu ngốc như thế, một chút cũng không nghi ngờ tôi. "

Lucas Levitt nói xong, cảnh sát trưởng tức tới nổi suýt chút nữa thì ông xông lên đánh cho hắn một trận. Cũng may, Trì Trường ngăn được ông lại, nhưng

mà anh cũng cảm thấy, lời Lucas nói không sai đâu.

"Vậy vì sao kẻ lang thang lại muốn ép cậu? Cậu có nhớ điểm gì hắn nắm được trong tay sao?" Ngăn được cảnh sát trưởng, Trì Trùng lại tiếp tục hỏi.

"Chuyện này sao có thể trách tôi được. Lúc trước, tôi tìm tới hắn chẳng qua là muốn nhờ giúp một chút thôi, ai mà biết được hắn lại ngu ngốc tới nỗi lấy cái đó để uy hiếp tôi, đúng là không biết tự lượng sức mình, cho nên tôi không muốn nhin nữa, tôi giết hắn."

Nhờ giúp? Lời Lucas Levitt khiến Trì Trùng hơi nghi ngờ, kẻ lang thang thì giúp gì được cho Lucas Levitt chứ? Trì Trùng cẩn thận nhớ lại những lần chạm mặt của kẻ lang thang cùng với Lucas, sau đó đột nhiên Trì Trùng nhớ tới một chuyện, cùng lúc đó, anh dường như đã hiểu hết toàn bộ vụ án sát hại Emma.

"Lúc trước kẻ lang thang trên đũa Emma thực ra là một vở kịch, tất cả đều được dàn dựng lên, bao gồm cả cảnh anh hùng cứu mỹ nhân của cậu. Tất cả đều do cậu sắp đặt hết."

Trì Trùng nói, phản ứng của Lucas Levitt là chỉ bình thần cười, điều này xác nhận lời nói của anh là đúng.

Không người nào là không bị mấy lời nói của Trì Trùng làm cho khiếp sợ, đặc biệt là người đang đứng trước cửa kính một chiều, Chúc An Sinh. Nghe xong câu đó, cô tự mình rơi vào im lặng hồi lâu, tới lúc ngẩng lên, biểu cảm trên khuôn mặt cô cũng giống với Trì Trùng.

"Anh quả nhiên là không giống với đám cảnh sát phé vật kia." Lucas Levitt mỉm cười nói.

Gân xanh trên cổ cảnh sát trưởng lộ ra, nhưng mà ông vẫn phải nhin lửa giận trong lòng xuống, ông dứt khoát không để ý tới Lucas Levitt nữa, quay người về phía Trì Trùng: "Tất cả là giả? Vì sao tên nhóc này phải sắp đặt như thế?"

Trì Trùng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lucas Levitt một cái, sau đó anh bắt đầu nói tới chân tướng vụ án.

"Đương nhiên là dùng để duy trì nhân khí trên mạng của cậu ấy." Trì Trùng dứt lời liền tiến người về phía trước, cách Lucas Levitt càng lúc càng gần: "Chắc là lúc trước ông cũng không thể tưởng tượng được đâu, có người lại trợ giúp một học sinh nổi tiếng như thế, video đó đăng lên mạng còn được đông đảo người hưởng ứng. Điều này khiến cho cậu ấy mang về rất nhiều danh tiếng tốt, cái thể hiện rõ nhất chính là số người theo dõi trên instagram, mà nhờ vào chỗ fan đó, sinh hoạt hằng ngày của cậu được cải thiện rõ rệt, không phải sao?"

"Nhưng mà dựa vào một sự kiện ngẫu nhiên mà nổi lên thì cũng chỉ giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn thôi. Cho nên cậu muốn duy trì được mức độ nổi tiếng của mình như hiện tại, cậu cần phải đáp nặn cho mình một hình tượng thật nổi tiếng trên mạng, một anh chàng đẹp trai ấm áp như ánh mặt trời. Nhưng mà vì bạn trai, chắc chắn Emma phải rất yêu cậu thì mới đồng ý diễn cái trò đó."

"Cậu ở trên mạng đáp nặn một hình tượng hoàn mỹ đương nhiên sẽ thu hút được một số lượng fan cố định. Nhưng thế này vẫn chưa đủ, con người luôn có lòng tham không đáy mà. Cho nên cậu quyết định động chân động tay làm một số chuyện, vì thế cậu tìm tới kẻ lang thang, hai người cùng nhau diễn một tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân. Mà nếu tôi đoán không sai thì đoạn video đó về sau chắc chắn là do cậu truyền ra."

Nói tới đây đột nhiên Trì Trùng nhớ tới lời Chúc An Sinh nói, trong năm tiếng đồng hồ chờ đợi kết quả phân tích, Chúc An Sinh đã đem cuộc nói chuyện giữa cô và Damian kể lại cho anh nghe. Cũng kể cho anh nghe một chút tình huống xảy ra lúc ở nhà Lucas Levitt.

"Vì nguyên nhân này, nên cậu mới bị kẻ lang thang kia uy hiếp. Cũng đúng, vì thế mà kẻ lang thang mới nhiều lần trắng trợn theo dõi và quấy rầy Emma. Nhưng mà buồn cười chính là, Emma luôn vì cậu mà không chịu báo cảnh sát."

Lucas Levitt nhìn người đàn ông trước mặt mình, ý cười trên khuôn mặt cũng thu lại. Hơn nữa, hẳn cuối cùng cũng hiểu vì sao mình lại sụp đổ như bây giờ, đứng trước mặt người đàn ông này đúng là đáng sợ, bởi vì mỗi một phân tích của anh đều cực kỳ chuẩn xác.

"Cho nên anh có cảm thấy tôi đang bị ép không? Vì sao bọn họ phải ép tôi như thế chứ?"

"Thu lại cái bộ mặt dối trá của cậu đi. Cho nên giờ cậu thử nói cho tôi nghe xem, Emma đã vì cậu làm nhiều việc như vậy, diễn kịch cùng cậu, thậm chí còn cam chịu để cho kẻ lang thang quấy rầy, tại sao cậu lại giết Emma?"

"Còn không phải vì cô ấy phạm phải sai lầm sao? Tôi đã đi tới nước này rồi mà cô ấy còn bảo tôi thu tay lại? Mà anh biết tôi đã vì cô ấy mà làm cái gì không? Cô ấy nói cho tôi biết kẻ lang thang kia tới quấy rối cô ấy, cho nên vì cô ấy, tôi đã đi xử lý kẻ lang thang đó. Những việc đó chẳng lẽ cô ấy không biết, thế mà cô ấy lại nói với tôi rằng, cô ấy không yêu tôi nữa? Cô ấy phải rời khỏi tôi?"

"Cho nên cậu đã giết Emma?"

"Đúng vậy. Ngày đó tôi ở nhà sơn lại tường, nhưng mà lúc sơn hết tôi lái xe đi mua thêm sơn thì gặp cô ấy. Tôi bảo cô ấy lên xe, sau khi cô ấy lên xe lời cô ấy nói với tôi lại là muốn chúng tôi chia tay! Hơn nữa, lúc đó tôi mới biết được hóa ra hôm ấy cô ấy muốn đi hẹn hò với người khác."

"Ha ha, cho nên tôi nói dối rằng sẽ đưa cô ấy đi. Sau đó tôi đưa cô ấy tới con đường nhỏ không ai qua lại kia, cuối cùng tôi giết chết cô ấy! Tôi để mũ kẻ lang thang lại nơi đó, sau đó thì tiếp tục về nhà sơn tường, lúc đó tôi đã nghĩ chuyện này chỉ có tôi và trời biết, không ngờ lại có người cao tay hơn cả tôi."

Lucas Levitt nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra câu cuối cùng.

" Cậu biết không, tôi đã từng nói rằng cậu sẽ không nói dối nữa, nhưng bây giờ, xem ra lời nói dối của cậu quá vụng về. "

Tri Trường trào phúng nói, mà Chúc An Sinh có thể nghe ra, ở trong giọng nói đầy sự trào phúng của anh, có sự kìm nén tức giận.

" Cậu nói kẻ lang thang ép cậu, nhưng trên thực tế thì chính cậu là người đang trầm luân trong cái dục vọng giả dối không thể thoát ra được. Cậu nói Emma ép cậu, nhưng sự thật là thế nào không phải cậu là người rõ nhất sao? Từ lúc cậu để lại mũ của kẻ lang thang, chắc cậu cũng mơ hồ nghĩ ra một kết thúc rồi, cậu sợ rằng Emma sẽ biến thành kẻ lang thang thứ hai. Cậu sợ lớp áo giả dối này của cậu có một ngày sẽ bị xé rách, cho nên lúc cậu biết Emma không còn thích cậu nữa, cậu đã ra tay giết cô ấy để diệt trừ mối tai họa ngầm, không phải sao? "

" Cuối cùng còn cả tên đầu gấu bắt nạt lần trước nữa, cậu cho rằng không ai biết mục đích dối trá của cậu sao? Cậu hơn nửa năm trước mới bắt đầu tham gia những buổi hoạt động tình nguyện và từ thiện, mà cậu làm như vậy với mục đích gì? Đương nhiên là cậu muốn lý lịch của mình đẹp một chút, vì rất nhanh thôi cậu sẽ tốt nghiệp cấp ba, làm như vậy cậu có thể tăng khả năng trúng tuyển vào ngôi trường mà mình mơ ước. Mà việc tên đầu gấu bắt nạt trong trường kia chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên khiến sự nổi tiếng của cậu bùng nổ, nó hoàn toàn đã lỗi ra được sự gian trá và dục vọng đen tối của cậu. Mà bây giờ, tên hung thủ máu lạnh tàn nhẫn mới chính là bộ mặt thật của cậu, không phải sao? "

Thanh âm lạnh lẽo của Tri Trường đã xé toạc bộ mặt giả dối của Lucas Levitt. Anh có thể thấy được gương mặt của Lucas khi đó vô cùng vặn vẹo. Nhưng mà Tri Trường một chút cũng không để ý, còn cảnh sát trưởng thì ra tay nhanh hơn trước khi Lucas định làm gì. Vì thế thêm một người cảnh sát nữa đi vào trong phòng thẩm vấn, kiểm chế Lucas lại.

Tri Trường nhìn thấy thân thể Lucas không ngừng giãy dụa, anh cảm tưởng như hắn đã biến thành một con dã thú, trong mắt chỉ còn lại một màu máu.

Tri Trường không liếc nhìn Lucas Levitt thêm cái nào nữa, anh xách theo thùng dụng cụ, rời khỏi phòng thẩm vấn.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh đang đợi Tri Trường, hai người bốn mắt nhìn nhau, sớm đã có ngàn lời muốn nói.

Ngày tiếp theo, mẫu tóc trên người Emma Bert đã có kết quả thử nghiệm DNA, hoàn toàn trùng khớp với DNA của Lucas Levitt. Lucas Levitt chính thức bị khép tội có ý giết người.

Hai tháng sau, Lucas Levitt bị phán hai mươi lăm năm tù.

Một năm sau, khi Tri Trường viết sách đã viết cho vụ án này một lời tựa.

[Khi một người bị dục vọng mê hoặc, khi bản thân hắn bước một bước sai lầm, cho dù cái sai lầm đó nhỏ bé không đáng kể, nhưng thực ra tội ác đang dần dần hướng hắn tới địa ngục, rồi cuối cùng bản thân hắn đã bị bóng tối nuốt chửng.]

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phiên Ngoại

Edit: Cài Trắng

[Q3] Chương 37: Phiên ngoại < Ô vàng của tình yêu >

Ba ngày sau khi Lucas Levitt bị bắt, một lần nữa vụ án sát hại Emma Bert lại lan truyền toàn nước Mỹ. Khắp nơi trên mạng đều có bài viết liên quan tới vụ án này, không một ai nghĩ rằng, đội trưởng đội bóng bầu dục, một anh chàng đẹp trai âm áp như ánh mặt trời lại là một tội phạm giết người. Tất nhiên, trừ Damian đã đoán ra từ trước.

Sau khi tin tức bay đầy trời, Damian vẫn còn nhớ, chuyện này sau đó người dân ở thị trấn Tanto vẫn còn nhắc lại rất nhiều. Thậm chí, đồng nghiệp của hắn sau khi xem tin tức xong lại không nhận được mà bàn luận với hắn đôi câu.

" Damian, cậu biết vụ án của Emma không? Hóa ra hung thủ sát hại Emma không phải là kẻ lang thang, người đó là bạn trai của cô ấy, là đội trưởng bóng bầu dục Lucas Levitt. Đáng tiếc, Emma là một cô gái tốt như thế, nghe nói hôm nay mọi người sẽ hạ táng cô ấy lần nữa. "

Đồng nghiệp của Damian đang hứng thú bưng bưng, hoàn toàn quên mất trước đây cô ấy thích Lucas như thế nào. Mà cô ấy nói nhiều như vậy, Damian cũng chỉ nghe lọt được mỗi câu cuối cùng.

" Tôi muốn đi ra ngoài một chút. "

Damian vừa dứt lời, hẳn không quan tâm tới đồng nghiệp của mình phản ứng thế nào, trực tiếp cời tạp dề đi ra ngoài.

Damian một đạp xe một đường thẳng tới nghĩa trang chôn cất Emma, quả nhiên hôm nay Emma được hạ táng thêm lần nữa, ở nghĩa trang có rất nhiều tới tiễn đưa người con gái này.

Mọi người theo thứ tự tới đặt hoa trước mộ cô, những bó hoa xinh đẹp dần dần biến thành một ngọn núi nhỏ, chỗ này ước chừng sắp thành nơi tỏa ra nhiều hương hoa nhất thế giới rồi.

Damian không đi lên, hẳn chỉ yên lặng đứng đó thôi, yên lặng mà nhìn, nhìn cái nơi nhỏ bé kia, nhìn cái nơi đã chôn cất người con gái hắn yêu nhất.

Không biết đã qua bao lâu, đám người đó dần dần rời đi, trước bia mộ chỉ còn lại bốn người đang đứng đó. Bốn người đó hình như đang nói chuyện với nhau, Damian liếc nhìn bọn họ một cái, hẳn nhận ra người đứng đó là bố mẹ Emma, còn có cả Tri Trường và Chúc An Sinh.

Cuối cùng, Damian quyết định xoay người rời đi, nhưng mà đúng lúc đó thì Chúc An Sinh phát hiện ra hắn. Chúc An Sinh nhanh chóng nói cái gì đó với bố mẹ Emma, sau đó bố mẹ Emma lập tức chạy tới chỗ hắn.

Lúc Damian vừa mới xoay người, hẳn nghe thấy có tiếng gọi từ sau lưng hắn. Hẳn xoay người lại, giờ hắn phát hiện ra, bố mẹ Emma đang đứng trước mặt hắn.

" Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu đã giúp con gái bác có được một chân tướng. Con bé nhất định sẽ bình yên mà rời đi, cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu đã yêu con bé như thế. "

Damian nghe thấy mẹ Emma đang nói cái gì đó bên tai hắn, những lời nhẹ nhàng đó dường như có sức tấn công vô cùng mạnh mẽ. Sau cái chết của Emma, mọi việc đều tích tụ lâu ở trong lòng hắn, nỗi buồn đó giờ như được kích nổ, Damian không kiềm nén được chính nước mắt của mình. Hẳn ở trong lòng mẹ Emma khóc tới thảm thiết, hẳn thật giống như một đứa trẻ con đang lạc đường.

Tất cả đều kết thúc rồi sao? Hẳn không biết.

Năm ngày sau, ngoài việc tới quán cà phê làm việc ra thì hẳn chỉ ngồi ở nhà ngây người. Hẳn dường như đã biến thành một cái xác không hồn, mãi cho tới khi Chúc An Sinh tới thị trấn Tanto lần nữa, cô tìm được hắn.

" Cậu cứ định cả ngày thân tàn ma dại sao? " Chúc An Sinh nói, cô đảo mắt một vòng đánh giá căn nhà bừa bộn của Damian.

Damian không muốn trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, hẳn chỉ nghĩ tới việc mau chóng tiễn cô ra khỏi chỗ này.

" Tri Trường bảo tôi tới là muốn hỏi cậu, cậu có muốn lấy lại bức tranh sơn dầu đó không? "

Nghe thấy tranh sơn dầu, ánh mắt Damian mới khôi phục lại một chút thần sắc, hẳn kinh ngạc hỏi lại: " Cô muốn đem tranh sơn dầu trả lại cho tôi sao? "

" Sao có thể thế chứ? Chúng tôi phá án đâu phải phá không công. "

" Vậy cô tới đây là có ý gì? "

" Ý của Tri Trường là trước tiên sẽ giúp cậu bảo quản tranh sơn dầu thật tốt, hơn nữa chúng tôi là người làm việc rất có nguyên tắc, không thể một lần phá án mà thu của cậu một bức tranh giá trị trăm triệu được. Cho nên, chờ tới một ngày cậu có thể vẽ ra một tác phẩm khiến Tri Trường lòng, anh ấy sẽ trả lại cho cậu bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu đó. "

Nghe xong lời của Chúc An Sinh, Damian cười, hẳn không phải người ngu ngốc, hẳn sao có thể không biết đây là Tri Trường đang muốn giúp hắn?

" Vì sao? Vì sao mấy người lại muốn giúp tôi? "

" Cậu vẫn chưa rõ sao? Không phải chúng tôi muốn giúp cậu, mà là Emma không muốn thấy cậu suốt ngày đắm chìm trong đau khổ nữa. " Chúc An Sinh nói xong liền lấy từ trong túi một xấp thư, giao cho Damian: " Cậu nhìn thấy cái này không? Đây là thứ mà Emma đã giúp cậu xin vào học viện nghệ thuật, sau đó Emma còn giúp cậu tìm được một căn phòng ở gần trường học. "

Trong đầu Damian dường như vừa bị sấm đánh cho một cái, trong đầu hắn trống rỗng, trong phút giây hoảng hốt hắn như nghe thấy được giọng nói của Emma vang lên bên tai hắn.

" Anh thích em, đúng không? "

Damian còn nhớ ngày đó Emma đã thấy bức tranh hắn vẽ cô, điều mà Emma hỏi hắn.

Lúc đó, trong nháy mắt, hẳn quên luôn cảm giác đau đớn ở cánh tay khi vừa rồi đánh đuổi kẻ lang thang. Hẳn chỉ nhớ, ngày đó, Emma cùng với mái tóc đỏ chói đứng ở dưới trời nắng, cả người cô cứ như đang phát sáng. Giống như toàn thế giới đều trở thành phông nền, trong mắt hắn chỉ còn lại bóng hình của Emma thôi.

" Đúng vậy. " Ma xui quỷ khiến thế nào, Damian lại vô cùng thần nhiên thừa nhận: " Anh rất thích em, vô cùng thích, đặc biệt thích. "

Emma nghe thấy Damian nói thế thì bật cười thành tiếng, sau đó cô giống như đang tự nói với bản thân mình, giọng nói buồn man mác: " Anh có thể thích em được bao lâu chứ? Trên thế giới này thật sự có người sẽ toàn tâm toàn ý thích một người khác sao? Có lẽ, chúng ta vẫn nên tự thích lấy bản thân mình đi. "

" Không! Thật sự là anh vô cùng thích em! Từ cái ngày đầu tiên em bước chân vào quán cà phê, thì anh đã biết, cả đời này anh không thể quên được em. "

Damian cho rằng Emma đang nói chuyện với mình, lập tức cảm xúc kích động hấn phản bác lại lời cô nói, Emma hoàn toàn bị hấn chọc cười.

" Anh vẽ rất đẹp. "

Emma bắt đầu thương thức bức chân dung Damian vẽ mình.

" Em rất xinh đẹp. "

Damian không tự chủ được lại buột miệng nói thêm câu nữa, Emma vui vẻ ra mặt.

" Anh muốn trở thành một họa sĩ sao? " Đột nhiên, Emma quay lại nghiêm túc hỏi hấn.

" Không. " Damian nhớ tới người bố thần trọng nổi tiếng của mình, nội tâm bỗng có cảm giác lùi bước: " Anh đơn giản là thích vẽ tranh thôi, nhưng anh cũng không nghĩ tới việc sẽ nổi tiếng. "

Emma nghiêm túc nhìn Damian hồi lâu, sau đó cô không còn thảo luận về chuyện này nữa, cô trực tiếp hỏi vào vấn đề chính: " Anh có muốn hẹn hò với em không? "

" Hẹn hò? Không phải em đã có bạn trai rồi sao? "

" Đúng vậy, nhưng rồi có lúc anh sẽ hiểu, đôi khi chúng ta không hề hiểu một người nào đó. " Ánh mắt Emma có phần âm đạm, nhưng đáng tiếc, Damian lúc đó nghe không hiểu những lời này của cô là có ý gì.

" Em cho anh năm cơ hội, nếu anh có thể để em yêu anh trước năm lần đó, em coi như sẽ thành bạn gái của anh, thế nào? "

Damian không hề do dự, lập tức đồng ý với yêu cầu của Emma. Dường như hấn rất sợ ngay sau đó Emma sẽ đổi ý.

Mà Damian vẫn còn nhớ như y ngày đầu tiên hẹn hò, hấn hôm đó còn đi mượn hấn một bộ tây trang, rồi còn dùng sáp để cố định kiểu tóc, chỉ là bộ dáng này của hấn cuối cùng lại đổi lấy một trận Emma ôm bụng cười.

Damian vốn tưởng rằng mình đã hết hy vọng rồi, nhưng mà hấn không nghĩ tới, trên đường hấn đưa Emma về nhà, cô đã trộm hôn vào sườn mặt hấn một cái.

Lần thứ năm hẹn hò, đáng lẽ ra Damian đã có được đáp án.

Chín năm sau.

Khi Chúc An Sinh và Trì Trùng nhận được thư mời của Damian, cả hai đều giật mình.

Đã qua chín năm rồi.

Chúc An Sinh vẫn còn nhớ, vào chín năm trước, sau khi cô gặp lại Damian, cậu ấy luôn cầm lấy bức thư của Emma mà đọc, bức thư mà Emma đã giúp hấn xin vào học viện nghệ thuật. Thời gian từ từ trôi qua, cả cô và Trì Trùng cũng đã quên mất câu chuyện cũ này rồi, nhưng thư mời mà Damian gửi tới đã đánh thức nó dậy.

Từ đó đến nay, vụ án từng làm bùng nổ nước Mỹ lúc đó đã bị mọi người quên mất. Thậm chí ngay cả Trì Trùng và Chúc An Sinh cũng không còn nhớ chuyện này nữa, nhưng mà thư mời gửi tới lại khơi gợi ký ức một lần nữa. Chúc An Sinh nhớ mấy năm trước cô còn nhận được mấy lá thư, mấy lá thư đó được bố mẹ Emma gửi tới, hóa ra sau khi Emma mất bọn họ đã cùng nhau đi du lịch khắp thế giới, mang theo cả máy ảnh yêu thích của Emma.

Trì Trùng nhận được thư mời xong lại một lần nữa lấy bức tranh sơn dầu đắt giá ra, anh cảm thấy đã tới lúc bức tranh này được về với chủ nhân thực sự của nó rồi.

Vào ngày triển lãm tranh, hai người đã sớm tới nơi tổ chức triển lãm tranh của Damian. Sau khi đi vào khu trưng bày tác phẩm nghệ thuật, cô bị những thứ mình nhìn thấy làm cho kinh ngạc.

Đôi mắt! Đưa mắt nhìn lại cả phòng trưng bày nghệ thuật, các bức tranh đều đang vẽ một đôi mắt, trong đôi mắt xinh đẹp đó dường như đang chứa đựng hàng vạn ngôi sao tinh tú, lại giống như chứa đựng toàn bộ vui buồn giận hờn của đời người.

Mà rất rõ ràng, đôi mắt này, là của một người thôi.

Chúc An Sinh và Tri Trùng liếc nhìn nhau một cái, bọn họ thấy được sự kinh ngạc trong ánh mắt nhau.

Đặc biệt là Chúc An Sinh, trong nháy mắt, đột nhiên cô nhớ tới một giấc mơ từ rất lâu rồi. Khi đó cô vẫn còn ở một phòng trong khách sạn nào đó tại thị trấn Tanto, cô mơ thấy Emma Bert, khi đó dường như Emma đã hóa thân thành cô gái cầm ô vàng trong bức tranh sơn dầu. Cô ấy chậm rãi xoay người lại, nhưng đôi mắt của cô ấy lại nhắm chặt.

Cuối cùng, vào chín năm sau, Chúc An Sinh có thể nhìn thấy đôi mắt trong mơ rồi.

Chúc An Sinh và Tri Trùng đều không ngăn được sự kinh ngạc trong lòng mình, cuối cùng hai người họ dừng chân ở trước bức tranh được trưng bày ở giữa phòng, nhưng mà trên bức tranh này vẫn còn phủ một lớp vải đỏ, không ai có thể thấy được trên bức tranh đó vẽ gì. Một đám người cao cao đứng đó cũng không cao bằng bức tranh được trưng bày ở đó.

Lúc này, một nhân viên công tác đi lên, hẩn cẩn thận dò hỏi Chúc An Sinh và Tri Trùng.

" Xin hỏi, đây có phải là Tri Trùng tiên sinh và tiểu thư Chúc An Sinh không? "

" Đúng vậy, là chúng tôi. "

Chúc An Sinh có chút không hiểu nhưng vẫn đáp lại, sau khi nhân viên công tác xác định xong thân phận của họ, tấm vải đỏ phủ trên bức tranh cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Tấm vải phủ trên bị bỏ ra, hai người lại bị kinh ngạc lần nữa.

Đây là một bức tranh được vẽ lại không khác mấy so với bức tranh sơn dầu của Edmund Owen. Cũng là chiếc ô màu vàng, cũng là bóng dáng của một người con gái, điều duy nhất khác thì chắc là bức tranh này rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với người bình thường.

Nhưng đương nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc, nhân viên công tác đó đợi Tri Trùng và Chúc An Sinh xem xong, họ bắt đầu di chuyển bức tranh, giờ hai người mới phát hiện, hóa ra bức tranh này có hẩn hai mặt.

Lại lần nữa, Chúc An Sinh và Tri Trùng thấy được bộ dáng của Emma Bert. Cô ấy giống như là đang đứng ở trước mặt hai người vậy, vô cùng xinh đẹp, cô ấy cầm chiếc ô vàng ở một bên tay, nở nụ cười nhân nhật.

Emma Bert qua đời tròn mười năm, Damian trở về thị trấn Tanto một lần nữa.

Hôm nay, mưa nhỏ rả rích, Damian cầm trong tay chiếc ô màu vàng, hẩn lần nữa đi tới nơi đặt mộ của Emma.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bia mộ của Emma, giống như là hẩn đang vuốt ve gương mặt của người yêu mình vậy.

" Em còn nhớ câu hỏi mà em đã hỏi anh khi đó không? Em đã hỏi anh rằng, anh có thể thích em bao lâu? "

" Đã qua mười năm rồi, anh vẫn yêu em như cũ. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Điên Cuồng Phá, Phát Nổ Nơi Đất Khách

Edit: Cái Trắng

Quyển 4: Ân mạng trên du thuyền và truyền thuyết mỹ nhân ngư

Chương 38: Điên cuồng phá, phát nổ nơi đất khách

Mexico, Guadalajara.

Nơi này là thành phố lớn thứ hai của Mexico, mà đối với Susanna mà nói, đây vốn là một ngày ở Guadalajara bình thường.

Hôm nay, Susanna thức dậy từ rất sớm. Vì bụng bầu của cô đã hơn tám tháng rồi nên không ngủ được lâu, năm rưỡi sáng cô đã dậy mở cửa tiệm tạp hóa nhà mình.

Chồng Susanna hôm nay đã đi nơi khác lấy hàng hóa, nên cửa tiệm tạp hóa giờ chỉ còn mình Susanna làm việc, trong khi đó cô còn đang mang thai, bụng

rất to.

Tuy rằng có hơi vất vả, nhưng khi Susanna xoa xoa cái bụng tròn nhô lên của mình thì cảm thấy rất hạnh phúc, cô cảm nhận được một sinh mệnh mới đang ở trong bụng mình. Cuộc sống cứ thế mà trôi qua, tràn đầy sự phong phú và mỹ mãn, cầu mong thượng đế có thể chiếu cố cho phần hạnh phúc này.

Đương nhiên, đó sẽ là sự thật nếu như tên hung đồ kia không xông vào tiệm tạp hóa.

Lúc Chúc An Sinh và Trì Trùng chạy tới tiệm tạp hóa nhà Susanna thì nơi này đã được bao vây tầng tầng lớp lớp bởi cảnh sát Mexico. Trì Trùng vô cùng tức giận, anh liếc mắt một cái nhìn người cảnh sát trưởng đang đứng đằng sau mấy người cảnh sát được trang bị vũ khí đầy đủ.

"Tình huống như thế nào đây? Không phải tôi đã bảo mấy người đi bắt kẻ đặt bom sao? Tôi tới địa điểm hắn đang lẩn trốn cũng chỉ ra rồi, sao lại còn làm thành thế này?"

Trì Trùng lạnh giọng quát lớn làm cho vị cục trưởng cục cảnh sát Guadalajara rất xấu hổ, nhưng mà ông không thể phản bác lại lời Trì Trùng nói được. Trì Trùng đã giúp bọn ông tìm được kẻ điên cuồng đặt bom ở Mexico, kẻ đã làm cho bao nhiêu cảnh sát bó tay, chẳng qua là dù Trì Trùng đã làm tới bước này rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị bọn họ phá hỏng mọi thứ.

"Khụ khụ." Cảnh sát trưởng ho nhẹ hai tiếng, giống như là ông đang cố ý làm voi bớt sự xấu hổ đi: "Chúng tôi đã phái người đi bắt hung thủ rồi, nhưng chúng tôi không ngờ hắn lại giảo hoạt như thế này, chạy thoát được một đường, còn bắt cóc thai phụ."

"Thai phụ?" Tâm trạng Chúc An Sinh đột nhiên bị kích động, cô hung hăng nhìn chằm chằm vào cục trưởng: "Ông nói con tin bị bắt giữ là một thai phụ?"

"Đúng vậy, hơn nữa theo như lời hàng xóm ở xung quanh đây, thì thai phụ này đã mang thai tới tháng thứ tám."

"Tám tháng!"

Chúc An Sinh kinh ngạc hô lên một tiếng, đúng lúc đó thì ở trong tiệm tạp hóa vang lên tiếng hét thất thanh. Tiếng hét thất thanh đó cơ hồ đều dọa cho mỗi vị cảnh sát ở đây hoảng sợ, thiết chút nữa thì họ bóp cò súng san phẳng tiệm tạp hóa nhỏ này, may mà Chúc An Sinh phản ứng kịp, ngăn không cho bọn họ hành động lỗ mãng.

"Đừng ai nhúc nhích cả! Đó không phải là tiếng con tin khi bị ngộ hại, là từ cung con tin đang bị co rút."

Cảnh sát trưởng yên lặng nhìn những cảnh sát khác đang bày trận địa như chuẩn bị nghênh đón quân địch, sau đó ông quay sang nói với Chúc An Sinh: "Người thai phụ kia muốn sinh con sao?"

"Chắc là do sự sợ hãi kích động tới, làm cho cô ấy muốn sinh non. Chuyên gia đàm phán đâu? Sao ở đây lại không có chuyên gia đàm phán? Phải nhanh chóng cứu người thai phụ này ra."

Chúc An Sinh vừa dứt lời, cô liền đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nơi này ngoại trừ cảnh sát ra thì chẳng có bóng dáng ai khác chứ đừng nói tới chuyên gia đàm phán.

Cảnh sát trưởng lại rơi vào xấu hổ lần nữa, ông cười cười, sau đó bọn họ không thể không thừa nhận, cục cảnh sát bọn họ không có chuyên gia đàm phán.

"Bây giờ nên làm sao đây?" Cảnh sát trưởng khản trương hỏi, bây giờ ông chỉ biết bắt lấy Trì Trùng với Chúc An Sinh, hai người họ như cộng rom cứu mạng của ông, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì chiếc ghế này của ông đừng nghĩ được ngồi nữa.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn tiệm tạp hóa nhỏ cách đó không xa, ở nơi đó vẫn không ngừng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết. Cô cảm giác tiếng kêu đó như gai nhọn đâm vào trong lòng mình, cuối cùng cô cắn răng mà đưa ra một quyết định.

"Tôi đi! Ông đi nói chuyện với kẻ bắt cóc ở bên trong, tôi hoán đổi vị trí cho con tin, kéo thai phụ kia trở về."

Chúc An Sinh nói với vị cảnh sát trưởng kia, nhưng ai ngờ cô vừa nói xong thì Trì Trùng lập tức giữ tay cô lại.

"Cô muốn làm cái gì? Cô có biết bên trong kia nguy hiểm thế nào không?"

"Đương nhiên tôi biết, nhưng lúc này ở bên trong đang có tới hai mạng người bị uy hiếp, chỉ có tôi đi mới có khả năng hoán đổi được vị trí, đưa con tin trở về. Mấy anh đều là đàn ông, kẻ đánh bom kia chắc chắn không muốn giữ các anh làm con tin."

Chúc An Sinh nghiêm túc phân tích ưu nhược điểm của chuyện này. Nhưng mà cuối cùng cô cũng không quên nói thêm một câu bông đùa, coi như là để cô lấy thêm can đảm đi: "Huống hồ nơi này liệu có mấy người thay tôi chế ngự được kẻ bắt cóc đó?"

Trì Trùng không nói lại được Chúc An Sinh, cô đã gia nhập viện nghiên cứu của anh được nửa năm rồi. Hai người bọn họ liên tiếp phá được rất nhiều vụ án, cũng chính vì thế mà Trì Trùng có thể nhìn rõ được năng lực làm việc của Chúc An Sinh cô không chỉ có năng lực của cảnh sát, mà tới võ cũng rất

tốt. Bộ đội đặc chủng bình thường có khi còn không phải là đối thủ của Chúc An Sinh, cũng chỉ có người bạn bộ đội làm trên vùng tam giác* ở Mỹ của Tri Trường có thể đánh ngang tài ngang sức với cô.

*Vùng tam giác: Nơi làm việc chủ chốt, quan trọng.

" Vậy được, tôi cho cô cơ hội lần này, nhưng mà nếu cô không thể an toàn mà đi ra tôi sẽ tính chuyện này vào lỗi sai trong khi làm việc. Sau đó tôi sẽ trừ 10% tiền lương của cô tháng này, cô hiểu chưa? "

Tuy rằng ngoài mặt Chúc An Sinh trừng mắt nhìn anh một cái nhưng trong lòng không nhịn được lại cảm thấy ảm áp. Mà lúc này bên phía cảnh sát cũng thỏa thuận xong với kẻ bắt cóc, hẳn đồng ý đổi lấy Chúc An Sinh làm con tin.

Hai phút sau, Chúc An Sinh bỏ hết mấy thứ đồ không quan trọng trên người mình xuống. Giờ trên người cô chỉ còn một bộ quần áo đơn giản, áo thun cùng với quần, sau khi chuẩn bị xong, thấy chắc chắn kẻ bắt cóc sẽ hài lòng với điều này, cô mới đi vào bên trong, chính thức trao đổi con tin.

Cô từng bước một di chuyển vào trong tiệm tạp hóa nhỏ, giờ nếu cô nói mình không sợ hãi không khẩn trương thì chính là nói dối. Chúc An Sinh cảm giác được tim mình đang nhảy lên từng nhịp một, tiếng đập thình thịch cho thấy được sự bồn chồn, cuối cùng cô cũng đối diện với kẻ đã làm năm vụ nổ bom lớn tại Mexico.

Cuối cùng, Chúc An Sinh hít sâu một hơi, cô cần làm cho mình bình tĩnh trước.

Sau khi đi vào tiệm tạp hóa, đầu tiên, ánh mắt cô dừng trên người phụ nữ đang đau khổ nằm rên rĩ trên mặt đất, Susanna. Bên cạnh cô ấy, còn có một người đàn ông đang cầm súng dí vào đầu Susanna, đó chính là kẻ điên cuồng đặt bom.

Người đàn ông đó thấy Chúc An Sinh đi vào thì lập tức hướng súng về phía cô, sau đó hắn dùng tay trái ném cho Chúc An Sinh một bộ còng tay. Chúc An Sinh tự giác công đôi tay mình lại, về khẩn trương và bất an trên mặt người đàn ông đó lúc này mới bớt đi một chút.

" Anh có thể để cô ấy đi ra ngoài trước không? Tôi biết anh đối với chính phủ Mexico bất mãn, nhưng điều đó không liên quan gì tới thai phụ đáng thương này. "

Trước đó, khi điều tra Chúc An Sinh và Tri Trường đã phát hiện ra, kẻ đặt bom này đã tiếp nhận sự giáo dục tới trình độ cao đẳng. Cho nên, giờ Chúc An Sinh nói tiếng Anh hẳn mới có thể nghe hiểu, đương nhiên, cũng vì chỉ học tới trình độ cao đẳng nên hẳn mới chế tạo nhiều bom như vậy, làm ra nhiều vụ tập kích để trả thù.

Người đàn ông đó nhìn thai phụ ở trên mặt đất, sau đó cũng đồng ý với đề nghị của Chúc An Sinh, bởi vì đối với hắn mà nói, thai phụ này cũng chỉ là người để hắn không chế mà thôi.

Thai phụ sau khi được kẻ đặt bom thả ra thì rất khó khăn để đứng lên, từ cung cô ấy co rút khiến cô ấy không cách nào đứng thẳng người được. Cô ấy chỉ có thể lê thân mình chầm chậm ra phía bên ngoài, có thể thấy ánh mắt cô ấy nhìn thoáng qua về phía Chúc An Sinh, tràn đầy sự cảm kích.

" Cô lại đây, ngồi xuống, tự mình trói mình lên trên ghế đi. "

Kẻ đặt bom không chút khách khí, hắn bắt đầu ra lệnh cho Chúc An Sinh. Chúc An Sinh cũng giả bộ mềm yếu, một bộ dáng vô cùng khiếp đảm, nhưng trên thực tế cô muốn quan sát xem người thai phụ kia đã trốn thoát được thành công chưa. Mà sau khi cô thấy người thai phụ đó đã an toàn thì ánh mắt cô hiện lên một tia lạnh lẽo.

Chúc An Sinh chậm rãi đi tới chỗ ghế dựa, mà kẻ đặt bom lúc này đang đứng ở bên cạnh ghế dựa. Chúc An Sinh vẫn luôn chờ tới lúc mình chuẩn bị xoay người ngồi vào ghế dựa, trong nháy mắt cô nâng chân lên thúc vào bụng kẻ đặt bom một cái.

Một cú trực tiếp làm kẻ đặt bom ngã luôn ra đất, mà hắn thì cảm tưởng như cú đá vừa rồi của Chúc An Sinh làm lộn tung phèo hết lực phù ngũ tạng của mình. Mà nội tạng bên trong có vấn đề thì sẽ chảy máu nhiều, nhưng Chúc An Sinh không biết điều này, mà cô cũng chẳng thêm để ý. Kẻ đặt bom vừa ngã xuống Chúc An Sinh đã nhanh chóng bồi thêm một cú nữa, cô hất văng được súng trong tay hắn ra ngoài. Lúc này, Chúc An Sinh còn lấy còng tay nhanh chóng khóa kẻ đặt bom lại, để cho hắn không cách nào nhúc nhích được.

Sau khi chế ngự được kẻ đặt bom, Chúc An Sinh mới cất tiếng gọi những người đang ở ngoài tiệm tạp hóa nhỏ. Sau đó, cảnh sát nhanh chóng nhập cuộc, kẻ đặt bom bị bắt lại, Chúc An Sinh cũng tháo được còng tay trên tay mình ra.

" Tiền lương của tôi an toàn rồi chứ? "

Ánh mắt cô vừa nhìn thấy Tri Trường, liền cất tiếng chọc ghẹo.

" Bảo là bảo vệ, nhưng cô có thấy kẻ đặt bom kia chảy rất nhiều máu không, cô ra tay hình như hơi nặng rồi. " Tri Trường bình tĩnh nói, nhưng thật ra không ai có thể hiểu được giờ trong lòng anh như vừa trút đi được một gánh nặng vậy.

" Tri Trường, anh đừng có quá đáng thế chứ. " Chúc An Sinh bất mãn, cô cảm thấy Tri Trường đúng là một kẻ đầu gỗ, rõ ràng đây là một cơ hội rất tốt để anh thể hiện sự phong độ, thân sĩ của mình mà, thế nhưng Tri Trường ngay cả một câu an ủi cô cũng không có.

" Vậy thế này đi, tôi sẽ cho cô một phần thưởng. "

Nghe thấy có phần thưởng, mắt Chúc An Sinh lập tức sáng lên, cô gấp tới không chờ nổi rồi: " Là phần thưởng gì vậy? "

" Tôi để cô làm bạn gái của tôi, để cô cùng tôi đi tham gia tiệc tối chúc mừng tiểu thuyết của tôi chuyển thể thành phim điện ảnh, cô thấy thế nào? "

Chúc An Sinh sững sốt mất vài giây, ngay sau đó cô khinh thường nhìn anh: " Ai thèm cái đấy chứ! "

Dứt lời, Chúc An Sinh liền xoay người rời đi. Cũng chính lúc cô xoay người ra đằng sau, cô đã không nhận được mà hơi cong đuôi mắt lên, cười.

Trì Trường yên lặng nhìn theo bóng của Chúc An Sinh, bỗng nhiên anh cảm thấy tim mình đập cực kỳ mãnh liệt. Anh đang suy nghĩ xem lần này về Mỹ anh có nên tới bệnh viện kiểm tra tìm một chuyện không? Số lần tìm anh đập nhanh càng lúc càng nhiều rồi.

Hai ngày sau, Chúc An Sinh cùng Trì Trường đặt chân tới sân bay quốc tế New York, sân bay John F.Kennedy. Nhưng mà tới phía ngoài sân bay, hai người lại đường ai nấy đi.

Hóa ra sau khi ra khỏi sân bay Trì Trường còn có một cuộc hẹn khác, cho nên Chúc An Sinh sẽ về biệt thự ở Manhattan trước, còn mang theo cả hành lý của cô và Trì Trường.

Vừa về tới biệt thự thì Chúc An Sinh lập tức đi tắm rửa, cô vẫn còn bị chênh lệch múi giờ nên không thoải mái lắm, một chuyến đi liên đi tới tận mười ngày, chẳng trách Hanham không chịu được chức trợ lý của Trì Trường.

Chúc An Sinh đem hành lý của Trì Trường về phòng ngủ của anh, sau đó cô mới quay lại phòng mình thu dọn đồ đạc.

Thu dọn xong hành lý, Chúc An Sinh xem qua đồng hồ, bây giờ ở New York đã là tám giờ ba mươi phút sáng. Cô suy nghĩ trong lòng một chút, ở thành phố Hồ Thủy giờ chắc cũng tầm tám giờ ba mươi phút tối, giờ này chắc là chú Phương Trọng Bình chưa ngủ đâu. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh liền lấy điện thoại gọi cho Phương Trọng Bình.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Phương Trọng Bình nghe thấy giọng Chúc An Sinh thì vô cùng cao hứng. Ông hàn huyên cùng với Chúc An Sinh vài câu, sau đó hai người nhanh chóng quyết định sẽ trò chuyện qua video trên máy tính.

Video trò chuyện được kết nối thành công, cô kinh ngạc phát hiện ra bà nội cũng ở ngay bên kia màn hình. Ba người nhò một chiếc máy tính mà có thể kết nối với nhau, vượt qua cả một biển Thái Bình Dương xa xôi rộng lớn. Chúc An Sinh vẫn luôn cố gắng duy trì nụ cười của mình trên môi, cô vô cùng hưng phấn kể cho hai người kia nghe về vụ án cô vừa mới phá. Đương nhiên, một số việc nguy hiểm cô lược bỏ đi, cô làm vậy để tránh cho bà nội lo lắng. Chúc An Sinh đương nhiên hiểu rõ việc cô "vẽ thêm cho đẹp" vào câu chuyện không qua nổi mắt Phương Trọng Bình.

Quả nhiên, vào giây phút ngắn ngủi khi chuẩn bị kết thúc video trò chuyện, Phương Trọng Bình đã nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương.

" An Sinh, nếu như con cảm thấy mệt mỏi, con phải nhớ kỹ rằng, ở nơi này luôn luôn có một chỗ cho con dựa vào. "

" Vâng, con hiểu rồi. "

Chúc An Sinh cười cười trả lời, nhưng sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô không thể nào kiềm nén được nước mắt nữa. Nước mắt cứ thế chảy ra liên tục.

Chờ qua một khoảng thời gian nữa, một khoảng thời gian nữa thôi, Chúc An Sinh quyết định tích góp thêm một số ngày nghỉ phép nữa để có thời gian về nước thăm Phương Trọng Bình và bà nội.

Chúc An Sinh yên lặng đưa ra quyết định như vậy.

Cùng người nhà nói chuyện xong, Chúc An Sinh liền tiến vào phòng ngủ, cô mơ thấy Phương Trọng Bình và bà nội đang ở bên cạnh cô trò chuyện.

Chúc An Sinh ngủ một giấc thẳng tới bốn giờ chiều, chờ cô xoa xoa đôi mắt kèm nhèm của mình xong thì cô phát hiện Trì Trường không biết đã trở về từ lúc nào. Giờ Trì Trường đang ngồi ở ngoài phòng khách nhâm nhi một ly trà xanh.

" Cô tỉnh rồi? " Trì Trường mở miệng trước, coi như chào hỏi.

" Anh trở về lúc nào thế? " Chúc An Sinh tò mò hỏi, cô cũng tự rót cho mình một ly trà.

" Tôi trở về lâu rồi, nhưng cô phải nắm chặt thời gian đấy. "

" Nắm chặt thời gian? Vì sao chứ? "

Chúc An Sinh khó hiểu hỏi lại, nhưng Trì Trường lại không trả lời cô. Trì Trường đứng dậy đi ra ngoài, không biết anh lấy ở đâu ra hai hộp cực kỳ tinh xảo.

" Đây là cái gì? "

" Cô mở ra xem thì biết. "

Chúc An Sinh tới tốt cùng cũng không biết là Trì Trùng đang úp úp mở mở cái gì. Cô tùy ý mở hai hộp kia ra, cô phát hiện trong đó có một hộp là để váy được thù trả họa tiết tinh xảo của Zuhair Murad, còn chiếc hộp còn lại là để một đôi giày cao gót cao bảy phân của Jimmy Choo.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Buổi Dạ Tiệc Sóng Gió

Chúc An Sinh cảm thấy chiếc váy trước mặt mình mang theo một loại khí chất thần tiên, rồi tới đôi giày cao gót thoát tục nữa. Tiến lại gần để nhìn kỹ hơn, phản ứng đầu tiên của cô là ánh mắt lộ ra vẻ kinh diễm, sau đó cô lại nhìn về phía Trì Trùng với đôi mắt sắc bén, ánh mắt này giống như là đang tra hỏi phạm nhân vậy.

"Anh muốn tặng cho tôi sao?"

Trì Trùng bị Chúc An Sinh nhìn chằm chằm tới nỗi cả người không được tự nhiên. Anh cảm giác như kịch bản của mình có chỗ không đúng rồi, không phải thợ trang điểm đã bảo anh là bất kỳ người con gái nào nhìn thấy chiếc váy và đôi giày cao gót này đều sẽ mê tới thần hồn điên đảo sao? Sao sau khi mang tới chỗ Chúc An Sinh, ngược lại anh lại cảm thấy có gì đó bất ổn?

"Đúng vậy, cô không thích sao?" Trì Trùng làm ra vẻ bình tĩnh hỏi lại.

"Không có việc gì tự dưng lấy lòng, đó là điều không ổn rồi. Nói mau, lần này anh có điều gì không thể nói cho người khác biết mục đích à?"

Chúc An Sinh bắt đầu dùng ngữ khí bức người để ép hỏi. Cô vẫn còn nhớ có một lần Trì Trùng đột nhiên tăng tiền lương lên cho cô, hóa ra là anh muốn cô xuống dưới cống để thu thập chứng cứ. Mà cái người tên Trì Trùng kia thì không muốn xuống dưới cống thoát nước, Chúc An Sinh vì điều tra chứng cứ mà ngay người ở dưới cống tám tiếng đồng hồ.

Chúc An Sinh thật sự không thể quên được ngày hôm đó, hôm đó giống như đại lễ rửa tội linh hồn cô vậy. Giờ đột nhiên Trì Trùng lại hết mực ân cần, anh như thế khiến cô tự động bày ra tư thế sẵn sàng nghênh chiến quân địch.

"An Sinh, cô xem tôi là loại người gì vậy chứ? Cô quên mất hai ngày hôm trước tôi bảo cô đóng làm bạn gái tôi sao? Bộ lễ phục tặng cô này chính là để cho hôm đó mặc đấy."

Chúc An Sinh nghe vậy lại cúi xuống nhìn bộ lễ phục trong tay, ừm, anh nói nghe có vẻ hợp lý đấy. Nhưng không biết vì sao, cô cứ cảm thấy không yên tâm với Trì Trùng thế nào ấy.

"Thật hay giả vậy? Anh cũng có lúc tốt tính như này sao?"

"An Sinh, cô thật sự coi tôi là Harpagon sao?" Lúc này Trì Trùng cực kỳ nghiêm túc hỏi lại, anh rất nghi ngờ, chẳng lẽ hình tượng của anh trong lòng Chúc An Sinh lại kém vậy sao?

"Harpagon chỉ là keo kiệt thôi, ý đồ xấu của hắn sao nhiều bằng anh."

Trì Trùng bị Chúc An Sinh làm cho nghẹn lời không nói được gì, mà Chúc An Sinh cũng không thêm để ý tới anh nữa, Trì Trùng cứ thế nhìn theo Chúc An Sinh sung sướng ôm hộp quà trở về phòng.

Đào mất một cái đồng hồ đã chỉ tới năm giờ bốn mươi phút, Trì Trùng gửi cho Chúc An Sinh một tin, bảo cô chuẩn bị mọi thứ để sẵn sàng tham gia buổi tiệc tối nay. Chỉ một lúc sau, Chúc An Sinh mặc bộ váy mà vừa nãy Trì Trùng mới đưa, cô đi ra chỗ thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Chúc An Sinh từ bên trong thang máy đi ra, ánh mắt Trì Trùng vẫn không rời khỏi người cô dù chỉ nửa giây. Trì Trùng suy nghĩ trong chốc lát, chỉ sợ cả đời này anh khó lòng nào quên được cảnh tượng này.

Chúc An Sinh mặc bộ lễ phục vào, toàn thân trên dưới cô vô cùng ưu nhã. Bình thường phải đi điều tra vụ án, cô lúc nào cũng mang giày đế bằng và mặc quần jean chứ làm gì có chuyện ăn mặc sang trọng như này, rồi lại còn đi cả giày cao gót cao tới bảy phân?

"Có vấn đề gì sao?"

Chúc An Sinh cảm thấy ánh mắt của Trì Trùng luôn nhìn chằm chằm vào mình, khó tránh khỏi cảm giác không được tự tin cho lắm. Lúc này cô còn đang đi giày cao gót, cô có ảo giác như mình đang đi cà kheo vậy, cũng may, năng lực giữ thăng bằng của cô rất tốt, bằng không chuyện đi giày cao gót sẽ là một vấn đề lớn.

"Không, tôi đang suy nghĩ một chút thôi. Một lúc nữa nếu các nữ diễn viên điện ảnh gặp được cô, chắc chắn các cô ấy sẽ ghen ghét với cô."

Chúc An Sinh thiếu chút nữa tưởng lỗi tai mình có vấn đề, không ngờ cô cũng có ngày nhận được lời khen của Tri Trùng? Hay là do vừa rồi anh đã ý thức được những điều sai lầm anh đã làm với cô trước đó, nên đang muốn cải thiện quan hệ hả?

Chúc An Sinh có hơi nghi ngờ. Nhưng mà thực tế đã trả lời cho cô biết, khi cô cùng Tri Trùng đi thăm dò, những ánh đèn flash nhấp nháy liên tục chính là minh chứng cho lời anh không phải nói điều.

Đặc biệt là lúc ở trong buổi tiệc, rất nhiều người còn tưởng rằng Chúc An Sinh là diễn viên đóng vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh này. Rồi thấy cô ở bên cạnh Tri Trùng, họ lại tưởng cô lợi dụng quan hệ riêng để tiến vào. Mãi tới lúc bọn họ đi tới chào hỏi Chúc An Sinh thì họ mới nhận ra, hóa ra cô chính là nguyên mẫu của cô trợ lý trong quyển tiểu thuyết.

Cứ như vậy, người nói người tới không dứt. Chúc An Sinh luôn miệng phải giải thích cho bọn họ biết thân phận của mình, lời của cô lặp đi lặp lại nhiều tới nỗi giờ cô muốn co chân bỏ chạy khỏi buổi dạ tiệc này. Nhưng mà đúng lúc đó, có một cô gái vì tò mò mà đi tới, Chúc An Sinh đành phải đứng lại giải thích cho cô gái đó một lần nữa.

" Hóa ra cô là trợ lý của Tri Trùng, ở trong sách anh ấy viết cô như một nữ chiến sĩ vậy, tôi còn tưởng là một cô nàng đô con có cơ bắp chứ, không ngờ cô lại là một người xinh đẹp như này. "

" Cái gì? "

Chúc An Sinh cảm thấy hình như chỉ số thông minh của cô còn thấp hơn cả con số 80, sao cô nghe không hiểu cô gái này đang nói gì vậy?

" Cô chưa thấy sách của Tri Trùng sao? Nhưng mà những kẻ bắt cóc đó đều bị cô đánh trọng thương đúng không, cô thật lợi hại. "

Dần dần, Chúc An Sinh cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra, sau đó cô mỉm cười chào tạm biệt cô gái kia. Ngay lúc sau, cô tìm được Tri Trùng đang đứng lẫn trong đám người kia, đang đứng nói chuyện với mọi người.

Chúc An Sinh chậm chậm mà đi qua chỗ đó, vẻ bề ngoài của cô vô cùng ung dung xinh đẹp, nhưng chỉ khi nhìn ly rượu vang trong tay cô mới thấy được giờ cô đang tức giận như thế nào.

" Ngại quá, tôi có một tin cần phải thông báo gấp cho Tri Trùng tiên sinh. Không biết, tôi có thể mượn anh ấy ra ngoài một chút được không? "

Chúc An Sinh nói với mấy người bạn đang cùng anh nói chuyện, bọn họ lập tức hiểu ý mà tránh khỏi đó, cuối cùng nơi này cũng chỉ có Tri Trùng và Chúc An Sinh đang đứng.

Tri Trùng kinh ngạc nhìn nhìn Chúc An Sinh. gương mặt Chúc An Sinh vẫn duy trì nụ cười đó, cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng không hiểu sao, Tri Trùng lại cảm giác được sự lạnh lẽo lan từ trên đỉnh đầu xuống tới cổ, rồi lại lan tràn khắp tứ chi anh, đó là hơi thở của sự tử vong.

" An Sinh, cô có chuyện gì sao? " Anh cảm giác được bầu không khí kỳ quái giữa hai người, thế nên, anh đã dùng ngữ khí dịu dàng nhất cẩn thận hỏi lại cô.

Vẻ tươi cười trên mặt Chúc An Sinh nhanh chóng biến mất, cô hung hăng trừng mắt nhìn Tri Trùng một cái, ánh mắt đó như muốn xé tan Tri Trùng thành từng mảnh.

Cuối cùng Tri Trùng cũng ý thức được chuyện này có gì đó không ổn.

" Tri Trùng, tôi hỏi anh, ở trong sách của anh, rốt cuộc anh đã viết tôi thành cái gì rồi? "

Giờ thì Tri Trùng biết tại sao cô tức giận rồi, phần lưng áo sơ mi của anh đã hơi ướt đẫm mồ hôi rồi. Anh chột dạ.

" Thì tôi đã miêu tả cô đúng cảm như thế nào, lại còn lợi hại, năng lực trinh sát cũng rất lớn nữa. "

" À, hóa ra là như vậy à, nhưng anh nói thử xem, vì sao anh lại viết về tôi quá mức hoàn hảo vậy. Nhờ những người đó cảm thấy tôi là một nữ chiến sĩ hung ác lại có cơ bắp thì sao? "

Vào lúc nguy hiểm như thế này, nghe mấy lời cô nói anh lại không nhận được muốn cười. Chúc An Sinh thấy khóe miệng anh run rẩy, thì lửa giận trong lòng càng bốc lên cao hơn. Giờ cô chỉ hận không thể ném Tri Trùng từ cửa sổ tầng hai mười xuống cho bỏ tức.

" Nhưng mà những kẻ bắt cóc đó thực sự bị cô chế ngự mà, mới hai ngày trước thôi này, kẻ đánh bom đó không phải cũng bị cô xử lý sao? Chắc cô không biết mấy cảnh sát đi theo phá án cùng chúng ta hãm mộ cô thế nào đâu. "

Thật sự là giờ Chúc An Sinh tức giận tới nỗi muốn giết người luôn rồi, nhưng những điều Tri Trùng nói đều là sự thật, cô không thể tùy tiện phản bác lại lời anh nói được. Đôi mắt của Chúc An Sinh vì tức giận mà hơi đỏ lên.

" Thế lần sau anh gặp nguy hiểm thì anh tự mình đi tìm chết đi! Tôi nhất định sẽ không cứu anh nữa. "

Chúc An Sinh kích động tới nỗi tự động nói ra tiếng Trung, giọng cô nâng cao lên thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây. Nhưng mà chẳng ai hiểu được cô đang nói cái gì, mọi người nhìn về phía bên này đều lộ ra ánh mắt kỳ quái.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào, Chúc An Sinh cảm giác như da mặt cô sắp bốc cháy tới nơi rồi. Cô không quan tâm tới phản ứng của Trì Trùng nữa, lập tức xoay người rời khỏi buổi tiệc này.

Thấy Chúc An Sinh rời đi, Trì Trùng vội vã đuổi theo cô. Nhưng mà cô đi trước anh một bước, cô ra tới thang máy lập tức ấn nút xuống tầng, anh ra tới nơi chỉ có thể trở mắt nhìn cửa thang máy khép lại.

Chúc An Sinh trực tiếp ấn đi xuống, mà Trì Trùng chỉ đành đi thang máy bên cạnh cô.

Một mình ở bên trong thang máy, dần dần Chúc An Sinh cũng khôi phục được sự bình tĩnh. Cô bắt đầu tự hỏi chính mình, cô việc gì phải tức giận như vậy chứ?

Chắc là vì hành động muốn cười mà không thể cười của Trì Trùng rồi. Mà cô cũng không ngờ rằng, trong lòng anh hóa ra cô lại có hình tượng như một nữ chiến sĩ, nhưng mà tại sao cô lại vì chuyện đó mà tức giận với anh chứ?

Cô tự cảm thấy bản thân mình thật khó hiểu, hóa ra cô để ý tới cái nhìn của Trì Trùng như vậy sao? Có phải cô đang chuyện bé xé ra to không? Chúc An Sinh nghĩ tới nghĩ lui, nhưng mà cô đã đi ra ngoài rồi, ván đã đóng thuyền, Chúc An Sinh hiển nhiên không có khả năng quay lại buổi tiệc đó lần nữa.

Đã tới tầng một rồi, Chúc An Sinh bước ra khỏi thang máy, giờ thì đầu óc cô có chút mờ mịt, cô nên tới chỗ nào đây?

Chúc An Sinh còn đang mãi suy nghĩ vấn đề của mình, nhưng cô để ý tới thang máy Trì Trùng đuổi theo cũng tới nơi rồi. Thấy Trì Trùng, Chúc An Sinh theo bản năng mà chạy ra bên ngoài, tới cửa tòa nhà, cuối cùng anh cũng bắt được Chúc An Sinh.

" An Sinh, cô tức giận sao? Trong sách tôi không viết cô như thế đâu, cái hình tượng nữ chiến sĩ có cơ bắp đó là do cô tưởng tượng nhiều thôi, cô tin tôi đi. "

Chúc An Sinh im lặng đứng tại chỗ, cô không quay lại nhìn Trì Trùng, anh thì tưởng là cô vẫn không chịu tha thứ cho anh. Nhưng Chúc An Sinh hiểu rõ bản thân mình, bây giờ cô đang rất xấu hổ nên không thể nói chuyện với Trì Trùng được, rốt cuộc cô vẫn không hiểu tại sao mà vừa nãy mình tức giận nữa.

Trong lúc Trì Trùng và Chúc An Sinh còn đang giằng co, hai người họ cũng không phát hiện ra ở cách đó không xa có một đôi vợ chồng trung niên người Châu Á đã để ý hai người. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của bọn họ vẫn là Trì Trùng, ngay lúc vừa thấy Trì Trùng, hai mắt của bọn họ như phát sáng lên.

Bọn họ nhanh chân đi tới trước mặt Trì Trùng và Chúc An Sinh. Đang giằng co mà hai người cũng bị hành động của bọn họ dọa cho hoảng sợ. Trì Trùng theo bản năng kéo Chúc An Sinh ra đứng sau lưng mình, anh tiến lên một bước dùng thân thể chắn trước mặt cô. Chờ tới lúc Trì Trùng thấy người tới không hề có ác ý, anh mới buông sự cảnh giác xuống.

" Hai người có chuyện gì sao? "

Trì Trùng mở miệng hỏi, người vợ kia sau khi nghe thấy anh hỏi thì nước mắt tự động chảy xuống. Tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ, người vợ kia đã quỳ gối trước mặt Trì Trùng.

Chúc An Sinh và Trì Trùng một lần nữa bị dọa, hai người bọn họ thực sự không hiểu tình huống trước mặt là tình huống gì.

" Trì Trùng tiên sinh, tôi cầu xin cậu, tôi cầu xin cậu! Tôi cầu xin cậu giúp tôi tìm được con gái mình, tôi cầu xin cậu. "

Đột nhiên, người phụ nữ này bắt đầu quỳ lạy anh, nước mắt bà càng lúc chảy càng nhiều, từng giọt nước mắt chua xót chảy dài trên gương mặt bà, nhưng bà không quan tâm tới điều đó nữa.

Bà cố chấp quỳ lạy ở đó, thật giống như mình sắp chết đuối lại vớ được cọng rơm cứu mạng vậy, vô cùng cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ninh Vũ Nhu Mất Tích

Edit: Cài Trắng

Chúc An Sinh và Trì Trùng bị một màn trước mặt dọa cho sợ ngây người, bọn họ còn chưa hoàn hồn được khi thấy người phụ nữ đó quỳ lạy, mãi một lúc sau họ mới phản ứng kịp. Hai người vội vàng tiến tới nâng người phụ nữ đó dậy.

" Bà không cần phải như vậy, hai người có vấn đề gì thì từ từ nói. "

Hành động của người phụ nữ đó đã hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường, dần dần có rất nhiều người đứng lại vây quanh xem. Tri Trùng nhìn nhìn mấy người qua đường, rồi lại nhìn tới một nam một nữ đột nhiên xuất hiện ở đây. Sau đó anh lại quay sang nhìn Chúc An Sinh như ra hiệu, cô lập tức hiểu ý mà cùng Tri Trùng đưa hai người đó vào bên trong tòa nhà.

Đi vào trong tòa nhà, bốn người tìm tới một nơi yên tĩnh để dừng lại.

"Bây giờ ở chỗ này không có ai, tôi cũng nghe lời vừa rồi bà nói, bà tìm tôi là muốn tìm lại con gái sao?"

Cuối cùng, Tri Trùng và đôi vợ chồng đó cũng có thể từ từ nói chuyện với nhau, nhưng cảm xúc của người phụ nữ đó vẫn chưa thể bình phục được, Chúc An Sinh đứng ở bên cạnh an ủi bà. Sau đó, người đàn ông trung niên bên cạnh lên tiếng nói ra câu chuyện.

"Tôi tên là Ninh Chí Minh, còn người này là vợ tôi, Tống Thực Nhân. Rất xin lỗi vì lần này đã tới quấy rầy cậu, nhưng chúng tôi thực sự cùng đường rồi, mong cậu có thể tha thứ."

Tri Trùng hơi nhíu mày lại, anh có thể nhìn ra được đôi vợ chồng đứng trước mặt anh là hai người vô cùng thành thật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà họ lại đi tới đường cùng, rồi sau đó lại tới xin sự giúp đỡ của anh?

"Con gái hai người đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tri Trùng lập tức nói vào trọng điểm, mà Ninh Chí Minh lúc nghe anh nhắc tới con gái mình, một người cẩn trọng như ông cũng không tránh khỏi để lộ ra chút thương tâm.

"Con gái của tôi, mất tích."

Tiệc tối nơi tổ chức cuộc họp báo kết thúc lúc chín giờ, khi đó Tri Trùng gọi điện thoại cho nhân viên tiếp tân ở viện nghiên cứu, Jessica. Hỏi thăm tình hình từ chỗ Jessica, Tri Trùng đã biết được vào hai ngày trước đôi vợ chồng này đã từng tới viện nghiên cứu tìm anh, nhưng đáng tiếc, khi đó Tri Trùng và Chúc An Sinh lại đang ở Mexico lo vụ án của kẻ đặt bom.

Hơn nữa vì sao Jessica không gọi điện báo cho anh thì anh cũng hiểu, đối với loại vụ án rối loạn như mất tích thì thường Tri Trùng sẽ không nhận xử lý. Mà người trên thế giới này, số người cần Tri Trùng giúp đỡ đúng là nhiều không kể xiết, mà nơi nào cũng có những vụ án rất là hung tàn, mà vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích này xem ra cũng không quá khó, thế nên Jessica mới không gọi điện quấy rầy Tri Trùng.

Nhưng mà chẳng ai nghĩ tới bố mẹ Ninh Vũ Nhu lại quá cố chấp, sau khi tra được tin tức buổi họp báo vào tối hôm nay liền tới đây đòi mấy tiếng đồng hồ, chỉ để gặp được Tri Trùng một cái.

"Thế nào?" Chúc An Sinh lái xe, mắt thấy Tri Trùng cúp điện thoại, cô liền hỏi một câu.

"Ninh Chí Minh và Tống Thực Nhân đúng là đã tới viện nghiên cứu tìm tôi, nhưng mà lúc đây chúng ta còn đang ở Mexico. Mà hơn nữa những vụ án dạng như này, từ trước tới nay tôi đều không nhận, cho nên Jessica cũng không nói cho tôi biết, cô ấy còn bảo chờ tới khi chúng ta trở về thì sẽ trực tiếp nói cho tôi biết để tôi tự mình xử lý. Nhưng mà hôm nay cả hai chúng ta đâu có ai đi tới viện nghiên cứu."

"Ừm, vậy anh tính bây giờ sẽ làm như thế nào?"

Chúc An Sinh hiểu rõ gật gật đầu. Từ lúc cô trở thành trợ lý của Tri Trùng cho tới nay, mỗi vụ án hai người tham gia đều là những vụ án quan trọng giống như vụ án kẻ đặt bom ở Mexico vậy. Vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích này nếu đem ra so sánh thì cũng chưa hẳn là quá nguy cấp, hơn nữa, điểm quan trọng của vụ án này là tình huống thực tế còn chờ phải nói chuyện.

Tri Trùng im lặng trong chốc lát, nhưng mà anh vẫn không trả lời Chúc An Sinh, còn hỏi người lại cô: "An Sinh, cô cảm thấy vụ án này như thế nào?"

"Ninh Chí Minh và Tống Thực Nhân đều nói là cảnh sát đối với vụ án con gái họ mất tích là bỏ qua, họ không có cách nào khác nên mới tìm tới sự giúp đỡ của anh. Nhưng mà sau khi nghe bọn họ nói xong, tôi cảm thấy thái độ của mấy vị cảnh sát đó không phải là không thể hiểu được. Trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích còn gửi tin nhắn tới cho bố mẹ, nói rằng cô ấy muốn cùng bạn đi ra biển. Nếu hiện tại thật sự Ninh Vũ Nhu đang ở biển chơi vô cùng hưng phấn thì sao? Cuối cùng cũng chỉ là hai bên tạm không liên lạc được với nhau trong vòng bảy ngày mà thôi."

"Cô nói không phải là không có lý, Ninh Vũ Nhu là sinh viên của đại học Houston mà kỳ nghỉ hè sắp hết rồi, sinh viên rủ nhau đi chơi một lần cuối trước khi vào năm học cũng là có khả năng. Nhưng mà Ninh Chí Minh cũng nói là cảnh sát đã tới chỗ giáo sư có quan hệ thân thiết với Ninh Vũ Nhu và bạn học để hỏi qua, không một ai biết tung tích của cô ấy cả, cô không cảm thấy càng ngày nó càng giống như là mất tích sao?"

"Là một cô gái ngoan ngoãn, Ninh Vũ Nhu đã nói với bố mẹ trước, nhưng sau đó thì bảy ngày sau không có liên lạc, điều này đúng là rất bất thường. Nhưng mà căn cứ vào những gì cảnh sát nói, bạn cùng phòng của Ninh Vũ Nhu cũng xác nhận là vào bảy ngày trước cô ấy có thu thập hành lý đi ra ngoài. Ít nhất thì chuyện Ninh Vũ Nhu muốn đi ngắm biển không phải là giả, hơn nữa, cho tới nay bố mẹ Ninh Vũ Nhu cũng không thu được tin tức tổng tiền con tin, có thể loại trừ khả năng cô ấy bị bắt cóc. Ninh Vũ Nhu mất tích như thế nào đây? Là do ngoài ý muốn sao? Dù sao thì khi đối mặt với biển rộng, nếu Ninh Vũ Nhu và bạn cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì cho dù chúng ta muốn góp sức cũng không đủ."

Tri Trùng không nói gì nữa, bởi vì anh biết lời cô nói rất có lý, vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích cho tới nay vẫn chưa được bên cảnh sát xác định, đây mới là điểm khó khăn nhất của vụ án.

Không thể nào xác định được nếu như không có manh mối. Không có manh mối, thì giờ họ phải làm thế nào mới tìm được một người trưởng thành mất tích có hành vi, năng lực độc lập đây?

Điểm quan trọng chính là, anh thật sự muốn đi điều tra vụ án không rõ manh mối như thế này sao? Mà Trì Trường cũng biết, ở viện nghiên cứu còn nhiều vụ án đáng sợ hơn đang chờ anh xử lý, anh có nên đem tinh lực và thời gian của mình đặt vào một vụ án mất tích như thế này không?

Trì Trường tự rơi vào trong nghi hoặc của mình, hơn nữa, anh đột nhiên phát hiện ra chỉ cần anh nhắm mắt lại là anh sẽ nhớ tới bộ dáng khẩn cầu của Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân lúc tới gặp anh, anh thật sự sẽ bỏ mặc cấp bố mẹ đã bắt lực như thế sao?

Ninh Vũ Nhu, rốt cuộc cô đang ở chỗ nào?

Trì Trường nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảnh phố xá trên đường cứ thế lướt qua rất nhanh, giống như một đời người vậy, rất vội vàng, rất khó để có thể lưu lại trong cuộc đời người một khoảnh khắc đẹp tới nao lòng.

Chúc An Sinh đương nhiên không biết được những suy nghĩ phức tạp trong lòng anh lúc này, cô cũng không biết được lúc này anh đã âm thầm đưa ra một quyết định.

Quay trở lại biệt thự, Chúc An Sinh trút bỏ lễ phục xuống rồi đi tắm một lần nữa, đặc biệt là lúc tháo giày cao gót ra, Chúc An Sinh cảm thấy mình như vừa được hồi sinh vậy. Sau đó cô liền nằm trên chiếc giường mềm mại, yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Chúc An Sinh tỉnh giấc đã là sáu giờ sáng ngày hôm sau, cô cảm giác như cô hòng mình sắp bốc cháy tới nơi vậy. Cô mới dậy nên đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng theo bản năng cô lại quay người đi về phía nhà bếp.

Mở tủ lạnh ra, cô vươn tay lấy chai nước khoáng trong tủ uống hết, giờ thì Chúc An Sinh sâu sắc cảm nhận được rằng, nước là thứ quan trọng không thể thiếu trong mỗi cuộc đời con người. Tới lúc cô quay người ném chai nước rỗng vào thùng rác, cô bỗng phát hiện ra hình như ở kệ bếp có cái gì đó hơi khác, chờ tới khi cô tới gần thì mới thấy hóa ra trên đó có mấy hạt cà phê.

Nhưng Chúc An Sinh nhớ rõ là hạt cà phê để trong phòng bếp còn rất nhiều cơ mà, sao đột nhiên lại còn ít như thế này? Mà ai lại loli hạt cà phê ra để ở ngoài này thế, cô nhớ trước khi cô và Trì Trường xuất phát đi Mexico, lần cuối cùng cô pha cà phê xong cô đã cất hạt cà phê vào trong tủ rồi cơ mà?

Chúc An Sinh khó hiểu cảm thấy chỗ hạt cà phê còn ít kia để lại vào trong tủ, mà đúng lúc cô định cho hạt cà phê vào trong tủ thì cô lại chú ý tới máy pha cà phê ở cách đó không xa.

Trong máy pha cà phê vẫn còn một ít cà phê ẩm áp, Chúc An Sinh thử rót một ly ra uống thử, cái sự đắng ngắt của cà phê nguyên chất đã làm con buồn ngủ còn sót lại của cô tiêu tan hoàn toàn. Chúc An Sinh vội vàng buong ly cà phê đó xuống.

Tại sao lại phải uống đắng như vậy chứ? Trong lòng Chúc An Sinh vừa mới xuất hiện điểm nghi vấn thì cô lập tức nghĩ ngay ra đáp án.

Ngoại trừ tên quái vật như Trì Trường ra thì làm gì còn ai uống được loại cà phê đắng như thế này chứ?

Chỗ cà phê này là Trì Trường làm? Vậy những hạt cà phê biến mất kia cũng do anh làm, nhưng mà Trì Trường pha cà phê uống từ lúc nào chứ? Thiếu nhiều hạt cà phê như vậy, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rồi?

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh, rốt cuộc Trì Trường muốn làm gì mà phải uống nhiều cà phê như thế chứ?

Cô đi tới gõ cửa phòng ngủ Trì Trường nhưng lại không có tiếng trả lời, cô liền tiếp tìm anh ở mấy phòng nữa, cuối cùng, cô tìm được Trì Trường đang ngồi trong phòng sách.

Trong phòng sách, Trì Trường đang vô cùng tập trung nhìn vào màn hình máy tính, mãi tới khi Chúc An Sinh đi tới gõ cửa phòng sách đang mở thì anh mới ý thức được là cô đã tới.

" Cô tỉnh ngủ rồi sao? "

Trì Trường chào hỏi Chúc An Sinh, nhưng mà cô thì không thèm để ý tới anh, cô chỉ đi tới bàn làm việc của anh nhìn một cái. Quả nhiên cô phát hiện ra một ly cà phê chỉ còn một nửa, cốc cà phê cũng không còn nóng nữa.

" Anh cả đêm không ngủ đúng không? "

Chúc An Sinh hỏi, trong thanh âm cô còn mang theo chút gì đó tức giận.

" Xin lỗi, tôi uống hết mất chỗ hạt cà phê trong tủ rồi, chắc lại làm phiền cô đi mua thêm một ít. "

Anh chú ý tới ánh mắt vừa rồi của Chúc An Sinh, anh biết, chuyện cả đêm mình không ngủ không thể giấu được cô.

" Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì thế? Cả đêm lại không ngủ, còn uống nhiều cà phê như thế, anh thấy mình sống lâu quá rồi đúng không? "

Trì Trường nhìn bộ dáng cô đang tức giận xong chỉ trích mình, ngược lại, anh còn cảm thấy hơi buồn cười. Chúc An Sinh thấy anh cười thì càng tức giận

hon.

" Anh cười cái gì chứ! Anh cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao? "

" Tôi đang cười bởi vì bộ dáng vừa rồi của cô rất giống mẹ tôi. "

Tri Trùng vừa nói xong câu này, Chúc An Sinh đã tức tới thiếu chút nữa thì xông lên chấm dứt sinh mệnh nhỏ bé của Tri Trùng. May thay, anh chưa cháy kịp thời.

" Mẹ của tôi là một người rất xinh đẹp, cô cũng giống mẹ tôi vậy, cho nên cô cũng là một cô gái vô cùng xinh đẹp. "

Chúc An Sinh tức giận liếc nhìn anh một cái, cuối cùng cô cũng áp chế được cái ý nghĩ xông lên giết Tri Trùng, sau đó, cô quay lại vấn đề chính.

" Anh cả đêm không ngủ, rốt cuộc là đang làm cái gì? "

" Tôi cảm thấy chúng ta có thể tiếp nhận vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích. " Tri Trùng cũng khôi phục lại sắc mặt nghiêm túc, đôi mắt anh hơi lóe sáng lên tựa như con chim ưng đang săn mồi.

" Vì sao? " Chúc An Sinh không hiểu tại sao anh lại đưa ra một quyết định như vậy.

" Bởi vì thứ chúng ta đối mặt không phải là một vụ án mất tích, đó là một vụ mưu sát. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Du Thuyền Eros Gặp Nạn, Khách Biến Mất

" Bởi vì vụ án chúng ta đối mặt không phải là một vụ án mất tích, nó là một vụ mưu sát. "

Lúc Tri Trùng nói ra hai chữ cuối cùng, trái tim Chúc An Sinh như bị một cái búa to nặng đập một cái.

" Mưu sát? Sao anh biết được? "

Tri Trùng hơi mỉm cười, sau đó anh làm động tác ý bảo Chúc An Sinh tới gần đây.

" Đêm qua tôi không ngủ chính là muốn thử cho vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu một cơ hội, bố mẹ cô ấy cũng đã cầu xin tôi như thế rồi. Cho nên, tôi dùng một đêm không ngủ đó để xem mình có thể tìm được manh mối gì hay không, cuối cùng, quả nhiên tôi phát hiện được một số vết tích còn lưu lại. "

" Anh phát hiện ra cái gì? "

Chúc An Sinh vô cùng tò mò, sau đó ánh mắt cô nhìn theo tay anh chỉ về phía bàn máy tính, trên màn hình máy tính có hiện một số ảnh chụp, nhìn kỹ hơn thì thấy đây rõ ràng là ảnh chụp giao diện cá nhân của một người.

" Trong thời đại ngày nay, có thể nói không có người nào là không lưu lại một dấu vết ở trên mạng, thậm chí, cô có thể thông qua internet để hiểu được nội tâm sâu kín nhất của một người. Tôi đã nghĩ tới điều đó, thế nên nửa đêm ngày hôm qua tôi đã đánh thức lập trình viên Tom Taylor và nhờ cậu ấy giúp tôi tra tài khoản mạng xã hội mà Ninh Vũ Nhu thường dùng. Cuối cùng, tôi phát hiện ra trên trang cá nhân của cô ấy có điều bất thường, cô nhìn kỹ mà xem. "

Chúc An Sinh nghe theo anh bắt đầu đưa mắt nhìn trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu, cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở bài viết cuối cùng trên trang cá nhân của cô ấy.

Đó là một bức ảnh chụp tự sướng trong nhà vệ sinh, dòng trạng thái chỉ ghi đơn giản mấy chữ "Wonderful day." Mà từ bức ảnh cũng có thể nhìn ra được, nhà vệ sinh được chụp có vẻ không tồi, sạch sẽ sáng loáng, thậm chí còn đặt một cái bồn tắm trong này. Nhưng mà một nhà vệ sinh sạch sẽ sáng loáng như này, làm gì có chuyện đó là nhà vệ sinh trong một căn nhà bình thường chứ?

Mà không chỉ có thế, Chúc An Sinh còn chú ý tới một phần ghi khác ghi lại ngày đăng của bức ảnh. Bức ảnh này được đăng tải cách đây sáu ngày trước, mà sáu ngày trước...chính là ngày hôm sau sau khi Ninh Vũ Nhu nói với bố mẹ là muốn đi ngắm biển.

" Ninh Vũ Nhu ở khách sạn? Anh tra ra được khách sạn này chưa? " Chúc An Sinh vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói, nhưng Tri Trùng lại nhìn về phía cô mà lắc đầu.

" Sao cô lại nghĩ đây là bức ảnh được chụp trong khách sạn chứ? "

Bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy đáy lòng mình như có cái gì đó rơi xuống, cô bắt đầu có dự cảm không lành rồi.

"Đầu tiên, tôi tra ra được trang cá nhân này thì tất nhiên cảnh sát cũng tra ra được rồi. Cũng không phải toàn bộ cảnh sát đều là người ngu ngốc, nhưng tôi nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân mà cảnh sát nghĩ có thể bỏ qua vụ án mất tích này. "

Tri Trường nói xong liền dứt khoát phóng to ảnh chụp của Ninh Vũ Nhu lên.

"Cô nhìn bức ảnh tự sướng này đi, biểu hiện trên mặt Ninh Vũ Nhu có thể hiện ra chút sợ hãi nào không? Mà tin này được đăng lên vào ngày hôm sau, ngay sau cái hôm mà Ninh Vũ Nhu nhắn tin cho bố mẹ. Cho nên những cảnh sát đó mới có ý nghĩ giống cô, họ cũng nghĩ rằng Ninh Vũ Nhu chỉ là mãi ở biển chơi với bạn bè quá nên vẫn chưa trở về. Rồi còn mấy nguyên nhân như là không liên lạc được, có lẽ bọn họ đi du lịch không chỉ đơn giản là đứng ở bờ biển, nhờ địa phương họ tham quan không có tín hiệu sóng thì sao? Còn nữa này, những người cảnh sát đó cũng giống cô, họ tưởng rằng nhà vệ sinh mà Ninh Vũ Nhu chụp ảnh là ở trong khách sạn, thế nên, họ không tìm được bất kỳ manh mối nào cả. "

Nghe xong phân tích của Tri Trường, Chúc An Sinh lập tức nhìn lại tấm ảnh được chụp trong nhà vệ sinh, nhưng cô vẫn còn điểm không rõ: "Cái nhà vệ sinh này không phải ở trong khách sạn sao? "

"Tôi nghĩ người bình thường lần đầu tiên nhìn vào sẽ nghĩ ngay đây là nhà vệ sinh trong một khách sạn, nhưng cô nhìn vào chỗ này đi. "

Tri Trường nói xong lại chỉ về một hướng cho Chúc An Sinh xem. Nhưng cho dù Chúc An Sinh xem thế nào cũng không hiểu, chỗ mà anh chỉ là chỗ để khăn lông đấy, mà chỗ khăn đấy chẳng qua là được đặt ở trước gương, ngay trên chỗ bồn rửa mặt thôi mà.

"Cái chỗ khăn lông này có vấn đề gì sao? "

Chúc An Sinh vẫn cảm thấy khó hiểu, Tri Trường lại đưa tay lên chỉ vào ảnh chụp cho cô biết, góc đó chính là vách tường sáng bóng ở ngay phía sau lưng Ninh Vũ Nhu.

"Cái vách tường này..." Chúc An Sinh nhìn chằm chằm vào tấm ảnh hồi lâu, sau đó cô đã phát hiện ra được dụng ý của Tri Trường: "Khăn lông, trên vách tường này phản chiếu hình ảnh ngược của khăn lông. "

Tri Trường thấy cuối cùng Chúc An Sinh cũng chú ý ra điểm này, anh không nhịn được mà nở nụ cười, sau đó anh lại tiếp tục giải thích cho Chúc An Sinh hiểu: "Sau khi tôi phát hiện ra hình ảnh ngược của cái khăn lông đằng sau lưng Ninh Vũ Nhu, tôi đã gửi ảnh này tới cho Tom Taylor. Cuối cùng, sau hai giờ phóng to và làm rõ nét hình ảnh, Tom đã phóng to ra được ảnh của cái khăn lông ngược kia. Cô xem đi. "

Dứt lời, Tri Trường đẩy máy tính về phía mặt bàn, anh nhấn mở một tấm ảnh trên máy tính.

Hình ảnh được bắt lên, Chúc An Sinh thấy được một chuỗi chữ tiếng Anh bị lộn ngược, sau đó, cô dùng mười mấy giây sau để suy nghĩ xem hàng chữ đó là hàng chữ gì. "Du thuyền Eros, Ninh Vũ Nhu đang ở trên du thuyền. "

Chúc An Sinh vui sướng ra mặt, cô không ngờ Tri Trường chỉ mất một đêm thôi đã tra ra được địa điểm mà Ninh Vũ Nhu đặt chân tới. Nhưng mà khi cô nói xong câu đó, cô phát hiện ra Tri Trường không hề vui vẻ chút nào. Giờ cô mới nhớ tới câu đầu tiên mà anh nói với cô, Tri Trường đã nói, đây có thể không phải là một vụ án mất tích, nó là một vụ án mưu sát!!

"Tri Trường, sao anh lại cho rằng Ninh Vũ Nhu đã chết, hơn nữa, lại còn là bị mưu sát? "

Nghe thấy câu hỏi của Chúc An Sinh, trong đầu Tri Trường bỗng nhiên hiện lên hình ảnh trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu. Thành tích học tập của Ninh Vũ Nhu rất ưu tú, lớn lên cũng rất xinh đẹp, cô ấy sở hữu làn da mà người Mỹ thích nhất chính là làn da có hơi ngăm đen một chút. Mà từ ảnh chụp có thể nhìn ra được Ninh Vũ Nhu là một con người vô cùng tài năng, Tri Trường không cần suy đoán anh cũng chắc chắn rằng trong cuộc sống của Ninh Vũ Nhu, cô ấy là một người con gái được hoan nghênh nhất.

"Bởi vì tôi đã điều tra về du thuyền Eros rồi, chiếc du thuyền xa hoa này cung cấp dịch vụ nghỉ ngơi ba ngày hai đêm trên biển. Mà từ ảnh chụp của Ninh Vũ Nhu chúng ta cũng biết, địa điểm cuối cùng cô ấy đặt chân tới là du thuyền Eros, nơi mà cô ấy đã mất tích bảy ngày không liên lạc được. Du thuyền Eros cung cấp dịch vụ trong vòng ba ngày hai đêm, Ninh Vũ Nhu thì mất tích bảy ngày rồi, cho dù là vậy cô ấy cũng phải rời thuyền rồi chứ. "

"Bố mẹ cô ấy nói cô ấy là một người con gái ngoan ngoãn, thế thì sau khi rời khỏi du thuyền cô ấy nên gọi điện cho bố mẹ để báo tin bình an chứ. Nhưng mà cô ấy đã mất tích bảy ngày nay rồi, quan trọng hơn là tin nhắn cuối cùng cô ấy nhắn cho bố mẹ là cùng bạn đi ngắm biển. Cô ấy cùng bạn đi ngắm biển sao? Cô ấy đã mất liên lạc bảy ngày rồi, vậy bạn cô ấy đâu? "

Chúc An Sinh im lặng nghe phân tích của Tri Trường, nhưng mà càng nghe cô càng cảm thấy rợn tóc gáy, Ninh Vũ Nhu là một người trưởng thành sống sờ sờ ra đấy, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu chứ? Rồi còn cả người bạn không biết tên của Ninh Vũ Nhu nữa, Ninh Vũ Nhu rốt cuộc đã lên du thuyền Eros với ai đây? Cô ấy, thật sự là bị mưu sát sao?

"Nhưng mà đó chưa phải là tất cả những tin tức mà tôi điều tra được. "

Tri Trường nói một câu đơn giản mà như nhéo vào lòng Chúc An Sinh một cái, Chúc An Sinh cảm giác một vụ án mất tích bình thường thôi mà giờ nó lại biến thành một cái đầm lầy rồi. Bề ngoài thì sóng yên biển lặng không khiến cho người ta sợ hãi nhưng thực ra sâu bên trong nó lại có sát khí ngấm. Mà những nỗi băn khoăn trong đó giống như là một đáy vực sâu, tưởng tượng mà xem, bỗng dưng có một con quỷ lộ đầu ra từ bên trong đầm lầy đó, nó bắt lấy cổ chân bạn và kéo xuống đầm lầy.

"Tôi căn cứ vào thời gian Ninh Vũ Nhu chụp ảnh mà điều tra du thuyền Eros một lần. Sau khi trả khách về bờ, cô nghĩ xem tôi đã điều tra ra được cái gì? Tôi phát hiện ra trong vòng mười ngày này con thuyền sẽ được tu dưỡng bảo trì, căn bản là sẽ không có du khách đi lên đây. "

"Anh nói cái gì cơ? "

Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh không màng tới hình tượng mà hét lên đầy hoảng hốt. Cô quay đầu lại nhìn hình ảnh trong màn hình máy tính, trong hình ảnh rõ ràng có chiếc khăn lông thêu dòng chữ là – Du thuyền Eros. Chứng cứ đã bày ra trước mặt, nhưng du thuyền Eros sao lại không đón khách chứ? Vậy Ninh Vũ Nhu đi lên đó bằng cách nào?

"Sao có thể chứ? Vậy bức ảnh tự sướng của Ninh Vũ Nhu là như thế nào? Trên chiếc khăn lông kia rõ ràng là có thêu dòng chữ du thuyền Eros mà. "

Chúc An Sinh không thể tưởng tượng nổi nữa, mà Trì Trùng có lẽ đã sớm trải qua cảm giác lúc này của Chúc An Sinh, cho nên giờ anh vô cùng bình tĩnh.

"Đây chính là vấn đề quan trọng mà chúng ta phải làm rõ. Mà giờ chúng ta có thể đính chính lại một chút, đây chắc chắn không phải là một vụ án mất tích bình thường. "

Chúc An Sinh cố gắng tiêu hóa hết tin tức mà Trì Trùng nói cho mình. Cô cảm thấy những điều này đúng là vượt quá cả sức tưởng tượng của cô, thậm chí cô còn cảm thấy vụ án này đáng sợ hơn cả những vụ án có sát thủ giết người liên hoàn bởi vì vụ án này thật sự quá kỳ dị.

"Bây giờ chúng ta phải làm như thế nào đây? Đem chỗ tin tức này nói cho cảnh sát biết sao? "

Chúc An Sinh phát hiện ra đây là lần đầu tiên cô không có chủ ý như vậy, là cái cảm giác vô cùng hoang mang.

"Không thể nói cho cảnh sát biết, đằng sau vụ án này chắc chắn vẫn còn rất nhiều bí mật. Mà cô có biết chủ nhân của chiếc du thuyền Eros này là ai không? Chiếc du thuyền này thuộc về tập đoàn Martinez, mà tập đoàn này là xí nghiệp lớn nhất ở Houston. Đồng thời tập đoàn này cũng là nhà phân phối du thuyền lớn nhất trên thế giới, cả công ty có giá trị hơn trăm triệu đô la Mỹ! Nếu chúng ta đem chuyện này ra nói cho cảnh sát biết, cô cảm thấy cảnh sát có đủ năng lực để điều tra chân tướng của con quái vật khổng lồ này không? Cho nên giờ chúng ta không thể công khai những tin tức mà chúng ta đã điều tra được. "

"Vậy giờ chúng ta nên làm cái gì đây? "

"Chờ, vào ngày mai du thuyền Eros sẽ mở và đón đột khách du lịch đầu tiên, tôi sẽ mua vé du thuyền cho cả tôi và cô. Lúc đó chúng ta có thể tự mình đi điều tra việc này, rồi phải chờ cho tới khi tôi nắm đủ chứng cứ trong tay, thì mới có thể công bố tất cả ra. Chúng ta không thể để cho tên hung thủ mà chúng ta chưa biết mặt có cơ hội chạy thoát. "

Chúc An Sinh máy móc gật gù đầu, cô vẫn chưa tiêu hóa hết được đồng tin tức khổng lồ này: "Ừm, được. "

"Vậy trước tiên cô đi thu dọn hành lý đi, tôi sẽ đi đặt vé máy bay, chúng ta cần nhanh chóng đi tới Houston. "

Chúc An Sinh làm mọi việc theo sự an bài của Trì Trùng. Lúc mà cô đi ra khỏi phòng sách, nhìn theo bóng lưng cô, bỗng Trì Trùng cảm thấy hơi áy náy. Nửa năm nay dường như cô chẳng có cơ hội nghỉ ngơi nào, cứ liên tục làm việc với cường độ cao như vậy, Chúc An Sinh gọi anh là Harpagon, hình như cũng không sai tí nào.

Nhưng mà Trì Trùng không biết, anh đau lòng Chúc An Sinh thì Chúc An Sinh cũng rất quan tâm anh. Sau khi trở về từ Mexico cô đã ngủ được hai giấc rồi, nhưng mà ông chủ như Trì Trùng lại vô cùng vất vả. Cho nên trong lúc thu dọn hành lý Chúc An Sinh còn cố ý mang lên máy bay gối và bịt mắt. Quả nhiên vừa lên máy bay một cái thì Trì Trùng lấy gối và bịt mắt của Chúc An Sinh, sau đó thì ngủ mất rồi.

Bốn giờ chiều ngày hôm đó, trải qua năm tiếng bay trên bầu trời, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng đặt chân tới Houston.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Người Điên Cùng Với Mỹ Nhân Ngư (1)

Tới Houston, Chúc An Sinh và Trì Trùng tới khách sạn gửi hành lý trước. Sau đó bọn họ quyết định đi tới chỗ du thuyền Eros ở vịnh Nhân Ngư để điều tra một chút.

Vịnh Nhân Ngư thuộc phía Tây Bắc của thành phố Houston. Nơi đó cư dân sống khá vắng vẻ, vị trí cũng tương đối hẻo lánh, nhưng chính vì thế mà nơi này mới thích hợp để một chiếc du thuyền khổng lồ như du thuyền Eros thả neo.

Vì tiện đi lại, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã thuê một chiếc xe ở đây. Bọn họ chạy xe mất một tiếng mới tới nơi, khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống thì họ mới tới vịnh Nhân Ngư.

Vịnh Nhân Ngư lấp ló ở ngay phía sau đường cao tốc, bên cạnh đường cao tốc còn có người bảo vệ và hàng rào chắn nữa. Chúc An Sinh và Trì Trường xuống xe, hai người đi tới bên cạnh rào chắn, giờ họ mới có thể nhìn thấy được toàn bộ vẻ đẹp của vịnh Nhân Ngư.

Hai bên vịnh Nhân Ngư đều có những vách núi cao và rất dốc, mà ở giữa vách núi vừa khéo vẽ thành một cái eo biển cực kỳ duyên dáng, đó chính là bãi biển ở vịnh Nhân Ngư.

Đưa mắt nhìn xa xa, hai người có thể thấy được ở vách núi bên trái có bến tàu. Xung quanh bến tàu đó có rất nhiều những con tàu lớn nhỏ khác nhau, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất chính là con tàu ở phía xa xa, nó đỗ lại ở phần đuôi của bến tàu, nó cứ như một con quái thú đang ngủ say chờ ngày vùng dậy thu phục mặt biển. Đây chính là du thuyền Eros.

Cuối cùng hai người cũng được thấy tận mắt chiếc du thuyền, Chúc An Sinh và Trì Trường không hên mà cùng im lặng. Hai người lập tức xuất phát đi về phía bến tàu.

Từng bước chân đi theo ánh mặt trời trải dài trên bờ cát. Ở phía chân trời xa xa, mặt trời giống như một hòn lửa lặn xuống mặt biển, nó ánh lên muôn vàn màu sắc khác nhau, màu cam, màu đỏ, màu vàng, màu lam, màu tím, những màu sắc đẹp để đó hiện lên chính là khoảnh khắc đẹp nhất trên thế gian này. Ánh mặt trời như muốn nhuộm thế giới này trong màu sắc đẹp nhất, là bức tranh tuyệt vời nhất không gì sánh được. Nó khiến cho mọi từ ngữ trên thế giới này cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nó.

Nhưng mà mặt trời không thể ngờ được, nó đã dụng tâm tạo ra một cảnh tượng đẹp tuyệt trần như thế này, mà Trì Trường và Chúc An Sinh lại không nhìn tới vẻ đẹp đấy một cái.

Chúc An Sinh và Trì Trường yên lặng đi trên bờ cát, hai người cứ nhắm vào mục tiêu của mình mà đi tới. Họ không để ý tới phong cảnh trước mặt, đối với họ phong cảnh hoàng hôn mỹ lệ này thật giống như những hạt cát nhỏ bé dưới chân họ. Dù Chúc An Sinh có thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thì ánh mắt cô cũng dừng lại trên du thuyền.

Ninh Vũ Nhu năm nay mới khoảng 20 tuổi, đây là độ tuổi xinh đẹp giống như một trái đào chín, cô ấy ở trên du thuyền rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao cô ấy lại giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy? Rốt cuộc cô ấy đã đi đâu? Cô ấy đã chết rồi sao?

Mấy vấn đề này giống như là bùa chú đang vây lấy suy nghĩ của Chúc An Sinh, đặc biệt là tin tức tồi qua mà Trì Trường đã điều tra ra được.

Vào thời gian Ninh Vũ Nhu mất tích, du thuyền Eros vẫn đang trong thời gian bảo trì và tu dưỡng, đã dừng việc tiếp khách lại rồi, nhưng tại sao Ninh Vũ Nhu vẫn xuất hiện được trên du thuyền này? Cô ấy nói cô ấy đi ngắm biển với bạn mình, bạn cô ấy là ai? Và vấn đề cuối cùng nữa, ở trên chiếc du thuyền mang tên Eros, rồi cuộc đã cất giấu bao nhiêu bí mật rồi?

" Trì Trường, tiếp theo anh định làm gì nữa? "

Chúc An Sinh phát hiện ra cô và Trì Trường rất nhanh đã đi tới bến tàu, cô theo thói quen liền hỏi anh một câu.

" Ở trong vụ án này, có một vấn đề mà chúng ta phải giải quyết nó trước. " Trì Trường nói, ánh mắt dừng lại ở một nơi cách đó không xa, nơi đó có một người đang đánh cá.

Chúc An Sinh lập tức hiểu được ý của anh, bước chân cô trở nên nhanh hơn, lúc sau cô đã đi trước cả Trì Trường.

Làm việc bên cạnh Trì Trường được nửa năm, cả hai người đều phát hiện ra một vấn đề, đó chính là mỗi khi phải hỏi thăm người khác thì Chúc An Sinh luôn đem mức độ tin cậy cho họ cao hơn. Cho nên dần dần, hai người đã hình thành thói quen là chỉ cần phải đi thăm hỏi người khác thì Chúc An Sinh sẽ là người đi hỏi.

Chúc An Sinh là người đầu tiên bước tới bên cạnh người đánh cá, Trì Trường ở phía sau đi vô cùng thong dong, anh duy trì khoảng cách nhất định với cô và người đánh cá, chỉ đứng ở chỗ mà đủ để cho mình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

" Xin chào. "

Chúc An Sinh đi tới, cô vô cùng nhiệt tình chào hỏi người đánh cá. Công việc của người đánh cá ngừng lại, tới khi hắn xoay người nhìn thấy người đi tới, ngay cả một chút tức giận vì người này làm gián đoạn công việc của hắn cũng không có.

Những điều này đều được Trì Trường nhìn thấy, trong lòng anh tỏ rõ thái độ không hài lòng với người đánh cá này. Nhưng mà chuyện này cũng không có gì ghê gớm lắm, lúc anh và Chúc An Sinh đi thăm hỏi những người làm chứng là phụ nữ thì không phải họ thường thích nói chuyện với anh hơn sao? Thậm chí có khi có người làm chứng là đàn ông cũng thích nói chuyện với anh đấy, nhưng mà Trì Trường căn bản không để bụng chuyện này đâu, một chút cũng không.

" Xin chào cô, xin hỏi, tôi có thể giúp được gì cho cô đây? "

" Tôi chỉ có mấy vấn đề đơn giản muốn hỏi ngài thôi, ngài ngày nào cũng ra biển đánh cá sao? "

" Đương nhiên rồi. Tôi có mười mấy năm kinh nghiệm đánh cá đấy, cô muốn mua cá sao, tôi có thể giới thiệu cho cô mấy loài cá. "

" Ha ha, vậy làm phiền ngài rồi. "

Chúc An Sinh miễn cưỡng nói một câu, cô không thể không bội phục trí thông minh của người đánh cá này, ai lại đi xa thế này mà mua cá ở bến tàu chứ? Người đánh cá này nhìn là biết Chúc An Sinh có điều cần hỏi hần, hần chỉ thuận nước đẩy thuyền một vụ làm ăn cho mình thôi.

"Nhưng mà tôi còn một vấn đề nữa muốn hỏi ngài, nửa tháng nay ngài ra biển đánh cá có thấy chiếc du thuyền khổng lồ kia ra khơi lần nào không?" Chúc An Sinh nói, tay cô chỉ về hướng du thuyền Eros.

"Nửa tháng gần đây sao? Vậy thì không giúp gì được cho cô gái rồi, nửa tháng gần đây chính phủ mới gửi tin xuống nói trong nửa tháng đó ra biển dễ gặp gió lốc, cho nên nửa tháng nay chúng tôi chưa ra biển lần nào. Hai ngày gần đây chúng tôi mới bắt đầu ra biển đánh cá trở lại, vấn đề của cô chắc là tôi không trả lời được rồi. "Nghe thấy câu trả lời này, Chúc An Sinh cảm thấy đáy lòng cô như lạnh đi một nửa, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Trì Trùng, sắc mặt anh cũng là một vẻ rầu rĩ.

Người đánh cá chú ý tới hành động này của Chúc An Sinh, hần rút cuộc cũng hiểu ra, hóa ra Chúc An Sinh đi cùng với người đàn ông khí chất bất phàm đăng kia.

"Cô gái này, cô cùng với vị tiền sinh kia nhất định phải biết tại sao du thuyền Eros không ra biển sao?"

Ban đầu Chúc An Sinh đang định rời đi, nhưng câu hỏi tiếp theo của người đánh cá lại thành công thu hút sự chú ý của cô, khiến cô phải dừng bước. Cô ngạc nhiên nhìn về phía người đánh cá, cô biết ngay người đánh cá này là một người rất tinh ý mà. Năng lực quan sát của hần không hề thua những cảnh sát dày dạn kinh nghiệm là bao. Hơn nữa, Chúc An Sinh còn chú ý tới, khi người đánh cá nói ra câu hỏi này, giọng nói của hần có chút gì đó thay đổi với trước đó, trở nên càng khiêm tốn hơn.

Trì Trùng và Chúc An Sinh cùng lúc phát hiện ra sự thay đổi của người đánh cá. Anh bắt đặc dĩ nở một nụ cười, anh chắc chắn rằng người đánh cá này đã chú ý tới anh nên mới có sự thay đổi này. Bởi vì chỉ cần là người có ánh mắt một chút, hần sẽ nhận ra rằng quần áo mà Trì Trùng đang mặc trên người đều có giá trị rất xa xỉ.

Nghĩ thông suốt mọi việc, anh quyết định không bỏ đi nữa, anh trực tiếp đi lên phía trước để nói chuyện cùng với người đánh cá kia, đi thẳng vào vấn đề.

"Chắc anh có thể cho chúng tôi biết đáp án. Như vậy đi, nếu như anh cho tôi một đáp án khiến tôi hài lòng, tôi sẽ đưa cho anh 100 đô la."

Dứt lời, Trì Trùng liền rút ví ra, đây là một chiếc ví của Hermes. Anh nhanh chóng rút từ trong ví ra 100 đô la.

Người đánh cá nhìn thấy tiền, rốt cuộc hần cũng vui vẻ ra mặt. Chúc An Sinh nhìn thấy bộ dáng này của hần, nhin không được ở trong lòng khê mắng, đúng là tiền có thể điều khiển ma quỷ mà, quả nhiên đây là chân lý của cả thế giới.

"Tôi đúng là không thể nói cho mấy người biết nhiều nhưng tôi biết có một người chắc chắn có thể cho hai người đáp án. Hần mỗi ngày đều đi tới vịnh Nhân Ngư để ngắm biển, lần thấy gần đây nhất chính là mấy tiếng trước."

"Mỗi ngày đều tới sao?"

Trì Trùng nghi ngờ hỏi lại hần một câu, anh có chút không tin những lời người đánh cá nói lắm. Tuy rằng biển rộng rất đẹp, nhưng làm gì có người bình thường nào mỗi ngày đều tới đây ngắm biển chứ?

"Tiền sinh, ngài không cần nghi ngờ tôi. Người này ở chỗ chúng tôi rất nổi tiếng, ngài cứ tùy tiện hỏi bừa một người sống ở vịnh Nhân Ngư này, họ đều biết tới một người có biệt danh là kẻ điên Lyon."

"Kẻ điên Lyon?" Nghe thấy hai từ kẻ điên này, sự nghi ngờ trong lòng Trì Trùng càng dâng cao hơn.

"Tuy rằng mọi người đều gọi ông ta là kẻ điên Lyon nhưng trí thông minh của ông ta hoàn toàn bình thường không có vấn đề gì. Tôi đoán có khi ông ta mắc chứng ảo tưởng rất nghiêm trọng đấy, nhưng tôi nghĩ điều đó sẽ không ảnh hưởng gì tới việc ông ta nói cho hai người đáp án chính xác đâu." Người đánh cá giải thích cho Trì Trùng hiểu.

"Chứng ảo tưởng? Ông ta ảo tưởng chuyện gì chứ?"

Nghe xong lời giải thích của người đánh cá, đột nhiên Trì Trùng phát hiện ra hình như anh có chút hứng thú với tên kẻ điên Lyon này, anh hỏi thêm câu nữa.

Người đánh cá chắc là đoán được Trì Trùng đang nghĩ tới kẻ điên Lyon, hần phụt cười thành tiếng, giống như kiểu câu chuyện về kẻ điên Lyon là câu chuyện nực cười nhất thế giới mà hần được nghe.

"Ông ta luôn nói với người khác rằng lúc mà ông ta suýt chút nữa chết đuối thì có mỹ nhân ngư đã cứu ông ta. Nhưng mà, ngài cũng biết rồi đấy, nơi này của chúng tôi được gọi là vịnh Nhân Ngư, tới cả một đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu được rằng mỹ nhân ngư chỉ có trong truyền thuyết. Nhưng Lyon lại không giống vậy, ông ta rất tin tưởng việc nơi này của chúng tôi có mỹ nhân ngư, hơn nữa ông ta đều nói với tất cả mọi người như vậy. Thậm chí mỗi ngày ông ta đều tốn vài tiếng đồng hồ chỉ để ra đây nhìn biển rộng, tính ra thì cũng được chục năm như thế rồi. Ông ta hiện giờ 60 tuổi rồi, nhưng mà khi ông ta gặp mọi người, ông ta đều nói ông ta đã nhìn thấy mỹ nhân ngư."

Dứt lời, bỗng nhiên người đánh cá nhớ tới bộ dáng già nua của Lyon, sự tươi cười trên mặt hần cũng thu lại đôi chút: "Nhưng mà Lyon là người tốt. Ngoại trừ việc ông ta ảo tưởng chuyện đó ra thì những mặt khác ông ta đều rất tốt. Hơn nữa, tôi biết được là sau khi ông ta tới ngắm biển xong thì

thường đi tới quán rượu Sam's House uống chút rượu. Nếu giờ hai người đi tới quán rượu Sam's House thì chắc là sẽ thấy ông ta đang ngồi ở đó đấy. "

Chúc An Sinh và Trì Trùng nghe người đánh cá nói xong thì theo thói quen liếc nhìn nhau một cái. Quả nhiên bọn họ thấy được sự nghi ngờ trên nét mặt của nhau, nhưng mà có một điều rất rõ ràng, kẻ điên Lyon chính là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Trì Trùng đưa cho người đánh cá 100 đô la, sau đó anh lại hỏi người đánh cá vị trí của quán rượu đó. Hai người không hề nán ở đây lâu, họ lập tức đi chuyển tới quán rượu. Sắc trời càng ngày càng tối, một lát nữa bọn họ còn muốn về khách sạn nghỉ ngơi, bởi vì ngày mai bọn họ phải tới du thuyền Eros. Đó cũng là ngày đầu tiên du thuyền Eros mở cửa chào đón khách, Trì Trùng đã lấy được vé lên thuyền rồi. Ngày mai anh và Chúc An Sinh sẽ lên du thuyền Eros.

Điều duy nhất Trì Trùng và Chúc An Sinh cảm thấy may mắn là vịnh Nhân Ngư không lớn. Hai người hỏi thăm người qua đường mấy câu liền đi tới được quán rượu đó.

Quán rượu này ngay cả một tấm biển hiệu cũng không có, tường gỗ cổ xưa cùng với ánh đèn mờ mờ trong quán rượu làm cho nó càng thêm vẻ tang thương, sự tang thương tăng dần lên theo năm tháng.

Chúc An Sinh và Trì Trùng cẩn thận đi vào trong quán rượu, mỗi động tác của bọn họ đều rất nhẹ nhàng, giống như là họ sợ mình chỉ cần gây ra tiếng động lớn hơn chút thôi là phá nát bầu không khí cổ xưa im lặng của quán rượu.

Khách ngồi trong quán rượu cũng không nhiều, Trì Trùng vào bên trong tùy ý gọi hai ly rượu, sau đó anh hỏi phục vụ ở đây chỗ ngồi của Lyon.

Thấy hai người xa lạ trước mặt muốn tìm Lyon, người phục vụ này có vẻ hơi giật mình, nhưng mà hắn vẫn chỉ cho hai người biết chỗ của Lyon.

Nhìn theo tay chỉ của người phục vụ, Chúc An Sinh và Trì Trùng liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trong góc quán rượu. Trên bàn có một cốc bia, người đó mặc một bộ tây trang, đó chính là Lyon.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Người Điên Cùng Với Mỹ Nhân Ngư (2)

“ Xin hỏi, chúng tôi có thể ngồi đây được không? ”

Sau khi được người phục vụ chỉ dẫn, Trì Trùng và Chúc An Sinh cầm lấy cốc rượu của mình mà đi về phía bàn Lyon.

Lyon đang viết cái gì đó trên bàn, đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện, ông kinh ngạc ngẩng đầu lên. Thấy người tiến về chỗ mình là hai người xa lạ trẻ tuổi, vẻ nghi ngờ càng hiện rõ hơn trên khuôn mặt ông. Nhưng cuối cùng ông vẫn đồng ý với Trì Trùng và Chúc An Sinh, cũng nhìn hai người nở một nụ cười hiền lành.

“ Hai người tìm tôi có chuyện gì sao? ”

Đội Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi xuống xong, Lyon mới mở lời hỏi. Trì Trùng nhìn ông lão trông có vẻ nho nhã phong độ trước mặt, nét mặt anh lộ ra vẻ tươi cười hứng thú hiếm thấy.

“ Sao ngài biết là chúng tôi tới đây để tìm ngài? ” Trì Trùng có ý hỏi ngược lại một câu.

“ Ở quán rượu này có nhiều chỗ trống như thế, nhưng hai người lại cố tình chọn bàn của tôi, điều đó khẳng định rằng hai người tới đây là để tìm tôi. ”

Lyon vừa dứt lời thì sự tươi cười trên khuôn mặt lại tăng thêm vài phần. Ánh mắt màu xanh lam của ông như lóe lên vài phần thông thái. Chúc An Sinh ngạc nhiên phát hiện ra rằng, mái tóc hoa râm của Lyon là thứ khác biệt nhất, ánh mắt của ông thì lại giống như một viên ngọc bích quý hiếm tinh khiết. Ở trong ánh mắt của ông, Chúc An Sinh không hề nhìn thấy những dấu vết mà năm tháng lưu lại.

Trì Trùng nhận được câu trả lời của Lyon thì vui vẻ uống một ngụm rượu. Anh có thể xác định là trí tuệ hay tư duy của người đàn ông này đều bình thường, thậm chí Trì Trùng còn cảm thấy, ông lão 60 tuổi đang ngồi trước mặt anh đây, đầu óc ông còn linh hoạt hơn cả một số người trẻ tuổi khác.

“ Ngài đang viết cái gì đó sao? Chúng tôi có đang làm phiền ngài không? ” Trì Trùng vô cùng lễ phép hỏi. Chúc An Sinh có chút khó hiểu mà liếc qua nhìn anh, bình thường anh luôn luôn coi trọng hiệu suất công việc cơ mà, thế mà lúc này anh lại không vội vã dò hỏi Lyon.

“ Từ sau khi tôi nghỉ hưu thì tôi có khá khá khoảng thời gian rảnh rỗi, thật khó để có hai người trẻ tuổi nguyện ý cùng lão già như tôi đây nói chuyện đấy. Đương nhiên tôi rất vui, mà cái này, hai người có muốn xem một chút không? ”

Lyon nói xong liền nhiệt tình đưa notebook mà mình vừa viết xong cho hai người xem. Chúc An Sinh chú ý tới trên tay Lyon còn đeo cả bao tay nữa, bao tay này lại vừa khéo phù hợp với bộ tây trang mà ông mặc trên người, chỉ là, ông đi đâu mà phải ăn mặc long trọng như thế này?

Chúc An Sinh không hiểu cho lắm, rất rõ ràng, sự trang trọng của Lyon thật sự không phù hợp với quán rượu nhỏ bé này chút nào.

“Thế thì tốt quá.”

Tri Trùng không khách khí mà nhận lấy notebook từ trong tay ông, sau đó anh nghiêm túc đọc nó, Chúc An Sinh cũng đưa mắt nhìn qua vài lần. Trên giấy là một số bảng biểu và các con số.

“Ngài đang ghi lại những biến hóa của biển và khí hậu ở vịnh Nhân Ngư sao?”

“Tôi cho rằng hai người là vì việc này mà tới chứ, hai người không phải là phóng viên sao?”

Đối với phản ứng của Tri Trùng, Lyon vô cùng ngạc nhiên. Ông còn tưởng là Tri Trùng và Chúc An Sinh giống với mấy người đó, đều tìm tới ông để lấy những số liệu cần thiết.

“Ông Lyon, tôi nghĩ có thể ông có hiểu lầm gì đó với chúng tôi rồi, chúng tôi không phải là phóng viên.”

Biết được Tri Trùng và Chúc An Sinh không phải là phóng viên, thái độ của Lyon thay đổi rõ ràng, ông trở nên cảnh giác hơn rất nhiều. Đặc biệt là lúc Tri Trùng nói ra tên ông.

“Hai người là ai? Rốt cuộc hai người muốn cái gì?”

Lyon nghĩ không ra, nếu hai người trẻ tuổi trước mắt không phải là phóng viên, thì bọn họ tới tìm ông làm gì chứ, bọn họ vì sao lại tìm tới ông?

“Chúng tôi chỉ muốn tìm ngài để biết một đáp án đơn giản thôi, vào khoảng hai mươi ngày trước cho tới thời điểm này, ngài vẫn đều đặn mỗi ngày ra biển một lần ở chỗ vịnh Nhân Ngư sao?”

Tri Trùng không biết rằng cái vấn đề anh hỏi làm Lyon cảm thấy hoang mang. Nhưng mà ông cảm giác được thái độ của Tri Trùng là thân thiện, hơn nữa vấn đề của anh cũng chẳng khó gì, cho nên Lyon thành thật mà trả lời vấn đề của Tri Trùng: “Đúng vậy, mọi người ở nơi này đều biết chuyện đó, cho dù có ra sao thì mỗi ngày tôi đều tới vịnh Nhân Ngư để ngắm biển.”

“Vậy ngài có thể nói cho tôi chuyện này không. Mấy ngày nay lúc ngài tới ngắm biển, ngài có chú ý tới ở chỗ bến tàu vịnh Nhân Ngư có một du thuyền hạng sang là du thuyền Eros không, nó có từng đi ra biển không?”

“Eros, ý cậu nói là du thuyền khổng lồ đó sao?”

Lyon không nghĩ tới vấn đề Tri Trùng hỏi lại là vấn đề này, mà ông không hiểu lắm, cái thuyền đó có ra biển hay không thì có gì quan trọng sao? Điểm này có gì đặc biệt để hai người họ chạy tới tận đây để tìm ông? Ông nhìn không được bắt đầu tò mò về thân phận của hai người trẻ tuổi xa lạ trước mặt.

“Đúng, chính là du thuyền khổng lồ đó, ông có từng thấy nó đi ra biển không? Thời gian chính xác thì vào khoảng tám hay chín ngày trước đây.”

“Tám ngày trước à...” Lyon cũng bắt đầu nghiêm túc nhớ lại một số chuyện, cuối cùng ông cũng nhớ ra chuyện vào tám ngày trước, ông nói: “Có, đại khái là vào khoảng tám ngày trước, tôi không thấy du thuyền lớn đó đâu cả. Tôi còn nhớ là vào lúc đấy những người đánh cá ở đây còn không ra biển nữa, bởi vì khoảng thời gian đó trên biển thường xuyên có gió lốc. Nhưng mà lúc đó tôi nghĩ là du thuyền lớn như thế thì chẳng sợ gió lốc đâu, dù sao thì ngày hôm sau tôi lại thấy nó ở chỗ cũ rồi, tôi không thích du thuyền lớn như thế này cho nên tôi có thể nhớ rõ việc này.”

Câu trả lời của Lyon tựa như tiêm thuốc kích thích cho Tri Trùng với Chúc An Sinh vậy, trên mặt bọn họ đồng thời để lộ ra sự vui vẻ. Có trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu, có tấm ảnh chụp đó, có lời làm chứng của Lyon nữa, tất cả cơ bản có thể xác định rằng bảy ngày trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích thì du thuyền Eros có hoạt động. Mà cũng chỉ cần bằng tin tức thời thì cũng đã đủ để xin lệnh điều tra du thuyền Eros rồi.

Nhưng mà đương nhiên Tri Trùng chưa thể nói tin tức này cho cảnh sát biết được, bởi vì anh vô cùng hiểu biết về sự to lớn của tập đoàn Giant Wheel, rồi còn cả thế lực của gia tộc Martin nữa. Nếu như anh chưa nắm đủ chứng cứ mà đã giao vụ án này cho bên cảnh sát thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn gia tộc Martin sẽ nhúng tay vào vụ việc này và nhấn chìm luôn vụ án này xuống đáy biển.

Du thuyền Eros thuộc về sản nghiệp của tập đoàn Giant Wheel, mà một du thuyền xa hoa như thế này, liệu ai là người có năng lực đưa Ninh Vũ Nhu lên thuyền trong lúc thuyền còn đang không hoạt động? Không chỉ có như thế, bất kể du thuyền lớn nào giống như du thuyền Eros, mỗi lần khởi động nó đều cần kinh phí không hề nhỏ chút nào, ai là người có năng lực đưa Ninh Vũ Nhu lên đây và khởi động du thuyền này đây?

Có vẻ như không chán chờ một chút nào, Tri Trùng có thể chắc chắn rằng vụ án này cùng với gia tộc Martin là có liên quan tới nhau. Mà nếu Tri Trùng muốn bắt được kẻ đứng sau vụ việc này, thì anh cũng chẳng sợ việc gia tộc Martin có che đậy được hết chuyện này không.

“Vô cùng cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã giúp đỡ chúng tôi.” Tri Trùng nói, một lời cảm ơn chân thành từ tận đáy lòng với Lyon.

Lyon có thể cảm nhận được rất rõ sự chân thành biết ơn của Tri Trùng, vì thế ông càng thêm không hiểu, rốt cuộc câu trả lời của ông đã giúp Tri Trùng giải được vấn đề khó khăn nào chứ?

“Xem như tôi đã giúp cậu được một phần rồi, mà rốt cuộc cậu là ai, cậu đang muốn làm cái gì chứ?”

“Rất xin lỗi ông, Lyon. Tạm thời tôi không thể nói cho ông toàn bộ sự việc được, nhưng xin ông hãy tin tưởng ở tôi, chờ sau khi việc này kết thúc, tôi sẽ tới và giải thích tất cả cho ông hiểu. Hơn nữa, rất có khả năng tôi còn cần tìm tới ngài nữa, nhưng ngài có thể tin rằng, hiện tại những hành động của ngài đều là đang giúp đỡ một cô gái vô tội.”

“Tôi cũng rất vui vì đã giúp được cậu.”

Lyon bắt đầu kể. Tri Trùng đã nói tới nước này rồi, thì có lẽ phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa ông mới có thể biết toàn bộ sự việc được. Nhưng mà có thể giúp đỡ được Tri Trùng, thật sự là ông rất vui, ông nhìn ra được, Tri Trùng là một người vô cùng thiện lương.

Mà Tri Trùng ở bên kia vì giải quyết được một vấn đề khó khăn nên giờ tâm trạng của anh rất tốt. Anh một ngụm uống cạn sạch ly rượu trong tay mình, thậm chí anh còn cảm thấy chưa đủ, anh còn gọi thêm hay ly Schwarzbier.

Chúc An Sinh thấy thế thì yên lặng buông ly rượu trong tay mình xuống, trong hay người bọn họ buộc phải có một người luôn giữ tinh táo, lát nữa bọn họ còn phải lái xe về nữa.

Schwarzbier được đưa tới thì Tri Trùng và Lyon mỗi người cầm lấy một ly, hai người bọn họ thật giống một cặp bạn bè chỉ hận gặp nhau đã quá muộn.

“Ông Lyon, tôi còn một vấn đề nhỏ nữa, không biết ngài có thể nói sự thật cho tôi không?”

Có vẻ như có sẵn hơi men trong người, ngay cả những lời đáng lẽ Tri Trùng nên giữ kín anh cũng nói thẳng ra, trực tiếp hỏi luôn vấn đề mà anh tò mò từ bấy giờ.

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Những số liệu mà ngài ghi lại đó, có phải là có liên quan tới mỹ nhân ngư không?”

Nghe xong vấn đề mà Tri Trùng hỏi, ngay cả Chúc An Sinh cũng lắp bắp kinh hãi, cô và anh đều biết rằng Lyon vì chuyện mỹ nhân ngư này mà hàng chục năm nay đều bị mọi người gọi là ‘kẻ điên Lyon’. Chúc An Sinh thật sự rất sợ nếu như Lyon vì thế mà tức giận, nhưng trái với suy đoán của cô, khi đối mặt với chuyện này, thái độ của Lyon lại bình tĩnh tới kỳ lạ.

“Xem ra hai người cũng biết được những câu chuyện xưa về tôi rồi, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu biết, đúng là như thế đấy.”

“Thật sự có mỹ nhân ngư sao?”

Bỗng nhiên Tri Trùng buông ly rượu trong tay xuống, ngữ khí của anh vô cùng chân thành, thật giống như một nhóc học sinh ham học hỏi.

Chúc An Sinh thấy, khi nhắc tới vấn đề này thì Lyon quay đầu ra nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã trở nên sẫm màu. Mà Chúc An Sinh cảm giác như đôi mắt của Lyon có ma lực, ánh mắt của ông có thể xuyên qua đêm tối và bóng ma, nhìn xuyên qua thời gian, hay có khi còn nhìn xuyên qua cả những khoảng thời gian tuổi trẻ của mình, ở một nơi nào đó đang có chàng thiếu niên giãy dụa mình trong sóng biển mãnh liệt.

“Cậu tin rằng trên đời này có mỹ nhân ngư sao?”

Lyon không trả lời vấn đề của Tri Trùng.

“Tôi tin rằng ngài thật sự yêu người đó.”

Tri Trùng không thể trả lời được câu hỏi của Lyon. Tri Trùng cảm thấy quá là thần kỳ, rốt cuộc là có điều gì chống đỡ mà khiến Lyon dùng cả đời của mình để hoài niệm về mỹ nhân ngư đã từng cứu lấy ông? Thật sự có mỹ nhân ngư sao? Lý trí của Tri Trùng đang không ngừng cung cấp cho anh kết quả, mà lúc anh đối mặt với Lyon, anh đột nhiên phát hiện ra, anh không cách nào giữ vững được quan niệm như thế trong vòng hơn hai mươi năm nếu như không có cơ sở khoa học để tin tưởng.

Lyon rơi vào im lặng, hai tay ông vắt gao đan vào nhau. Có chút hoảng hốt, tựa như ông đang nhìn thấy một chàng thiếu niên đang giãy dụa trong vòng giữa biển khơi rộng lớn.

Lyon vẫn còn nhớ, ông vẫn luôn nhớ như thế, người đó thật sự rất đẹp. Chính là đã qua nhiều năm như vậy rồi, Lyon vẫn không thể tự xác định được, đó có phải là gương mặt xinh đẹp ông chỉ gặp qua trong mơ thôi không.

Thật sự là có mỹ nhân ngư sao? Lyon cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cuộc Hành Trình Địa Ngục

Bởi vì Tri Trùng và Lyon nói chuyện với nhau khá lâu nên lúc hai người quay lại khách sạn đã là mười giờ tối rồi. Nhưng mà trước khi đi Tri Trùng cũng đã nhớ được địa chỉ nhà riêng của Lyon rồi.

Lyon dường như không thích những đồ quá hiện đại, ngay cả điện thoại ông cũng không dùng. Về sau chắc là Tri Trùng còn cần làm phiền tới Lyon đi làm chứng cho vụ án của Ninh Vũ Nhu, vì vậy anh cần chuẩn bị trước.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Chúc An Sinh đã thức dậy và rời giường. Có lẽ Tri Trùng không dậy sớm như cô đâu, anh mấy ngày nay quá mệt mỏi rồi, cộng thêm tối hôm qua còn uống rượu nữa, mà anh cũng không có thói quen dậy sớm. Vì thế sau khi rửa mặt xong cô quyết định tới nhà ăn của khách sạn để chờ anh, hơn nữa cô đã dùng điện thoại gửi tin nhắn qua cho Tri Trùng rồi.

Đi vào trong nhà ăn, Chúc An Sinh vừa ăn bữa sáng nhạt nhẽo của mình, vừa chăm chú tra kiểm cái gì đó trên di động. Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đồng hồ đã chỉ bảy giờ bốn mươi phút, lúc này Tri Trùng mới đi xuống nhà ăn, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chúc An Sinh đang cúi đầu.

" Cô đang xem gì vậy? Ngay cả trứng chiên cũng lạnh rồi. "

Nghe thấy tiếng Tri Trùng, lúc này Chúc An Sinh mới phát hiện ra là anh đã tới, đồng thời Chúc An Sinh cũng cúi xuống nhìn phần đồ ăn sáng lạnh băng nằm trên đĩa đã được giải quyết một nửa của mình.

" Vừa rồi tôi thấy cô hơi thất thần, cô có khỏe không đấy? "

Tri Trùng xoa xoa huyết thái dương của mình, quả nhiên anh không phải người có thể uống rượu. Lúc này, vừa đúng lúc người phục vụ đi ngang qua, Tri Trùng liền thuận miệng gọi luôn một phần ăn sáng cho mình: " Một ly cà phê đặc, một phần sandwich thịt xông khói. "

Sau khi ghi đơn xong người phục vụ chuẩn bị rời đi, nhưng mà Chúc An Sinh lại gọi giật hần lại.

" Ngại quá, làm phiền một chút, làm phiền anh đổi ly cà phê đặc thành sữa bò nhé. "

Người phục vụ nhìn thoáng qua Tri Trùng, thấy anh không có phản ứng gì thì hần cúi đầu xuống sửa thực đơn trong tay mình.

Chúc An Sinh thấy người phục vụ đi xa rồi thì định cúi xuống tiếp tục xem điện thoại, nhưng ngay lúc cô chuẩn bị cúi đầu xuống thì cô bất gặp nụ cười kỳ quái của Tri Trùng.

" Trên mặt tôi có vết bầm sao? " Tri Trùng cứ nhìn chăm chăm vào Chúc An Sinh mà cười, Chúc An Sinh theo bản năng sờ sờ khuôn mặt mình, nhưng mà mặt cô có dính cái gì kỳ lạ đâu chứ.

" Vừa rồi là cô đang quan tâm tôi sao? "

Đột nhiên Tri Trùng hỏi một câu không đầu không đuôi. Giờ thì cô hiểu Tri Trùng đang suy nghĩ chuyện gì rồi, theo thói quen thì Chúc An Sinh đang định cãi lại anh nhưng cô bỗng ý thức được rằng, đúng là cô đang quan tâm anh mà.

" Đương nhiên rồi, tôi sợ ông chủ của tôi uống nhiều cà phê đặc quá thành ra trái tim không được khỏe mạnh. Nhớ một ngày nào đó tim không chịu nổi mà đình công, không phải tôi sẽ thất nghiệp sao? "

" Lời cô nói cũng có đạo lý đấy. "

Chúc An Sinh mạnh miệng thoái thác cho mình, thế mà Tri Trùng không hề tức giận, ngược lại, vẻ mặt anh giống như là đang cố nín cười vậy.

Chúc An Sinh cảm thấy xấu hổ, vì thế cô vội vàng chuyển đề tài sang chuyện khác: " Khụ khụ, đúng rồi Tri Trùng, anh còn nhớ cuộc nói chuyện hôm qua giữa anh và Lyon không? Anh cảm thấy trên thế giới này thực sự có mỹ nhân ngư sao? "

" Ai biết được đây? Lyon là người tốt, nhưng mà tôi là người chỉ tin tưởng vào khoa học thôi. Nếu một ngày nào đó tôi tận mắt nhìn thấy được mỹ nhân ngư thì tôi sẽ tin rằng trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư. "

" Mỹ cái đầu anh ý. " Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Tri Trùng một cái, cô còn đang muốn tận mắt nhìn thấy mỹ nhân ngư đây, nhưng mà liệu có ai đã từng gặp được mỹ nhân ngư đây: " Nhưng mà nói tới chuyện này tôi lại có lời muốn nói, tôi cảm thấy, nếu trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư thì chắc chắn nó phải ở vịnh Nhân Ngư. "

" Sao lại nói thế? " Lòng hiếu kỳ của Tri Trùng nhanh chóng bị gọi lên.

Chúc An Sinh đắc ý lấy di động của mình ra, sau đó cô giơ ra cho Tri Trùng xem toàn bộ tài liệu cô tra được trong lúc ăn bữa sáng.

" Sau khi tra thông tin trên mạng tôi mới biết được, hóa ra ở vịnh Nhân Ngư có truyền thuyết về mỹ nhân ngư từ một trăm năm trước hay thậm chí còn lâu hơn thế nữa. Hơn nữa nó còn kéo dài mãi cho tới khi trên vịnh Nhân Ngư bắt đầu có con người sinh sống. "

" Bắt đầu từ lúc ấy, trên vịnh Nhân Ngư luôn lưu truyền câu chuyện xưa về mỹ nhân ngư. Tất cả mọi người đều nói rằng mỹ nhân ngư chính là con gái của thần biển cả, người có khả năng điều khiển sấm chớp và mưa lũ. Hơn nữa các cô ấy còn là người sở hữu giọng hát hay nhất trên thế giới này, thậm chí, vào năm 1932 còn có người chụp được ảnh mỹ nhân ngư! Tuy rằng ảnh được chụp ở khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng, bóng

đáng trong bức ảnh đó thật sự rất giống mỹ nhân ngư, mà câu chuyện này cũng từng làm xôn xao vịnh Nhân Ngư một thời gian đấy. "

" Sau đó thì không biết ra sao nữa. Tuy rằng khoa học kỹ thuật càng ngày càng phát triển tiên tiến hơn, nhưng vẫn không ai có khả năng chụp lại được bức ảnh giống như năm 1932. Nhưng mà cho tới bây giờ, cứ qua một đoạn thời gian là lại có người nói rằng mình đi tới vịnh Nhân Ngư và đã gặp được mỹ nhân ngư. "

Trong lúc Chúc An Sinh giải thích cho Trì Trừng hiểu thì anh cũng đang xem bức ảnh mà cô vừa nhắc tới. Bức ảnh này đúng là quá cũ rồi, nhưng đúng là có thể thấy được bóng đen nhỏ bé phản chiếu hình ảnh rất giống với mỹ nhân ngư, cái bóng đen đó đang nằm trên mỏm đá ở đằng xa xa.

" Vốn dĩ tôi cũng khá tin tưởng Lyon, nhưng sau khi xem được tấm ảnh mà cô tìm này, ngược lại tôi lại không tin nữa. " Trì Trừng đem điện thoại trả lại cho Chúc An Sinh, sau đó cười khò một tiếng: " Thời đó máy ảnh còn thô sơ đã chụp được một bức ảnh như thế này rồi, chẳng lẽ bây giờ máy ảnh hiện đại hơn lại không chụp được tấm khác rõ nét hơn sao, qua nhiều năm như vậy rồi, cô tin rằng chuyện này là thật sao? Tôi thấy, bức ảnh này có tới tám phần là giống câu chuyện quái vật ở hồ Loch Ness. "

Chúc An Sinh cảm lấy di động của mình, cô thừa nhận, lời Trì Trừng nói rất có lý, cái mà mỹ nhân ngư gì gì đó, cũng chỉ là hư cấu lên mà thôi.

Kết thúc màn nói chuyện phiếm, đồ ăn sáng của Trì Trừng cũng đã được mang lên, anh nhanh chóng trong hai ba miếng giải quyết xong bữa sáng. Sau đó hai người bắt tay vào chuẩn bị hành lý để lên du thuyền. Hành trình trên du thuyền là ba ngày hai đêm, cho nên hành lý hai người mang theo không nhiều lắm, hơn nữa lúc mà lên du thuyền chắc chắn sẽ có kiểm tra an ninh, những công cụ điều tra đều bị bỏ lại đây cả. Cuối cùng, hai người chỉ mang theo một số đồ mà không khiến người khác hoài nghi theo.

Mà việc này cần phải nhắc tới sự nhanh trí của Chúc An Sinh. Trước đó Chúc An Sinh còn chuẩn bị một túi đồ trang điểm nữa, mấy thứ như là đồ để lấy dấu vân tay hay thuốc thử đều được cô thả hết vào trong túi đựng đồ trang điểm, mấy thứ này mà thả vào trong đồng đồ trang điểm thì chả ai nghi ngờ gì cả, hoàn toàn không có gì bất thường. Cuối cùng, sau khi hai người gửi lại những hành lý không mang theo xong, cả hai liền bắt đầu bước vào cuộc hành trình trên du thuyền Eros.

Lúc tám giờ ba mươi phút, du thuyền Eros phai xe chuyên dụng tới đón Trì Trừng và Chúc An Sinh tại khách sạn mà họ đang ở. Chúc An Sinh nhìn chiếc xe Rolls-Royce, chần chừ trong giây lát.

" Trì Trừng, anh chắc chắn là nó tới đón chúng ta sao? "

" Nếu cô biết được số tiền tôi bỏ ra mua vé tàu thì khi cô nhìn thấy chiếc xe Rolls-Royce cô sẽ không ngạc nhiên. "

Chúc An Sinh im lặng mà hít sâu một hơi, tuy rằng cô không phải người coi tiền như cận bã, nhưng tốt xấu gì thì cô cũng là người không thích theo đuổi danh lợi. Nhưng dù là như vậy, Chúc An Sinh vẫn bị cái ý nghĩ tư bản đánh sâu vào trong tâm hồn.

" Đừng có mà khiếp sợ, tôi tin rằng sau khi lên thuyền cô còn giật mình hơn nữa. " Trì Trừng tiếp tục nói.

" Rốt cuộc thì chúng ta đi trên một con thuyền như thế nào vậy? "

" Căn cứ vào tư liệu lần trước tôi tra được thì du thuyền Eros tổng cộng là có sáu tầng, nhưng mà chỉ có tầng thứ ba và thứ tư là nơi để cho khách nghỉ ngơi, bốn tầng còn lại đều là những nơi vui chơi giải trí. Cũng chính vì nguyên nhân này mà du thuyền Eros có thể cung cấp được đủ mọi thứ cho chuyến đi ba ngày hai đêm này. Hơn nữa, trên du thuyền Eros còn có một điểm rất đặc biệt, phòng cho khách trên thuyền không sắp xếp theo cấp bậc gì cả, nhưng mà tôi tin rằng là do giá cả chúng ta bỏ ra đều bằng nhau đấy. "

" Đúng là tội ác của giai cấp tư sản. " Chúc An Sinh liú lười, cô thờ dãi. Giờ thì cô hiểu tại sao Ninh Vũ Nhu lại đồng ý bước lên du thuyền này rồi.

Thử hỏi xem, liệu ai có thể tinh táo được với sự mê hoặc như thế này? Nhưng mà bây giờ vẫn còn điểm đáng ngờ, là ai đã tạo cơ hội cho Ninh Vũ Nhu bước lên thuyền? Là cái người mà tự xưng là bạn của Ninh Vũ Nhu sao?

Lần đầu tiên Chúc An Sinh cảm nhận rõ ràng được cái chống lưng khổng lồ đằng sau con du thuyền hào nhoáng mang tên Eros.

" Xuất phát thôi. " Cuối cùng, Trì Trừng nói.

Lúc chuẩn bị lên du thuyền, Chúc An Sinh có hơi khẩn trương. Cô sợ rằng cái vali đựng công cụ của cô sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, nhưng trên thực tế, kết quả lại ngoài dự đoán của cô và Trì Trừng. Nhân viên kiểm tra an ninh của du thuyền chỉ đơn giản dùng máy kim loại quét qua một chút, xác nhận hai người không mang theo các loại súng ống nguy hiểm thì cho đi qua luôn. Toàn bộ quá trình, cái vali đó cũng không mở ra.

" Nếu biết trước là kiểm tra theo kiểu như này, chúng ta không nên vứt lại quá nhiều công cụ ở đó. " Chúc An Sinh vừa đi vừa ảo não nói.

" Điều này tôi cũng không nghĩ tới. Nhưng kiểu kiểm tra nhẹ nhàng như này tôi có thể hiểu được nguyên nhân của nó, người mà mua được vé lên du thuyền thì chắc chắn không phải người thường, có lẽ là nhân viên công tác cũng không muốn đắc tội với khách hàng. "

" Hẳn là như vậy rồi, đáng tiếc, những dụng cụ đó chúng ta không mang theo. " Chúc An Sinh vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

" An Sinh, cô không cần cảm thấy tiếc nuối, tôi cảm thấy những dụng cụ mà chúng ta đem theo ở đây là đủ rồi. Mặt khác, nếu chúng ta đem theo quá

nhieu đồ lên thì sẽ khiến cho người khác chú ý tới, để tìm được chứng cứ đằng trước, chúng ta phải khiêm tốn hết mức có thể. "

" Ừm, tôi hiểu rồi. "

Trong lúc Chúc An Sinh và Tri Trùng nói chuyện với nhau thì hai người đã đi về phía boong tàu rồi. Hành lý của bọn họ đã được nhân viên công tác đưa tới phòng từng người một, vì thế nên bọn họ khá là nhẹ nhàng, giờ họ có thể đi tìm hiểu một chút về con tàu khổng lồ này rồi.

Lúc này, trên boong tàu đã có rất nhiều vị khách quý với những bộ cánh vô cùng đẹp đẽ. Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ tươi cười, hiển nhiên, họ rất chờ mong vào chuyến du lịch lần này. Nhưng mà đúng lúc đấy lại có một tiếng sủa hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chúc An Sinh và Tri Trùng cũng bị tiếng sủa điên cuồng đó hấp dẫn, nương theo tiếng mà nhìn, hóa ra là một con chó dẫn đường không biết tại sao lại điên cuồng sủa như vậy.

Tri Trùng nhìn thấy thân thể con chó dẫn đường đó hơi cong lên, giống như là bất cứ lúc nào nó cũng có thể lao ra khỏi boong tàu vậy. Tri Trùng có thể hiểu được, nếu không phải nó vẫn còn mang theo trách nhiệm bên mình thì chắc chắn nó sẽ lao luôn ra khỏi boong tàu. Nhưng cho dù không thể tự ý hành động thì con chó dẫn đường đó vẫn không thể kiềm chế được, sủa như điên.

Rất nhanh, những nhân viên công tác ở xung quanh tiến tới hỗ trợ, người chủ của con chó dẫn đường cũng ngồi xổm xuống mà an ủi chú chó. Cuối cùng, con chó dẫn đường đó cũng không còn sủa như điên nữa, nhưng mà Chúc An Sinh và Tri Trùng vẫn cảm thấy được ánh mắt chú chó đó vẫn nhìn chăm chăm ra phía bên ngoài.

" Chắc là chú chó dẫn đường này sợ nước rồi. "

Sau khi thấy tình huống phát sinh đột ngột được giải quyết xong, Chúc An Sinh mới quay đầu mà nói với Tri Trùng. Cô vừa nói xong thì phát hiện ra sắc mặt Tri Trùng có hơi kỳ quái. Là cái đáng về như đang trầm tư suy nghĩ.

" Làm sao vậy? " Chúc An Sinh quan tâm, hỏi một câu.

" Không có gì, chỉ là tôi thấy con chó đó có chỗ hơi kỳ lạ thôi. "

Nghe vậy, Chúc An Sinh cười cười, nhưng mà vẻ tươi cười vừa qua đi, sắc mặt cô liền trở nên u ám.

" Tế bào khứu giác của con người là có khoảng 500 nghìn tế bào, mà khứu giác của chó lại có tới 300 triệu tế bào, khứu giác của chó nhạy hơn so với người tới 60 lần. Có lẽ, là nó sớm ngửi thấy mùi tội ác trên chiếc du thuyền này rồi? "

Chúc An Sinh vừa nói xong câu đó không bao lâu, còi trên du thuyền vang lên một hồi. Giờ phút này, Chúc An Sinh chỉ cảm thấy du thuyền Eros như đang co lại thành một cụm, nó bắt đầu lao về phía vực sâu của tội ác.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tác Dụng Của Vịt Quay

Edit: Cài Trắng

[Q4] Chương 45: Tác dụng của vịt quay

" Có lẽ là vậy. " Tri Trùng thở dài một hơi, nói cho cùng thì những thứ này cũng chỉ như một khúc nhạc đệm thôi. Nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ bây giờ vẫn là tìm kiếm chứng cứ: " An Sinh, trước tiên chúng ta về phòng đi, chờ chút nữa chúng ta chia nhau ra hành động. "

" Ừm, được. "

Chúc An Sinh gật gù đầu. Lúc trước, khi mà Tri Trùng đặt vé tàu thì anh đã cố ý đặt cho mỗi tầng một phòng, mục đích chính là để tiết kiệm thời gian điều tra, phòng của Chúc An Sinh là ở tầng bốn, phòng 202.

Sau khi chia tay Tri Trùng, có vẻ như Chúc An Sinh không chần chừ một chút nào, cô ngay lập tức tìm được phòng nghỉ của mình. Đứng ở ngoài cửa, Chúc An Sinh dùng thẻ mà khi lên thuyền cô lấy được để mở cửa phòng ra.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt cô là một cảnh tượng vô cùng xa hoa. Đây là lần thứ hai cô bị ý nghĩ của giai cấp tư sản đánh sâu vào trong trí não. Cho nên, lần này cô vô cùng bình tĩnh, thứ duy nhất hấp dẫn cô là những hành lý đã được mang lên trước đó.

Đóng cửa phòng lại, việc đầu tiên Chúc An Sinh làm là thu dọn hành lý của mình trước, cô đem những công cụ phục vụ cho việc điều tra lấy ra hết. Mà vừa lấy ra xong, cô lại chẳng còn tâm trạng nào mà thu dọn quần áo của mình, cô dứt khoát thô bạo đem hành lý của mình nhét vào trong tủ quần áo,

nhét xong thì cứ tính là cô dọn rồi đi.

Làm xong việc này, Chúc An Sinh mới có tâm trạng ngắm nghía căn phòng mình đang nghỉ ngơi. Không thể nghĩ ngờ gì nữa, căn phòng này thực sự rất xa hoa, chăn ga gối đệm trên giường đều được làm bằng chất liệu tơ tằm, Chúc An Sinh ngồi ở bên mép giường còn tí nữa thì trượt thẳng xuống dưới.

Đồng thời, Chúc An Sinh còn thấy được trong phòng nghỉ cho khách này còn được tặng một ít quà. Tuy rằng cũng chỉ là mấy thứ đồ lật vặt như khăn choàng các kiểu nhưng cô kinh ngạc phát hiện ra là, cái khăn lụa này hóa ra lại là hàng của hãng Burberry, bên trên còn thêu tên cô, dĩ nhiên là tên viết tắt.

" Thực sự quá khoa trương rồi. "

Chúc An Sinh xem xong liền buông món đồ đó xuống, cô đối với mấy cái này không có hứng thú lắm, chỉ là cô bị sự phục vụ tinh tế này dọa cho khiếp sợ thôi.

Cô cảm thấy lời của tổ tiên nói đúng là rất có đạo lý, tiền nào của nấy, thậm chí cô cảm thấy căn phòng cô đang ở này mọi thứ đều có giá trị vô cùng xa xỉ. Ví dụ như ở trên ban công có đặt pho tượng thần Cupid được nhập khẩu, tượng được khắc vô cùng tinh xảo, khuôn mặt đáng yêu của thần Cupid sinh động như thật, vừa nhìn là biết đây là một sản phẩm chất lượng cao.

" Cái pho tượng này đúng là rất hợp với nơi đây. "

Chúc An Sinh lẩm bẩm tự nói với bản thân. Du thuyền này có tên là Eros, mà trong thần thoại Hy Lạp cũng có một vị thần tên là Eros, đó chính là thần tình yêu. Nghe qua những câu chuyện được kể lại thì, thần Eros là một vị thần có đôi cánh trắng nhỏ được gắn ở sau lưng, tay thì cầm cung tên tình yêu. Thần Eros có hình dáng là một đứa bé, mà theo như truyền thuyết La Mã thì mũi tên chính là thứ mà thần Cupid tiếp cận bọn họ. Vì thế mà hình tượng của Eros và thần Cupid hóa thành cùng một người. Cho nên, ở trên du thuyền Eros mà trưng bày pho tượng của thần Cupid thì không còn gì thích hợp hơn nữa.

Ngắm nhìn pho tượng xong, Chúc An Sinh lại đi vòng quanh ban công một vòng, phía ngoài ban công chính là đại dương rộng bao la, trời và biển hòa thành một màu, giống như là cả thế giới này đều ngập tràn sắc xanh.

" Thật đẹp. "

Chúc An Sinh không kim lòng được mà cảm thán một câu. Có lẽ là do gió biển quá mức say lòng người nên trong mắt cô dường như có thứ nước âm ỉ chảy ra. Nhưng liệu ai có thể biết được, ở dưới cảnh đẹp như thế này, ở một nơi nào đó trong đại dương bao la rộng lớn này, đến tận cùng là đã che giấu biết bao nhiêu tội ác đây?

Lúc trước, liệu Ninh Vũ Nhu có giống như cô bây giờ, đứng ở trên ban công ngắm nhìn biển cả rộng lớn không? Bỗng nhiên trong đầu Chúc An Sinh lóe lên một vấn đề, mà chính trong khoảnh khắc đó, biển cả đẹp đẽ này cũng mất đi sự xinh đẹp của nó.

Không còn tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp nữa, Chúc An Sinh trở lại phòng của mình tiếp tục quan sát, nơi cuối cùng cô tới chính là nhà vệ sinh trong phòng nghỉ.

Quả nhiên, nhà vệ sinh trong phòng Chúc An Sinh giống hệt với bức ảnh mà Ninh Vũ Nhu chụp đăng lên trên mạng. Điều này phù hợp với suy đoán lúc trước của Chúc An Sinh, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy hơi thất vọng.

Phòng ở trên du thuyền Eros quả nhiên là được trang trí giống hệt nhau, nhưng nếu mà như thế, thì làm sao cô có thể tìm được chính xác căn phòng mà Ninh Vũ Nhu đã ở hôm đó? Chúc An Sinh nghĩ tới điều đó mà đau đầu.

Trong lúc Chúc An Sinh đang buồn rầu thì Trì Trường gọi tới bắt đầu kế hoạch hành động, lập tức Chúc An Sinh lên đây cốt tinh thần, phấn chấn đi ra khỏi phòng.

Căn cứ theo kế hoạch Chúc An Sinh và Trì Trường vạch ra lúc trước thì bọn họ là nhóm du khách lên thuyền trước. Trước khi bọn họ lên thuyền thì Ninh Vũ Nhu chính là vị khách cuối cùng bước lên thuyền, mà bây giờ chuyến du lịch mới bắt đầu, các vị khách khác lúc này chắc chắn còn đang ở trong phòng mình thu dọn đồ đạc. Cho nên, nhân lúc này Trì Trường và Chúc An Sinh phải kiểm tra du thuyền Eros một chút. Nếu như giờ bọn họ tìm được dấu vết khả nghi nào lưu lại thì rất có khả năng đó chính là dấu vết của Ninh Vũ Nhu. Ít nhất có thể chắc chắn rằng dấu vết đó không thể nào là do du khách mới lên thuyền hôm nay tạo ra.

Mà để tiết kiệm thời gian thì Chúc An Sinh và Trì Trường chỉ có thể chia nhau ra mà hành động. Chúc An Sinh sẽ kiểm tra các khu vực ở tầng năm và sáu, Trì Trường sẽ kiểm tra các khu vực ở tầng một và hai.

Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh đặt chân tới tầng thứ năm của du thuyền Eros, ở tầng này có tới một phần hai khu vực là nhà ăn, đồ Pháp, đồ Trung Quốc, đồ Thái,... đều có, vô cùng đa dạng. Cũng có một hai vị khách đã đặt chân tới đây bắt đầu thưởng thức các món ăn, hơn nữa Chúc An Sinh còn nhớ là, mọi dịch vụ trên du thuyền Eros đều được thanh toán khi mua vé tàu, nói cách khác, giờ cô có vào nhà hàng Pháp và gọi một phần tôm hùm thì cô cũng được phục vụ hoàn toàn miễn phí.

Chúc An Sinh không thể không thừa nhận là đáy lòng cô hơi dao động, nhưng đây cũng không phải là chuyện quá quan trọng với cô. Nhưng mà Chúc An Sinh đã âm thầm quyết định rằng mình phải để dành một khoảng thời gian để tới khu vực này ăn uống cho thỏa thích mới được.

Kiểm tra xong khu vực nhà ăn thì Chúc An Sinh vẫn không phát hiện ra có điều gì bất thường. Nhưng mà cô cũng không cảm thấy thất vọng, cô hiểu rõ,

việc làm lần này của cô và Trì Trừng là hoàn toàn dựa vào vận may. Rốt cuộc Ninh Vũ Nhu có bị sát hại trên du thuyền Eros hay không thì hung thủ cũng sẽ lưu lại dấu vết trong quá trình phạm tội, nhưng để có thể làm được điều này thì chắc chắn hung thủ cũng phải có khả năng xóa sạch những dấu vết liên quan tới mình.

Mà một khi đã như vậy thì tại sao Trì Trừng và Chúc An Sinh còn bước lên du thuyền Eros làm gì chứ? Đó là bọn họ đang thử xem vận may của mình tới đâu. Nếu trong lúc hung thủ xóa chứng cứ phạm tội còn để sót dấu vết nào đó thì sao?

Hai người chính là muốn tìm ra cái chứng cứ bị bỏ sót đó. Nhưng nếu chuyện này mà báo cho cảnh sát thì một chút manh mối còn sót lại kia đừng hòng có thể tìm thấy được, chỉ bằng thể lực của gia tộc Martin thôi cũng đủ làm cho không kẻ nào tìm được manh mối đó. Điều này hai người đều hiểu.

Không tìm được manh mối nào ở nhà ăn, Chúc An Sinh cũng không nản chí, cô tiếp tục đi về phía rạp chiếu phim ngay bên cạnh nhà ăn.

Ba tiếng sau, Chúc An Sinh kiểm tra xong quầy bar cuối cùng ở trên tầng sáu, mà trước đó cô đã kiểm tra qua phòng sách, sòng bạc, phòng tập thể thao hay cả chỗ spa. Tuy rằng chỗ này khá rộng, muốn tỉ mỉ kiểm tra từng chi tiết là điều không thể nhưng cả đường những chỗ nào cần kiểm tra Chúc An Sinh đều kiểm tra kỹ hết sức có thể rồi. Nhưng mà kết quả lại không được như mong muốn.

Chúc An Sinh chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm lên chỗ mà Trì Trừng kiểm tra thôi. Cô gửi cho Trì Trừng một tin nhắn rồi xoay người đi tới một nhà hàng Trung Quốc nằm ở tầng năm.

Trong nhà hàng đã có không ít người, nhưng mà Chúc An Sinh vẫn tìm được một chỗ ngồi khá là yên tĩnh. Ngồi xuống xong cô lập tức gọi một đĩa vịt nướng, thêm một phần bánh bao chiên, sau đó là những món ăn được chế biến bằng bảo ngư cũng không thoát khỏi mắt cô. Không bao lâu sau, trước mặt Chúc An Sinh đã là một bàn thức ăn ngon.

Đầu tiên, Chúc An Sinh ăn một hơi hết ba cái bánh bao chiên, mỗi một miếng bánh bao đều mang theo hương vị ngon ngọt của thịt bên trong khiến vị giác cô muốn nổ tung. Hơn nữa, điều làm cô kinh ngạc hơn là, từ món vịt nướng cho tới bánh bao chiên, đều được chế biến trăm phần trăm theo phương pháp của Trung Quốc. Chúc An Sinh tới Mỹ hơn nửa năm rồi, đây là lần đầu tiên cô được ăn mùi vị chính tông của quê nhà trên đất khách đầy.

Mà cũng vì thế nên cô rất chuyên tâm vào việc ăn uống. Mãi cho tới khi Trì Trừng ngồi xuống ghế đối diện cô thì cô mới biết là anh đã tới.

Nhìn thấy Trì Trừng, Chúc An Sinh lập tức buông phần vịt nướng mà cô định cho lên miệng xuống.

" Thế nào? Anh có tìm được manh mối nào khác không? "

Trì Trừng lắc đầu, anh khẽ thở dài một tiếng: " Không có chỗ nào khả nghi cả, nhưng mà vì tất cả quá bình thường nên càng khiến tôi nghi ngờ hơn. Trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích, chắc chắn cô ấy đã đặt chân lên du thuyền Eros rồi, nhưng cô biết không, lúc tôi nói bóng nói gió hỏi qua những nhân viên công tác ở đây, bọn họ bảo là, nửa tháng trước bọn họ đều được phân công phục vụ trên những con du thuyền khác. Mãi cho tới khi du thuyền Eros bắt đầu đón du khách thì họ mới về đây. "

Trì Trừng nói xong thì rất tự nhiên cầm lấy luôn miếng vịt nướng Chúc An Sinh vừa mới xé xong, nhưng mà Chúc An Sinh lại chẳng còn hơi đâu mà để ý chi tiết nhỏ đó.

" Nhân viên công tác bị điều tới chỗ khác? Thế còn thuyền trưởng thì sao? Rồi cả một số thuyền viên quan trọng trên thuyền nữa, nếu như du thuyền Eros muốn khởi hành thì chắc chắn sẽ không thể thiếu bọn họ. "

" Cô cảm thấy nếu tôi mà đi hỏi bọn họ, thì bọn họ sẽ nói cho tôi biết hết sao? " Trì Trừng vừa nuốt xong miếng vịt nướng, vừa lẩm bẩm nói.

" Ủ đúng, người đó đã làm nhiều việc vậy rồi, việc bắt những thuyền viên kia ngậm miệng lại thì có gì là khó đâu? " Chúc An Sinh tự giễu một câu, giống như là cô đang tự cười nhạo chính mình ngu dốt.

" Cô cũng không cần phải như thế, nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ sử dụng tới kế hoạch cuối cùng. Nhưng mà trước đó, chúng ta phải có một cơ hội khác. "

" Cơ hội khác? " Chúc An Sinh khó hiểu hỏi lại, cô biết kế hoạch cuối cùng mà Trì Trừng nhắc tới là gì, nhưng mà một cơ hội khác? Sao cô nghe thế nào cũng thấy không hiểu nhỉ?

" Lúc tôi nói chuyện với mấy nhân viên công tác ở đó thì vô tình nghe được thông tin khác. Hóa ra du thuyền Eros là du thuyền thuộc quyền quản lý của công ty con chuyên khởi hành các chuyến tàu, trực thuộc tập đoàn Giant Wheel. Mà cô cũng hiểu mà, người có thể ra lệnh cho du thuyền Eros khởi hành không nhiều, thậm chí có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Mà trong đó, cô có biết tổng giám đốc bộ phận chuyên quản lý những chuyến tàu là ai không? "

" Là ai? " Chúc An Sinh không biết, ánh mắt cô lúc này như đang phát ra những tia sáng lấp lánh.

" Parker Martinez. "

Trong nháy mắt, cái tên Parker Martinez như một mũi tên nhọn hoắt đâm thẳng vào trong tim Chúc An Sinh.

Ai là người có quyền khởi hành du thuyền Eros khi trên du thuyền chỉ có một vị khách là Ninh Vũ Nhu? Ai là người có thể điều đi một số lượng lớn những nhân viên công tác trên du thuyền Eros chứ? Ai là người có thể khóa miệng thuyền trưởng du thuyền Eros lại? Ai có thể làm được tất cả, rồi giấu

điểm mọi người?

Chúc An Sinh biết, có thể làm được tất cả điều này thì chắc chắn rằng người đó không chỉ là một tổng giám đốc quản lý bộ phận nhỏ. Người có thể làm được tất cả điều này, chính là vị giám đốc mang tên, Parker Martinez.

Tri Trùng thấy được về u ám trên gương mặt Chúc An Sinh đã biến mất, hơn nữa, những lời tiếp theo anh nói càng làm cho cô cảm thấy hưng phấn hơn.

" Giờ chúng ta nên ăn nhiều một chút, ăn nhiều để tôi nay có sức đối phó với người bí ẩn trong truyền thuyết của gia tộc Martin. "

Nói xong, Tri Trùng đưa tới trước mặt Chúc An Sinh một gói vịt nướng đã được quán xong đẹp đẽ. Thịt vịt nướng bên trong lộ ra lớp ra màu vàng ươm mỡ người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Parker Martinez

Chúc An Sinh tiếp nhận gói vịt quay từ trong tay Tri Trùng. Rõ ràng trước đó cô đã ăn không ít, nhưng không biết vì sao giờ bụng cô lại réo lên tiếng đói bụng. Cô nhanh chóng giải quyết xong cái gói vịt quay khi này, Tri Trùng cũng bắt đầu ăn với cô, rất nhanh, hai người đã giải quyết xong đồng đồ ăn trên bàn.

Com no rượu say, Chúc An Sinh lại gọi cho mình và Tri Trùng mỗi người một ly nước dưa hấu lạnh nữa, uống xong nước ép dưa hấu, đề tài của hai người lại một lần nữa quay trở lại vụ án.

" Tri Trùng, về cái người tên Parker Martinez này, anh còn thông tin nào về người này không? "

" Tôi còn biết hần là người trong gia tộc Martin. "

Tri Trùng dùng bộ dáng nghiêm túc mà nói ra một câu vui đùa. Trong chốc lát, Chúc An Sinh cảm thấy cả người mình như đóng băng, cô yên lặng đẩy ly nước ép dưa hấu mát lạnh sang chỗ khác, bây giờ cô cảm thấy bản thân cô cũng đủ mát lạnh rồi.

" Tri Trùng, không biết đã có người nói với anh câu này chưa nhỉ. Tuy rằng anh rất thông minh, nhưng về khiếu hài hước, anh hoàn toàn không có thiên phú đâu. "

Tri Trùng che giấu sự xấu hổ bằng cách ho nhẹ hai tiếng. Sau đó anh cầm ly nước ép dưa hấu lên uống vài ngụm, như thể anh muốn dùng ly nước ép dưa hấu này để xua tan đi sự xấu hổ của mình.

" Về mảng truyền thông, gia tộc Martin khổng chế được không tôi, thế nên trên mạng không có mấy thông tin về gia đình Martin. Nhưng mà tôi có một người bạn có địa vị khá cao trong xã hội, ước chừng chỉ có cậu ta mới có thể ở cùng một tầng lớp với gia tộc Martin thôi. Lúc đó, cậu ta suy nghĩ một lúc mới nhớ ra cái người tên Parker Martinez này, theo như lời cậu ta nói thì Parker Martinez là con trai của Javier Martinez, cũng là em trai của Anthony Martinez, người đứng đầu gia tộc Martinez hiện nay. "

Chúc An Sinh thiếu chút nữa thì bị mấy cái tên đó dọa cho hồ đồ, cũng may nửa năm nay cô đã tiếp xúc nhiều với người nước ngoài, biết được tên của họ khá phức tạp. Cho nên, cô cũng hiểu được phần nào quan hệ của bọn họ rồi.

Anthony Martinez, hiện nay là người đứng đầu gia tộc Martin. Mà Parker Martinez là em trai của Anthony, không những thế, hần còn là con trai của Javier Martinez nữa.

" Được rồi, tôi hiểu rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tri Trùng, bạn bè của anh đúng là nhiều thật đấy. " Chúc An Sinh nói, cô cùng Tri Trùng trải qua khá nhiều vụ án rồi, trong đó cũng có không ít những vấn đề khó khăn, nhưng mà mặc kệ cho nó có khó khăn như thế nào thì chỉ cần một cuộc điện thoại Tri Trùng gọi cho bạn, vấn đề đó đã được giải quyết một cách nhẹ nhàng.

" Nếu không cô thử nghĩ xem tôi bỏ thời gian ra đi tới các buổi tiệc để làm gì chứ? Cho dù một người thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có giới hạn của nó thôi, hiển nhiên tôi không thể bỏ quá nhiều thời gian ra để đi tìm hiểu một thứ được, lúc này bạn bè của tôi ở trong xã hội thượng lưu có thể giúp tôi mà. "

Tri Trùng nghiêm túc trả lời như thế khiến Chúc An Sinh á khẩu không nói được câu nào. Nhưng thật ra Chúc An Sinh đã sớm hiểu rõ, Tri Trùng chính là loại người yêu sự nghiệp bằng cả trái tim chân thành đấy. Nếu không, với trí thông minh của anh thì anh có thể chọn đại một công việc nào đó nhẹ nhàng hơn để làm mà. Mà Chúc An Sinh cũng biết, cho dù anh chọn ngành nghề nào đi chăng nữa thì chắc chắn anh sẽ thành công trong lĩnh vực đó.

" Vậy xem ra về sau tôi nên cùng anh đi tham gia một số buổi tiệc như thế nhỉ. "

" Rất sẵn lòng, chỉ cần bình thường cô không rảnh ra một chút là lại đi luyện võ thì tôi tin chắc rằng cô sẽ có rất nhiều thời gian. "

"Chúng ta vẫn nên nói tiếp về Parker Martinez đi. " Chúc An Sinh vừa thấy Trì Trùng chuyển đề tài sang bản thân mình thì lập tức di chuyển chủ đề: " Anh nói hôm nay chúng ta có thể gặp hần hả? Bây giờ hần đang ở trên thuyền sao? "

" Đứng vậy, căn cứ theo thông tin mà tôi nghe được, tôi có thể chắc chắn rằng đêm nay hần sẽ tham gia vũ hội trên con thuyền này. Bởi vì trước đây hần thường xuyên tới những vũ hội trên du thuyền, hơn nữa ở vũ hội hần sẽ lên tiếng với tất cả mọi người, tôi đoán đại khái là hần thích cảm giác trở thành tâm điểm chú ý của những người khác. "

" Nói thế là sao? "

" Parker Martinez là em trai của người đứng đầu gia tộc Martin hiện nay, theo lý mà nói, địa vị của hần trong gia tộc hần là không thấp. Hơn nữa, theo như lời bạn tôi nói thì bố của Parker Martinez là Javier Martinez, quyền lực trong tập đoàn Martin của ông ấy cũng không nhỏ. Nhưng mà cô nhìn chỗ đứng hiện tại của hần xem, không ngờ hần lại phải tới một nơi như Houston để giữ chức tổng giám đốc nho nhỏ quán lý nơi này, An Sinh, cô nói xem, đây là có ý gì? "

Trì Trùng đem những gì mình điều tra được nói cho Chúc An Sinh biết, anh nghĩ nên có người thứ hai biết được những việc này, như vậy, anh có thể xác định xem suy đoán của mình có hợp lý hay không.

" Tôi nghĩ, có thể Parker Martinez là một kẻ bất tài, vô dụng. " Chúc An Sinh trực tiếp nói ra suy đoán của mình: " Theo như lời anh nói thì Parker Martinez có một bối cảnh rất lớn, nhưng tại sao hần chỉ được làm cái chức tổng giám đốc quán lý nho nhỏ như thế? Tôi nghĩ gia tộc Martin có thể cho hần một vị trí tốt hơn, công việc nhẹ nhàng, lại không bị coi là đồ phế vật. Mà phía trước hần vẫn còn rất nhiều cơ hội đang chờ đợi, nhưng những cơ hội này đều bị hần gạt bỏ hết rồi, vậy nên gia tộc Martin mới nghĩ rằng hần chẳng có tài cán gì. Vì vậy, họ mới đem chức vụ như thế này giao cho hần. "

Sau khi Trì Trùng nghe được những phân tích của Chúc An Sinh thì nở một nụ cười: " Ý nghĩ của tôi với cô là giống nhau. Hơn nữa trước đó tôi cũng nói rồi, Parker Martinez trong những bữa tiệc cực kỳ thích lên tiếng để gây sự chú ý với mọi người. Hần thích cái cảm giác được mọi người chú ý, mà tôi nghĩ nguyên nhân hần thích làm điều này là vì những điều mà cô vừa phân tích xong. "

Trì Trùng nói, bỗng nhiên anh cảm thấy trước mắt anh như hiện ra một người với một hình tượng, bề ngoài hào nhoáng, dối trá, kiêu ngạo không ai bì nổi, nhưng trên thực tế thì nội tâm người này vô cùng yếu ớt, không thể chịu nổi sự tổn thương cho dù đó chỉ là một chút.

" Trì Trùng. " Bỗng nhiên Chúc An Sinh dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc để hỏi anh: " Anh cảm thấy Parker Martinez là hung thủ sao? "

" An Sinh, cả tôi và cô đều hiểu rõ mà, người có thể khiến du thuyền Eros đang bảo dưỡng mà xuất phát, có thể chỉ chờ một người trên du thuyền đó, có thể làm được những việc này, những người đó đếm trên đầu ngón tay. "

Trì Trùng không trả lời trực tiếp vấn đề của Chúc An Sinh, nhưng đáp án bày ra ngay trước mắt, khỏi nói cũng tự biết.

" Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? " Chúc An Sinh hoang mang hỏi lại. Cô đang nghĩ tới Parker Martinez, cho dù đối với gia tộc Martin thì hần là một kẻ bất tài vô dụng, nhưng dù sao phía sau lưng hần cũng có một gia tộc khổng lồ chống đỡ, liệu cô và Trì Trùng có thể đưa hung thủ ra ánh sáng không đây?

" Chúng cứ, cần tìm được chứng cứ vững chắc nhất, chứng cứ sẽ dẫn dắt chúng ta tìm ra chân tướng. "

Trì Trùng trả lời vừa nhanh lại vừa kiên định, sau đó anh quay qua chỗ Chúc An Sinh, cười nói: " An Sinh, tôi nghĩ chúng ta cần phải trở về để chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay, cô có biết khiêu vũ không? "

Tối khoảng sáu giờ tối, Chúc An Sinh kéo tay Trì Trùng đi vào trong đại sảnh tổ chức tiệc. Trong đại sảnh giờ đã vô cùng ồn ào náo nhiệt, đã có rất nhiều người tới đây, quần áo trên người bọn họ đều là hàng hiệu, họ cứ đứng túm năm tùm ba lại mà nói chuyện với nhau.

Những vị khách trên du thuyền này, tuy rằng đa số gia thế của họ không thể sánh bằng gia tộc Martin hùng mạnh nhưng mỗi người ở đây đều là người của giới thượng lưu. Cho nên mọi người đều muốn nhân bữa tiệc này có thể kết giao thêm bạn bè mới, có thể nói, không có người khách nào là không tham gia bữa tiệc tối nay cả.

" Anh có phát hiện ra cái gì khác không? "

Chúc An Sinh nhìn quét qua đám người đang đứng trong đại sảnh, nhưng mà cô không phát hiện ra người nào là người khả nghi cả.

" Cô đang nói tới Parker Martinez sao? Tôi không phát hiện ra hần, nhưng mà theo như những gì chúng ta phác họa về hần thì tôi cảm thấy giờ hần đang đứng ở trong một góc nào đó, âm thầm nhìn chăm chú chúng ta mới đúng. "

" Thật biến thái. " Chúc An Sinh nhú mày, giọng nói đầy vẻ ghét bỏ.

" Tuy rằng tôi không phát hiện ra Parker Martinez, nhưng tôi lại phát hiện ra một số thứ khác. " Trì Trùng nhìn bộ dáng chán ghét của Chúc An Sinh, anh bị cô chọc cười rồi.

" Anh phát hiện ra cái gì? "

" Tôi phát hiện, rất nhiều người đang nhìn trộm về phía bên này để nhìn cô đấy, cô thật sự rất thích hợp mặc những bộ váy lễ phục như thế này. "

Chúc An Sinh không ngờ Trì Trùng lại chuyển chủ đề sang việc này. Phản ứng đầu tiên của cô là ngẩn ra, ngay sau đó cô cảm giác được hai bên mang tai của mình đang nóng lên, rõ ràng là Trì Trùng đang khen cô, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi xấu hổ. Dù thế thì khóe miệng cô không khỏi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

" Trì Trùng, hôm nay miệng anh uống mật đúng không? Không phải là anh lại có chủ ý gì đó chứ? "

" Cô đang lấy lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử sao? Cô nghĩ tôi là loại người âm hiểm như thế sao? "

" Phải. " Chúc An Sinh trả lời ngay, không chút do dự.

" Vậy được rồi, nếu cô đã nói như vậy thì tôi sẽ không giả vờ như không biết nữa..."

Trì Trùng mới nói được một nửa, Chúc An Sinh đã bày ra vẻ mặt "mình biết ngay mà" Nhưng mà hành động tiếp theo của Trì Trùng lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh không biết, từ lúc Trì Trùng bước vào đại sảnh cho tới giờ, anh luôn chú ý tới dàn hòa tấu đang ngồi cách đó không xa, chơi nhạc cụ. Khi Trì Trùng thấy dàn hòa tấu đang chuẩn bị đổi bài thì anh mới hành động tiếp.

" Tiểu thư Chúc An Sinh, không biết, tôi có thể mời cô nhảy cùng tôi một điệu không? "

Chúc An Sinh thấy Trì Trùng hơi khom người xuống, sau đó anh vươn tay phải của mình về phía cô. Chúc An Sinh nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, bỗng nhiên, cô cảm giác trái tim cô hình như lệch đi một nhịp.

Mãi cho tới khi tiếng nhạc du dương vang lên, Chúc An Sinh mới khôi phục được tinh thần, sau đó, cô vội vàng đặt tay của mình lên tay Trì Trùng.

Một tay của Trì Trùng nhẹ nhàng vòng qua eo cô mà đỡ, lúc ngón tay chạm vào làn da cô, Chúc An Sinh cảm thấy, thật ra cô chẳng bài xích cảm giác này chút nào, cô chỉ cảm thấy đôi tay của Trì Trùng rất ấm áp.

" Trì Trùng, rốt cuộc anh đang muốn làm cái gì thế? " Chúc An Sinh bắt đầu khiêu vũ cùng với Trì Trùng, cô nói nhỏ bên tai anh một câu, cô không hiểu tại sao đột nhiên Trì Trùng lại mời cô khiêu vũ. Bọn họ tới chỗ này đâu phải để khiêu vũ đâu.

" Đừng nói như vậy, cô chỉ cần nhảy theo bước chân của tôi là được, tới lúc đó, cô sẽ là tiêu điểm của buổi vũ hội lần này. "

Chúc An Sinh vẫn không hiểu sao Trì Trùng lại làm như thế này. Nhưng hiện tại, cô cũng chỉ có thể làm theo lời anh nói thôi. Ngày trước, khi cô còn đi học cô cũng từng nhảy qua một chút, nhưng cũng chẳng ăn thua vào đâu, may mà có Trì Trùng nhảy rất giỏi, cô chỉ cần đi theo bước nhảy của anh là được. Chỉ có thể thôi, nhưng từng bước nhảy thật giống như một chú bướm xinh đẹp đang bay lượn.

Chúc An Sinh phát hiện ra càng lúc càng có nhiều ánh mắt dừng lại trên người cô và Trì Trùng, nhưng cô vẫn không hiểu được dụng ý của anh. Mãi cho tới khi Trì Trùng và cô nhảy xong một bài, một người có dáng người cao gầy nhưng sắc mặt tái nhợt đi tới chỗ bọn họ, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu được chuyện mà từ nãy tới giờ anh làm là gì rồi.

Quả nhiên, Trì Trùng chính là một con cáo già! Chúc An Sinh thầm mắng trong lòng một câu, thế mà từ nãy tới giờ cô còn nghĩ tới nghĩ lui, không biết vì sao đột nhiên Trì Trùng lại khen mình, hóa ra anh đang muốn dùng bản thân mình để dụ con mồi ra bên ngoài, dụ Parker Martinez xuất đầu lộ diện.

Thế mà cô còn nghĩ rằng Trì Trùng thật sự mời cô khiêu vũ cùng anh nữa chứ? Chúc An Sinh thầm mắng bản thân đúng là đồ ngu ngốc, Trì Trùng đâu phải loại người hiểu được phong tình.

Nhưng cho dù giờ phút này tâm trạng của Chúc An Sinh phức tạp tới thế nào thì trong phút chốc cô sẽ phải quên đi tâm tình nhỏ này. Bởi vì điều quan trọng nhất hiện tại là người đang đứng trước mặt hai người họ đây. Đó là người đàn ông thỉnh thoảng quét ánh mắt lạnh nhạt nhưng đầy mê hoặc lòng người để đánh giá Chúc An Sinh, là Parker Martinez.

Tác giả có lời muốn nói: Phần đầu của vụ án về cơ bản đã kết thúc rồi, tiếp theo đây tình huống sẽ vô cùng lắt léo. Nhưng mà trước đó tôi đã sửa không ít chỗ, không biết có bị mọi người nhìn ra không, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thân Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Suy Luận Của Trì Trùng

Edit: Cải Trắng

" Chào hai người. "

Parker Martinez là người đầu tiên đi tới chỗ Trì Trùng và Chúc An Sinh chào hỏi, đồng thời hẩn tùy ý để ly rượu sâm panh trống không bên tay phải vào khay đựng rượu của một tên bồi bàn đi qua đó.

" Xin chào. " Chúc An Sinh mỉm cười đáp lại lời chào của hẩn.

Sắc mặt Trì Trùng có phần kỳ quái liếc nhìn Chúc An Sinh. Ban đầu anh tính toán là để Chúc An Sinh hấp dẫn ánh mắt của Parker Martinez lại đây, sau đó anh sẽ cùng hẩn nói chuyện đôi chút. Anh hy vọng từ cuộc trò chuyện này anh có thể lấy được một chút tin tức hữu dụng. Nhưng mà anh không nghĩ rằng, khi Parker Martinez đi tới chỗ này, Chúc An Sinh lại cướp lời nói trước anh, là người đầu tiên lên tiếng chào hỏi Parker Martinez.

Rốt cuộc Chúc An Sinh đang muốn làm gì? Trong lòng Trì Trùng cảm thấy không vui, rõ ràng cả anh và Chúc An Sinh đều biết, rất có khả năng Parker Martinez là hung thủ trong vụ án này, vậy mà giờ Chúc An Sinh không chỉ không tránh sang một bên mà còn trực tiếp đi ra nghênh đón hẩn. Nhờ đâu giờ chuyện này xảy ra việc ngoài ý muốn thì sao?

Ánh mắt Chúc An Sinh vẫn hơi liếc qua chỗ anh, để ý tới hành động của anh. Đương nhiên, cô phát hiện ra được sắc mặt của Trì Trùng có thay đổi, khóe miệng cô không kiềm chế được mà hơi giương lên.

Đương nhiên, cô biết Trì Trùng đang có ý nghĩ như thế nào. Cô biết, người tên Parker Martinez là một nhân vật nguy hiểm, thế mà không ngờ Trì Trùng chỉ định lợi dụng cô để hấp dẫn hẩn tới đây sau đó đá văng cô ra. Chuyện như thế này sao Chúc An Sinh có thể nhẫn nhịn được cơ chứ? Huống hồ, nếu thật sự có chuyện gì nguy hiểm, Chúc An Sinh cảm thấy, Trì Trùng mới là người cần phải bảo vệ đây.

" Hai người cùng nhau lên du thuyền hưởng tuần trăng mật sao? " Parker Martinez bắt chuyện với hai người, hẩn dùng giọng nói vô cùng thân thiện. Nhưng mà ánh mắt của hẩn trước sau như một, chỉ dừng lại trên người Chúc An Sinh thôi, hoàn toàn không để ý tới Trì Trùng.

" Đi hưởng tuần trăng mật? Tiên sinh, chắc là ngài có hiểu lầm gì đó rồi? "

Chúc An Sinh lập tức phủ nhận. Cô còn cần phải tiếp xúc với Parker Martinez để tìm kiếm chứng cứ. Mà rất rõ ràng, Parker Martinez có ý với cô, lúc nào sao cô có thể thừa nhận với hẩn là cô và Trì Trùng có quan hệ được.

" Đây là một người bạn tốt của tôi, Peter. Anh ấy rất đẹp trai đúng không? Nhưng mà anh ấy sẽ không thích tôi đâu, bởi vì anh ấy là gay. "

Chúc An Sinh nói xong còn thân thiết cầm lấy cánh tay của Trì Trùng, cô giả bộ như hai người là một đôi bạn thân vậy.

Trì Trùng thiếu chút nữa chết vì sặc, nhưng mà giờ anh đang đối mặt với Parker Martinez, anh chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh lại mình, mỉm cười cho qua. Bằng không, những cố gắng lúc trước anh và Chúc An Sinh làm đều thất bại trong nháy mắt.

Nghe vậy, trong ánh mắt Parker Martinez hiện lên một tia chán ghét nhàn nhạt, nhưng mà ý cười của hẩn với Chúc An Sinh thì càng lúc càng tươi hơn: " Thì ra là thế. "

" Không biết quý danh của tiên sinh là gì nhỉ? Tôi tên là Anna, anh cũng tới đây du lịch sao? "

Chúc An Sinh vẫn mỉm cười như cũ, nhưng sau lưng cả cô và Trì Trùng thầm cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng vào được chủ đề chính rồi.

" Tôi tên là Parker Martinez. Nhưng mà tôi không phải là khách trên du thuyền, tôi chỉ tới đây kiểm tra xem chiếc du thuyền này của tôi vận hành như thế nào thôi. "

Parker Martinez dùng một giọng điệu vô cùng kiêu ngạo để nói. Chúc An Sinh biết hẩn đang dùng thứ này để hấp dẫn mình, vậy nên, như mong muốn của hẩn, Chúc An Sinh bắt đầu vận dụng kỹ thuật diễn mang đẳng cấp giải Oscar ra để diễn về vô cùng kinh ngạc.

" Anh là ông chủ chiếc du thuyền này sao, thật lợi hại. "

" Chẳng qua tôi chỉ giữ một chức vụ nhỏ trong công ty thôi, không có gì đâu. " Parker Martinez khiêm tốn nói một câu, ở trong mắt hẩn, Chúc An Sinh thật sự rất giống một con thỏ nhỏ chuẩn bị sắp bay.

Parker Martinez nói chuyện qua lại với Chúc An Sinh vài câu, sau đó hẩn nói ra mục đích khi mình đi tới đây: " Tôi có thể mời hai người uống một ly rượu không? "

Ý đồ của Parker Martinez đều đặt ở trên người Chúc An Sinh. Nhưng mà Chúc An Sinh đã nói cô và Trì Trùng là bạn bè, hẩn không thể không biết tốt xấu mà gạt Trì Trùng sang một bên vào lúc này được. Nhưng mà, Parker Martinez đã sớm nghĩ tới những chuyện khác rồi, chắc chắn hẩn sẽ gạt được cái người cản đường tên Trì Trùng này ra chỗ khác.

Chuyện lần này Chúc An Sinh và Trì Trùng làm, mục đích chính là để tiếp xúc với Parker Martinez nhiều hơn, cũng hy vọng mượn cơ hội này có thể tìm trên người hẩn một ít manh mối. Cho nên, hai người rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu này của Parker Martinez. Chỉ là, trong lúc ba người chuẩn bị bước đi, Trì Trùng kéo giật Chúc An Sinh lại, không để cô đuổi kịp Parker Martinez.

"Làm sao thế?" Chúc An Sinh khó hiểu, đồng thời cô nhìn thoáng qua người đang đi đằng trước là Parker Martinez.

"Chờ chút nữa cô đi lên chỗ Parker thì hãy giả vờ như là mình bị đau chân nhé, sau đó để cho hắn đỡ cô dậy. Chờ sau khi hắn đỡ cô dậy xong tôi sẽ tìm cơ đem cô rời khỏi chỗ này."

Sự hoang mang trong ánh mắt của Chúc An Sinh ngày càng rõ hơn, cô không hiểu vì sao bỗng nhiên Trì Trùng lại hành động như vậy.

"Trì Trùng, anh sợ hắn sẽ làm gì quá đáng với tôi sao? Anh không cần lo lắng điều này, yêu cầu đầu tiên của chúng ta là tìm được chứng cứ đã."

Rốt cuộc là tại sao Trì Trùng đột ngột thay đổi kế hoạch ban đầu? Chúc An Sinh chỉ có thể nghĩ tới lý do là Trì Trùng sợ cô sẽ bị người ta làm chuyện gì đó quá đáng, nhưng mà lúc cô phát hiện ra trên gương mặt Trì Trùng xuất hiện nụ cười giảo hoạt, cô lại nghĩ còn một khả năng nữa.

"Anh tìm được manh mối rồi!" Chúc An Sinh vừa vui sướng vừa kinh ngạc.

Trì Trùng không trả lời Chúc An Sinh, anh chỉ nhìn cô mà nở một nụ cười ngầm thừa nhận. Lập tức, trong lòng Chúc An Sinh có cảm giác vừa khiếp sợ lại vừa vui sướng.

Điều khiến Chúc An Sinh vui mừng là cuối cùng bọn họ cũng tìm được manh mối rồi. Còn điều khiến cô khiếp sợ chính là cho dù Chúc An Sinh có gãi tới rách cả da đầu cô cũng không ra làm sao mà Trì Trùng phát hiện được manh mối? Chẳng lẽ là vừa rồi, trong lúc mà cô đang nói chuyện với Parker Martinez? Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Trì Trùng có thể phát hiện ra chuyện gì đây?

"Anna?"

Parker Martinez đang đi phía trước, một lúc sau hắn phát hiện ra Chúc An Sinh và Trì Trùng đuổi theo không kịp. Vì thế, hắn liền quay người lại gọi Chúc An Sinh một tiếng, một giây sau Chúc An Sinh thay đổi sắc mặt, miệng tươi cười đi tới bên cạnh hắn.

Trì Trùng đi phía sau, cách hai người họ một khoảng khá xa. Chúc An Sinh đi ở phía trước, nhìn bộ dáng cô thì hình như cô đang nói chuyện với Parker vô cùng vui vẻ. Mãi cho tới khi ba người họ gần tới không gian riêng của Parker Martinez, Chúc An Sinh cuối cùng cũng phả ra việc mình bị "trọc chân"

Trì Trùng im lặng nhìn Chúc An Sinh tự ngã xuống đất, sau đó Parker Martinez vươn tay kéo Chúc An Sinh đứng dậy.

"Xin lỗi, xem bộ dạng này của tôi, chắc là bị trọc chân rồi."

Sau khi Chúc An Sinh được Parker Martinez đỡ dậy thì cô giả bộ như rất đau đớn. Giống như là ngay cả đứng cô cũng không đứng được vậy, Parker Martinez thấy thế thì định ôm lấy bả vai của Chúc An Sinh. Nhưng đúng lúc này, trước khi Parker kịp chạm tới bả vai của Chúc An Sinh thì Trì Trùng lại xông tới, chen giữa hai người.

"Cô không sao chứ?" Trì Trùng "sốt ruột" quan tâm hỏi han.

"Chắc là trọc chân rồi, chỉ sợ vũ hội ngày hôm nay tôi không thể tham gia được nữa." Chúc An Sinh dùng giọng điệu vô cùng "tiếc nuối", phối hợp với Trì Trùng để diễn kịch.

"Ai da, vậy thì tiếc quá rồi. Nếu không thì như vậy đi, tôi đỡ cô trở về phòng, sau đó tôi giúp cô chườm nóng và chăm sóc một chút nhé?"

Parker Martinez nghe không hiểu Trì Trùng đang nói cái gì nhưng hắn nghe ra được Trì Trùng bảo đỡ Chúc An Sinh trở về phòng, lập tức hắn lộ ra sắc mặt không vui: "Hai người phải đi sao?"

Parker tiên sinh, xin lỗi anh. Chân tôi bị đau như thế này, chỉ sợ là không có tâm trạng nào để uống rượu. Nhưng mà Peter là một bác sĩ đồng y rất nổi tiếng với thuật châm cứu, để anh ấy giúp tôi châm cứu một chút thì chân tôi đêm nay có thể tốt hơn rồi. Nếu không, chờ ngày mai chân tôi khỏi rồi tôi sẽ đến tìm ngài nhé, để ngài đưa tôi đi tham quan du thuyền một chút, được không?"

Chúc An Sinh cảm thấy, chính bản thân cô cũng sắp bị diễn xuất của mình thuyết phục rồi. Mà sau khi Parker Martinez nghe cô nói như vậy, sắc mặt hắn cũng hòa hoãn đi không ít.

"Vậy ngày mai cô hãy tới tìm tôi. Cô chỉ cần tùy tiện hỏi nhân viên trên thuyền là được, bọn họ đều biết tôi ở chỗ nào mà."

"Thế thì tốt quá, nhưng mà đáng tiếc hôm nay tôi không thể cùng Parker tiên sinh đây uống rượu rồi. Chờ ngày mai, ngài có thể mang tôi đi tới phòng điều khiển trên du thuyền không?"

Chúc An Sinh còn nhớ, trước đó cô đã từng xem một số bộ phim điện ảnh của Mỹ. Trong số còn có những nữ phụ ngực to nhưng ngốc nghếch, nữ phụ sẽ dùng nhan sắc xinh đẹp của mình để dụ dỗ nam chính đưa mình đi tham quan mấy thứ như kiểu máy bay hay xe tăng. Mà đây chính là hình tượng Chúc An Sinh đang đáp nện cho mình, hiển nhiên Parker Martinez cũng chớp ngay lấy thời cơ này.

"Đương nhiên là có thể, đây chỉ là chuyện nhỏ."

Nói tới giờ phút này, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng có thể tự nhiên mà rời đi. Tất cả dường như đã kết thúc viên mãn rồi. Nhưng hai người họ không ngờ, hai người còn chưa kịp đi ra khỏi đại sảnh đã có một nhân viên trên thuyền gọi hai người lại.

" Tiểu thư Anna, ngài Peter, xin chờ một chút. "

" Cậu có chuyện gì sao? " Trì Trùng kiên nhẫn hỏi lại.

" Ngài Parker nói để tôi đưa hai người trở về. Ngài ấy sợ ngài Peter một mình đỡ Anna tiểu thư về sẽ rất vất vả. "

" Làm phiền cậu rồi, Parker tiên sinh cũng thật biết chăm sóc người khác. " Chúc An Sinh nói, có hơi "cảm động". Cô cảm thấy, nếu cô không phải là người biết rõ sự việc mà là một người con gái bình thường khác thì chắc chắn cô sẽ bị hành động này của Parker làm cho mê hoặc: " Nhưng mà không cần làm phiền cậu đâu, cậu trở về chuyển lời giúp tôi tới Parker tiên sinh rằng, tôi rất biết ơn. "

Nghe vậy, người nhân viên này hết nhìn Chúc An Sinh lại quay sang nhìn Trì Trùng, sau đó mới rời đi.

Rốt cuộc cũng đuổi được người nhân viên này đi, giờ Chúc An Sinh và Trì Trùng mới có thể thuận lợi rời khỏi đại sảnh. Hai người họ đi tới một hành lang dài không có bóng người, lúc này Chúc An Sinh mới thở phào nhẹ nhõm.

" Trì Trùng, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết manh mối anh phát hiện là gì không? "

Vừa đi tới chỗ hành lang dài, Chúc An Sinh đã không nhận được mà vội vàng hỏi Trì Trùng.

" Đương nhiên là có thể. " Trì Trùng có cảm giác vô cùng sung sướng sau khi thành công, đồng thời anh còn nhớ rõ cả bộ dáng vừa rồi lúc Chúc An Sinh diễn kịch: " Nhưng mà tôi có một câu phải nói trước với cô, diễn xuất của cô đúng là không tồi. "

" Đó là đương nhiên. " Chúc An Sinh cũng chẳng thêm giả bộ khiêm tốn trước mặt anh nữa, cô cảm thấy, vai diễn tối nay của cô là vai diễn tuyệt vời nhất trong cả đời cô.

" Cô có nhớ, lúc mà Parker Martinez đỡ cô dậy, hân đã dùng tay nào không? "

Cuối cùng, Trì Trùng cũng không vòng vo nữa, nhưng mà câu hỏi đầu tiên của anh đã khiến Chúc An Sinh hơi nghi hoặc.

Điều Trì Trùng phát hiện và tay của Parker Martinez có liên quan gì tới nhau sao? Dù hơi nghi hoặc nhưng Chúc An Sinh cũng cố gắng nhớ lại xem, sau đó cô trả lời một cách chắc chắn: " Tay phải, tôi nhớ là hân dùng tay phải đỡ tôi đứng dậy. Làm sao thế? "

" Đúng vậy, là tay phải. Nếu cô để ý kỹ thêm một chút nữa thì lúc mà Parker Martinez đi tới chỗ chúng ta, trên tay hân còn cầm một ly champagne, mà lúc đó hân cũng dùng tay phải. "

" Nhưng như thế thì sao? " Chúc An Sinh không thể hiểu nổi, một người dùng tay phải cầm ly rượu, rồi dùng tay phải đỡ cô dậy, những chuyện đó có vấn đề gì sao?

" Nhưng mà, Parker Martinez thuận tay trái. "

" Parker Martinez thuận tay trái? " Chúc An Sinh ngạc nhiên: " Trì Trùng, sao anh biết được chuyện này? "

" Bởi vì tôi phát hiện ra trên bàn tay trái của Parker Martinez có vết chai, mà bàn tay phải của hân lại rất trơn nhẵn. Mà An Sinh, cô biết đấy, một người có địa vị cao như Parker Martinez thì không thể hình thành vết chai trên tay do lao động nặng nhọc được. Rốt cuộc hân đã làm những gì để bên bàn tay trái của hân xuất hiện vết chai dày như vậy, một tay khác thì lại không có vết chai? "

Chúc An Sinh yên lặng suy nghĩ hồi lâu, nhưng cuối cùng cô cũng đành lắc đầu.

" Đáp án chính là chơi golf. "

" Thói quen của người chơi golf là khi họ sử dụng tay phải để chơi thì họ sẽ đeo bao tay lên tay trái. Bởi vì tay trái không phải tay thuận của họ, cho nên họ cần mang bao tay vào để giảm bớt lực sử dụng lên gậy đánh golf. Cho nên sau một thời gian dài, trên tay phải những người đó thường xuất hiện những vết chai dày hơn tay trái. "

" Cũng như thế nhưng nếu dùng tay trái đánh golf thì tay phải sẽ phải đeo bao tay. Cho nên cô đã hiểu tại sao khi tôi thấy vết chai trên tay trái Parker Martinez đã kết luận là hân thuận tay trái chưa? "

Chúc An Sinh gật gù đầu. Sau khi nghe Trì Trùng giải thích một hồi thì cô cũng hiểu rõ vấn đề rồi. Golf là môn thể thao của giới quý tộc, một người bình thường như Chúc An Sinh đương nhiên là không hiểu mấy thứ như này rồi.

Hơn nữa, Chúc An Sinh còn hiểu rõ một việc, với tính cách của cô, cô không thể nào quan sát tỉ mỉ tinh tế lại nhanh nhẹn như Trì Trùng được. Đây chính là sự chênh lệch giữa cô và Trì Trùng.

" Thế rõ ràng là Parker Martinez thuận tay trái, nhưng sao hân lại luôn sử dụng tay phải trong hôm nay chứ? "

Chúc An Sinh tiếp tục đưa ra câu hỏi, cô cảm giác được cô đã cách manh mối mà Trì Trùng đưa ra rất gần rồi. Gần trong gang tấc. Nhưng mà cô khó lòng có thể chọc vỡ được tầng giấy mỏng đó.

Vì sao chứ? Vì sao một người thuận tay trái như Parker Martinez lại luôn làm mọi thứ bằng tay phải? Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Sự Thay Đổi Đáng Sợ

Edit: Cài Trắng

“Bởi vì hấn bị thương.”

Tri Trùng nói đáp án ra. Vào lúc này, Chúc An Sinh bỗng hiểu ra tất cả, tầng giấy mỏng kia cũng bị đâm thủng.

“Từ vết chai trên tay trái của hấn, chúng ta có thể suy đoán rằng, hấn không phải là người thích cưỡng ép mình sử dụng tay phải, tay thuận của hấn là tay trái, nhưng tại sao khi ở trước mặt chúng ta hấn luôn dùng tay phải chứ? Đó là vì, hấn không thể sử dụng tay trái, bởi vì trên tay trái của hấn có vết thương chưa khép lại được.”

Chúc An Sinh cẩn thận nhớ lại hành động của Parker Martinez ngày hôm nay, giờ cô mới phát hiện ra, hóa ra mỗi một hành động hôm nay hấn thực hiện đều rất cẩn thận, tránh để cho tay trái bị ảnh hưởng quá mạnh.

“Tri Trùng, anh cảm thấy là tay Parker Martinez bị thương có liên quan tới Ninh Vũ Nhu sao?”

“Nếu không thì còn vì cái gì nữa? Miệng vết thương của hấn vẫn chưa hoàn toàn khép lại, điều này có thể chứng minh rằng hấn bị thương cách đây không lâu, mà người có thân thể cao quý như hấn, thì liệu hấn phải làm việc gì dẫn đến bị thương chứ?”

Tri Trùng nói, trong đầu anh bỗng xuất hiện một hình ảnh. Sóng biển cuộn cuộn, biển rộng trải dài, bóng tối bao trùm lên tất cả. Du thuyền Eros giống như một lá bèo trôi nổi lênh đênh trên mặt biển vậy, nhưng người bắt lực nhất chính là người con gái đang ở trên du thuyền Eros, cô ấy liều mạng trốn, nhưng cô ấy không thể trốn thoát khỏi nhà giam đội lột chiếc du thuyền xa hoa này, ác ma sẽ tới, hấn sẽ bắt được cô ấy.

“Nếu có thể tìm được thi thể Ninh Vũ Nhu thì tốt rồi, chắc chắn lúc xảy ra chuyện cô ấy đã phản kháng.”

“Anh đã tin rằng Ninh Vũ Nhu bị sát hại sao?” Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng, trong ánh mắt cô hiện lên một tia không đành lòng, bởi vì cô nghĩ tới bố mẹ Ninh Vũ Nhu. Đặc biệt là người mẹ tên Tống Thực Nhân, trước đó, để có thể có được sự trợ giúp của Tri Trùng, bà không màng bất cứ thứ gì khác, còn quỳ hấn xuống trước mặt anh, cảnh tượng đó cô không thể nào quên được.

“Đúng vậy. Tôi biết cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng sự thật là thế nào, cả tôi và cô đều là người hiểu rõ. Tay bị thương của Parker Martinez là tay trái. Trong lúc phản kháng, nếu trong tay Ninh Vũ Nhu đang cầm vũ khí thì cô ấy sẽ không đi công kích vào cánh tay Parker Martinez. Người bình thường sẽ không làm như vậy, khi đó cô ấy phải tấn công vào điểm yếu của Parker Martinez. Nhưng vị trí bị thương của Parker Martinez lại là cánh tay trái, An Sinh, cô thử nói xem, phải gặp tình huống nào thì cánh tay trái của hấn mới bị thương.”

Ánh mắt Chúc An Sinh tối sầm lại, giống như là cô đang thấy được tình huống khi đó, làm sao mà Parker Martinez bị thương: “Ninh Vũ Nhu muốn chạy trốn, nhưng Parker Martinez lại bắt được cô ấy. Hấn bắt lấy cô từ phía sau, dùng tay khóa cả người cô ấy lại, Ninh Vũ Nhu không còn cách nào khác, cô ấy chỉ có thể tấn công vào bộ phận mà hấn tiếp cận cô ấy, cô ấy đã cắn vào cánh tay trái của hấn.”

“Hấn là như vậy rồi, cho nên tôi mới nói rằng hy vọng có thể tìm được thi thể của Ninh Vũ Nhu, bởi vì trong miệng của cô ấy nhất định còn lưu lại DNA của Parker Martinez, đó sẽ là chứng cứ mang tính thuyết phục nhất.”

“Nhưng mà sao có thể chứ?” Chúc An Sinh cảm thấy hơi nhụt chí: “Con đường mà du thuyền đi là biển rộng mênh mông, chỉ cần Parker Martinez ném thi thể của Ninh Vũ Nhu xuống biển thì biển rộng sẽ giúp hấn che đi tội ác tày trời này.”

“Biển rộng cũng sẽ không giúp che giấu hành vi phạm tội đâu, là con người chúng ta đang làm ô nhiễm sự thuần khiết của nó.” Tri Trùng sửa lại câu nói của Chúc An Sinh.

“Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây? Trước mắt, chúng ta mới chứng minh được rằng Ninh Vũ Nhu từng ở trên du thuyền Eros. Hơn nữa, sau khi lên du thuyền Eros xong cô ấy đã mất tích, chúng ta không cách nào chứng minh được cô ấy đã tử vong, rồi còn cả hành vi phạm tội của Parker Martinez nữa.”

“Trước mắt, sự lo lắng của chúng ta là giống nhau, nhưng tính logic của chuyện này vẫn không thay đổi. Bởi vì người có thể điều động nhân viên trên du thuyền Eros đi chỗ khác chỉ có Parker Martinez hay cấp dưới của hấn là hai quản lý nhân viên cấp cao thôi. Về điểm này, chúng ta có thể xác định được hấn chính là kẻ tình nghi. Nhưng mà chúng ta vẫn chưa có chứng cứ xác thực là Ninh Vũ Nhu đã tử vong, cho nên Parker Martinez có thể thừa nhận là Ninh Vũ Nhu đã lên du thuyền và sau đó vẫn an toàn rời khỏi du thuyền. Hấn đối với việc Ninh Vũ Nhu mất tích không liên quan gì cả, nếu chuyện đó xảy ra, hấn sẽ giả bộ biện như vậy, hơn nữa, hấn sẽ mời đoàn đội luật sư tốt nhất để bào chữa cho mình, cuối cùng, sự nghi ngờ còn chưa kết thúc thì hấn

đã được thả ra vì vô tội rồi. ”

Cũng đúng, vậy bây giờ nên làm cái gì đây? Chúc An Sinh buồn rầu nghĩ. Giờ đừng nói đến chứng cứ phạm tội của Parker Martinez, trước mắt, ngay cả chứng cứ xác nhận Ninh Vũ Nhu tử vong bọn họ vẫn chưa tìm được đâu.

Trong vô thức, Chúc An Sinh cắn cắn môi mình. Bỗng nhiên, cô như nghĩ ra cái gì đó, ánh mắt sáng ngời, cô lập tức bắt lấy Trì Trùng mà hỏi: “ Trì Trùng, vừa rồi anh gấp gấp muốn đưa tôi ra ngoài, ngoại trừ việc anh biết Parker Martinez thuận tay trái và tay đó của hắn đang bị thương thì còn một nguyên nhân khác nữa, đúng không? ”

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy, cô và Trì Trùng cũng khá giống nhau đây, đều là những người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Nếu như chỉ mới phát hiện ra Parker Martinez thuận tay trái và tay đó của hắn bị thương, không có chứng cứ nào thiết thực, thì Trì Trùng sẽ không gấp gấp rời đi như thế, chắc chắn Trì Trùng đã có tính toán riêng của mình.

“ Theo như lời tôi vừa nói thì, ngoại trừ phải tìm được chứng cứ phạm tội của Parker Martinez ra thì trước mắt chúng ta vẫn còn một vấn đề khó nữa, đó là yêu cầu chứng minh được Ninh Vũ Nhu tử vong. Cho nên, sau khi tôi phát hiện ra tay Parker Martinez bị thương, tôi liền nghĩ tới, rất có thể khi đó hắn còn ngược đãi Ninh Vũ Nhu nữa. Đây là hắn đang trả thù vì Ninh Vũ Nhu đã cắn vào tay hắn, cho nên rất có thể trên thuyền còn lưu lại vết máu của Ninh Vũ Nhu. ”

“ An Sinh, cô cũng biết mà, cho dù vết máu đã được rửa sạch sẽ nhưng trong máu có chứa cả nguyên tố sắt nữa, chúng sẽ bám lại ở trên các vật thể rất lâu, thậm chí là cả một khoảng thời gian mấy năm liền. Mà những dấu vết đó rất thường không thể nhìn thấy được, nhưng mà chỉ cần sử dụng phương pháp đặc biệt, là có thể tái hiện lại được vết máu khi đó. Mà thứ chúng ta cần tìm chính là vết máu của Ninh Vũ Nhu, chỉ cần có nó thì chúng ta sẽ chứng minh được Ninh Vũ Nhu tử vong. ”

Nghe được Trì Trùng giảng giải như vậy, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu được kế hoạch của Trì Trùng là gì, cô kinh ngạc hô lên một tiếng: “ Anh đang muốn dùng kế hoạch cuối cùng sao? ”

Trì Trùng chỉ cười mà không nói, xem như thừa nhận vấn đề mà Chúc An Sinh đưa ra.

Trái lại với sự ủng hộ của Trì Trùng, Chúc An Sinh lại thấy có chút thấp thỏm. Trước khi cô và Trì Trùng lên thuyền, hai người họ đã thảo luận trước một ít kế hoạch rồi, kế hoạch đầu tiên chính là phân công nhau ra mà kiểm tra du thuyền Eros, nhưng hiển nhiên là kế hoạch đầu tiên của bọn họ chẳng thu lại được kết quả gì. Cho nên, Chúc An Sinh và Trì Trùng cùng đường, họ chỉ có thể hành động theo kế hoạch cuối cùng kia thôi, chẳng qua là trước đó, họ đã có một kế hoạch dự phòng, thế nên mới ngoài ý muốn tham gia buổi vũ hội.

Kế hoạch này trở thành kế hoạch tác chiến cuối cùng là vì kế hoạch này mang lại cho bản thân sự nguy hiểm quá lớn, tuy rằng nội dung kế hoạch đơn giản nhưng thực tế thao tác lại rất khó khăn.

Dựa theo nội dung kế hoạch thì Trì Trùng sẽ gọi tới phòng chăm sóc khách hàng để được phục vụ. Mà Chúc An Sinh ở bên cạnh sẽ giúp anh lấy trộm thẻ mở phòng nghỉ của khách ở chỗ nhân viên phục vụ, sau đó Trì Trùng sẽ sao chép thẻ đó ra một bản nữa, như vậy thì hai người họ có thể tự do ra ra vào vào ở những phòng nghỉ khác rồi. Tới khi trả lại thẻ cho nhân viên phục vụ, Chúc An Sinh sẽ nói rằng sau khi người nhân viên đó đi ra khỏi phòng thì đã làm rơi thẻ ở trong phòng của cô. Mà thực tế là cô sẽ đợi cho tới khi Trì Trùng hoàn tất công việc sao chép thẻ phòng thì mới có thể trả thẻ chính trở về. Đây chính là kế hoạch bất đắc dĩ của Chúc An Sinh và Trì Trùng.

“ Anh thật sự muốn dùng kế hoạch này sao? Nhờ đâu kế hoạch này bị lộ ra, việc điều tra không chỉ bị ngừng hẳn mà ngay cả tính mạng của anh và tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy. ”

Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng, như thể cô muốn anh xác định lại lần nữa. Nhưng mà, anh vẫn bình tĩnh như thế, hoàn toàn không có chút đáng về lo lắng nào giống cô.

“ Không mạo hiểm lao vào nguy hiểm một lần thì làm sao có thu hoạch? Hơn nữa, tình huống bây giờ khác với kế hoạch của chúng ta lúc trước. Kế hoạch trước đó chúng ta khai triển là lấy được thẻ phòng của nhân viên sau đó đến phòng tắm trong phòng nghỉ của từng vị khách một để lấy dấu vân tay trên nắm cửa. Bởi vì đó là địa điểm đầu tiên chúng ta xác định được Ninh Vũ Nhu có tiếp xúc. Cuối cùng, thông qua những dấu vân tay khác và bắt đầu loại trừ dần, từ đó chúng ta có thể biết được Ninh Vũ Nhu đã ở trong phòng nào. Mà vì chuyện này quá phức tạp nên chúng ta liệt nó vào kế hoạch cuối cùng, nhưng mà tình huống bây giờ không cần chúng ta phải làm như thế nữa. Chúng ta chỉ cần lấy được thẻ phòng thôi, sau đó, chỉ cần dùng chất luminol để thử phản ứng, việc này so với việc thu thập dấu vân tay thì đơn giản hơn nhiều. ”

Chúc An Sinh đã hiểu toàn bộ lời Trì Trùng nói. Cô thừa nhận, lời Trì Trùng nói rất có đạo lý, công cụ cô mang tới có cả chất luminol. Đến lúc đó, chỉ cần có thẻ mở cửa phòng thôi, rồi dùng chất luminol phun lên để chờ phản ứng, chỗ nào có máu thì lập tức chất sẽ phản ứng lại, như vậy là có thể xác định phòng đó là Ninh Vũ Nhu đã từng ở.

“ Được rồi, nếu như anh đã muốn dùng biện pháp này thì dùng thôi. ”

Thấy Chúc An Sinh đã đồng ý với kế hoạch của mình, Trì Trùng để lộ ra vẻ tươi cười, sau đó anh còn an ủi Chúc An Sinh vài câu: “ Yên tâm đi, chúng ta sẽ thành công thôi, chỉ cần tìm được vết máu, là có thể chứng minh rằng Ninh Vũ Nhu bị sát hại, đến lúc đó chúng ta sẽ đi báo cảnh sát, xin lệnh điều tra chính thức. ”

Chúc An Sinh gật gù đầu, hai người thảo luận thêm một lúc nữa mới kết thúc. Cuối cùng, Trì Trùng bảo anh sẽ đưa Chúc An Sinh trở về phòng, hai người họ thuận lợi đi đến tầng thứ tư du thuyền Eros. Ở hai bên hành lang đều là phòng dành cho khách, Chúc An Sinh ở phòng số 202 bên phải.

Trì Trùng và Chúc An Sinh sống vai đi cùng nhau, đứng từ phía xa Trì Trùng cũng có thể thấy được biển số phòng của cô, nhưng mà chỉ còn một chút nữa thôi là tới phòng. Trì Trùng bỗng nhận ra, Chúc An Sinh đã dừng chân.

Trì Trùng quay đầu lại, đầy nghi hoặc nhìn Chúc An Sinh. Anh phát hiện ra Chúc An Sinh đang đứng yên tại chỗ, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cái gì đó.

“An Sinh, cô làm sao vậy?”

Trì Trùng đi về phía Chúc An Sinh, anh cảm thấy khó hiểu.

“Trì Trùng, tôi nhớ kế hoạch của chúng ta là tìm vết máu để thử phản ứng, đúng không? Anh mau nhìn cái vệt đen nhỏ này xem, nó có giống vết máu không?”

Trì Trùng nghe vậy liền nhìn theo ánh mắt của Chúc An Sinh, chỉ một lúc sau, ánh mắt anh cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nói một cách chính xác thì đó là vết nhỏ màu nâu đen, nó dính ở trên đỉnh vách tường hành lang, mà điểm đặc biệt ở đây chính là, cái điểm nhỏ màu đen này lại còn kéo dài.

“An Sinh, cô mau đem công cụ ở trong phòng cô lấy ra đây, nhớ kỹ, lấy thêm một ít luminol ra.”

Chúc An Sinh nghe theo tiếng anh mà hành động, Trì Trùng thì đứng im tại chỗ mà quan sát điểm đen nhỏ nhỏ đấy.

Nó là một vệt đen lớn bằng hạt đậu nành, nhìn qua thì vô cùng bé nhỏ không đáng kể, ở trong mắt người thường thì vệt đen này chẳng qua chỉ là một vết bẩn mà thôi, không có ai để ý tới nó, nhưng mà trong mắt Trì Trùng, nó lại rất có trọng lượng.

Trì Trùng quan sát thêm phần kéo dài của vệt đen đó, nó đang kéo dài về phía trước. Điều này có thể thể hiện rằng, vết máu này bị bắn lên vách tường khi đang hoạt động, lúc đó chắc chắn là có công cụ gì đó giơ lên nên mới có thể hình thành vết máu như này.

Nghĩ xong, thậm chí Trì Trùng còn bắt chước lại động tác lúc đó.

Ngay trên hành lang này, trên nền đất này, dường như Trì Trùng có thể thấy được một người con gái đang run bần bật, cô ấy đau khổ mà van xin. Cô ấy khẩn cầu trong sự tuyệt vọng, nhưng mà người trước mặt cô ấy lại không hề dừng tay. Lúc đó nhất định hẳn đang cầm công cụ gì đó, nó giống như một chiếc gậy đánh golf vậy, đánh ra một đường cong hoàn mỹ.

Vết máu tươi kia liền bắn lên vách tường.

Chỉ là một giọt máu tươi thôi, nó nhỏ bé không đáng kể. Thậm chí, nó nhỏ bé tới nỗi tội phạm còn xem nhẹ nó.

“Trì Trùng.”

Chúc An Sinh gọi một tiếng, kéo Trì Trùng đang chìm đắm trong suy nghĩ tĩnh lại. Sau đó, anh không nói thêm gì nữa mà nhận lấy công cụ từ trong tay Chúc An Sinh.

Trước tiên, Trì Trùng chụp lại vệt màu đen đó. Sau đó, anh lấy một miếng bông gòn hơi ướt dính lên vệt đen đó, vệt đen đó thành công thấm vào miếng bông gòn. Cuối cùng, Trì Trùng lấy thuốc thử luminol ra xịt lên phần đen đen dính trên bông gòn, bông gòn lập tức chuyển thành màu lam.

Chúc An Sinh và Trì Trùng đều thấy được sự vui sướng và hưng phấn trong ánh mắt của đối phương. Nhưng ngay lúc đó, không biết sao Trì Trùng lại cảm thấy tim mình đập rất nhanh, vẻ tươi cười trên mặt anh cũng cứng lại. Anh vội vàng đem công cụ và miếng bông gòn kia sắp xếp lại, sau đó lại đưa túi công cụ đó cho Chúc An Sinh.

“An Sinh, cô mau đem những thứ này về phòng của cô đi. Sau đó, cô lập tức báo cảnh sát, phải nói cho họ biết thân phận của chúng ta đấy! Nhanh lên!!”

Chúc An Sinh cảm thấy hơi mơ hồ, cô tiếp nhận những đồ vật kia. Sau đó, cô theo bản năng chạy về phòng, còn thực hiện theo tất cả những gì mà Trì Trùng nói. Chỉ là, cô làm xong hết tất cả mọi việc rồi, cô vẫn không rõ, sao đột nhiên Trì Trùng lại làm như thế.

Mãi cho tới khi Chúc An Sinh ra khỏi phòng một lần nữa, khi cô nhìn thấy một đám người đang đứng ở hành lang, thì cô lập tức biết được nguyên do là gì.

Không biết từ khi nào, Parker Martinez đã đứng ở trên hành lang này. Hắn đứng đối diện với Trì Trùng, mà ở phía sau hắn, là năm người đàn ông cường tráng cao lớn, vẻ mặt không thân thiện chút nào.

Chúc An Sinh cẩn thận đi qua chỗ đó, Trì Trùng phát hiện ra cô đã tới gần đây, hơn nữa vẻ mặt cô hiện rõ lên sự căng thẳng. Nhưng anh vẫn chưa nói gì, anh chỉ im lặng mà đứng ở phía trên Chúc An Sinh.

“A, vị này là Anna tiểu thư sao? Tôi không biết đấy, trợ lý mới của Trì Trùng tiên sinh không phải tên là Chúc An Sinh sao, sao đã đổi tên rồi?”

Parker Martinez nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra câu cuối cùng. Trong phút chốc, Chúc An Sinh cảm thấy trái tim cô như bị rần rộc cắn một phát.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Vụ Án Mưu Sát Ninh Vũ Nhu

Sao Parker Martinez lại biết được thân phận thật của cô và Tri Trùng? Chúc An Sinh cảnh giác nhìn mấy người ở đây, trong lòng cô tràn ngập sự hoang mang.

"Đúng là không thể tin được. Vị thần thám nổi tiếng Tri Trùng lại ở trên du thuyền của tôi, khiến tôi vô cùng hân hạnh. Nếu không phải tôi là một người thích đọc lại danh sách khách lên thuyền, thì sợ là tôi sẽ nhận ra hai người muộn rồi. Tri Trùng tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh phải giấu diếm thân phận của mình không? Anh sớm nói cho tôi biết thì tôi nhất định sẽ làm một bàn tiệc thịnh soạn để tiếp đãi hai người. "

Trong lúc Parker Martinez đang nói, Chúc An Sinh phát hiện ra, ở phía sau hắn còn có người nhân viên vừa rồi bị hai người họ từ chối. Chúc An Sinh vẫn nhớ, khi người nhân viên này chuẩn bị rời đi, cậu ta đã liếc mắt nhìn cô và Tri Trùng một cái, hóa ra là cậu ta đã nhận ra Tri Trùng.

Suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân xong, Chúc An Sinh ai oán liếc mắt nhìn Tri Trùng một cái. Nếu Tri Trùng không dùng khuôn mặt mình làm ảnh chụp để in lên bia sách, thì làm sao mà người nhân viên kia có thể nhận ra hai người bọn họ được?

"Lúc này chúng tôi đang mang theo nhiệm vụ bên người, không tiện để nói cho người khác biết quá nhiều, hy vọng ngài Parker thứ lỗi. "

Tri Trùng dùng thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh, nghiêm túc giải thích cho Parker Martinez. Chúc An Sinh ở một bên chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Tri Trùng đang thừa nhận mình lên du thuyền Eros là để điều tra vụ án sao? Chúc An Sinh không thể tin được, cô nhìn Tri Trùng, chỉ cảm thấy khiếp sợ mà thôi.

"Thì ra là thế. "

Parker Martinez còn nở một nụ cười tươi với hai người, hàm răng trắng lộ ra có chút quỷ dị. Chúc An Sinh cảm giác như cô thấy được rất nhiều xương trắng.

"Thế tôi có thể hỏi thêm một câu không, nhiệm vụ của Tri Trùng tiên sinh là gì vậy? Có cái gì cần tôi hỗ trợ không? Nhất định tôi sẽ toàn lực phối hợp với anh. "

Parker Martinez nói xong thì càng cười tươi hơn. Trong nháy mắt, toàn bộ hành lang như bị nhấn chìm trong mặt biển đen rộng lạnh băng. Mà Parker Martinez chính là con cá mập trong biển đen đó, con cá mập đó đang nhe răng nanh ra.

"Không lẽ ngài Parker đây không biết chuyện này sao? Vào chín ngày trước, một người con gái tên là Ninh Vũ Nhu đã bước lên du thuyền này, từ đó trở đi thì mất tích. Hóa ra ngài không biết tí gì về chuyện này sao, đúng không? "

Lúc Tri Trùng nói ra hai chữ cuối, vẻ tươi cười trên mặt Parker Martinez đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cứng ngắt, không có chút cảm xúc nào.

"Thế sao, còn có chuyện như thế nữa à. Thế mà tôi lại không được nghe tới chuyện này đây. " Nói, Parker Martinez quay đầu nhìn mấy người đứng ở phía sau hắn: "Mọi người có biết chuyện này không? "

Chúc An Sinh thấy, mấy người đứng đằng sau hắn lắc đầu giống như một con rối gỗ. Mà khóe miệng Parker Martinez lại hơi giương lên, hắn mỉm cười. Sau đó, hắn một lần nữa nhìn về phía Tri Trùng và Chúc An Sinh.

"Xem ra, người của tôi cũng không biết chuyện này, chỉ có Tri Trùng tiên sinh và tiểu thư Chúc An Sinh biết thôi. "

Không cần phải suy nghĩ nhiều, Chúc An Sinh cũng nhìn thấy được sát ý mãnh liệt trong ánh mắt Parker Martinez. Giống như là chỉ cần chờ hắn ra lệnh, những người đang đứng phía sau lưng hắn sẽ lập tức xông lên phía trước. Họ giống như một bầy sói đang chờ thời cơ để xé tan tác Tri Trùng và Chúc An Sinh ra từng mảnh. Thấy thế, Chúc An Sinh nhanh chóng bước ra, đứng chắn ở trước mặt Tri Trùng.

Nhìn thấy bóng dáng của Chúc An Sinh, phản ứng đầu tiên của Tri Trùng là ngăn người ra, sau đó thì mỉm cười. Tư thế này của cô rất giống một dây cung đang được kéo căng ra, sẵn sàng nghênh đón quân địch bất cứ lúc nào.

Hình như mỗi lần lâm vào tình thế nguy hiểm, giữa anh và Chúc An Sinh luôn xuất hiện những tình huống trái với bình thường. Mọi người thường nói, anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng sự thật là, nhìn Tri Trùng giống đối tượng cần được bảo vệ hơn.

"Khụ. " Tri Trùng ho nhẹ một tiếng, sau đó anh vươn tay ngăn cái người đang sẵn sàng ra trận ở đằng trước lại, Chúc An Sinh.

" Ngài Parker, anh không cảm thấy, ở một số thời điểm có một số việc không nên nói quá nhiều không? "

Nghe vậy, sát ý trong ánh mắt Parker Martinez dần tiêu tan đi, hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Trì Trùng. Nhưng mà, sự thật là, Chúc An Sinh cũng không biết, trong hồ lô của Trì Trùng rốt cuộc đã có loại thuốc gì*

*Ý ở đây là muốn nói tới kế hoạch của Trì Trùng.

Đang trong lúc hai bên giằng co nhau, thì chuông điện thoại của Parker Martinez vang lên. Chúc An Sinh có thể thấy rõ sắc mặt hắn sau khi nhận điện thoại càng lúc càng âm trầm. Không lâu sau, hắn kết thúc cuộc gọi.

" Anh đã báo cảnh sát? " Parker Martinez nhìn chằm chằm vào Trì Trùng, hung hăng chất vấn anh.

" Có khó khăn đương nhiên phải tìm đến cảnh sát. Ngài Parker, tôi nghĩ ngài nên đi thông báo cho các vị khách trên du thuyền một chút, cuộc hành trình này nên kết thúc ở đây rồi. " Trì Trùng vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn qua thì giống như anh đang đưa ra cho Parker Martinez một phương pháp giải quyết tốt.

" Ha ha ha! " Parker Martinez cười to, một tràng cười của hắn làm cho người ta sợ hãi, nhưng Chúc An Sinh cảm nhận được rõ ràng, hắn đang hận không thể đem Trì Trùng ra ăn tươi nuốt sống cho hả giận: " Cũng trách tôi, trách tôi bình thường đọc ít sách quá, nên không nhận ra vị thần thám trong truyền thuyết như Trì Trùng. Tôi cũng mong Trì Trùng tiên sinh nhanh chóng phá án, không nên bị vấp ngã ở biển rộng này, lại hủy hoại luôn thanh danh cả đời này của mình. "

" Cảm ơn ngài Parker đã quan tâm, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực. "

Chúc An Sinh trợn mắt há hốc mồm, đang trong tình thế nguy hiểm mà Trì Trùng chỉ nói vài ba câu đã hóa giải được nó. Mãi đến khi Parker Martinez mang theo đám người đó rời đi, Chúc An Sinh vẫn không thể tin được đây là sự thật. " Trì Trùng, rốt cuộc anh đã làm cái gì? " Chúc An Sinh hỏi, từ giọng cô có thể nghe ra được sự ngạc nhiên quá đỗi.

" Không phải tôi bảo cô báo cảnh sát sao? Cô cũng nghe thấy những gì Parker Martinez nói rồi đấy, bởi vì cô đã báo cảnh sát nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. " Trì Trùng cố tình giả ngơ như không biết gì.

" Không thể có chuyện đó được, tuy rằng tôi đã báo cảnh sát, nhưng mới được bao lâu chứ. Cứ cho là cảnh sát Houston tận lực tận trách đi, nhưng hành động của bọn họ cũng không thể nhanh thế được, nhất định là có chuyện gì mà tôi không biết. " Chúc An Sinh nhảy bén chọc thủng được những lỗ hổng trong lời nói dối của Trì Trùng.

" Chúng ta trở về phòng nghỉ của cô rồi nói tiếp. Du thuyền Eros sẽ trở lại điểm xuất phát, những vị khách khác sẽ nhanh chóng trở về phòng, hành lang này không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện. "

Chúc An Sinh nhìn thoáng qua hành lang mình đang đứng, cô đồng ý với ý kiến của Trì Trùng, vì thế hai người cùng nhau đi vào phòng của Chúc An Sinh.

" Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? " Vừa đi vào phòng, Chúc An Sinh đã không thể nén được cơn tò mò, cô hỏi.

Trì Trùng vừa quan sát căn phòng của Chúc An Sinh, vừa giải thích cho cô hiểu: " Thật ra trong lúc cô báo cảnh sát thì tôi đã gọi cho bố tôi, tôi nói với ông ấy là nếu lúc này bố mà không giúp con, thì bố sẽ mất mất đi đứa con trai này, bây giờ có thể thấy được, ông ấy vẫn còn rất để ý đứa con trai này. "

Dứt lời, Trì Trùng còn nhìn về phía Chúc An Sinh mà cười một cái, sau đó, anh tiếp tục quan sát đánh giá căn phòng này.

Lúc này Chúc An Sinh mới hiểu rõ tất cả. Thế nên cô mới nói, chỉ dựa vào việc cô báo cảnh sát thôi thì làm sao cảnh sát Houston có thể phản ứng nhanh thế được, chỉ có bố Trì Trùng đang làm trong sở cảnh sát ở Ohio mới có bản lĩnh khiến cho cảnh sát ở Houston hành động nhanh chóng như vậy thôi.

" Nhưng mà Trì Trùng này, anh tin tưởng cảnh sát Houston sao? "

Chúc An Sinh nhớ, lúc trước cô và Trì Trùng đều không tin tưởng vào cảnh sát lắm vì có thể họ sẽ e ngại trước thế lực khổng lồ của gia tộc Martin. Thế nên, hai người mới tự mình chạy tới du thuyền Eros để thu thập chứng cứ. Nhưng bây giờ Trì Trùng lại đem toàn bộ vụ án này giao vào trong tay cảnh sát, nhờ đâu gia tộc Martin điều khiển thế lực của mình gây trở ngại cho vụ án này thì sao.

" Không tin, nhưng cũng không còn cách nào khác. Ai bảo chúng ta bị người khác phát hiện chứ? Vừa rồi, lúc tôi kiểm nghiệm vết máu kia, đột nhiên tôi nghĩ tới ánh mắt trước khi rời đi của người nhân viên khi này. Ánh mắt của cậu ta khiến tôi cảm thấy bất an, cho nên để phòng ngừa trường hợp ngoài ý muốn, tôi đã để cô báo cảnh sát. Cũng may, chúng ta đã tìm được một chút chứng cứ rồi, vết máu dính trên miếng bông gòn âm kia cần được đem đi xét nghiệm DNA, rồi so sánh với mẫu DNA của Ninh Vũ Nhu. Sau đó, chúng ta có thể xác định được Ninh Vũ Nhu bị sát hại trên du thuyền Eros, vụ án của cô ấy không đơn giản chỉ là vụ án mất tích. "

" Hy vọng là như thế. " Chúc An Sinh chỉ có thể cầu nguyện trong yên lặng, cô hy vọng cô gái tên Ninh Vũ Nhu này nhanh chóng được siêu thoát.

12 giờ đêm, bởi vì cảnh sát Houston đã đưa lệnh du thuyền phải nhanh chóng quay trở lại điểm xuất phát, thế nên, du thuyền Eros một lần nữa quay trở

lại bến tàu ở vịnh Nhân Ngư.

Gió biển lạnh lẽo không ngừng gào thét, từng đợt từng đợt sóng biển vỗ vào bờ cát, mà không khí lạnh như theo từng đợt sóng đánh vào bờ cát, từng chút một thấm vào trong xương cốt của con người.

Các du khách phải rời khỏi thuyền đều đang kêu than rất nhiều, may mà Trì Trùng đã biết được, vì sự cố xảy ra đột xuất nên những du khách đó sẽ được bồi thường, điều này làm giảm bớt sự áy náy của Trì Trùng với mọi người.

Anh và Chúc An Sinh là một trong những người đi xuống cuối cùng. Khi còn ở trên thuyền, từ đằng xa hai người đã nhìn thấy được xe cảnh sát đang đỗ ở chỗ bến tàu. Không hề có tiếng báo hiệu xe cảnh sát, nhưng chiếc đèn được lắp trên xe đã phát ra ánh sáng chớp chònh trong đêm tối.

Sau khi Chúc An Sinh và Trì Trùng rời khỏi du thuyền, hai người liền ngồi lên xe cảnh sát. Ở trên xe cảnh sát, hai người gặp được phó cục trưởng của cục cảnh sát Houston.

"Chào hai vị. Tôi là phó cục trưởng của cục cảnh sát Houston, hai người có thể gọi tôi là Frank. Hy vọng mọi chuyện đều giống như ngài Trì đã nói, có chứng cứ quan trọng, chỉ có như thế mới không phụ lòng tôi nữa đêm lại tự mình chạy tới đây bảo vệ hai người an toàn." Frank nở một nụ cười chất phác.

"Ngài quen bố tôi sao?" Trì Trùng thấy vị phó cục trưởng này có hơi quen mắt, nên anh tò mò.

"Bố cậu đã dạy tôi rất nhiều thứ, những thứ mà bố cậu dạy tôi đã đem lại cho tôi rất nhiều lợi ích, cho nên mọi việc hai người đều có thể tin tưởng tôi."

"Ngài có được sự tin nhiệm của bố tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ tin tưởng ngài."

"Vậy được, từ trước tôi cũng được nghe qua rất nhiều chuyện về cậu rồi. Bây giờ, tôi mới được tận mắt chứng kiến để mở mang tầm mắt, tôi nhớ lúc mà hai người gọi điện báo cảnh sát, hai người đã báo là tìm được chứng cứ mới trong vụ Ninh Vũ Nhu mất tích, đúng không?"

"Frank, tôi nghĩ tôi cần sửa lại một lỗi sai nhỏ trong lời nói của anh."

"Là có ý gì?"

"Bởi vì Ninh Vũ Nhu không mất tích, cô ấy bị sát hại."

Trì Trùng vừa nói xong, bầu không khí trong xe lập tức rơi vào yên lặng, dường như đêm càng trở nên dài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trước Con Giông Bão

"Bị sát hại?" Nghe thấy ba chữ này, Frank lập tức bị kích động: "Cậu đang nói Ninh Vũ Nhu bị sát hại sao? Trì Trùng, cậu nên biết là những lời này không thể nói bừa đâu."

"Tôi dám nói như vậy, đương nhiên là vì tôi đã nắm đủ manh mối. Nhưng mà trước khi nói cho anh biết, tôi cần anh đáp ứng tôi một điều kiện."

Frank có hơi do dự mà nhìn Trì Trùng. Vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích ở trong tay hắn đã bị chậm trễ hơn một tuần rồi, bây giờ hắn cần giải quyết gấp vụ án này. Đặc biệt, Frank còn nhớ rất rõ, mấy hôm trước sau khi báo tin Ninh Vũ Nhu mất tích, bố mẹ cô ấy mỗi ngày đều đến cục cảnh sát hỏi thăm về tình hình vụ án. Nhưng hắn lại không dám đối mặt với bố mẹ Ninh Vũ Nhu, hai người đã đủ đau lòng rồi.

"Điều kiện của cậu là gì?"

"Trong vụ án này, tôi yêu cầu cảnh sát Houston phối hợp điều tra cùng với viện nghiên cứu của tôi trong cả quá trình tra án. Đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho nhân viên ở viện nghiên cứu mang đồ tới đây. Mà từ giờ trở đi, những bước đột phá của vụ án, đặc biệt là có liên quan tới các vật chứng và công tác giám định, cần thiết phải có nhân viên của tôi tham gia vào."

"Ha ha, hóa ra điều kiện cậu nói là cái này sao? Viện nghiên cứu của cậu nổi tiếng như vậy, bình thường chúng tôi muốn mời còn mời không được, cậu lại muốn cùng chúng tôi hợp tác, chúng tôi đúng là cầu còn không được." Frank thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn còn tưởng Trì Trùng sẽ nói ra điều kiện nào đó làm hắn khó xử chứ, không ngờ là Trì Trùng chỉ ra điều kiện để mình tham gia vào giải quyết vụ án này. Đây không phải giống miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao? Frank còn mừng không kịp.

"Frank, nếu tôi là anh, tôi nhất định sẽ không vui mừng sớm như vậy đâu. Tôi cảm thấy vụ án này sẽ trở thành vụ án khó giải quyết nhất, đồng thời nó ảnh hưởng tới cả chức vụ hiện tại của anh đấy."

Lời Tri Trường nói làm vẻ tươi cười trên khuôn mặt Frank cứng lại, hần nhìn người thanh niên đang ngồi trước mặt mình, bỗng nhiên lại cảm thấy bất an.

"Tri Trường, ý của cậu là gì? Vụ án này có vấn đề gì sao?"

"Frank, tôi cần hỏi anh một số vấn đề, anh có biết khách sạn Khải Hàng không?"

"Biết chứ, đó là khách sạn lớn nhất ở đây, những du khách là người thành đạt, khi đặt chân tới Houston đều lựa chọn ở khách sạn Khải Hàng."

"Vậy được, thế anh có biết tập đoàn Giant Wheel không?"

"Trên thế giới này còn ai không biết tập đoàn Giant Wheel chứ? Tri Trường, rốt cuộc là cậu đang muốn nói cái gì?" Frank có chút mất kiên nhẫn rồi.

"Được, nếu anh đã biết những điều đó, thì tôi có thể nói thẳng với anh rồi." Tri Trường cố ý tạm dừng một chút, giống như là anh đang cho Frank thời gian để chuẩn bị tinh thần: "Khách sạn Khải Hàng là khách sạn lớn nhất ở Houston, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ bên dưới của tập đoàn Giant Wheel thôi. Mà Frank, anh có hiểu biết về tập đoàn Giant Wheel, vậy hẳn là anh cũng biết, đằng sau lưng tập đoàn Giant Wheel này, người khổng lồ xí nghiệp khổng lồ này chính là gia tộc Martin..."

"Tri Trường, rốt cuộc cậu đang muốn nói cái gì? Điều này có liên quan gì tới vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu sao?"

Frank cắt ngang lời Tri Trường nói, bởi vì hần cảm thấy Tri Trường càng nói càng đi xa khỏi vấn đề. Cái mà hần và anh cần thảo luận bây giờ chỉ là vụ án một cô gái mất tích mà thôi, hần không hiểu tại sao Tri Trường lại nhắc tới những điều xa xôi đó làm gì.

"Được rồi." Tri Trường cười khỏ, nói: "Tôi tìm được chứng cứ chứng minh Ninh Vũ Nhu mất tích ở trên du thuyền Eros."

Frank nghe xong liền nhìn thoáng qua chiếc xe đi đằng sau một cái, sau đó hần lại nhìn về phía Tri Trường: "Du thuyền Eros, có phải là chiếc du thuyền mà hai người vừa mới xuống không?"

"Đúng vậy, chính là chiếc du thuyền đó. Nhưng mà Frank, có một điểm mà anh chưa rõ đâu, đó là thời điểm mà Ninh Vũ Nhu đặt chân lên du thuyền Eros thì du thuyền đang trong thời gian được bảo dưỡng. Mà với tình huống bình thường thì trong thời gian đó Ninh Vũ Nhu không nên đặt chân lên du thuyền. Hơn nữa, tôi còn tìm được một người làm chứng, ông ấy nói trong thời gian mà du thuyền đang bảo dưỡng, ông ấy đã nhìn thấy du thuyền đi ra biển một lần."

"Cậu nói cái gì?" Ban đầu Frank còn đang oán giận Tri Trường vòng vo nhiều, không ngờ tới lúc Tri Trường nói cho hần biết tất cả sự việc, hần đột nhiên phát hiện ra, mình khó có thể tiêu hóa hết những tin tức vừa rồi.

"Tri Trường, ý của cậu là, cậu tìm được chứng cứ chứng minh Ninh Vũ Nhu mất tích ở trên du thuyền Eros, nhưng mà sự thật là lúc đó du thuyền Eros đang trong thời gian dừng hoạt động, vậy Ninh Vũ Nhu làm sao mà bước lên du thuyền được?"

"Frank, anh cảm thấy như thế nào? Hơn nữa tôi có thể nói cho anh thêm một tin tức nữa, trong lúc du thuyền Eros tạm dừng hoạt động thì một số lượng lớn nhân viên trên du thuyền đã được điều đi nơi khác. Mà lúc đó du thuyền Eros đang dừng hoạt động bỗng nhiên lại nhổ neo, anh cảm thấy ai sẽ làm được tất cả những việc này?"

Ánh mắt Frank như đại ra, nhưng không bao lâu sau, ánh mắt hần lại lấp ló một tia sáng.

"Khách sạn Khải Hàng."

Thấy Frank đã nghĩ thông suốt, Tri Trường liền nở nụ cười, nhưng mà lúc này nụ cười của anh lại mang theo chút gì đó bất đắc dĩ: "Frank, những lời tiếp theo đây anh có thể làm như anh không nghe thấy gì, nhưng tôi vẫn hy vọng ông nhớ kỹ những điều kiện mà anh đã đáp ứng tôi trước đó."

Frank nhìn Tri Trường, trong nháy mắt, hần có cảm giác như mình sắp bị bóng tối nhấn chìm.

"Tổng giám đốc hiện tại của khách sạn Khải Hàng có tên là Parker Martinez."

Mấy chữ cuối cùng kia, dường như Tri Trường đang gằn từng chữ ra để nói, mà Frank thì cảm giác như có ai đó đang bóp lấy yết hầu của mình.

Dòng họ Martin. Frank đương nhiên hiểu đây là dòng họ cao quý như thế nào, mà khi mấy chữ đó được nói ra, trong xe cảnh sát lại rơi vào sự im lặng.

Mãi một lúc lâu sau, Frank mới mở miệng, lúc này hần vô cùng bình tĩnh, hần nhàn nhạt liếc nhìn Tri Trường một cái: "Tri Trường, tiếp theo đây chúng ta sẽ làm cái gì?"

Nghe thấy Frank nói những lời này, Tri Trường có hơi xúc động, anh hiểu rõ người đàn ông đang gần tuổi trung niên ngồi trước mặt anh đây phải lấy dũng khí lớn như thế nào.

"Chúng ta cần phải nhanh chóng hành động. Tôi sẽ lập tức gọi điện cho nhân viên của tôi tới đây, còn có, chúng ta chắc phải đi quấy rầy người làm chứng kia một chút. Tôi và An Sinh ở đây sẽ dốc toàn lực phối hợp với mấy người, cần phải nhanh chóng gọi điện cho bố mẹ Ninh Vũ Nhu có mặt tại Houston, từ giờ trở đi, muộn nhất là giữa trưa ngày hôm nay, vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu cần phải có bước đầu định tính. Giám định vật chứng cũng phải nhanh chóng hoàn thành, chúng ta không thể để cho kẻ tình nghi có thời gian tìm cơ hội phản kích lại chúng ta."

"Được. "

Frank lên tiếng đồng ý, Chúc An Sinh cũng gật gật đầu. Xe cảnh sát bắt tri bắt giác mà tốc độ nhanh hơn.

Nửa đêm, mười hai giờ hai mươi phút, Trì Trùng bấm chuông cửa nhà Lyon. Vài phút sau, mọi người thấy được một người mặc áo khoác, hai tay đang đút trong túi áo ngoài đi ra, người đó là Lyon.

" Là cậu. " Nhìn Lyon hoàn toàn không có chút tức giận nào vì bị quấy rầy khi đang ngủ cả, ngược lại, nhìn ông có vẻ khá kinh ngạc và vui mừng.

" Rất xin lỗi, quấy rầy ông rồi, Lyon. Nhưng mà đã tới thời điểm tôi cần sự giúp đỡ của ông rồi. "

" Chờ một chút, tôi cần phải đi thay quần áo đã. "

Lyon dứt lời liền đóng cửa lại. Chờ tới khi ông đi ra lần thứ hai, bộ trang phục của ông đã được đổi thành tây trang, nhìn vô cùng chính trực.

" Muộn như vậy rồi mà tôi còn tới quấy rầy giấc ngủ của ông. " Trên xe cảnh sát, Trì Trùng lại xin lỗi Lyon thêm lần nữa.

Có vẻ như đây là lần đầu tiên Lyon được ngồi trên xe cảnh sát, vẻ mặt ông lúc này giống như một đứa trẻ vậy, hưng phấn và hồn nhiên.

" Người càng già sẽ càng không thích ngủ, cậu không cần để ý việc này. Hơn nữa, là tôi nguyện ý trợ giúp cho cậu mà. "

" Bởi vì chúng ta là bạn bè sao? " Trì Trùng tò mò hỏi lại.

" Bởi vì có những người thiện lương, chỉ một cái liếc mắt là có thể nhận ra rồi. "

Được Lyon khích lệ, trên mặt Trì Trùng xuất hiện một tia xấu hổ hiếm thấy. Mà Trì Trùng cảm thấy, Lyon chính là người mà liếc mắt một cái có thể nhìn thấy được sự thiện lương sâu bên trong nội tâm con người.

Năm giờ chiều ngày hôm đó, trải qua nhiều lần liên tiếp ghi chép và thẩm vấn, rồi thêm cả chứng cứ mà Trì Trùng cung cấp, vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích một lần nữa được xác định. Mà sáng ngày hôm đó, lúc mười giờ sáng, hiện trường phạm tội trên du thuyền Eros tạm thời bị niêm phong lại. Cảnh sát Houston cũng phải thêm nhân viên của mình lên trên đó điều tra lấy bằng chứng.

Trì Trùng và Chúc An Sinh hôm nay phải đi lấy lời khai nên không thể đi làm những việc trước mắt, nhưng trước đó Trì Trùng đã gọi điện cho trợ lý cũ của mình là Hanham tới để thay mình giải quyết những công việc đó, đi điều tra lấy bằng chứng.

Đêm qua, Trì Trùng đã gọi điện thoại cho bọn họ, có vẻ như còn phải dùng mệnh lệnh để uy hiếp mới có thể khiến bọn họ giữa đêm rời khỏi giường mà chạy tới cục cảnh sát ở Houston.

Đồng thời, những nhân viên trong viện nghiên cứu được Trì Trùng gọi tới đây còn có Kiều Trì Na, đám người Jeffrey nữa. Có bọn họ ở đây giám sát, Trì Trùng mới yên tâm giao miếng bông gòn có dính máu ra, DNA để so sánh cũng nhanh chóng được chuẩn bị.

Bố mẹ Ninh Vũ Nhu nhận được tin tức có thể con gái của họ đã bị sát hại, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Tổng Thực Nhân vẫn khóc rống lên, bà khóc tới nỗi muốn ngất đi. Ninh Chí Minh thì trầm mặc, ông giống như một ngọn núi lớn ôm lấy Tổng Thực Nhân. Bầu trời âm u ở Houston như bị tiếng khóc của Tổng Thực Nhân chạm tới, tạo thành một vết nứt.

Tất cả mọi việc có thể coi như vô cùng thuận lợi, ngoại trừ lúc hơn năm giờ, vào lúc đó, Trì Trùng nhận được một cuộc gọi ngoài ý muốn.

" Alo? "

" Xin chào. " Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam trầm thấp, nhưng nó cũng không kém phần mạnh mẽ và ưu nhã.

" Xin hỏi anh là? "

" Anh có thể gọi tôi là ngài Martin, hoặc có thể gọi trực tiếp tên tôi, Anthony. "

Ngay thời khắc này, đồng tử Trì Trùng hơi co rút lại. Chúc An Sinh đứng ở một bên thấy bộ dáng khiếp sợ hiếm gặp này của anh cũng tỏ ra tò mò.

" Vậy xin hỏi ngài Anthony, anh tìm tôi có chuyện gì sao? "

Cái tên Anthony này, phản ứng đầu tiên của Chúc An Sinh là cảm thấy nó rất xa lạ. Nhưng mà lúc sau, dường như cô đã ý thức được gì đó, cô cũng để lộ ra vẻ mặt khiếp sợ như Trì Trùng.

Anthony, Anthony Martinez! Người hiện tại đang đứng đầu tập đoàn Giant Wheel.

" Anh là một thần thám nổi danh thế giới, nhưng anh lại không đoán ra được ý của tôi sao? "

" Đúng vậy, rất xin lỗi ngài Anthony, chỉ sợ tôi đoán không ra được ý của ngài. "

" Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi và các anh giống nhau, đều chán ghét thứ phế vật kia. Nhưng mà có vẻ như các anh vẫn chưa rõ vấn đề này, danh dự của gia tộc Martin không thể có bất kỳ một vết bẩn nào. "

" Có vết bẩn, phải lau đi nó mới sạch, phải dùng những lớp vải vóc xinh đẹp bên ngoài để nguỵ trang. Cái chuyện tự lừa dối mình này, tôi nghĩ ngài Anthony đây hẳn là hiểu rất rõ. "

" Anh tên là Trì Trùng đúng không, tôi thích cùng anh nói chuyện. Nhưng mà xem ra anh vẫn chưa rõ tình huống hiện tại. Nếu sau này anh thay đổi chủ ý, tôi lúc nào cũng sẽ hoan nghênh anh gọi điện cho tôi. Có lẽ một lúc nào đó chúng ta có thể ngồi cùng nhau và uống ly cà phê? Hy vọng hiểu rõ được những điều hiện tại mình đang làm. "

Dứt lời, Anthony liền cúp điện thoại. Chúc An Sinh nhanh chóng chạy tới chỗ này, cô vô cùng tò mò: " Là Anthony Martinez sao? Anh ta gọi điện thoại cho anh sao? "

" Ừm. " Đường như Trì Trùng đang suy nghĩ vấn đề nào đó, nên anh trả lời rất ngắn gọn.

" Anh ta nói cái gì với anh vậy? "

" Vậy cô cảm thấy anh ta sẽ nói gì đây? " Trì Trùng có chút buồn cười, anh hỏi ngược lại. " Nhưng mà tôi cảm giác như tôi nghe không hiểu những gì anh ta nói. "

" Anh ta nói cái gì? "

" Tôi không nói thành lời được, đây là một cảm giác vô cùng khó hiểu, An Sinh, cô có hiểu được không? "

Chúc An Sinh cảm thấy cô đã bị Trì Trùng quay cho mấy vòng sắp hôn mê tới nơi rồi, cô lắc lắc đầu, dứt khoát dời chủ đề sang chuyện khác: " Mấy người Hanham đã đi thu thập bằng chứng về rồi, anh ấy đã gọi điện cho tôi, chúng ta có nên tới đó xem một chút không? "

Trong lòng Trì Trùng vẫn quanh đi quẩn lại cảm giác ban nãy, nhưng anh nghĩ không ra cái gì cả, trước tiên, anh chỉ có thể đồng ý với đề nghị của Chúc An Sinh.

Hai người họ vừa mới đứng dậy để chuẩn bị đi tới khoa vật chứng thì một cơn gió to thổi ngang qua đấy. Nó thổi tới làm cho cửa sổ trong nhà hơi rung lên, Chúc An Sinh nhanh chân chạy đi đóng hết cửa sổ lại. Cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời không biết từ khi nào đã ngưng tụ lại những đám mây đen rất dày. Đám mây đen đó dường như đã che lấp hết bầu trời, giống như là nó đang chuẩn bị nuốt trọn cả thế giới này.

Mà ngay bên dưới những tầng mây đen đó là những trận gió lớn đang nổi loạn khắp nơi, ở trên đường dường như không thấy người đi đường nữa. Những cành cây ở trên đường nhìn qua trông rất đáng thương, nó bị gió lớn thổi tới mức lung lay sắp đổ, mấy chiếc xe trên đường thì chạy như muốn chạy trốn, lao băng băng rất nhanh.

" Thời tiết này đúng là kỳ lạ. "

Đóng xong cửa sổ, Chúc An Sinh quay lại nói với Trì Trùng một câu.

Trì Trùng gật gù đầu. Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh lại vang lên lần nữa, là cuộc gọi từ Kiều Trì Na.

" Kiều Trì Na? "

" Trì Trùng! "

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Kiều Trì Na, nghe giọng có chút gấp gáp. Trong nháy mắt, Trì Trùng dường như đã hiểu ra cái cảm giác khó hiểu trong lòng anh lúc nãy là gì rồi. Đó là cảm giác tuyệt vọng cùng với hơi thở của cái chết, đó là điềm xấu.

" Xảy ra chuyện gì rồi? "

" Kết quả giám định DNA đã có rồi, đó không phải là DNA của Ninh Vũ Nhu. "

" Cái gì! " Giọng điệu của Trì Trùng từ trước tới nay chưa bao giờ có sự chất vấn như lúc này: " Cô chắc chắn chứ? Cô chắc chắn là việc kiểm tra không có vấn đề gì chứ? "

" Tôi chắc chắn! Việc kiểm tra hoàn toàn không có vấn đề gì! Vết máu trên miếng bông gòn đó không phải là của Ninh Vũ Nhu. "

Trì Trùng rầu rĩ cúp điện thoại, anh nhìn thoáng qua Chúc An Sinh, còn Chúc An Sinh lại dùng vẻ mặt hoang mang mà nhìn anh.

Sao có thể chứ? Sao có thể đây? Vết máu đó sao lại không phải là của Ninh Vũ Nhu chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì rồi? Chân tướng là gì? Vết máu tươi đó là thuộc về ai?

Tri Trùng liếc nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, cảnh tượng ngoài cửa sổ lúc này như là cảnh tượng của ngày tận thế vậy.

Ninh Vũ Nhu, rốt cuộc cô đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Liên Tiếp Rơi Vào Địa Ngục

Edit: Cài Trắng

"Làm sao thế? "

Từ trước đến nay, Chúc An Sinh chưa từng thấy Tri Trùng có bộ dáng nôn nóng như lúc này. Cô đi tới bên cạnh Tri Trùng, cô vô thức đặt bàn tay lên vai anh, nhẹ nhàng an ủi, cũng nhẹ giọng hỏi.

"Kết quả kiểm nghiệm đã có rồi, phần máu đó không phải của Ninh Vũ Nhu. "

Có sự an ủi của Chúc An Sinh, Tri Trùng cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, anh kể cho Chúc An Sinh nghe nội dung cuộc trò chuyện với Kiều Tri Na.

"Tại sao lại như vậy chứ? " Cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu tại sao ban nãy Tri Trùng lại có phản ứng như vậy, tới cô sau khi nghe kết quả này còn cảm thấy nghi ngờ nữa.

"Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, từ vị trí, hình dáng của vết máu cho thấy, đây không thể là vết máu lưu lại dưới một tình huống bình thường. Cho nên chúng ta đều cho rằng, vết máu đó là của Ninh Vũ Nhu để lại khi cô ấy bị sát hại trên du thuyền Eros mà khi hung thủ xử lý sạch các vết máu khác thì đã xem nhẹ vết máu nhỏ còn để lại này. Nhưng hôm nay kết quả kiểm nghiệm đã có, đó lại không phải là vết máu do Ninh Vũ Nhu để lại. "

"Chẳng lẽ trên du thuyền Eros còn xảy ra một vụ án giết người nữa sao? "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nói ra suy đoán trong lòng mình, nó khiến cho cô kinh hãi không thôi. Từ vụ án của Ninh Vũ Nhu cho tới vết máu không rõ là của ai kia, rốt cuộc trên du thuyền Eros có bao nhiêu bí mật không thể nói cho người khác biết?

Tri Trùng im lặng, anh không trả lời vấn đề Chúc An Sinh đặt ra, bởi vì trong lòng anh cũng giống như Chúc An Sinh, có quá nhiều điểm nghi vấn.

"An Sinh, này cô bảo là bọn Hanham đã đi thu thập xong chứng cứ trên du thuyền Eros rồi đúng không? Trước tiên, chúng ta cứ đi xem chứng cứ mà bọn họ tìm được đã. "

Chúc An Sinh gật gù đầu. Cô cảm thấy, hai người bọn cô đã quay về điểm xuất phát của vụ án rồi. Giờ đây, bọn họ cần thêm nhiều chứng cứ có tác dụng hơn nữa, chỉ có thế mới có thể chạm được tới chân tướng vụ án.

Hai người lập tức đứng dậy một lần nữa, vài phút sau, hai người đã có mặt tại văn phòng bên đó. Hanham đang ở trong văn phòng chờ hai người.

"Hai người tới rồi. " Nhìn thấy hai người, Hanham tiến lên đón.

"Kết quả điều tra của mọi người sao rồi? Có phát hiện ra cái gì không? "

Tri Trùng hỏi Hanham, nhưng Hanham lại để lộ ra sắc mặt khó coi.

"Lệnh xin điều tra lần này của chúng ta có phạm vi rất lớn, trên cơ bản, từ trong ra ngoài du thuyền Eros chúng tôi đã kiểm tra đơn giản một lượt rồi. Thậm chí, một số điểm khả nghi cũng được kiểm tra kỹ lưỡng, nhưng đều không có phát hiện gì. Ngoại trừ chỗ mà hai người lấy được vết máu, ở chỗ đó chúng tôi đã dùng một lượng lớn luminol để thử nghiệm, cuối cùng đã chụp được một khu vực có vết máu bắn lên. "

"Ảnh chụp đâu? " Trong thanh âm của Tri Trùng lộ ra một chút gì đó thất vọng, nhưng mà anh có thể hiểu được, cho dù Ninh Vũ Nhu thật sự bị sát hại trên thuyền thì cũng đã qua rất nhiều ngày rồi. Trong thời gian này hung thủ có thể làm sạch hiện trường phạm tội, muốn tìm được chứng cứ, đúng là rất khó.

Hanham nghe vậy thì lấy một chồng ảnh ra đặt vào trong tay Tri Trùng, sau đó Tri Trùng chưa một nửa chồng ảnh đó cho Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh và Tri Trùng cúi đầu xem ảnh chụp, Hanham thì ở bên cạnh giải thích cho hai người hiểu.

"Tại hiện trường xuất hiện rất nhiều vết máu, cho nên về cơ bản có thể phán đoán ở nơi đó là một hiện trường giết người. Mà căn cứ vào các dấu vết ở

hiện trường, chúng ta có thể suy đoán thêm là khi nạn nhân còn sống đã bị hung thủ dùng cách thức tàn nhẫn nhất để giết chết. Hơn nữa, chúng tôi còn phát hiện ra hiện tượng vết máu trùng lên nhau, điều này chứng minh rằng, những vết máu bắn trên tường lần đầu đã bắt đầu đọng lại rồi thì lại có đợt thứ hai bắn lên, chỉ có thể mới hình thành được hiện tượng trùng nhau. Mà thời gian tạo ra hai vết máu không giống nhau, nên hình dáng cũng khác nhau. "

Nghe Hanham nói xong, Trì Trùng một lần nữa đứng thẳng người lên. Ánh mắt anh có phần hơi mờ mịt, nhìn vào bức ảnh.

" Hiện tượng trùng lên nhau, điều này có nghĩa là, hung thủ không chỉ hành hạ nạn nhân một lần cho tới chết, mà là trong một thời gian dài, liên tục hành hạ tới chết. "

Trì Trùng nói xong câu đấy, anh cảm thấy như mình đã nhìn thấy được hiện trường khi đó. Mà Hanham thì tự vuốt đầu mình một cái, hẳn không thể hình dung được tâm trạng mình lúc mà phun thuốc thử luminol lên, tắt đèn đi, hẳn thấy trong bóng đêm chiếu ra vô số ánh sáng màu lam.

Hanham không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là phải bạo hành thế nào mới có thể lưu lại vết máu khủng bố như thế.

Trì Trùng nhìn ảnh chụp, tự mình rơi vào trầm tư. Đặc biệt, anh còn biết là, những vết máu này không thuộc về Ninh Vũ Nhu, chúng đều thuộc về một nạn nhân khác.

" Người này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? "

Trì Trùng tự lẩm bẩm với bản thân một câu, anh cảm thấy như mình nghe thấy được một giọng nói, một giọng nói đang bày tỏ sự oan khuất của mình với anh.

" Hanham. "

Đột nhiên, Chúc An Sinh gọi Hanham một câu. Thanh âm của cô vang lên có chút kích động, lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ của Trì Trùng và Hanham. Hai người bọn họ đều tò mò đi tới bên cạnh cô.

Thấy Hanham đi tới gần, Chúc An Sinh mới cầm một tấm ảnh lên nói với hắn: " Hanham, mấy người chỉ thực hiện phản ứng luminol ở chỗ Trì Trùng phát hiện ra vết máu sao? "

" Ủ, đúng vậy. Vì du thuyền Eros thực sự quá lớn, chúng tôi cần có thời gian để đi điều tra những chỗ khác, cho nên chỉ tiến hành thử phản ứng luminol ở chỗ này, có chuyện gì sao? "

" Tấm ảnh này có thể phóng to lên không? " Chúc An Sinh hỏi, có chút nôn nóng.

" Đương nhiên có thể. "

Hanham nói xong liền ngồi xuống trước bàn máy tính ở trong văn phòng, hắn tìm được trên máy tính bản gốc của bức ảnh trong tay cô: " Cô muốn phóng to chỗ nào? "

" Chỗ này. "

Chúc An Sinh chỉ rõ khu vực cho hắn thấy, Hanham nhanh chóng đem khu vực Chúc An Sinh chỉ phóng to lên. Nhìn khu vực bị phóng to lên, trong đầu Trì Trùng chợt lóe lên một tia sáng.

" Trong bức ảnh đó, tuy rằng vết máu xuất hiện rất nhiều, hơn nữa lại còn có hiện tượng trùng lên nhau. Nhưng nếu anh để ý kỹ thì có thể phát hiện ra chúng vẫn đi theo một quỹ đạo nhất định, điều này chứng minh rằng, vết máu bắn lên chỉ thuộc về một nạn nhân thôi. Nhưng mà anh xem chỗ này đi, anh xem vết máu nhỏ này này. Không biết là anh có phát hiện ra không, vết máu nhỏ này nó có hướng hoàn toàn khác với những vết máu kia. "

Hanham cảm thấy như có một tia sét đánh ngang qua đầu mình, hắn ngẩng người nhìn vào màn hình máy tính, tai như ù đi, trong lòng...chỉ có đúng một ý nghĩ là khó mà tin được.

" Sao có thể? Sao lại xuất hiện vết máu này chứ? " Hanham kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Trong khoảng khắc này, một ý nghĩ điên cuồng, một ý nghĩ đáng sợ đang hình thành trong đầu ba người.

" An Sinh! Chúng ta lập tức tới vịnh Nhân Ngư! "

Trì Trùng nói với Chúc An Sinh, giọng điệu vô cùng gấp gáp. Chúc An Sinh cũng không suy nghĩ thêm gì nữa mà gật đầu.

" Hôm nay đi lấy bằng chứng về sớm như này, là vì chúng tôi nghe nói hôm nay ở biển có gió lốc. Bây giờ hai người lại muốn đi tới vịnh Nhân Ngư, sẽ gặp nguy hiểm đấy. " Hanham lo lắng mà can ngăn hai người lại.

" Tôi đi, An Sinh, cô ở lại. " Đột nhiên Trì Trùng ý thức được sai sót trong lời nói của mình, anh lập tức sửa lại.

" Trì Trùng, anh muốn tới chỗ du thuyền Eros, nhưng lại đẩy trợ lý như tôi ở lại, có phải anh đang tìm cơ hội trừ tiền lương của tôi không? " Chúc An Sinh làm như không hiểu ý của Trì Trùng, ngay cả mắt cô cũng không buồn chớp, nhìn chằm chằm vào Trì Trùng.

" An Sinh, vừa nãy thời tiết trong thành phố như thế nào cô cũng biết rồi đấy, hôm nay chỉ sợ sẽ có gió lốc, cô vẫn nên ở lại đây đi. "

" Anh sợ tôi gặp nguy hiểm sao? Tri Trùng, tới lúc thật sự gặp nguy hiểm, còn chưa biết là ai sẽ cứu ai đâu. Huống hồ, nếu nói tới việc chết chóc thì anh mới là người cần phải giữ lấy mạng mình đấy. Tôi một nghèo hai trắng*, tôi sợ cái gì chứ, ngược lại là anh ấy, anh thành công trong công việc như vậy, ngày tháng an lành còn chưa biết hưởng thụ được bao lâu, nếu giờ mà chết thì tiếc lắm đấy. "

*Một nghèo hai trắng: có nghĩa là không có gì trong tay cả, đã nghèo lại còn trắng tay.

Cuối cùng, Tri Trùng cũng không thể phản bác lại lời Chúc An Sinh. Bởi vì anh không có cách nào nói ra những lời phản bác.

Anh nên nói như thế nào với Chúc An Sinh đây? Chúc An Sinh là một cô gái dũng cảm nhất, lợi hại nhất, đáng sợ nhất, và cũng xinh đẹp nhất mà anh từng gặp. Gom vô số ngôi sao lấp lánh trên bầu trời lại vẫn chưa thể so sánh được với ánh mắt của cô. Cứ ở cạnh Chúc An Sinh nhiều thêm một ngày, vị trí của cô trong lòng anh lại nặng thêm một chút. Tri Trùng sợ, một ngày nào đó Chúc An Sinh sẽ chiếm trọn cả trái tim anh.

Chúc An Sinh không hiểu tại sao Tri Trùng lại làm như thế, cô nghe được trong giọng nói của anh có chút gì đó bất đắc dĩ. Nhưng cô không hiểu ánh mắt mà anh đang nhìn cô, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Tri Trùng. Cho nên, cô chỉ có thể yên lặng mà hơi cúi đầu.

" Được rồi, chúng ta đi thôi. "

Tri Trùng thờ dãi một hồi, sau đó cười nói.

Chúc An Sinh tự giác đi thu dọn một ít dụng cụ, hơn nữa, cô lấy được từ chỗ Hanham một tấm thẻ mở cửa tự động các phòng trên du thuyền Eros. Một lúc sau, cô và Tri Trùng đã yên vị trên xe, xe đưa họ tới thẳng vịnh Nhân Ngư.

Đến khi Tri Trùng và Chúc An Sinh tới được vịnh Nhân Ngư thì ở bến tàu đã không còn bóng người. Ngoại trừ những trận gió lớn điên cuồng cùng với sóng biển dữ dội đang đánh lên những con thuyền đánh cá. Dù sóng biển này có lớn nhưng nó lại không mấy may ảnh hưởng gì tới du thuyền Eros, đó là một con quái vật khổng lồ.

Bởi vì đã bị niêm phong nên ở trên du thuyền Eros chỉ còn lại một người nhân viên cùng với một người cảnh sát. Họ phải đứng lại gọi rất nhiều cuộc điện thoại mới có người nhận máy, cuối cùng cũng có thể lên thuyền, quần áo của hai người đã bị ướt vì khi đó hai người không mặc áo mưa.

Sau khi lên thuyền, quần áo của cả hai người đã dính gần hết nước mưa. Bất chấp việc quần áo đã ướt hơn một nửa, hai người lập tức đi lên tầng thứ tư của du thuyền, nhân viên trên thuyền kia cùng với người cảnh sát đã về vị trí công tác của mình.

Mở đèn pin, Chúc An Sinh và Tri Trùng thuận lợi đi lên tầng thứ tư của du thuyền, sau đó, hai người tắt đèn pin đi, mở đèn chứa tia tử ngoại lên. Cứ thế, một mảng sáng sáng nho nhỏ màu lam hiện lên trong bóng đêm, yếu ớt phát ra tia sáng.

" Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì? " Chúc An Sinh nhủ chặt mày lại, nhìn chỗ kia phát ra nhiều tia sáng màu lam, cô không thể tưởng tượng nổi nơi này đã xảy ra vụ việc thảm khốc như thế nào.

Mà dựa vào trí nhớ, rất nhanh Chúc An Sinh đã tìm được vết máu mà mình nhìn thấy trên ảnh chụp. Đúng lúc cô định tiến lên một bước để điều tra thì Tri Trùng nắm tay cô lại.

" Đi theo tôi. "

Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng bằng ánh mắt kỳ quái. Nhưng mà thân thể cô vẫn hành động theo như lời Tri Trùng nói, cô đi theo Tri Trùng tới trước một căn phòng nghỉ dành cho khách. Chúc An Sinh liếc nhìn số trên cửa phòng, không ngờ đó lại là căn phòng lúc trước mà cô ở, phòng 202.

" Tri Trùng, chúng ta đi tới chỗ này làm gì? "

" An Sinh, không biết cô có còn nhớ không nhỉ. " Tri Trùng nói, anh nhanh chóng dùng thẻ phòng mở cửa phòng 202: " Tối hôm qua, lúc tôi mới đi vào phòng cô, tôi vẫn luôn chú ý quan sát phòng cô, cô biết tại sao không? "

" Tại sao? "

" Bởi vì, lúc đấy trong lòng tôi dấy lên một cảm giác kỳ quái, mãi cho tới khi chúng ta so sánh DNA của Ninh Vũ Nhu thất bại, rồi cả vết máu cô phát hiện được ngay sau đó, đột nhiên, tôi ý thức được rằng tại sao tôi cảm thấy nó kỳ quái rồi. "

Chúc An Sinh nghe thấy liền liếc nhìn căn phòng số 202 đang chìm trong bóng tối, nhưng mà cô chẳng nhìn ra nó kỳ lạ chỗ nào cả.

Tri Trùng cũng không giải thích gì, anh mở thùng dụng cụ ra, lấy ra thuốc thử luminol mà phun. Sau đó, góc ngách nào trong căn phòng này cũng được phun luminol, anh không buông tha cho bất kỳ chỗ nào cả.

Chúc An Sinh dùng ánh mắt nghi hoặc Tri Trùng hoàn thành xong công việc, cuối cùng, một lần nữa Tri Trùng mở đèn tia tử ngoại lên.

Trong nháy mắt, Chúc An Sinh cảm giác được trái tim mình đập mạnh hơn. Cô che miệng lại, hoảng sợ trước cảnh tượng trước mắt, trong cuộc đời của

cô, chưa từng gặp một cảnh tượng khủng bố như thế này.

" Ầm!! "

Một tia sấm sét xẹt ngang qua, giống như nó muốn đem thế giới này chia thành hai nửa.

Sau đó, thế giới một lần nữa chìm vào trong bóng tối, phòng 202 lại sáng lên vô số những tia sáng màu lam, chúng ở trên tường, trên trần nhà, nơi đây giống như là đáy của sông Vong Xuyên, nơi chứa vô số những oan hồn ác linh.

Nhưng thứ khiến Chúc An Sinh không thể nào quên được chính là dấu tay màu lam trên cửa phòng số 202, nó như chứa đựng cả sự bất lực và tuyệt vọng. Cùng với đó, chính là dấu tay màu lam ở trên nắm cửa, dấu vết ở trên cửa phòng kéo dài, rồi trượt xuống bên dưới, cuối cùng trở nên vụn vỡ, thật giống như khuôn mặt của quỷ!

Đây là địa ngục sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: anh Không Thể Chết!!

Edit: Cài Trắng

Đây là địa ngục sao?

Đó là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong lòng Chúc An Sinh. Rốt cuộc căn phòng này đã diễn ra cảnh tượng thảm khốc tới mức nào, mới có thể biến nó thành một nơi giống như địa ngục đây?

Chúc An Sinh không kìm nén được cảm xúc của mình, những giọt nước mắt nóng bỏng đã tràn ra khỏi khóe mi. Cô không thể tin được những gì mà hai mắt mình nhìn thấy, là ai đã gặp phải cảnh tượng đau khổ như này?

Hắn là cô ấy cảm thấy rất đau, chảy nhiều máu như vậy mà. Chắc chắn rằng cô ấy đã bị đánh cho thương tích đầy mình, máu thịt lẫn lộn vào nhau nhìn không rõ. Máu bắt đầu bắn ra khắp nơi vì có những vết thương hở.

Chắc chắn cô ấy cảm thấy rất đau, nhưng mà không một ai nghe thấy lời kêu cứu của cô ấy.

Nhất định cô ấy rất muốn tìm một chỗ để trốn, nhưng mà cô ấy không thể mở được cánh cửa, không thể giải thoát mình khỏi chỗ này. Cô ấy chỉ có thể tuyệt vọng đập vài tiếng vào cánh cửa, mà ác ma thì đang đứng ở phía sau cô ấy.

Rồi cô ấy không còn chút sức lực nào nữa, ác ma lại giáng xuống cho cô ấy một đòn, khuôn mặt cô ấy liền trượt xuống dần theo chiều dài cánh cửa. Cô ấy chết rồi, cuối cùng cô ấy cũng có thể chết rồi, cô ấy đã trốn thoát khỏi địa ngục này rồi.

Chúc An Sinh không thể kiềm chế được, chưa lúc nào cô cảm thấy sợ hãi tới tột cùng như lúc này. Cô lập tức bỏ nhào vào trong lòng Trì Trùng, cô bắt đầu khóc nức nở, Trì Trùng chỉ có thể đứng yên một chỗ cắn chặt răng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô, an ủi.

" Rốt cuộc người đó là ai? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì? Người đó là Ninh Vũ Nhu sao? "

Chúc An Sinh hỏi, giọng nói của cô có phần nghẹn ngào. Cô không ngờ trên thế giới này vẫn còn một hiện trường thảm khốc như thế, rốt cuộc đây là cái chết đau khổ như thế nào? Sống không bằng chết, chắc chắn cô ấy cảm thấy mình sống không bằng chết, thậm chí cô ấy còn hy vọng mình chết nhanh lên một chút, chỉ để có thể rời xa khỏi tên ác ma kia.

" An Sinh, cô phải bình tĩnh lại. Những người đó còn chờ chúng ta giúp đỡ, chỉ có chúng ta mới có thể giúp họ thôi. "

Gần như Trì Trùng đang gần từng chữ một, để nó bật ra khỏi cổ họng, anh cố nén cảm giác chua xót ở mũi, yên lặng mà nhìn cảnh tượng thảm khốc trước mắt.

Cảnh tượng khiến người khác sợ hãi như thế này, Trì Trùng không thể đoán trước được. Anh không cách nào tưởng tượng ra hình ảnh này, rốt cuộc khi chết người đó đã chịu bao nhiêu đau khổ?

" Trì Trùng, sao anh lại phát hiện ra cái này? " Chúc An Sinh cố gắng nín khóc, theo như lời của Trì Trùng nói thì chỉ có cô và anh là có thể giúp được các nạn nhân, cô muốn tìm ra chân tướng!

" Từ lúc tôi bước vào căn phòng này tôi đã cảm giác được nó có gì đó kỳ lạ, nhưng mãi tới bây giờ tôi mới nghĩ ra điều này. "

" Cô còn nhớ không, sau khi chúng ta nhận được kết quả so sánh DNA của Ninh Vũ Nhu và vết máu khô kia không khớp, rồi cô lại phát hiện một vết máu lạ khác, mãi tới lúc đó tôi mới chợt nhận ra, vụ án mà chúng ta phải đối mặt không chỉ là một vụ án mưu sát đơn giản. Nó là một vụ án mưu sát điên cuồng, là một vụ giết người liên hoàn mà trước nay chưa từng gặp. "

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng giải thích từng chút một, cuối cùng, cô cũng cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút. Nhưng mà sự bình tĩnh này lại giống như núi lửa trước khi phun trào, mặt biển phẳng lặng trước khi một cơn gió lốc kéo tới. Cô phải nhẫn nhịn một chút, cô cần đợi tới lúc bắt được hung thủ, nhất định lúc đó cô sẽ cho hắn một nhát trí mạng.

" Mà An Sinh, cô cũng biết rồi đấy. Ví dụ như vụ án Mã Tân Văn, hắn ta thích thu thập đầu nạn nhân. Bình thường, hung thủ trong các vụ án giết người liên hoàn hay có một đặc điểm nhận dạng, hắn thường thích lưu lại dấu vết đặc biệt của mình trong vụ án. Vì thế, cuối cùng tôi cũng biết được tại sao tôi lại cảm thấy trong phòng của cô rất kỳ lạ. "

Nói xong, Trì Trùng đi về phía ban công trong phòng, Chúc An Sinh nhìn theo. Sau đó, anh dừng lại trước cửa ban công, cô kinh ngạc phát hiện ra mục tiêu mà anh nhắm tới chính là tượng thần Cupid.

" Trong phòng này của cô có đặt tượng, nhưng phòng tôi thì không có. An Sinh, cô đã hiểu ý của tôi chưa? "

Chúc An Sinh kinh ngạc nhìn pho tượng đang được đặt ở ban công. Cô nhớ, lần đầu tiên cô đặt chân vào căn phòng này, thứ cô chú ý đầu tiên chính là pho tượng đó. Pho tượng đó được làm tinh xảo đẹp đẽ như thế, cô còn đứng ngắm ra một lúc lâu chỉ để ngắm nó đấy.

" Ý của anh là... " Chúc An Sinh không cách nào nói ra được nửa câu sau.

" Đúng vậy, tôi cảm thấy pho tượng này chính là dấu hiệu. Cô xem, pho tượng này được chạm trổ tinh xảo như vậy, chắc chắn rằng giá trị của nó vô cùng xa xỉ. Tuy rằng du thuyền Eros là một du thuyền hết sức xa hoa, nhưng không đến nỗi trong mỗi phòng nghỉ của khách đều đặt một pho tượng như thế này làm vật trang trí. Ví dụ như phòng tôi không có, thế nên pho tượng này được đặt trong phòng cô là có ý nghĩa khác, bây giờ chúng ta đã biết ý nghĩa của nó là gì rồi đấy. "

Chúc An Sinh cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó cô có chút hoảng sợ mà ngẩng đầu lên nhìn Trì Trùng: " Thế trên du thuyền này có bao nhiêu pho tượng? "

Trì Trùng liếc mắt nhìn phần mặt tượng thần Cupid đang tươi cười hết sức đáng yêu, anh bỗng cảm thấy khuôn mặt thần Cupid như đang dần thay đổi. Ngũ quan của nó dần trở nên vặn vẹo, cuối cùng còn để lộ ra răng nanh có dính máu.

" Nếu có thể, tôi hy vọng đây chỉ là một giấc mơ. "

" Bùm!! "

Lại một tia sét nữa rạch ngang bầu trời đêm trong cảnh tượng mưa rào gió lốc. Nhưng tia sáng đó chỉ hiện lên trong chớp mắt, sau đó thì tất cả lại rơi vào bóng tối dài vô tận, bóng tối tựa như muốn nuốt chửng cả đất trời.

Biển rộng đang gào thét đầy giận dữ, sóng biển là những tiếng rít gào, nó như là một người khổng lồ đang bị giam cầm. Giờ nó đã được sống lại, vì thế nó bắt đầu phát tiết, nó muốn cho cả thế giới biết nó đang tức giận như thế nào.

Mà đúng lúc này, Trì Trùng và Chúc An Sinh bước ra khỏi căn phòng cuối cùng ở trên tầng bốn.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Trì Trùng, cô chưa từng bắt gặp Trì Trùng với sắc mặt trắng bệch như thế này.

Trì Trùng cũng quay qua nhìn Chúc An Sinh, anh vươn tay lên, dùng tay áo mình lau đi mồ hôi lạnh trên trán cô.

" Mười bảy cái, đã có mười bảy cái rồi. "

Ánh mắt Chúc An Sinh như đại ra, cô nhỏ giọng nói.

" An Sinh, cô có thể tiếp tục đi xuống bên dưới kiểm tra không? Vẫn còn một tầng là phòng nghỉ cho khách chưa được kiểm tra, hay là tôi xuống bên dưới kiểm tra một mình. "

Trì Trùng vừa dứt lời thì hai hàng nước mắt lại lăn dài trên gò má Chúc An Sinh.

" Vẫn còn một tầng nữa. " Giọng nói của Chúc An Sinh dường như hơi mê man: " Trì Trùng, chỗ này là địa ngục sao? "

Trì Trùng cảm thấy câu hỏi của Chúc An Sinh thật khó trả lời, bởi vì anh cảm thấy, có khi địa ngục còn không đáng sợ bằng du thuyền Eros này.

Mười bảy cái, chỉ riêng các phòng nghỉ cho khách ở tầng thứ tư thôi, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã phát hiện ra mười bảy pho tượng như thế rồi.

Mười bảy cái. Lúc này, Trì Trùng chỉ hy vọng suy đoán của mình là nhầm lẫn, mười bảy pho tượng trong các phòng, tượng trưng cho mười bảy mạng người đấy.

" Tri Trùng, chúng ta chia nhau ra hành động đi! "

Đột nhiên, Chúc An Sinh lau nước mắt đi, để lộ ra ánh mắt vô cùng kiên định.

" Cô muốn làm cái gì? "

" Hanham vẫn chưa rải hết thuốc thử luminol trên hành lang tầng thứ tư này, giờ tôi muốn kiểm tra xem ở trên hành lang này còn vết máu nào không. Giờ anh cứ tới tầng thứ ba kiểm tra các phòng nghỉ trước đi, trên này xong xuôi tôi sẽ xuống đó tìm anh, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm được khá khá thời gian. "

Tri Trùng hiểu được ý của Chúc An Sinh, cô muốn nhanh chóng thu thập xong tất cả chứng cứ, sau đó thì nhanh chóng phá án.

" Được, vậy cô chú ý an toàn, khi nào làm xong thử nghiệm thì xuống tầng dưới tìm tôi. "

Chúc An Sinh gật gù đầu. Cuối cùng, Tri Trùng còn đưa mắt nhìn cô một cái, sau đó Tri Trùng mới đi xuống tầng ba.

Một lần nữa, Chúc An Sinh xách theo thùng dụng cụ đi tới đầu khác của hành lang, ở chỗ đó chính là chỗ mà ngày hôm qua cô phát hiện ra vết máu.

Chính là chỗ này, chỉ từ một vết máu nhỏ bé không đáng kể mà tội ác trên du thuyền Eros đang từng chút một bị vạch trần. Chỉ là chân tướng này có phần nặng nề, cả hai người đều không kịp trở tay.

Ninh Vũ Nhu phải chết trong đau khổ như thế sao? Mà trước khi Ninh Vũ Nhu đặt chân lên trên này, địa ngục nhân gian như du thuyền Eros đã mai táng bao nhiêu sinh mệnh vô tội đây?

Tượng tượng thời, mà tim Chúc An Sinh đã đập nhanh rồi. Cô không dám tưởng tượng thêm nữa, đợi tới khi bố mẹ Ninh Vũ Nhu biết được chân tướng, bọn họ biết được con gái bọn họ đã phải trải qua đau khổ như thế nào, thì bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Cái cảm giác đó là cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng mà trước đó, cô nhất định phải bắt được tên hung thủ kia lại. Tên hung thủ đó nhất định phải được đưa ra ngoài ánh sáng! Chúc An Sinh kiên định tự hứa với lòng mình như thế.

Cô mở đèn tia ngoại tử lên lần nữa, những vết máu được Hanham phun chất luminol lên kiểm nghiệm tỏa ra ánh sáng màu xanh. Chúc An Sinh căn theo quỹ đạo của những vết máu đó mà phun luminol lên những chỗ tiếp theo. Từng chút một, từng chút một, mãi cho tới khi Chúc An Sinh bắt tri bất giác quay trở lại chỗ mà ban nãy cô và Tri Trùng vừa tách nhau ra.

Không ngờ cô đã phun luminol toàn bộ hành lang!

Chúc An Sinh chẳng nói được lời nào, cô nhìn một mặt tường được mình phun hết luminol lên, cô cầm đèn tia tử ngoại lên, chậm rãi đi qua.

Ở một bên vách tường, vô số vết máu hiện ra, nó như đang tố cáo một tình trạng tra tấn dã man. Nó gãy dựa, kêu to lên, rách toạc ra, vụn vụn, cuối cùng, nó liền kết lại vẽ lên một bức tranh về địa ngục cực kỳ rõ nét.

Chúc An Sinh đi tới chỗ phòng 228, cô nhớ ở trong căn phòng này cũng tìm thấy được một pho tượng. Mà bắt đầu từ căn phòng này, Chúc An Sinh phát hiện ra trên tường có rất nhiều dấu vân tay khác nhau để lại.

Nạn nhân ở trong phòng 228 cũng chạy ra ngoài sao? Cô ấy không giống như nạn nhân ở trong phòng số 202, cô ấy đã trốn ra được khỏi phòng.

Nhưng mà dù cô ấy có chạy ra được khỏi phòng, thì những vết thương để lại ở đây đã thể hiện rằng hơi thở lúc đó của cô ấy cực kỳ mong manh. Cả một đường cô ấy đi đều rất khó khăn, nhưng mà cô ấy vẫn chống tay vào tường, kiên trì muốn chạy trốn khỏi đây! Rồi khỏi cái nơi như địa ngục này!

Chúc An Sinh tiến thêm mười mấy bước nữa, ở chỗ này, dấu bàn tay đã biến mất.

Cô ấy đã ngã xuống ở đây sao? Hay là tên ác ma đó đã đuổi theo tới đây rồi? Hay thật ra là tên ác ma đó vẫn đi theo cô ấy, chỉ là hấn chậm rãi đi đằng sau để thương thức đáng về chạy trốn hải hước của nạn nhân, chờ tới khi hấn nhìn chán rồi, hấn lại vung hung khí lên một lần nữa.

Chúc An Sinh yên lặng nhìn vào nơi dấu bàn tay đã biến mất, trong mắt cô hấn lên cả tơ máu, tay cô nắm chặt lại thành nắm đấm.

Mãi một lúc lâu sau, Chúc An Sinh mới thả lỏng tay ra, cô lấy máy ảnh chụp lại dấu vân tay đó.

Không cần phải nghĩ nhiều, Chúc An Sinh cũng biết được mặt vách tường bên kia có những gì, nhưng mà cô không có đủ dũng khí làm kiểm nghiệm thêm lần thứ hai. Cô thu thập mọi thứ xong xuôi liền đi tới chỗ cầu thang, giờ cô sẽ xuống tầng ba để tìm Tri Trùng.

Bóng đêm bao trùm. Khác với bên ngoài gió lốc ầm ầm, bên trong du thuyền Eros vẫn rất yên lặng. Ở chỗ cầu thang có ánh đèn mờ mờ, cho nên Chúc An Sinh cũng không cần phải mở đèn pin lên mà đi, ở đây yên tĩnh tới nỗi cô có thể nghe thấy được cả tiếng hô hấp của mình, cả tiếng trái tim đang đập thình thịch nữa.

Tới khi cô chỉ còn một bước nữa là tới chỗ ngoặt, chuẩn bị đi vào hành lang tầng ba, thì một âm thanh nặng nề vang lên phá tan sự yên tĩnh trên du thuyền Eros.

Chúc An Sinh nghi ngờ, bước chân cô vô thức bước nhanh hơn. Cô nghe được âm thanh vang lên ở phía trước, mà ngay lúc này, một người mặc quần áo đen bước ra từ một căn phòng nghỉ, người đó đứng cách Chúc An Sinh không xa.

" Ai! "

Trong một thoáng, giọng nói của Chúc An Sinh trở nên mạnh mẽ hơn, nó tựa như tiếng sấm vang lên ở trong hành lang. Người đó dường như bị hoảng sợ, hẳn có ý định chạy trốn, nhưng ngay sau đó hắn phát hiện ra người tới là con gái, nên hắn dừng bước chân lại.

" Anh là ai! "

Thanh âm của Chúc An Sinh vang lên lần nữa, nhưng người đó có vẻ không quan tâm tới câu hỏi của cô, người đó trực tiếp lấy ra mũi tên sắc bén mà phi về phía Chúc An Sinh.

Thấy người áo đen đó đột kích, Chúc An Sinh liền di chuyển thân thể, linh hoạt trốn được mũi tên đó. Người áo đen đó đương nhiên không biết được thân thủ của Chúc An Sinh lại nhanh nhẹn như vậy. Vì thế hắn lại muốn chạy trốn một lần nữa, nhưng lần này làm sao mà cô để cho hắn được như mong muốn?

Mất thấy người áo đen đó chuẩn bị cất bước bỏ trốn, Chúc An Sinh nhanh chóng tiến thêm một bước, đá quét ngang qua hắn. Một tiếng động giòn giã vang lên, cô đã đá trúng phần đầu của người áo đen đó rồi, người áo đen đó lập tức ngã xuống đất, ngất luôn tại chỗ.

Ban đầu Chúc An Sinh còn muốn bước lên kiểm tra tình trạng của tên áo đen đó, nhưng đột nhiên cô nhớ ra vẫn còn một việc khác. Người áo đen này xuất hiện ở đây, chắc chắn là thân thủ của hắn không tồi, mà người như thế này, vì sao lại xuất hiện trên du thuyền Eros chứ?

Tri Trùng gặp nguy hiểm!

Trong nháy mắt, ý nghĩ này đã lướt qua đầu Chúc An Sinh. Cô lập tức đứng dậy chạy vào căn phòng mà vừa rồi người áo đen đó đi ra, nhưng mà trong phòng lại không có bóng người nào.

Đúng lúc Chúc An Sinh chuẩn bị thở phào một hơi thì cô lại thấy ở trên ban công có một đôi giày.

" Tri Trùng! "

Chúc An Sinh vọt tới chỗ ban công, nhưng mà bên dưới ban công chỉ có sóng to gió lớn đang nổi lên trên biển.

Thiếu chút nữa là Chúc An Sinh định nhảy xuống ngay lập tức. May mà lý trí của cô đã kịp thời kéo cô lại, nếu cô mà nhảy xuống ngay lập tức thì chắc chắn sẽ ngã ra ngoài. Bởi vì chỉ cần đạt tới độ cao nhất định, thì cho dù phía dưới có là nước thì nó cũng sẽ giống như nền xi măng vậy, gây chết người.

Chúc An Sinh còi giày ra, chỉ đứng đây có một tí thôi mà mưa gió đã làm cô ướt hết cả người, nhưng Chúc An Sinh làm gì có thời gian quan tâm tới mấy cái này.

Chúc An Sinh trèo ra ngoài phần rìa ban công, tay cô nắm chặt lấy lan can. Ở trong màn mưa này, cô mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được vị trí của ban công phía dưới, đây chính là cách nhanh nhất để đi xuống dưới tầng.

Nhờ đâu cô trượt chân thì sao? Chúc An Sinh đoán rằng, khi cô hòa mình vào mặt biển rộng lớn, cô sẽ dần mất đi ý thức, cuối cùng là bị chết chìm.

Nhưng mà Chúc An Sinh không hề sợ hãi chút nào, cuối cùng cô cũng tìm được vị trí chính xác của ban công bên dưới. Trên bầu trời lại xuất hiện thêm một tia chớp rạch ngang bầu trời, tia sáng lóe lên đột ngột chắn ngang tầm mắt cô, nhưng cô vẫn quyết định sẽ nhảy xuống.

Có thể nhảy tới cái ban công bên dưới không? Chúc An Sinh không biết, cô chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Nhưng mà Chúc An Sinh biết, Tri Trùng không thể chết được, nhất định Tri Trùng không được chết.

Cô không cho phép Tri Trùng chết!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đuôi Cá

Edit: Cải Trắng

Bị kẻ lưu manh đánh lén, Tri Trùng cũng tự rơi vào trong suy nghĩ của mình.

Anh có thể cảm giác được kẻ lưu manh đang kéo người anh, nhưng ngay cả một ngón tay anh cũng không thể động đậy.

Kẻ lưu manh này là ai? Là ai đã bảo hấn tới đây? Là Parker Martinez sao? Hay là những người khác trong gia tộc Martin?

Nhưng mà vào lúc này, những vấn đề đó chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Điều khiến Tri Trùng lo lắng nhất vẫn là Chúc An Sinh. Chúc An Sinh vẫn còn ở trên du thuyền, nhưng mà Tri Trùng không thể nói được một chữ nào, anh không có cách nào để báo hiệu cho cô biết.

Cũng may, Tri Trùng biết được võ của cô rất tốt, cho nên anh tin tưởng rằng Chúc An Sinh có thể hóa nguy thành an.

Sau đó, anh lại nghĩ tới bố mẹ mình. Anh tin tưởng rằng mạng mình tới ngày hôm nay là tận số rồi, bố anh sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì anh, còn mẹ, chắc mẹ sẽ cảm thấy đau khổ một thời gian thôi. Nhưng Tri Trùng biết, bố anh sẽ chăm sóc bà, chắc chắn bà có thể vượt qua được khoảng thời gian khó khăn này.

Cho nên, tất cả đều kết thúc rồi sao?

Tri Trùng có thể cảm nhận được dòng nước lạnh băng đang dần dần nhấn chìm cơ thể anh xuống. Bỗng nhiên, cả người anh nặng trĩu rơi xuống, chìm vào biển rộng, anh mất đi ý thức.

Mình đã chết rồi sao? Dù là vậy, nhưng trong lòng Tri Trùng vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Anh cảm thấy rất khó chịu, giống như là có một tảng đá lớn nghìn cân đang đè lên ngực anh vậy. Anh mở miệng ra muốn hít thở, nước biển lập tức tràn vào khoang miệng anh, sau đó đi xuống cổ họng, đây đúng là sự đau khổ nhất mà đời này Tri Trùng trải qua.

Bỗng nhiên, có một lực nhẹ nhàng nâng Tri Trùng lên, anh còn cảm giác được nước trong khoang miệng mình đã biến mất. Ngược lại, những thứ đó lại là bầu không khí trong sạch nhất anh được tận hưởng.

Giống như là có một dòng nước ấm mang theo dưỡng khí luồn lách vào từng góc trong cơ thể Tri Trùng. Anh cảm giác như mình đã quay trở lại lúc còn bé, khi mà anh còn là một đứa trẻ sơ sinh trong vòng tay người mẹ, đó là thời khắc vô ưu vô lo nhất trong cuộc đời con người.

Anh cảm thấy mình rất giống một chú thiên nga trắng đang nằm trên chiếc giường êm ái. Con buồn ngủ nhanh chóng ập tới với anh. Tri Trùng nghĩ, hay là mình cứ nhắm mắt ngủ luôn, nhưng không hiểu tại sao, một cảm giác nguy hiểm ập tới khiến cho Tri Trùng phải giật dụa.

Tri Trùng không hiểu tại sao lại như thế. Nhưng anh hiểu rõ, vào giờ phút này anh không thể ngủ được, nếu như anh ngủ thì mãi mãi anh không thể tỉnh lại.

Tri Trùng bắt đầu cử động thân thể, giống như là một con cá đang cố gắng bơi đi giữa biển khơi rộng lớn. Theo bản năng, cánh tay anh cử động, ngay sau đó, cánh tay lại truyền tới một cơn đau bỏng rát.

Đau đớn khiến cho Tri Trùng tỉnh táo hơn, anh mở mắt, nhưng nước biển tối đen đã cản trở tầm nhìn của anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ một đuôi cá lớn duyên dáng lướt qua, sau đó còn có người nào đó đập thật mạnh vào đầu anh, Tri Trùng nghiêng hẳn mặt sang một bên. Từ chỗ đó, anh có thể nhìn thấy được, đáy thuyền lớn của du thuyền Eros.

Tri Trùng có thể thề, đó là hình ảnh mà kiếp này không thể tin được mình có thể gặp, sau đó, anh mất ý thức.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nhảy xuống biển khơi rộng lớn, cô ở trong những làn sóng mãnh liệt mà tìm kiếm Tri Trùng. Lý trí của cô nói rằng, việc làm này của cô chính là một việc làm rất vô dụng, nhưng cô vẫn cố chấp tìm kiếm anh trong làn nước biển sâu thẳm thẳm này.

Một lần nữa, Chúc An Sinh bắt lực ngoi lên mặt biển, cô bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng và lớn tiếng khóc. Nước mắt cô hòa cùng với nước mưa rơi xuống mặt biển, cô thấy đây chính là hành động vô dụng nhất. Nhưng, cô không thể tin được, khi cô vừa mới xoay đầu lại, cô nhìn thấy được Tri Trùng đang nằm trên mặt biển cách đó không xa.

Bản thân cô đang nằm mơ sao? Sao Tri Trùng lại nổi lên trên mặt biển như thế kia?

Chúc An Sinh dùng hết sức mình mà bơi qua đó. Cô không chú ý rằng, vào lúc cô sắp tới gần anh, cái bóng đen ở dưới người Tri Trùng giống như một tinh linh lặng lẽ biến mất, hòa mình vào trong biển rộng tối đen.

Mất thấy thiếu chút nữa thì Tri Trùng lại chìm xuống biển sâu, Chúc An Sinh vội vàng bơi qua ôm lấy anh. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Tri Trùng, cô lập tức nín khóc mà cười, cô quay đầu lại nhìn bên tàu cách đó vài chục mét, cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu vừa kéo anh vừa cố gắng bơi về chỗ bến tàu.

Tuy rằng biển động khá dữ dội nhưng vẫn có sóng nổi, nó có lực giúp Chúc An Sinh đưa được Tri Trùng về bờ, đây cũng là điều may mắn cho cả hai

người. Cho nên, đối với Chúc An Sinh mà nói, việc đưa Tri Trùng vào bờ cũng không khó khăn lắm. Nhưng dù vậy, sau khi kéo được anh vào bến tàu, toàn thân cô đã mất hết sức lực.

Chúc An Sinh rất muốn nằm xuống luôn, không cần động đậy gì cả, nhưng bên cạnh cô vẫn còn Tri Trùng đang chết đuối. Cô cắn chặt môi mình tới mức bật máu, ép buộc tinh thần mình phải tỉnh táo lại. Mùi máu tươi lập tức tràn ngập khoang miệng, giờ cô phải tiến hành ép tim để khôi phục lại hô hấp cho Tri Trùng. Nhưng kỳ lạ là, sau khi Chúc An Sinh tách được miệng anh ra, cô phát hiện, bên trong khoang miệng anh rất sạch sẽ, không giống với những người chết đuối bình thường khác. Thường thì khi chết đuối bên trong khoang miệng sẽ có những tạp chất.

Hơn nữa, Chúc An Sinh còn phát hiện ra một việc thần kỳ hơn, hô hấp của Tri Trùng rất ổn định, so ra thì người đang thở dốc như cô còn chật vật hơn.

Đây là ảo giác của cô sao? Nhưng mà Chúc An Sinh đủ tỉnh táo để phát hiện ra phần miệng mình truyền tới cảm giác đau, không thể tin được, cuối cùng cô có thể thấy được kỳ tích.

Ở gần đó có một chiếc thuyền đánh cá, Chúc An Sinh nhanh chóng đưa Tri Trùng tới chỗ thuyền đánh cá đó để tránh mưa. Cô lấy điện thoại di động ra từ trong túi quần, bây giờ cô cảm thấy mình đứng là rất may mắn khi lựa chọn mua một chiếc điện thoại không thấm nước.

Đúng lúc Chúc An Sinh định ấn 911 để báo cảnh sát thì cô nghe thấy một tiếng động rất lớn. Ở xa xa, cô nhìn thấy được một chiếc du thuyền khác ở phía sau du thuyền Eros đang bắt đầu khởi hành.

Lập tức, Chúc An Sinh hiểu tại sao kẻ bắt cóc kia có thể lặng im không một tiếng động mà lên vào du thuyền Eros, cũng thiếu chút nữa thì giết hại được Tri Trùng.

Nhưng, trước mắt đây không phải là vấn đề quan trọng. Bởi vì Chúc An Sinh không có khả năng đuổi theo du thuyền đó, cô vẫn nên báo cảnh sát thì hơn, hơn nữa còn gọi một cuộc tới cho Frank.

Hai tiếng sau, sau khi Frank nghe xong những chuyện Chúc An Sinh kể lại, hần im lặng mất một lúc rồi mới mở miệng nói chuyện: "Hai người chắc chắn chứ? Ở trên du thuyền đó có tận mười bảy mạng người?"

"Không phải là tổng có 17, mà là trước mắt mới phát hiện được 17 thôi. Sau khi kiểm tra xong tầng thứ tư của du thuyền thì tôi và Tri Trùng chia nhau ra hành động, cũng vì thế nên chúng tôi đã tạo cơ hội cho kẻ bắt cóc kia. Cho nên, giờ ở tầng thứ ba du thuyền có pho tượng nào hay không thì tôi không biết."

"Ôi trời ơi!" Frank nói với một giọng điệu vô cùng đau xót, đồng thời hần còn làm hình chữ thập ở trước ngực mình: "Nếu những gì cô nói là sự thật thì đây chính là vụ án tàn bạo nhất trong lịch sử của Houston."

"Tôi cũng không tin lắm. Nhưng mà đây là anh vẫn chưa được nhìn thấy phản ứng của những vết máu trên du thuyền Eros, hiển nhiên, sau khi hung thủ gây án xong đã tiến hành làm sạch hiện trường. Mà vết máu đâu phải là thứ có thể dễ dàng rửa sạch được, chỉ cần một thủ đoạn nho nhỏ là sẽ khiến những vết máu khi đó tái hiện lại, lúc này, hần sẽ không còn cách nào che giấu hành vi phạm tội của mình."

"Nếu vụ án này thật sự hung tàn như lời cô nói thì có vẻ tôi đã hiểu vì sao lại có kẻ muốn ám sát Tri Trùng rồi. Vụ án này chắc chắn sẽ khiến cho mọi người trên thế giới khiếp sợ."

"Cũng vì nguyên nhân đó, cho nên tôi càng lo lắng hơn. Vụ án này chỉ nghe không thôi đã thấy rợn cả người, chắc chắn gia tộc Martin sẽ không ngồi yên nhìn chuyện này tiếp tục diễn biến. Nó không chỉ liên lụy tới tài sản dưới quyền sở hữu của tập đoàn mà còn liên lụy trực tiếp tới người trong gia tộc Martin."

"Cô đang lo lắng bọn họ sẽ hành động điên cuồng hơn?"

"Không biết trước được. Nhưng cũng vì không biết trước, nên tôi càng cảm thấy khẩn trương hơn." Chúc An Sinh nói, giọng nói tràn đầy vẻ lo lắng: "Còn nữa, về việc thăm vấn những nhân viên công tác trên du thuyền Eros, mọi người tiến hành tới đâu rồi?"

"Chúng tôi đã điều tra ra được những người đi theo chuyến ra biển của du thuyền Eros ngày đó rồi. Có một số nhân viên đã ở lại thuyền, trong đó có vài người là thành viên chủ chốt trên thuyền. Nhưng mà bọn họ đều nói là do nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, hơn nữa, sau khi tiếp nhận vị trí thì bọn họ không hề rời khỏi chỗ làm việc của mình. Mãi cho tới khi có người báo với bọn họ là thuyền đã cập bến thì họ mới biết, bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra trên du thuyền."

"Tôi cảm thấy những người nhân viên đó nói thật. Bởi vì chuyện này càng ít người biết thì càng tốt, nhưng mà hiện trường phạm tội ở trên thuyền đã được lau dọn rất sạch sẽ, điều này khẳng định rằng đã có người giúp đỡ hung thủ. Có lẽ là không nhiều, nhưng chắc chắn có người biết được tình huống thật. Cho nên vẫn phải tiếp tục thăm vấn, có thể thu nhỏ phạm vi lại. Cứ như vậy việc thăm vấn sẽ đơn giản hơn nhiều."

"Tôi sẽ giao cho cấp dưới thăm vấn những người này, cô yên tâm."

Dứt lời, đột nhiên Frank nhận được một cuộc điện thoại. Lúc này, hần và Chúc An Sinh đang đứng ở hành lang bệnh viện. Nhận được cuộc gọi đến, hần lập tức tìm một chỗ khác yên tĩnh hơn để tiếp nhận cuộc gọi.

Chúc An Sinh đứng nguyên tại chỗ, vừa lúc bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, cô vội vàng hỏi thăm tình hình: "Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?"

"Phần đầu và cánh tay của bệnh nhân có vết thương, nhưng không có gì đáng lo, tôi đã giúp cậu ấy băng bó lại rồi. Việc còn lại là chờ bệnh nhân tỉnh

dậy thì tiến hành kiểm tra lại phần đầu một lần nữa, à, có phải cô đã cho bệnh nhân thở bình oxy không? "

" Hỗ trợ thở bằng bình oxy? Không đâu. " Chúc An Sinh cảm thấy nghi ngờ.

" Không có sao? Trước mắt, bệnh nhân có hiện tượng trúng độc do hít phải khí oxy* quá nhiều. Hơn nữa, cô nói bệnh nhân bị ngã xuống biển, nhưng tôi thấy trên người nạn nhân hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy nạn nhân bị chết đuối. "

*Trúng độc khí O2: Oxy là một chất không thể thiếu dùng để duy trì sự sống, nhưng nếu hít quá nhiều oxy cũng sẽ gây hại cho cơ thể. Thở oxy quá nhiều sẽ gây ức chế chức năng hô hấp, giảm thông khí, gây nên việc tăng CO2 trong máu.

" Hả? "

Bác sĩ cũng không rõ. So với bác sĩ, Chúc An Sinh càng cảm thấy kỳ quái hơn, bởi vì cô biết được chính xác là Tri Trùng đã rơi xuống biển, lại còn ngất xỉu nữa. Thế tại sao Tri Trùng lại không có biểu hiện của việc chết đuối, ngược lại, lại là bị trúng độc khí oxy?

" Được rồi, trước mắt cứ như vậy đã, giờ bệnh nhân đã không còn gì đáng lo nữa rồi. Chẳng qua, phải mất một chút thời gian nữa cậu ấy mới có thể tỉnh lại. Cô cứ yên tâm đi. "

" Cảm ơn bác sĩ. "

Chúc An Sinh tiễn bác sĩ đi, sau đó cô đi vào phòng bệnh, cô thấy được Tri Trùng đang ngủ say. Ở cánh tay và phần đầu của anh đều được quấn băng gạc, phản ngực phập phồng thể hiện sự hô hấp nhẹ nhàng.

Mọi người thường nói, thoát khỏi đại nạn, cuối đời ắt sẽ hạnh phúc. Nhìn Tri Trùng, Chúc An Sinh hy vọng rằng bọn họ sẽ có đủ may mắn để thuận lợi bắt được hung thủ.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cô nhìn thấy Frank đã trở lại sau khi tiếp nhận cuộc điện thoại. Và cô phát hiện ra sắc mặt hần rất quái dị.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu.

" Chúng tôi đã phát hiện ra kẻ tập kích Tri Trùng. " Frank dừng lại một chút: " Hần chết rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bước Đường Cùng

Edit: Cải Trắng

" Hần chết rồi? " Chúc An Sinh giật mình, cô đột nhiên nhớ tới lúc đó cô dùng chân đá một phát vào đầu tên lưu manh. Không phải tên lưu manh đó bị cô đá cho một cái đã tử vong chứ? Tốt xấu gì thì tên đó cũng là một tên tội đồ hành hung người khác, sẽ không yếu ớt như thế chứ?

" Căn cứ theo những gì pháp y kiểm tra được ở hiện trường thì có thể nhận định là trúng độc. Bởi vì ở trên cổ của hần có một vết như bị kim đâm. "

Nghe thấy Frank nói vậy, Chúc An Sinh như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, cô còn tưởng rằng mình đã mang phiền toái về chứ. Sau đó, Chúc An Sinh bỗng nhớ tới một du thuyền khác đã rời đi ngay trong lúc cô cứu được Tri Trùng.

" Lúc tôi cứu được Tri Trùng thì có bắt gặp một chiếc du thuyền khác đang di chuyển, anh có nghĩ là trên du thuyền đó có kẻ đã giết chết tên lưu manh không? "

" Tôi thấy cũng có thể là như vậy. " Frank tán đồng với ý kiến của Chúc An Sinh.

" Thế tại sao người đó đã giết chết tên lưu manh rồi mà không mang theo thi thể của hần đi? Chẳng lẽ người đó không sợ bị bại lộ thân phận sao? "

Chúc An Sinh nói xong, Frank cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này. Một lúc sau, vẻ mặt Chúc An Sinh thoáng hiện lên sự vui vẻ, nhưng sau đó cô lại nhũn nhếch mày.

" Frank, tôi nghĩ chúng ta đang vướng phải phiền toái lớn. "

" Là như thế nào? "

" Tên lưu manh bị giết chết chắc chắn là do hần đã hành động thất bại. Hơn nữa, lúc đó hần còn bị tôi đá cho một cước, hần ngất. Tôi cảm thấy người ở trên du thuyền đó nghĩ mang theo hần rồi đi thì quá phiền phức, mà cũng lo lắng nếu hần bị bắt thì sẽ để lộ bí mật, cho nên đã giết hần bằng thuốc độc. "

“Nhưng ở đây lại nảy ra một vấn đề khác. Theo như lời vừa rồi tôi nói thì vì sao người đã giết tên lưu manh đó bằng thuốc độc không sợ để lại thì sẽ bại lộ thân phận đây? Có một loại khả năng có thể xảy ra, đó là người đó không hề lo lắng chuyện này, nguyên nhân chính là chúng ta không thể tra ra được thân phận hay tin tức của tên lưu manh. Mà trên thế giới này, người có thể hành động chuyên nghiệp lại không danh cũng không phận, chỉ có thể là...”

Cuối cùng, Frank cũng nghĩ tới đáp án mà Chúc An Sinh nói: “Sát thủ.”

“Đã có người thuê sát thủ chuyên nghiệp để ám sát Trì Trùng, thậm chí, có khi tôi cũng nằm trong danh sách cần phải giết chết.” Chúc An Sinh nói, ánh mắt cô hiện lên sự lo lắng, cô liếc nhìn Trì Trùng, cô không ngờ thứ khiến mình khản trương, nghĩ tới đầu tiên không phải là bản thân cô.

“Có cần tôi phải thêm mấy cảnh sát tới bảo vệ cô không?” Trên khuôn mặt Frank cũng hiện lên sự lo lắng.

“Anh nên huy động những cảnh sát đó tới bảo vệ Trì Trùng đi, hiện tại anh ấy mới là người cần được bảo vệ nhất. Hơn nữa, anh ấy phải được bảo vệ 24/24. Còn tôi, anh giúp tôi lấy được một cây súng là sự bảo vệ lớn nhất đối với tôi rồi.”

Đột nhiên, sắc mặt Frank trở nên lúng túng, hần cảm thấy rất khó xử: “Cô An Sinh là người Trung Quốc đúng không, người ngoại quốc ở Mỹ mà dùng súng là vi phạm pháp luật đấy.”

“Anh cảm thấy tôi không biết điều này sao?” Chúc An Sinh cười tươi một cái.

Frank nhìn vào đôi mắt tràn ngập ý cười của Chúc An Sinh, hần cảm thấy cô gái đang đứng trước mặt mình đúng là quyền rũ quá mức cho phép rồi. Hơn nữa, Frank vẫn chưa quên câu nói vừa rồi của Chúc An Sinh, cô đã chân một cái đã khiến tên lưu manh kia bất tỉnh rồi.

Rốt cuộc sức lực của Chúc An Sinh lớn tới mức nào chứ? Frank không cách nào biết được đáp án chính xác nhất, nhưng hần có thể chắc chắn rằng Chúc An Sinh là cô gái phi thường nhất mà hần từng gặp. Quả nhiên người bên cạnh Trì Trùng đều là nhân tài ẩn dật.

“Tôi đã có giấy phép về việc săn bắn ở đây rồi. Hơn nữa, dựa theo tình huống hiện tại của tôi thì tôi có thể được coi như là đang trợ giúp mấy người. Ở trong tình huống như này, anh giúp tôi xin được một khẩu súng, chắc là không khó khăn lắm.”

“Cô đã có giấy phép săn bắn rồi? Sao cô không nói sớm cho tôi biết chứ?” Frank ngạc nhiên, hần càng cảm thấy cô gái này tài giỏi hơn nữa: “Chờ lúc nữa tôi sẽ đi xin cho cô một khẩu súng phù hợp và phải thêm cảnh sát tới đây để bảo vệ Trì Trùng.”

“Thế thì tôi phải cảm ơn anh trước.”

“Là tôi phải cảm ơn hai người mới đúng. Nếu như không có hai người thì chỉ sợ tội ác trên du thuyền Eros mãi mãi không có người phát hiện ra. Hơn hết, tôi tin tưởng một điều là, những nạn nhân vô tội bị giết hại chắc chắn cũng muốn cảm ơn cô và Trì Trùng.”

Frank bất ngờ khen ngợi Chúc An Sinh như vậy khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ. Nhưng cô biết, tất cả là nhờ vào sự kiên trì của Trì Trùng thì mới có biến chuyển, ngay từ lúc ban đầu Chúc An Sinh cũng cho rằng đây là một vụ án mất tích bình thường. Là lúc trước Trì Trùng không ngại vất vả, thức trắng một đêm để phát hiện ra điều bất thường trong vụ án của Ninh Vũ Nhu.

Chúc An Sinh yên lặng ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, rồi cô cầm tay Trì Trùng lên. Tay anh có chút lạnh lạnh, Chúc An Sinh liền xoa bóp bàn tay anh, một lúc sau tay Trì Trùng cũng ấm dần lên.

“Trì Trùng, nhất định anh phải nhanh chóng tỉnh lại đây. Tôi có thể cảm giác được chúng ta sắp chạm đến bước cuối cùng rồi, anh cũng biết kẻ thù của chúng ta đáng sợ tới mức nào mà, nếu anh không tỉnh lại thì tôi sợ một mình tôi sẽ không chống đỡ được.”

Chúc An Sinh nhẹ nhàng thì thầm với anh bằng tiếng Trung. Cô chăm chú nhìn khuôn mặt Trì Trùng, cô hy vọng rằng giây tiếp theo mình có thể thấy Trì Trùng mở mắt.

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, Chúc An Sinh đã có mặt tại cục cảnh sát Houston để xem những vật chứng đã được thu thập. Mà những chứng cứ này là được Hanham cùng với những cảnh sát khác ở hiện trường điều tra suốt đêm mới thu thập được, trong đó phần lớn là ảnh chụp những vết máu ở trên du thuyền Eros.

Bên Trì Trùng đã có những cảnh sát được Frank phái tới bảo vệ rồi, tới lúc đó Chúc An Sinh mới yên tâm rời đi, mà lúc đó đã là ba giờ sáng rồi. Frank khuyên cô nên nghỉ ngơi một chút nhưng mà Chúc An Sinh không thể ngủ nổi, cô chỉ ngủ được ba tiếng đồng hồ là lại tới cục cảnh sát Houston để xem chứng cứ.

“Chào buổi sáng.”

Mấy nhân viên phải làm thêm giờ ngày hôm qua đều cảm thấy kinh hãi sau khi nhìn thấy Chúc An Sinh. Hôm nay, vì có tình huống đặc biệt nên họ mới tới sớm hơn bình thường một chút, nhưng mà họ không ngờ mình còn có thể gặp được Chúc An Sinh ở đây.

“Ừm.” Chúc An Sinh mỉm cười gật đầu thay cho lời chào, sau đó cô một lần nữa vui đầu vào trong đồng ảnh chụp.

“Chị là trợ lý của Trì Trường tiên sinh sao?” Có một cô gái khá là trẻ tuổi mang theo một cốc cà phê bước tới gần chỗ Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh cười cười, có thể xem như cô đang ngẫm thừa nhận. Hơn nữa, cô vẫn chưa chịu buông ảnh chụp trong tay ra.

“Đúng là chị rồi! Sáng sớm ngày hôm nay, cả cục cảnh sát này đang rầm rì bàn tán về chị đấy, chị thật sự dùng chân đá một cái đã khiến tên lưu manh bất tỉnh sao?”

“Chị nghĩ có thể là do hấn quá yếu.” Chúc An Sinh không nhìn được đành mở miệng giải thích, cô không ngờ hình tượng của cô trong lời đồn lại càng ngày càng trở nên đanh đá, càng lúc càng khoa trương hơn.

“Trời ơi, chị giỏi lắm đấy! Trong cục bọn em có mấy tên con trai thôi, ngày thường lúc nào cũng tự thổi phồng bản thân lên, nói rằng mình vô cùng lợi hại. Nhưng mà theo em thấy, chị so với bọn họ thì lợi hại hơn nhiều.” Trên mặt cô gái nhỏ đó còn hiện lên sự kiêu ngạo nho nhỏ, đồng thời cô ấy còn liếc mắt nhìn đồng nghiệp nam của mình một cái, một cái nhìn vừa khiêu khích vừa khinh thường.

“Cảm ơn.” Chúc An Sinh bị hành động của cô gái nhỏ này chọc cười.

“Chị đang xem chứng cứ sao? Hôm qua bọn họ đã phát hiện ra những gì?” Cô gái nhỏ đó đã chuyển dời sự chú ý của mình lên mấy bức ảnh đang nằm trên mặt bàn, cô cầm một bức ảnh lên xem, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc: “Những cái này là cái gì thế?”

“Em cảm thấy những cái này là cái gì nào?” Chúc An Sinh hỏi ngược lại cô gái nhỏ đó.

Cô gái đó cầm lấy bức ảnh, trong bức ảnh chỉ có những tia sáng một lam yếu ớt phát sáng trong bóng đêm, đó chính là phản ứng của máu. Sau đó, cô ấy hoảng sợ, lắp bắp nói: “Những những cái đó đều là máu sao?”

Câu nói của cô gái đó đã hấp dẫn cả đồng nghiệp của mình. Lập tức mọi người đều vây quanh lại chỗ này để xem, bọn họ ồn ào cầm lấy ảnh chụp mà quan sát. Cuối cùng, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi và vô cùng khó tin, chỉ có Chúc An Sinh là bình tĩnh nhìn bọn họ.

“Tất cả chỗ này đều là vết máu sao?”

Lại một người nữa kinh hãi hỏi lại, Chúc An Sinh gật đầu.

“Ôi trời ơi, tất cả chỗ này đều là ảnh chụp vết máu ở hiện trường sao? Nhiều thế này, rốt cuộc là đã có bao nhiêu người chết đây?”

Nghe thấy vấn đề này, động tác của Chúc An Sinh dừng lại. Tay cầm ảnh chụp của cô run lên, cô nhớ tới điều sáng nay Hanham đã nói lại với cô.

“37 người.”

Giọng nói của Chúc An Sinh vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mà cô lại khiến không khí trong phòng rơi vào sự yên lặng. Trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây như bị dừng hình vậy.

“37 người!!!” Có người kinh ngạc kêu lên, cô gái đó bị con số này dọa sợ tới mức ném luôn ảnh chụp trong tay mình đi.

“Hung thủ có thói quen là sau khi giết hại một người, hấn sẽ để lại trong phòng của người đó một pho tượng Cupid, ngày hôm qua bọn họ đã phát hiện ra tổng cộng có 37 pho tượng.”

Cốc cà phê cô gái đó cầm đã rơi xuống mặt đất, nhưng không có ai để ý tới điều đó.

Cô gái đó vì quá sợ hãi mà nhào vào trong lòng một người đồng nghiệp của mình, bắt đầu khóc nức nở.

“Đừng sợ, chỗ này của chúng ta là bang Texas, người đó nhất định sẽ nhận bản án tử hình.” Có người bắt đầu an ủi cô gái đó.

“Đối với loại người ác độc như thế này, tử hình là quá dễ dãi với hấn rồi.”

“Chúa ơi...”

Chúc An Sinh cảm thấy hoang mang khi thấy mấy người họ nói chuyện với nhau. Kỳ lạ thật đấy, sao cô nghe không hiểu mấy người đó đang nói gì nhỉ?

“Mọi người đang nói cái gì thế? Người đó? Là người nào vậy? Mọi người biết ai là hung thủ rồi sao?”

“Cô vẫn chưa biết sao? Hung thủ đã nhận tội rồi.”

Cuối cùng cũng có người giải thích cho Chúc An Sinh hiểu, nhưng mà lời giải thích của hấn vẫn không làm cho Chúc An Sinh hết nghi ngờ.

“Parker Martinez đã nhận tội rồi?” Chúc An Sinh ngạc nhiên: “Lúc nào vậy?”

“Parker Martinez? Anh ấy là ai vậy?”

Nghe thấy Chúc An Sinh nói ra tên Parker Martinez, mọi người đều cảm thấy hoang mang.

“ Tổng giám đốc của khách sạn Khải Hàng, Parker Martinez, kẻ tình nghi trong vụ án. ”

Nói xong câu đó, sự bất an trong lòng Chúc An Sinh tăng vọt lên.

“ Tổng giám đốc của khách sạn Khải Hàng? Người nhận tội là phó giám đốc khách sạn Khải Hàng, mới hai tiếng trước thôi, hẳn đã nhận tội rồi. Trong cục đều truyền tai nhau như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn. ”

“ Cái gì? Vậy còn Parker Martinez thì sao? ”

“ Cô đang nói tới tổng giám đốc khách sạn Khải Hàng hả? Ngày hôm qua, mấy người bọn họ đúng là đã tới cục cảnh sát để tiếp nhận thẩm vấn, nhưng mà tôi nhớ là đêm qua tổng giám đốc khách sạn Khải Hàng đã dùng món tiền rất lớn để bảo lãnh cho mình ra ngoài. ”

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng hiểu rõ tất cả. Cô cảm thấy trước mắt mình như tối sầm lại, cả người như tê liệt dựa vào ghế. Trong lòng cô cũng giống như bị ai đó đảo tung lên vậy, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất...

Xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ba Trong Một

Edit: Cài Trắng

Rốt cuộc, tình huống Chúc An Sinh lo lắng nhất cũng xuất hiện rồi. Sở dĩ, cho tới bây giờ cô vẫn luôn không ngừng tìm kiếm chứng cứ là vì cô biết bọn họ không có cách nào tìm được chứng cứ trực tiếp nhất có thể trói buộc Parker Martinez.

Hiện tại, việc trên du thuyền Eros xảy ra một vụ án đẫm máu là điều không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng mà, liệu có đúng là có 37 người đã bỏ mạng ở trên du thuyền không, điều này chưa ai có thể khẳng định chắc chắn được.

Tuy rằng, Chúc An Sinh và Trì Trùng đều tin vào kết quả mình tìm được, nhưng trên tòa, thẩm phán cần những chứng cứ đáng tin cậy hơn nữa. Trừ khi, Chúc An Sinh có thể chứng minh được rằng trên du thuyền Eros có tổng cộng đúng 37 kết quả xét nghiệm máu khác nhau, hoặc là cô phải tìm được thi thể của 37 nạn nhân đó. Nếu không, con số 37 này khó mà có được sự thừa nhận của mọi người.

Nhưng dù là ai đi chăng nữa, họ cũng sẽ nghĩ chuyện này không có khả năng xảy ra. Trong lúc vô tình, Chúc An Sinh và Trì Trùng thật may mắn khi phát hiện ra một vết máu còn sót lại. Sao cô có thể mong ước xa vời hơn là tìm được điểm khác nhau trong ba mươi bảy vết máu đây?

Cuối cùng, là việc tìm được 37 thi thể, việc này nằm ngoài sức tưởng tượng rồi. Sau khi hung thủ gây án xong, chắc chắn hẳn đã ném luôn thi thể xuống biển, mà căn cứ theo những vết tích ở hiện trường, có thể thấy được trên thi thể nạn nhân be bét máu như thế nào. Ném thi thể xuống biển, thi thể sẽ sớm bị bầy cá dưới đó ría sạch sẽ. Vì thế, Chúc An Sinh có thể đi đâu tìm thi thể nạn nhân bây giờ?

Hiện tại, đây là vấn đề lớn nhất cần giải quyết. Bởi vì, nếu không cách nào chứng minh được số lượng người chết thì khâu khởi tố hung thủ ở cuối cùng chỉ là một dấu chấm đen tròn trĩnh, không quyết được.

Nhưng mà trong hoàn cảnh khó khăn như thế này, Chúc An Sinh lại gặp thêm vấn đề khó giải quyết tương tự. Đó chính là, trong vụ án lần này, kẻ bị tình nghi không chỉ có Parker Martinez.

Tuy rằng mọi người đều hiểu rõ môn một là ai có thể điều động nhân viên trên du thuyền Eros, ra lệnh cho du thuyền Eros xuất phát, chịu được mọi chi phí khi vận hành du thuyền, người có thể thỏa mãn tất cả những điều kiện trên thì chỉ có một người là Parker Martinez, nhưng trên thực tế, dựa theo những lý luận đó thì các quản lý cấp cao của khách sạn Khải Hàng cũng có thể. Nhờ đâu Parker Martinez có thể động tay động chân để khiến một trong số mấy người đó gánh tội thay hẳn thì sao?

Không phải Chúc An Sinh và Trì Trùng không nghĩ tới vấn đề này, nhưng hai người cảm thấy, làm gì có ai mạo hiểm đi gánh một tội danh nghiêm trọng này thay cho Parker Martinez chứ?

Phải biết rằng, tuy hai người không thể chứng minh được trên du thuyền Eros rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu vụ án đẫm máu, nhưng hai người có thể chắc chắn là con số không dừng ở một hai vụ. Trước mắt, ít nhất bọn họ đã xác định được việc Ninh Vũ Nhu mất tích và vết máu không rõ nạn nhân, chỉ riêng hai vấn đề này thôi đã thể hiện ra đây là hai vụ án. Mà tội danh này, ở bang Texas không hủy mức án tử hình, cho nên, làm gì có ai bất chấp nguy cơ mình có thể bị tử hình để gánh tội thay chứ? Thậm chí, trong tình huống tốt nhất thì cũng bị lĩnh mức án tù chung thân, như thế, vẫn có người gánh tội thay Parker Martinez sao?

Cho dù Chúc An Sinh có gãi rách cả da đầu cũng không thể nghĩ ra được. Rốt cuộc Parker Martinez đã làm gì để mua chuộc được phó giám đốc khách

sạn Khai Hàng đây? Dùng tiền sao? Nhưng mà, trong tình huống tốt nhất thì cũng bị hưởng mức án tù chung thân, bị giam trong tù cả đời, dùng tiền tài để trao đổi thì có ích lợi gì chứ?

Chúc An Sinh càng nghĩ càng không thể hiểu nổi. Cuối cùng, cô dứt khoát chỉnh sửa lại một ít tài liệu, chào tạm biệt mọi người rồi tiến thẳng đến phòng thẩm vấn của cục cảnh sát Houston.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh bị một cảnh sát đứng bên ngoài chặn lại.

" Xin lỗi tiểu thư, hiện tại nơi này không cho phép người khác đi vào. "

Chúc An Sinh nhìn xuyên qua cửa kính, cô nhìn được bên trong phòng thẩm vấn có một người đàn ông. Dáng người ông trung bình, tóc và râu đều có điểm bạc trắng, nhìn một lúc, thậm chí Chúc An Sinh còn nghi ngờ rằng liệu giấy tiếp theo ông ấy lên con đầu tim rồi từ vong không? Riêng điểm này thôi, cô cũng đã không tin người này có thể là hung thủ của một vụ giết người đầm máu trên du thuyền Eros.

" Làm ơn, tôi chỉ đi vào đó hỏi mấy câu thôi, hỏi xong tôi sẽ đi luôn. "

Chúc An Sinh nhìn vị cảnh sát kia, khẩn cầu nói, nhưng mà sắc mặt anh ta vẫn lạnh nhạt y như cũ.

" Để cho cô ấy vào đi. "

Đột nhiên, trong lúc Chúc An Sinh đang cảm thấy hụt hẫng thì một giọng nói vang lên. Chúc An Sinh quay đầu lại nhìn người mới tới, lập tức nở nụ cười.

Frank đi tới bên cạnh Chúc An Sinh, sau đó nói với người cảnh sát đang đứng ngoài phòng thẩm vấn: " Để cho cô ấy vào đi. "

" Phó cục, mong ngài đừng làm tôi khó xử. " Thái độ của người cảnh sát đứng canh cửa đã thay đổi hẳn, trên nét mặt anh ta lộ rõ vẻ khó xử.

" Cậu chỉ cần mở cửa ra thôi, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm. "

Frank không chừa đường lui nào cho anh ta. Cuối cùng, người cảnh sát đó không thể làm hắn thay đổi ý định, đành chậm rãi mở cửa ra.

" Cảm ơn anh, Frank. " Chúc An Sinh cảm kích nhìn hắn.

Nghe được lời cảm ơn của Chúc An Sinh, Frank cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên. Sau đó, hắn nói một câu, mang ý vị sâu xa: " Những gì tôi có thể làm chỉ có thể thôi, cô nên nắm chặt thời gian. "

" Được. "

Tiếng nói vừa dứt, Chúc An Sinh đã bước chân vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. Ánh mắt ông vẫn luôn nhìn theo Chúc An Sinh, mãi cho tới khi Chúc An Sinh ngồi xuống đối diện ông.

" Ông chính là phó giám đốc của khách sạn Khai Hàng? " Chúc An Sinh nhanh chóng mở miệng.

" Những gì nên nói tôi cũng đã nói hết rồi, mấy người còn vấn đề gì sao? "

Người đàn ông trung niên này nhìn có vẻ hơi chán chường, Chúc An Sinh cảm giác như ông giống một chú chim đã bị con người nhốt hết lông.

" Thế tôi cũng không lòng vòng nữa, ông có thể cho tôi biết vì sao ông lại muốn gánh tội thay cho Parker Martinez không? "

Chúc An Sinh dùng ánh mắt bức người của mình nhìn chằm chằm vào ông, hiển nhiên, người đàn ông này không nghĩ tới cô lại dùng ánh mắt bức người như vậy, ông hơi cúi đầu xuống.

" Tôi không hiểu cô đang nói cái gì. Tôi nghiệp chương quá nặng nề, cho nên tôi cảm thấy sám hối với hành vi phạm tội của mình, cô nên rời đi thôi. "

Người đàn ông này còn đưa tay ra hiệu mời cô rời đi, nhưng đời nào Chúc An Sinh cam tâm rời đi dễ dàng như thế.

" Đương nhiên ông là một người nghiệp chương nặng nề rồi! Ông có biết tội của ông là gì không? Ông đang trợ giúp cho một tên ác ma thoát khỏi sự trừng phạt đây, ông khiến cho 37 người bị hại không có chỗ giải oan, mà không chỉ có thế, tên ác ma đó sẽ vẫn ung dung ở bên ngoài vòng pháp luật, cho nên, tương lai có lẽ sẽ có thêm người vô tội bị hại chết đây. Tất cả những điều này, ông có hiểu không? "

Giọng nói của Chúc An Sinh giống như một khẩu súng đã lên đạn, rồi viên đạn bay ra nhắm thẳng về phía người đàn ông này. Ông chỉ có thể đỏ con mắt mà nhìn Chúc An Sinh.

" Xin lỗi, nhưng mà cô không thể hiểu đâu. Trên thế giới này, không phải tất cả sự chính nghĩa đều có thể thực hiện, tôi cần phải làm như vậy, tôi biết tôi sẽ xuống địa ngục, tôi cũng không thể biện giải thêm cho bản thân mình, cho nên cô không thể thuyết phục được tôi đâu. "

Cuối cùng, ánh mắt Chúc An Sinh cũng lộ ra sự tuyệt vọng. Cô nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, rõ ràng cô có thể cảm nhận được tâm địa

lượng thiện của ông, nhưng rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì để có thể khiến một người lương thiện như ông ra sức bảo vệ cho một con quỷ khát máu?

Chúc An Sinh không thể hiểu.

" Cốc, cốc cốc. "

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Chúc An Sinh, cô quay đầu lại, không biết từ khi nào cánh cửa phòng thẩm vấn đã bị mở ra. Ngoài cửa, xuất hiện thêm một người đàn ông trung niên xa lạ, mà ở bên cạnh ông, chính là anh chàng cảnh sát vừa mới ngăn không cho cô vào đây.

" Cô Chúc An Sinh, tôi nghĩ cô nên rời khỏi đây thôi. "

Ngoài cửa, người đàn ông trung niên đó mỉm cười nhìn về phía Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh có chút không cam lòng mà rời khỏi phòng thẩm vấn, ở ngoài thẩm vấn, cô bắt gặp nét mặt áy náy của Frank.

" Cô Chúc An Sinh, nếu về sau cô vẫn muốn đi vào phòng thẩm vấn, tôi nghĩ cô nên tới hỏi tôi trước. Đương nhiên, tôi rất cảm ơn cô và Trì Trùng tiên sinh vì đã tới đây trợ giúp phá vụ án này, nhưng mà tôi hy vọng cô sẽ không hành động lỗ mãng như thế này lần nữa. Cuối cùng, mỗi người có một chức vụ khác nhau, đều phải làm tròn bổn phận của mình, không phải sao? "

Người đàn ông xa lạ đứng trước mặt cô đang nói với giọng điệu khá ôn hòa, nhưng Chúc An Sinh cảm giác được đằng sau khuôn mặt tươi cười này chính là sự lạnh lẽo. Đặc biệt, là ở hai câu cuối mà ông nói, Chúc An Sinh cảm thấy ông đang ám chỉ điều gì đó.

" Xin lỗi, xin hỏi ngài là ai? "

" Tôi là cục trưởng cục cảnh sát Houston. Mấy ngày nay tôi đang bận rộn với một chút công việc, nên không biết ở đây lại xảy ra một vụ án lớn như này. Cậu vất vả rồi, Frank, cậu đã giúp tôi giải quyết rắc rối lớn như này. Cả tiểu thư Chúc An Sinh và Trì Trùng tiên sinh nữa, hai người cũng vất vả rồi. Tôi nghe nói Trì Trùng tiên sinh vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, cậu ấy không có việc gì chứ? "

" Cảm ơn cục trưởng đã quan tâm, nhưng mà tôi tin rằng vụ án trên du thuyền Eros vẫn chưa được giải quyết. Chắc chắn Trì Trùng cũng không có việc gì. "

Cuối cùng, Chúc An Sinh đã hiểu được tình huống trước mắt. Cô cảm thấy, bình thường chắc Frank đã chịu không ít sự chèn ép từ vị cục trưởng này, hiện giờ thì vị cục trưởng này càng thêm bất mãn với Frank vì đã nhúng tay vào vụ án này. Không cần đoán Chúc An Sinh cũng biết, vị cục trưởng này đã bị Parker Martinez mua chuộc.

" Sao nào, An Sinh tiểu thư đây còn cảm thấy vụ án này có vấn đề gì sao? Nhưng mà lúc tôi thẩm vấn, kẻ tình nghi đã khai hết cách thức phạm tội của mình và tình huống thực tế. Xem ra vụ án này không cần Trì Trùng tiên sinh nhúng tay vào rồi, cô nói xem có đúng không, An Sinh tiểu thư? "

Dứt lời, vị cục trưởng này còn cười ha ha hai tiếng, nhưng mà ông ta không phát hiện ra chính Chúc An Sinh đang cười nhạo ông ta.

" Hóa ra tất cả đều là công sức do cục trưởng phá án rồi, nhưng cục trưởng không cảm thấy mình nói như này là quá sớm sao, làm gì có chuyện nhanh chóng phủi sạch mọi thứ đi như vậy? Nếu tôi là ông, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thêm một công việc nữa cho mình. "

" Nói thế là có ý gì? " Nghe thấy Chúc An Sinh nói như vậy, sắc mặt cục trưởng bỗng trở nên khó coi.

" Ông có muốn xem ảnh chụp hiện trường phạm tội không? " Chúc An Sinh nói, đồng thời cô đưa tập tài liệu mình đang cầm ra cho cục trưởng xem. " Nếu ông là cục trưởng cục cảnh sát Houston thì tôi nghĩ ông không thể không hiểu trạng thái máu bắn lên như thế này. "

Vị cục trưởng này có chút hoảng loạn khi cầm lấy ảnh chụp, sau đó, Chúc An Sinh và Frank có thể thấy sắc mặt cục trưởng càng lúc càng khó coi.

" Ông xem đã hiểu chưa? Trong bức ảnh chụp hiện trường phạm tội này, máu đã vận động theo quỹ đạo này rất đều, điều đó chứng minh hung thủ là một người thuận tay trái. Mà ông thấy người đàn ông đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia không? Ở trên ngón trỏ tay phải của ông ấy có một vết chai rất rõ ràng, điều đó có thể nói lên rằng ông ấy là một người thuận tay phải. Vậy ông hãy giải thích cho tôi xem tại sao một người thuận tay phải như vậy mà khi thực hiện hành vi phạm tội lại lưu lại dấu máu theo chiều hướng của người thuận tay trái? "

Tới khi Chúc An Sinh nói xong, bầu không khí ở đó đã trở nên yên lặng tới khác thường. Một lần nữa, một người đàn ông trung niên bị những câu phản pháo của Chúc An Sinh làm cho không nói được gì.

Những người ở đây đều khiếp sợ nhìn về phía Chúc An Sinh. Xong thỉnh thoảng ánh mắt của bọn họ lại liếc về phía phó giám đốc đang ngồi trong phòng thẩm vấn, thậm chí còn có người nhìn phó giám đốc bằng ánh mắt đồng tình. Ông ấy còn không biết mấy lời khai của mình đã bị vài ba câu nói của Chúc An Sinh lật đổ.

" Bây giờ ông đã biết rồi chứ? " Lần này đến lượt Chúc An Sinh nhìn về phía cục trưởng mà cười. Đặc biệt, cô còn nhanh chóng lấy lại tập tài liệu của cô từ trong tay cục trưởng về: " Ông yên tâm, xem ra vụ án này vẫn được viết vào tiểu thuyết của Trì Trùng. Mà cuộc đối thoại ngày hôm nay của chúng ta, sẽ được sao chép y nguyên vào cuốn tiểu thuyết đó, hy vọng ông nên nhanh chóng giải thích với mọi người. Hôn nữa, Mỹ là một quốc gia dân chủ. "

Dứt lời, Chúc An Sinh nhanh chóng muốn rời đi, nhưng vị cục trưởng này lại cản cô lại.

"Quả nhiên cô vẫn không hiểu, cô nghĩ rằng cô phát hiện được người này thuận tay phải thì xong sao? Cô vẫn không có chứng cứ mang tính thuyết phục, không chứng minh được ai là hung thủ, nếu như cô có thì tôi nghĩ cô cũng chẳng lãng phí thời gian mà chạy tới đây. Cô không hiểu rồi, cô có biết để chế ngự được một con rắn độc thì phải làm như thế nào không? Chặt đứt đầu nó sao? Nhưng mà cô có biết, cứ cho là cô chặt đứt được đầu của con rắn đi, cho dù vậy thì chất độc ở nanh nó cũng đã bắn ra bên ngoài rồi. Sau đó, chất độc đó sẽ bắn lên mắt của cô, hướng chi, cô có dám chắc được là mình có dao để chặt đứt đầu con rắn không? "

"Không có dao thì tôi sẽ đi tìm, tìm không thấy thì tôi có thể mua, mua không được thì tôi có thể đào lấy quặng sắt, sau đó tinh luyện nó, chắc chắn nó sẽ trở thành một con sắc bén. Còn về nọc độc, cục trưởng, ông cảm thấy một con rắn không phải là rắn độc thì nó có thể bắn ra chất độc gì đây? "

"Ha ha. " Cục trưởng nghe xong càng cười như điên, giống như là ông ta đang được nghe một câu chuyện buồn cười nhất thế giới: " Chúc An Sinh tiểu thư, tôi cũng đã xem qua sách của Tri Trùng tiên sinh rồi. Cho nên, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô là người Trung Quốc. Nếu cô không phải người Mỹ thì cô có biết một người muốn làm tổng thống Mỹ thì bước đầu tiên người đó phải làm gì không? "

Chúc An Sinh có chút không hiểu, sao việc mà cục trưởng đang nói lại xa vời như thế? Đột nhiên, trong lòng cô cảm thấy có gì đó sắp xảy ra.

"Ở Mỹ, một người muốn lên làm tổng thống, trước tiên, người đó cần phải có đoàn đội riêng của mình. Những lúc như thế, người đó còn cần chạy đi khắp nước Mỹ để tuyên truyền quan điểm chính trị của mình. Và bây giờ, có chỗ đứng nhất định trong giới truyền thông cũng là một yếu tố quan trọng trong việc tranh cử. Mà cô có biết, thứ dễ chống đỡ những cái này gọi là gì không? "

"Đó là tiền, tổng số tiền đó lớn đến nỗi cô khó có thể tưởng tượng ra được. Mà cô cảm thấy có mấy người được đề cử tranh cương vị tổng thống này có thể làm được hết thảy? Cho nên, muốn trở thành tổng thống Mỹ, bước đầu tiên là phải có được một nhóm bạn bè giàu có bậc nhất nước Mỹ. Cô thấy đấy, cô đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng tôi nghĩ, cô cũng không có cái quyền có thể biết được mấy việc liên quan tới tổng thống Mỹ đâu. "

Cục trưởng vừa dứt lời, bỗng nhiên Chúc An Sinh nhớ lại lời nói lần trước của Tri Trùng. Lúc trước, điều khiến anh lo lắng nhất chính là thế lực của gia tộc Martin, thế nên Tri Trùng và cô mới âm thầm đi lên du thuyền Eros, tự mình điều tra. Nhưng cho tới hôm nay, Chúc An Sinh mới cảm nhận được chân thực quyền lực to lớn đó của gia tộc Martin.

"Nhưng mà cũng chẳng ai để cho cục trưởng xử lý một vụ án qua loa thế này đâu, rồi đây sẽ là vụ án dân chúng không đồng ý ân xá nữa, đúng chứ? "

Chúc An Sinh hừ lạnh một tiếng. Cuối cùng, cô quay người rời khỏi phòng thẩm vấn, không thèm quay đầu lại nhìn lấy một lần. Frank chỉ cười cười rồi đi theo cô, chỉ còn lại vị cục trưởng vẫn đứng im tại chỗ với sắc mặt hung ác, sự nham hiểm ánh lên trong ánh mắt của ông, ánh mắt ông thì vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

Frank bước nhanh hơn để đuổi kịp Chúc An Sinh, sau đó, hần mới cười, nói với Chúc An Sinh: " An Sinh tiểu thư, cô lợi hại thật đấy. Chúng tôi còn không chú ý tới điểm đó, không ngờ cô mới liếc mắt một cái đã nhìn thấu. Parker Martinez đã hao tốn nhiều tâm tư như vậy để tìm người gánh thay tội, không ngờ bị lật đổ rồi. "

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Frank một cái. Khác với hần, cô chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Chúc An Sinh hiểu, vừa rồi cô có thể đâm thủng lời nói dối của người gánh tội thay là nhờ vào phát hiện lúc trước của Tri Trùng, anh đã nhận ra Parker Martinez là một người thuận tay trái. Cho nên, Chúc An Sinh đặc biệt để ý tới sự khác biệt ở trên tay người gánh tội thay. Sau khi xác định được ông ấy là một người thuận tay phải, cô lập tức bác bỏ lời khai trước đó của ông ấy.

Nhưng mà đây chỉ được coi như là thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc thôi, Chúc An Sinh biết, chỉ cần cô không tìm thấy chứng cứ mang tính quyết định thì Parker Martinez có khi sẽ tìm được thêm người thứ hai, thậm chí là người thứ ba gánh tội thay mình.

"Frank, Tri Trùng đã tốt hơn chút nào chưa? " Bỗng nhiên, Chúc An Sinh quay về phía Frank mà hỏi. Bởi vì cô cảm thấy, nếu đổi lại là Tri Trùng nói thì anh chắc chắn sẽ đưa ra được biện pháp tốt hơn.

"Cô yên tâm đi. Tri Trùng ổn hơn rất nhiều rồi, người tôi phải tới bảo vệ cậu ấy là những người cảnh sát tôi tin nhiệm nhất và cũng là một trong những người ưu tú ở cục. "

"Tôi nghĩ tôi nên đi thăm anh ấy. "

"Có cần tôi lái xe đưa cô đi không? " Frank chủ động hỏi.

"Anh nên ở lại cục thì hơn. Nếu anh đi rồi thì tôi chỉ sợ vị cục trưởng trong kia bắt đầu động tay động chân làm gì đó. Có anh ở đây, ít nhất ông ta cũng không dám làm gì thiếu suy nghĩ. "

"Cô nói cũng có lý đấy, vậy tôi đưa cô tới cửa cục cảnh sát rồi gọi cho cô một chiếc xe nhé. "

Giờ Chúc An Sinh cũng không còn lý do gì để từ chối nữa. Cô và Frank cùng nhau đi ra tới cửa cục cảnh sát, đang lúc Frank chuẩn bị gọi xe tới đưa cô đi thì một người đàn ông mặc âu phục đi tới bên cạnh hai người họ.

"Xin hai người đợi một chút. " Người đàn ông đó mở miệng, nói một cách rất cung kính.

"Cậu có chuyện gì sao? " Frank hỏi, giọng hần lạnh băng. Đồng thời, hần theo thói quen bắt đầu lần mò tới cái súng ở bên hông.

" Hai người không cần khẩn trương. Tôi chỉ làm theo lệnh của ông chủ, mời Chúc An Sinh tiểu thư tới uống một cốc cà phê thôi. "

" Ông chủ của anh? " Chúc An Sinh nhanh chóng cắt ngang.

" Chính là ngài Parker Martinez. "

Nghe thấy cái tên này, Frank mới từ từ rời tay ra khỏi súng bên hông. Hắn tức giận, nói: " Ngài quá, An Sinh tiểu thư còn đang giúp cục cảnh sát chúng tôi phá án, mà ông chủ của cậu cũng là kẻ tình nghi hàng đầu, tôi nghĩ chúng ta không nên... "

Vốn Frank đang muốn giúp Chúc An Sinh từ chối, nhưng mà hắn còn chưa nói xong đã bị Chúc An Sinh ngăn lại rồi. Sau đó, hắn khó hiểu nhìn Chúc An Sinh đồng ý lời mời đó.

" Thời gian của tôi không nhiều, cho nên tôi chỉ có mười phút thôi, anh đã hiểu rõ chưa? "

" Tất nhiên rồi, ông chủ của chúng tôi đang ở quán cà phê gần đây đợi cô. "

Dứt lời, người đàn ông đó chạy tới chỗ chiếc xe Bentley màu đen đang đỗ ven đường, sau đó, hắn mở cửa xe ra cho Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh đang định chạy nhanh qua bên đó thì bất ngờ Frank giữ cô lại.

" An Sinh tiểu thư, đi sang bên đó sợ sẽ có nguy hiểm đấy. "

" Frank, anh biết rất rõ người tôi đi gặp bây giờ là Parker Martinez. Nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn thì đó chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Anh ta và vụ án đâm máu trên du thuyền Eros có thể thoát sao? Cho nên, anh yên tâm đi, hưởng hồ, tôi có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt. "

Dù Chúc An Sinh an ủi như thế nhưng Frank vẫn cảm thấy lo lắng. Do dự một lúc, cuối cùng hắn cũng dứt khoát rút luôn súng bên hông của mình ra giao cho Chúc An Sinh.

" Súng tôi xin giúp cô vẫn chưa được phê chuẩn, nhưng mà cô có thể cầm lấy súng của tôi trước. "

Chúc An Sinh hiểu hành động của Frank bây giờ có nghĩa là gì. Bởi vì, nếu có người dùng súng của Frank làm chuyện xấu thì chắc chắn Frank sẽ bị liên lụy, điều đó khiến cho cô càng thêm cảm động. Đồng thời, cô cũng kiên định với ý nghĩ chắc chắn sẽ nói cho Trì Trường biết cái việc làm ngu xuẩn của cục trưởng. Chỉ cần một ngày nào đó Trì Trường viết vụ án này một cách chi tiết, thì tới lúc đó cách làm của cục trưởng Houston sẽ bị rất nhiều người phản đối, ngày Frank có thể đứng lên sẽ xuất hiện. "

" Cảm ơn. "

Cảm ơn xong, Chúc An Sinh liền cầm ngay lấy khẩu súng, sau đó cô ngồi lên chiếc xe Bentley đó.

Giống như lời người đàn ông đó nói, Parker Martinez đang ở trong một quán cà phê trên phố đợi cô. Nhưng mà, trong quán cà phê đó chỉ có một mình Parker Martinez là khách, hắn đang ngồi ở một góc, mỉm cười nhìn Chúc An Sinh đang đi vào quán cà phê.

Khi mà tầm mắt Parker Martinez dừng trên người cô, cô cảm tưởng như đó là ánh mắt của một con rắn độc đang theo dõi cô, cảm giác đó khiến cô sợ hãi. Nhưng mà, bề ngoài cô vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh, cô muốn lần gặp mặt này thành công trôi lọt, bởi vì trong túi áo khoác này của cô, di động của cô sớm đã được chuyển sang chế độ ghi âm rồi.

" Chào cô, Chúc An Sinh tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi. "

Tới khi Chúc An Sinh đến gần, Parker Martinez còn đứng dậy làm một động tác chào. Hành động của hắn lúc này vô cùng thân sĩ. Nhưng Chúc An Sinh cảm thấy, nhìn xong thì cả ngày nay cô ăn không ngon.

" Ngài Parker mời tôi tới đây, chẳng lẽ chỉ để thực hiện một chuyện nhàm chán như thế này thôi sao? "

Chúc An Sinh chậm rãi ngồi xuống, nhưng mà cô vẫn duy trì tư thế thoải mái nhất để có thể tùy cơ mà hành động.

" An Sinh tiểu thư, cô nói đúng rồi đấy, tôi mời cô tới đây không chỉ để làm chuyện nhàm chán đó đâu. Đơn giản chỉ là tôi cảm thấy nhớ Chúc An Sinh tiểu thư thôi. Mãn khiếu vũ của An Sinh tiểu thư hôm đó trên du thuyền Eros, tôi nghĩ tôi khó có thể quên được. "

Nghe vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh nhoen miệng cười. Parker Martinez nhìn nụ cười của cô, thiếu chút nữa thì hắn cũng bị nụ cười đó làm cho mê hoặc rồi.

" Không ngờ ngài Parker đây vẫn còn nhàn nhã lịch sự như vậy, thiếu chút nữa thì tôi còn tưởng rằng người ngày hôm qua bị cảnh sát thẩm vấn không phải anh đây. Vừa mới trải qua kiếp nạn to lớn, giờ đã có thể ngồi đây thành thoi uống cà phê, quả nhiên ngài Parker đây không phải người bình thường. "

" A, An Sinh tiểu thư vẫn chưa biết sao? Hung thủ của vụ án mưu sát trên du thuyền Eros đã bị bắt rồi, người đó chính là một trong số những cấp dưới của tôi, thật không ngờ ông ấy lại là một người đáng sợ như vậy. May mắn là đã bắt được, không thì cũng không biết còn bao nhiêu cô gái nữa bị tàn sát độc ác đây. "

Chúc An Sinh đang dùng thìa khuấy cốc cà phê của mình lên. Đột nhiên, sau khi nghe Parker Martinez nói xong, Chúc An Sinh lại đập cái thìa xuống bàn, thiếu chút nữa thì cốc cà phê của Parker Martinez bị sánh ra ngoài.

"Ngài Parker đây đúng là thần thông quảng đại, trước mắt chúng tôi mới biết được ở trên du thuyền Eros xảy ra tổng cộng 37 vụ án thảm khốc. Nhưng xem ra vẫn còn kém ngài Parker đây nhiều lắm, không ngờ anh còn biết được nạn nhân đều là những cô gái vô tội nữa. "

Nụ cười của Parker Martinez trong phút chốc cứng đờ. Cuối cùng, hắn cũng thu lại bộ dáng tươi cười giả dối của mình, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh tanh.

"Cái người tên là Ninh Vũ Nhu mà mấy người đang tìm kiếm không phải là con gái sao? Cho nên, tôi cũng tự động nghĩ rằng những người còn lại đều là con gái. "

"Thật không? " Lần này, ngược lại là Chúc An Sinh mỉm cười nhìn Parker Martinez. " Nhưng mà tôi nghĩ tin tức của ngài Parker vẫn chưa được nhiều lắm, nếu không, chắc chắn anh không ngồi nhàn nhả uống cà phê ở đây. "

"Cô muốn nói cái gì? "

"Đấy, xem ra ngài Parker vẫn còn chưa biết hết rồi. Anh biết không, từng có một người nói với tôi rằng, dù là bất cứ ai, khi làm bất cứ một việc nào đó thì họ cũng sẽ lưu lại dấu vết. Theo như tính chất công việc của tôi thì tôi gọi những dấu vết đó là chứng cứ, anh có muốn biết chứng cứ tôi phát hiện trên du thuyền Eros là gì không? Chúng tôi phát hiện ra, hung thủ là một người thuận tay trái, mà người cấp dưới kia, thì lại là một người thuận tay phải. "

Khi Chúc An Sinh nói ra chữ cuối cùng, dường như đôi đồng tử của Parker Martinez co rút lại. Theo bản năng, hắn còn tự nhìn tay trái của mình.

"Nhưng ngài Parker biết không? Thật ra, tôi rất hiểu anh đấy, trong một thời gian như vậy mà anh đã tìm được một người gánh tội thay cho mình, quả là rất khó khăn, làm sao mà anh còn có thời gian chú ý tới điểm nhỏ này? Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy khá tò mò, rốt cuộc anh đã dùng biện pháp gì mà khiến cho người đó chấp nhận gánh cho anh một tội danh nghiêm trọng như vậy? "

Nhìn Chúc An Sinh bây giờ rất giống một người thợ săn đang từng bước ép sát con mồi của mình. Cô chỉ chờ Parker Martinez nói ra những lời này thôi, chỉ cần ghi âm lại những lời này thì trong tương lai, khi vụ án này được đưa ra xét xử trên tòa án, nó có thể trở thành vũ khí chứng minh được Parker Martinez chính là hung thủ.

Nhưng mà Parker Martinez vẫn im lặng như cũ. Chúc An Sinh vô thức nắm lấy điện thoại di động của mình thật chặt, cô đang chờ đợi khoảnh khắc Parker Martinez mở miệng ra nói. Bỗng nhiên, cô chỉ thấy Parker Martinez ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười.

"An Sinh tiểu thư, cô đang dụ tôi nói ra sao? "

Chúc An Sinh khẩn trương tới nỗi thiếu chút nữa thì cô rút luôn khẩu súng mà ban nãy Frank đưa cho cô để phòng thân. Cô không ngờ, Parker Martinez lại có thể nhìn thấu được mục đích của cô.

"An Sinh tiểu thư, chắc cô không dùng tới mấy thủ đoạn tầm thường trong phim điện ảnh chứ. Chẳng lẽ cô không biết bình thường những cuộc hội thảo thương nghiệp luôn chuẩn bị sẵn thiết bị chống nghe trộm hả? Mà tôi có thể nói rõ cho cô biết rằng, tại quán cà phê này cô sẽ không có được bất kỳ chứng cứ nào hết. "

Nghe Parker Martinez nói như vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh bật cười. Cô đang tự cười chính bản thân mình. Nếu Parker Martinez đã nói như vậy thì chắc hẳn là trước đây hắn đã rất nhiều lần bị bại lộ khi phạm pháp.

"Một khi đã nói như vậy, không biết ngài Parker có thể nói cho tôi biết chân tướng không? "

"Cô muốn biết cái gì? " Parker Martinez nói, bộ dáng của hắn vô cùng thảnh thơi.

"Rốt cuộc anh đã giết bao nhiêu người? "

"Chẳng lẽ cô không biết sao? Dù sao tôi cũng không nhớ được, nhưng mỗi khi tôi giết một mạng người thì tôi sẽ lưu lại một đồ vật. Nếu cô có thể cho tôi thời gian đi đếm từng cái một thì tôi sẽ nói cho cô biết đáp án. "

"Ý anh là đang nói tới mấy pho tượng Cupid sao? "

"Ha ha ha, quả nhiên mấy người rất thông minh. Trách không được mấy người có thể ép tôi tới bước đường này. " Parker Martinez nói, vẻ tươi cười trên mặt đã biến mất, ngược lại, cô có thể thấy được ánh mắt âm trầm quỷ dị của hắn. " Đáng tiếc, những điều mấy người có thể làm chỉ đến đây thôi, tuy rằng bí mật của tôi bị mấy người phát hiện khiến tôi cảm thấy đáng tiếc, nhưng các người không thể bắt được tôi đâu. "

"Thật không? Ngài Parker tự tin như vậy sao? "

"Cô cảm thấy tôi tự tin, thật ra, tôi chỉ đang nói sự thật cho cô biết thôi. Vừa nãy cô hỏi tôi làm thế nào để cho tên phó giám đốc đó gánh tội thay sao? Tôi có thể nói cho cô biết, chuyện này cũng không phải chuyện gì cần giấu diếm, ông ấy cần một quả thận cho con trai mình, mà tôi có thể giúp ông ấy tìm được quả thận đó. "

Khi Parker Martinez nói ra chân tướng, dường như Chúc An Sinh nhớ tới người đàn ông bụng phệ ngồi trong phòng thẩm vấn đó, ông ấy là một người đàn ông vô cùng bình thường.

Chúc An Sinh còn nhớ rất rõ lời ông ấy nói. Ông ấy nói, bản thân ông ấy đã mang nghiệp chướng nặng nề, ông ấy hiểu rất rõ mình phải xuống địa ngục, ông ấy cần phải làm như vậy.

"An Sinh tiểu thư, cô vẫn không rõ sao? Giống như tên cấp dưới của tôi đây, chờ đợi một quả thận thích hợp tới với ông ấy, đúng là khó như lên trời, nhưng đối với tôi mà nói thì đó chỉ là một câu ra lệnh thôi. Hơn nữa, cô đã tới tận đây rồi mà vẫn không hiểu hết hã, tôi có thể nói thẳng cho cô biết, tôi đã giết chết 37 cô gái, tôi còn nhớ rất rõ hình ảnh các cô ấy khóc lóc, chạy trốn khỏi thuyền như thế nào, mà tôi thì đuổi theo các cô ấy. Hẳn là cô sẽ hiểu ý của tôi, cái này giống như một trò chơi vậy, kết quả của trò chơi này ra sao đã sớm được định trước rồi. Giống như là vĩnh viễn tôi sẽ không bao giờ phải chịu tội."

Thật khó có thể hình dung được sự tức giận trong lòng Chúc An Sinh, cô nhìn chăm chăm vào Parker Martinez, hai con mắt cô đỏ ngầu. Còn bộ dáng Parker Martinez vẫn thản nhiên như thế.

Chúc An Sinh nghĩ, giờ cô có nên rút súng ra nhắm thẳng vào Parker Martinez, cho hắn một phát đoạt mạng không? Nhưng như thế có thể gọi là đang giúp những cô gái vô tội bỏ mạng trên du thuyền Eros báo thù không? Chẳng lẽ trên thế giới này chân lý không còn tồn tại? Parker Martinez sẽ mãi mãi không bị chịu sự thẩm phán?

Chúc An Sinh không phục!

Bây giờ cô nên làm cái gì đây? Cô có thể làm gì đây?

Lần đầu tiên Chúc An Sinh cảm thấy phân vân như vậy, đột nhiên cô nghĩ tới, những việc cô đang làm liệu có ý nghĩa gì không?

Rõ ràng, cô và Trì Trùng đã làm rất nhiều việc, thậm chí còn mạo hiểm chính mạng sống của mình, nhưng Parker Martinez vẫn dễ dàng tìm được một người vô tội gánh tội thay cho hắn. Rốt cuộc, cô và anh đã làm chuyện buồn cười như thế nào đây?

Chúc An Sinh ngồi yên trong quán cà phê, mãi cho tới khi Parker Martinez nở một nụ cười khinh miệt rồi rời đi thì cô vẫn ngồi im ở đấy. Giống như là giờ đây cả thế giới đã mất đi ánh mặt trời, mất đi độ ẩm, mất đi cả màu sắc.

Sự kiên trì dai dẳng của cô có ý nghĩa gì chứ?

Đột nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy rất nghi ngờ. Thậm chí, cô còn muốn đi hỏi những người theo đạo, nếu như trên thế giới này có phạt tội, có thượng đế, có thần linh như lời mọi người nói thì tại sao bọn họ có thể chịu đựng được khi những chuyện này phát sinh?

Nếu thần linh chỉ tồn tại để cho mọi người cung phụng thì thần linh tồn tại có ý nghĩa gì chứ?

Giống như tín ngưỡng của Chúc An Sinh vậy, cô chỉ tin vào chính nghĩa, cô không tin vào tôn giáo. Không phải Chúc An Sinh không hiểu lòng dạ đen tối của con người, nhưng cô tin chắc rằng trên thế giới này vẫn còn sự tồn tại của chính nghĩa. Cho nên, cô có thể phấn đấu vì nó, trả giá tất cả vì nó.

Bỗng nhiên, lại có một người nhảy ra cười vào sự tin tưởng đó của cô, điều đó khiến cô nghi ngờ, trên thế giới này thật sự còn tồn tại chính nghĩa sao?

Nếu có, vậy tại sao một kẻ mang tội đầy mình như Parker Martinez lại có thể tự do tự tại ở bên ngoài, hắn dựa vào cái gì mà bắt một người đáng tuổi bố mình chịu tội cả đời cho hắn chứ? Đây mà là chính nghĩa sao?

Chúc An Sinh không hiểu.

Chúc An Sinh không biết mình rời khỏi quán cà phê bằng cách nào, cũng không biết cô đã đặt chân tới bệnh viện khi nào. Cô ngồi yên ở trên ghế, sau đó ghé vào bên cạnh giường Trì Trùng.

"Trì Trùng, chúng ta có thể đòi lại công bằng cho những cô gái vô tội kia sao? Công bằng là cái gì chứ? Chúng ta thật sự có thể đem Parker Martinez ra trước luật pháp sao? Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ nó, nhưng bây giờ tôi thấy tôi sắp không kiên trì nổi nữa."

"Mệt sao? Mệt thì ngủ một chút đi."

Đột nhiên một giọng nam vang lên khiến Chúc An Sinh giật mình, cô bị dọa nên lập tức ngồi thẳng dậy.

"Trì Trùng!"

Chúc An Sinh mừng rỡ, cô reo lên, sau đó cô lập tức nhào tới ôm lấy Trì Trùng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

"Anh làm tôi sợ muốn chết! Sao anh có thể yếu như vậy chứ, không ngờ anh còn bị người ta ném luôn xuống biển."

"Không phải tôi vẫn an toàn trở về sao?"

Tuy rằng Trì Trùng nghe ra được Chúc An Sinh đang oán giận anh, nhưng anh vẫn cảm thấy tâm trạng mình vô cùng vui vẻ. Mãi một lúc sau hai người mới buông nhau ra.

" Sao vừa nãy em lại nói những lời như thế? " Tri Trùng bắt đầu vào chủ đề chính.

" Tri Trùng, anh thấy chúng ta có thể đưa Parker Martinez ra ngoài ánh sáng không? "

" Làm sao thế? "

Tri Trùng có chút không hiểu biểu hiện này của Chúc An Sinh. Lập tức, Chúc An Sinh kể lại đầu đuôi sự việc cho anh nghe, bắt đầu từ lúc anh bất tỉnh cho tới giờ.

" Thì ra là thế. " Nghe xong sự việc, Tri Trùng vẫn bình tĩnh nở nụ cười.

" Tri Trùng, anh không cảm thấy lo lắng chút nào sao? Tôi cảm thấy chúng ta khó có thể bắt được Parker Martinez. "

" Em không cần nghe cục trưởng nói hươu nói vượn. Tuy rằng những lời ông ta nói cơ bản đều là sự thật, nhưng em nghĩ Parker Martinez có tư cách gì để khiến cho gia tộc Martin đi làm phiền tổng thống ban lệnh đặc xá. Trên thực tế, tôi có thể nói cho em biết, cho dù Anthony Martinez có nhúng tay vào vụ án này thì tổng thống cũng sẽ không mạo hiểm thanh danh của mình mà giúp. Tuy rằng thể lực của gia tộc Martin rất mạnh, nhưng nó chưa tới mức có thể một tay che trời. Tôi tin rằng có mấy người bạn làm phóng viên của tôi rất hứng thú với vụ án này. Cho nên bước tiếp theo của chúng ta là công bố vụ án này ra bên ngoài, khiến cho nó càng nổi càng tốt, náo loạn cho tới khi gia tộc Martin không dám động tay động chân tới mới thôi. "

" Những điều anh nói là thật? " Dường như, Chúc An Sinh cảm thấy đồng tro tàn trong lòng mình lại bắt đầu có ánh lửa.

" Cứ để cho Parker Martinez đắc ý một chút cũng được. Lúc này, hắn muốn chạy cũng không chạy thoát được. "

Nụ cười của Tri Trùng mang đầy vẻ tự tin, bởi vì anh còn nhớ rất rõ hình ảnh mà anh nhìn thấy trước khi ngã xuống biển. Ở chỗ đó, chính là cái nơi mà không ai có thể ngờ được, cô ấy đã phải chờ lâu lắm rồi

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Kẹo

Edit: Cài Trắng

[Q4] Chương 56: Kẹo

" Tri Trùng, có phải anh đã phát hiện ra cái gì đó không? " Chúc An Sinh nhìn bộ dáng vui vẻ của Tri Trùng thì cảm thấy tò mò. Bởi vì cô cũng coi như là người khá hiểu Tri Trùng, chỉ khi Tri Trùng đã biết được vụ án này được định sẵn kết cục mới có dáng vẻ như vậy.

" Tuy rằng lúc đây tôi không được tỉnh táo lắm nhưng chắc chắn là tôi không nhìn nhầm. Cho nên, An Sinh, em nên kiên nhẫn chờ một chút nữa là được rồi. Chờ một lúc nữa chúng ta cùng nhau đi tới vịnh Nhân Ngư xem lần nữa, đến lúc đó thì công việc của chúng ta cũng hoàn thành rồi. "

Chúc An Sinh không hiểu Tri Trùng làm ra vẻ bí ẩn làm cái gì, nhưng từ tận đáy lòng cô âm thầm cầu nguyện Tri Trùng đã tìm ra được chứng cứ xác đáng để buộc tội Parker Martinez. Hơn nữa, Chúc An Sinh còn phát hiện ra rằng, từ khi Tri Trùng tỉnh lại, bỗng dưng cô lại có quyết tâm phá vụ án này.

Tiếp theo, cô thấy được Tri Trùng đang gọi vài cuộc điện thoại, trong đó có một cuộc gọi cô nghe thấy Tri Trùng nhắc tới một người tên là Geoffrey, thế nên, cô cảm giác hình như cô biết anh đã phát hiện ra cái gì rồi.

" Tri Trùng, có phải anh đã phát hiện ra thì thế không? "

Tri Trùng vừa mới cúp điện thoại, Chúc An Sinh đã vội hỏi. Ở trong ấn tượng của cô, người tên Geoffrey mà Tri Trùng biết chỉ có một người, đó chính là pháp y ở viện nghiên cứu. Mà Tri Trùng mới nãy còn gọi điện thoại bảo hắn nhanh chóng tới Houston, mục đích của Tri Trùng được thể hiện khá rõ ràng.

" An Sinh, em còn nhớ lúc chúng ta mới lên du thuyền Eros chứ, khi đó, trên boong tàu chúng ta đã gặp được một con chó dẫn đường, đúng không? "

Chúc An Sinh cố gắng nhớ lại cảnh tượng hôm đó, đúng là hôm đó cô có thấy một con chó dẫn đường sủa như điên ở trên boong tàu. " Tôi nhớ chứ, lúc đó anh còn nói là cảm thấy hơi kỳ lạ nữa. "

" Đúng vậy, bởi vì chó dẫn đường là một loài chó được huấn luyện rất kỹ càng. Mà người chủ của con chó đó có thể mang nó lên trên thuyền, điều đó chứng minh chủ chó này không hề sợ nước. Thế vì sao con chó đó vẫn sủa như điên chứ? Tôi nghĩ là tôi đã biết đáp án rồi. "

" Khứu giác của loài chó nhanh nhạy hơn con người tới 60 lần, anh là đang nói tới chủ chó đã ngửi thấy mùi của thi thể? "

" Chắc là không sai đâu. Nếu không phải thi thể còn đang tồn tại ở đấy thì tôi nghĩ không ra tại sao lúc đó con chó đấy lại kích động như vậy. "

" Nhưng mà chúng ta đã sớm kiểm tra một lượt du thuyền Eros rồi mà. Không chỉ có tôi và anh, mà còn cả đám người Hanham cũng lên du thuyền Eros kiểm tra rất kỹ càng. Có thi thể, thế sao chúng ta không phát hiện ra chứ? "

Tri Trùng nhìn Chúc An Sinh một cái, cười khê, sau đó anh nói: " An Sinh, em biết rồi đấy, khứu giác của chó nhạy gấp người 60 lần, thậm chí còn hơn thế nữa, cho nên, chúng nó không chỉ ngửi được mùi thi thể trên du thuyền. "

" Thi thể trên du thuyền? " Đối với cái này, Chúc An Sinh mờ mịt không rõ: " Tri Trùng, rốt cuộc ý của anh là gì vậy? Chẳng lẽ con chó đó còn ngửi thấy cả thi thể đang chìm dưới mặt biển sao? "

Thực ra Chúc An Sinh chỉ đang nói đùa thôi, nhưng cô phát hiện ra, khi cô nói câu sau thì biểu cảm của Tri Trùng càng nghiêm túc hơn, đột nhiên cô ý thức được, hình như mình nói đúng rồi!

" Đúng thế, An Sinh. Lúc tôi rơi xuống dưới biển, tôi đã có mấy giây đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, tôi mở mắt nhìn xung quanh, tôi thấy được một chút gì đó. Rồi còn cả đáy của du thuyền Eros nữa, trước khi tôi hoàn toàn rơi vào hôn mê, tôi đã thấy được ở bên dưới đáy thuyền Eros có thi thể. "

Không thể hét ra tiếng, Chúc An Sinh tự dùng tay che miệng mình lại. Cô cảm thấy không thể tin được, đúng là rất khó tin. Cô nhìn Tri Trùng, thậm chí cô còn nghĩ anh đang nói đùa với cô nữa. Nhưng nét mặt của Tri Trùng vẫn nghiêm túc như vậy.

" Đáy du thuyền Eros? Anh chắc chắn chứ, Tri Trùng? "

Một lúc lâu sau, Chúc An Sinh mới ổn định được tâm trạng và nói chuyện như bình thường. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy khó tin lắm.

Sao lại có một thi thể lơ lửng ngay bên dưới đáy thuyền Eros chứ? Đó là thi thể của ai?

" Tôi tin rằng tôi không nhìn nhầm, hơn nữa đó cũng là lời giải thích hợp lý nhất cho việc tại sao con chó dẫn đường đó lại kích động như vậy. "

Lý do mà Tri Trùng đưa ra khiến Chúc An Sinh dở khóc dở cười. Đúng vậy! Nếu đúng như lời Tri Trùng nói thì hành động kỳ lạ của chó dẫn đường hôm đó đã được giải thích rồi. Nhưng mà không lẽ anh không biết, cứ như vậy thì còn rất nhiều vấn đề chưa tìm ra lời giải đáp sinh ra sao?

" Được rồi, giờ thì tôi tạm thời tin tưởng anh. Thế thi thể đó là ai đây? Chẳng lẽ là nạn nhân trên du thuyền Eros sao? Tri Trùng, anh biết đấy, người cuối cùng Parker Martinez sát hại tính tới thời điểm hiện tại là Ninh Vũ Nhu, mà thời gian từ hôm Ninh Vũ Nhu mất tích cho tới giờ cũng đã mười ngày rồi. Không lẽ anh nghĩ thi thể Ninh Vũ Nhu vẫn còn nguyên ở dưới đáy thuyền Eros mười ngày sao? Anh nói xem, một thi thể thì làm thế nào để chạy theo được một du thuyền không lồ như thế? "

Chúc An Sinh càng nói càng cảm thấy nó rất hoang đường, trong lòng cô mới nhen nhóm lên một chút hy vọng đã bị dập tắt.

" An Sinh, bây giờ tôi không có cách nào cho em một đáp án chính xác, nhưng tôi sẽ đợi tới lúc Geoffrey đi tới đây. Hơn nữa, tôi sẽ thuê một số thợ lặn tới, khi tất cả mọi người tập hợp đông đủ, chúng ta sẽ quay lại du thuyền Eros tìm chân tướng một lần nữa. "

" Tri Trùng, anh thật sự nhìn thấy thi thể sao? " Chúc An Sinh biết, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ ủng hộ Tri Trùng vô điều kiện. Chỉ là có một số việc cô không muốn mất công vô ích mà thôi. Cho nên, cô xác nhận với Tri Trùng lần cuối cùng: " Lúc anh rơi xuống biển là lúc mưa gió rất dữ dội, đầu anh còn bị thương nữa, anh có chắc đó là lúc ý thức rõ ràng không? "

" An Sinh, tôi chắc chắn. "

" Được rồi, chút nữa chúng ta sẽ quay lại du thuyền Eros một lần nữa. "

Chúc An Sinh bắt đầu đi nói. Tri Trùng cũng hơi cảm động, thật ra anh biết ý nghĩ này của mình rất hoang đường. Nhưng mà anh không thể không nói cho Chúc An Sinh một chuyện nữa, chuyện này có khi còn hoang đường hơn.

" An Sinh, thật ra lần này ngoại trừ việc quay lại vịnh Nhân Ngư để điều tra du thuyền Eros thì tôi còn muốn đi gặp Lyon nữa. "

" Tìm Lyon? Anh có chuyện gì cần tìm ông ấy sao? " Chúc An Sinh khó hiểu.

" An Sinh, nếu tôi nói, lần này tôi có thể sống được là có mỹ nhân ngư cứu, em có tin tôi không? "

Nói xong câu đó, Tri Trùng cũng không nhịn được cười. Bởi vì, anh chỉ nhớ được lúc đó hình như anh nhìn thấy một đuôi cá lớn lướt qua, nói đó là ảo giác có khi anh cũng tin. Khác với khi anh nhìn thấy thi thể, cái đuôi cá này biến mất quá nhanh, nhưng mà trong lòng Tri Trùng có một cảm giác, lần này anh có thể sống được là nhờ có mỹ nhân ngư cứu.

Thế nhưng phản ứng của Chúc An Sinh lại không giống như dự đoán của Tri Trùng, tới một chút cảm giác nghi ngờ Chúc An Sinh cũng không có, ngược lại, Chúc An Sinh lại nghiêm túc một cách khác thường, cô nhìn anh.

" Tri Trùng, anh cảm thấy mỹ nhân ngư đã cứu anh thật sao? "

"Tôi cũng không biết, chỉ là tôi cảm giác được mình đã thấy một đuôi cá rất lớn, nhưng chưa tới một giây thì đuôi cá đó đã biến mất. Sau đó, tôi thấy được đáy du thuyền Eros, lúc đó tôi nhìn được rất rõ ràng, đó là hình ảnh tôi chưa bao giờ thấy qua, tôi thấy được một thi thể nữ đang lơ lửng ở dưới đáy du thuyền Eros."

Nói xong, Trì Trùng lại yên lặng để chờ xem phản ứng của Chúc An Sinh. Không ngờ phản ứng của cô vẫn nằm ngoài dự đoán của anh, Chúc An Sinh còn có ý nghĩ giống hệt như anh vậy.

"Trì Trùng, tôi cảm thấy, có lẽ lúc đó anh thật sự gặp được mỹ nhân ngư."

"Tôi hỏi em một chuyện, An Sinh, vì sao em tin chuyện tôi được mỹ nhân ngư cứu hơn là chuyện tôi đã nhìn thấy thi thể?"

Chúc An Sinh do dự một lúc, sau đó cô lại nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt kỳ quái, cô nói: "Bởi vì lúc anh rơi xuống biển, một lúc sau tôi mới tìm thấy anh và đưa được anh lên bến tàu. Theo như bình thường thì đáng lẽ ra anh phải có biểu hiện đuối nước mới đúng, mà có lẽ là anh chưa biết, anh chẳng những không có biểu hiện của sự đuối nước, ngược lại, anh lại có biểu hiện của việc trúng độc Oxy."

"Trúng độc Oxy? Em chắc chắn chứ?" Trì Trùng cũng rất ngạc nhiên, anh rơi xuống biển sâu như thế mà lại trúng độc Oxy? Chẳng lẽ, thực sự có mỹ nhân ngư đã cứu anh?

"Đương nhiên là tôi chắc chắn, bác sĩ còn tưởng rằng tôi cho anh thở bằng bình oxy rồi đấy."

"An Sinh, tôi thật sự được mỹ nhân ngư cứu?" Trì Trùng càng ngạc nhiên hơn, anh còn tưởng rằng chuyện đó là do anh tự vọng tưởng chứ. Nhưng xem ra, hình như trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư nhỉ?

"Không biết được, mà nói đi cũng phải nói lại, trải qua việc này, chúng ta có được coi như là gặp đại nạn không chết ắt sẽ hạnh phúc tới cuối đời không?" Chúc An Sinh bỗng nghĩ tới ý nguyện trong lòng mình lúc Trì Trùng còn đang bất tỉnh.

"Nói không chừng đúng là trải qua đại nạn ắt sẽ có hạnh phúc tới cuối đời đấy. An Sinh, em nói xem, về sau liệu có cô gái nào chạy tới tìm tôi không?"

"Anh nghĩ đẹp quá cơ! Người ta là con vua đấy, anh là cái gì chứ? Huống hồ, anh thấy đấy, Lyon bởi vì đợi mỹ nhân ngư mà tới giờ vẫn chưa kết hôn, người ta 60 tuổi rồi bộ dáng vẫn rất chín chu. Nhìn thế thôi cũng có thể tưởng tượng được hồi còn trẻ ông ấy đẹp trai như thế nào, mà anh thì sao, anh có cái gì? Sợ là anh chuẩn bị sống cô độc cả phần đời còn lại ấy chứ."

Chúc An Sinh không tiếc lời châm chọc anh, hai người vui vẻ trêu chọc nhau như vậy, thật ra đã giảm đi rất nhiều sự u ám đang bao trùm lấy vụ án này.

"Tiếp theo đây chúng ta sẽ đi tới vịnh Nhân Ngư sao?" Kết thúc màn trêu chọc lẫn nhau, Chúc An Sinh lại quay sang hỏi Trì Trùng.

"Không vội, chúng ta còn có một số chuyện quan trọng hơn để làm."

"Chuyện quan trọng hơn? Đó là chuyện gì?"

Chúc An Sinh không hiểu, cô cắn cắn môi mình. Đột nhiên, cô thấy Trì Trùng đang nhích lại gần chỗ cô, ngũ quan của anh như được phóng to ra trước mắt cô, càng thêm rõ ràng. Chúc An Sinh cảm giác mình như đang bị giam lại, muốn động cũng không dám động.

Trì Trùng đang muốn làm cái gì? Khuôn mặt Trì Trùng càng lúc càng gần hơn khiến Chúc An Sinh cảm thấy hơi khản trương. Ngay cả thở mạnh cô cũng không dám thở, khản trương khiến máu cô như dồn lên bên trên, từ cổ tới mặt cô đều trở nên đỏ ửng.

Cuối cùng, Chúc An Sinh hạ quyết tâm nhắm luôn hai mắt lại.

Thật ra, Trì Trùng chỉ đang muốn giúp Chúc An Sinh gạt một sợi lông mi bị rụng ra mà thôi. Nhưng mà sau khi Chúc An Sinh nhắm mắt lại, thứ khiến Trì Trùng chú ý lại là đôi môi hồng nhuận như quả anh đào của cô, một luồng điện như vừa chạy qua người anh vậy. Anh có thể cảm nhận được, hơi thở của anh và Chúc An Sinh dường như hơi nóng lên.

Anh có nên hôn không? Chúc An Sinh là trợ lý của anh, nếu như giờ anh hôn cô, nhờ đâu sau này quan hệ của hai người thay đổi thì phải làm sao? Chúc An Sinh có thích anh không? Trì Trùng không biết, anh chỉ sợ, sau khi hôn xong thì sau này ngay cả cơ hội phá án cùng cô cũng không còn nữa.

Hay là thôi đi.

Trì Trùng đã nghĩ như vậy, lý trí nói cho anh biết, anh còn muốn sống chung lâu dài với Chúc An Sinh, anh nhất định phải từ bỏ.

Nhưng Trì Trùng lại hôn lên môi cô, môi Chúc An Sinh vô cùng mềm mại, lại hơn lạnh lạnh, giống như một viên kẹo đang tan dần ra, chạm tới tận tim của Trì Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đi Tìm Bản Đồ

Edit: Cải Trắng

Hai mắt Chúc An Sinh vẫn luôn nhắm chặt, mãi cho tới khi Trì Trường rời khỏi môi cô, cô mới từ từ mở mắt ra.

" Khụ. "

Chúc An Sinh xấu hổ, cô ho nhẹ một tiếng. Cô rất muốn giả vờ như từ nãy tới giờ không phát sinh ra chuyện gì cả, nhưng Trì Trường lại luôn nhìn chăm chăm vào cô, nó làm cho Chúc An Sinh có cảm giác muốn tránh né mà không thể tránh được.

" Trì Trường, đây là việc quan trọng anh nói hả? " Chúc An Sinh nói, từ giọng cô có thể nghe ra được cô đang quở trách anh, bởi vì cô cảm thấy nụ hôn của Trì Trường quá đột ngột, đột ngột tới mức cô chẳng có cơ hội để chuẩn bị tâm lý.

" Vừa rồi không phải em nhắm mắt vào sao? Thực ra lúc đó anh chỉ định lấy một sợi lông mi bị rụng ra cho em thôi. "

Lời Trì Trường nói là thật, anh còn giơ luôn sợi lông mi bị rụng của Chúc An Sinh ra cho cô xem. Chúc An Sinh nhìn nó, nhất thời, cô cảm thấy mình khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Cuối cùng, dường như nội tâm cô sụp đổ rồi, chỉ biết cúi đầu xuống thấp hơn.

Trì Trường cảm thấy vui vẻ khi nhìn động tác nhỏ này của Chúc An Sinh. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ thấy cô có bộ dáng yếu đuối như thế này. Sau đó, anh cầm lấy tay Chúc An Sinh.

" An Sinh, anh muốn nói cho em biết điều này. Nụ hôn ngày hôm nay khiến anh nhớ tới lúc mình bị đẩy xuống biển từ trên du thuyền Eros, lúc đó anh tưởng như mình sắp chết rồi, anh đột nhiên phát hiện ra một điều. Anh không phải là một người thích quanh co lòng vòng, cho nên hôm nay anh biết mình cần phải nói rõ cho em biết, An Sinh, anh thích em rồi. "

" Cho nên, anh nói cho em nghe những điều này để làm gì? " Chúc An Sinh làm bộ như đang chất vấn Trì Trường, nhưng khóe môi cô đang cong lên, nó bán đứng nội tâm đang vô cùng sung sướng của cô.

" Anh còn muốn như thế nào chứ? Anh đã độc thân nhiều năm như vậy rồi, hơn nữa, em xem anh cũng phá được rất nhiều vụ án, cứ coi như mỗi lần phá án là anh tích chút đức đi, cộng lại với nhau cũng có thể thấy anh tích đức được rất nhiều rồi. Cho nên, ông trời đã để anh gặp được một cô gái vô cùng xinh đẹp, anh nghĩ ông trời đã phái cô gái xinh đẹp này tới để cứu rỗi anh ra cuộc đời độc thân. "

" Vậy thì đúng là anh nghĩ nhiều rồi! "

" Anh đã nghĩ tới điều này không ngừng, rồi anh còn muốn nhặt giúp cô gái xinh đẹp đó thêm vài sợi lông mi nữa. "

Nghe Trì Trường nói tới việc nhặt lông mi, Chúc An Sinh không nhịn được, đưa mắt liếc Trì Trường một cái. Ở trong lòng cô tràn ngập nghi hoặc, sao cô lại không phát hiện ra Trì Trường là một người miệng lưỡi trơn tru nhỉ?

" Nhặt lông mi đúng không? Thế này đi Trì Trường, nếu vụ án này chúng ta có thể giải quyết thuận lợi thì em sẽ tự mình xuống bếp nấu cho anh một bàn tiệc, được không? "

" Thật không? " Trì Trường kinh ngạc, anh đương nhiên biết tài nấu ăn của Chúc An Sinh vô cùng tốt.

" Em lừa anh làm gì, chỉ cần vụ án này được giải quyết, Parker Martinez bị đưa ra trước pháp luật. "

Đột nhiên nhắc tới Parker Martinez, bầu không khí trong phòng dường như dừng lại. Vẻ tươi cười trên mặt Chúc An Sinh và Trì Trường đều biến mất.

" Trì Trường, anh có thể nắm chắc mình giải quyết được vụ án này sao? "

" Anh sẽ dốc hết toàn lực. "

Ban đầu, Trì Trường định nói câu khác, nhưng không biết vì sao lời nói lên tới miệng lại đổi thành như vậy. Trì Trường nghiêm túc tự suy nghĩ mất một lúc, sau đó anh bắt đầu phân tích xem những ý nghĩ bên trong nội tâm mình là gì.

Trì Trường tin rằng, chắc chắn mình có thể đem Parker Martinez ra pháp luật để đền tội, chỉ là anh không biết mình có thể làm tới bước nào. Bởi vì, cho tới bây giờ, theo như phán đoán của anh thì trên du thuyền Eros có tới 37 nạn nhân, nhưng anh không thể xác định được mình có thể giúp được mấy người lấy lại công đạo.

Giống như là mấy tên tội phạm giết người liên hoàn nổi danh trong lịch sử thế giới vậy, thật ra số án mạng bọn họ gây ra nhiều hơn rất nhiều so với những vụ án được công khai. Nhưng cảnh sát lại không tìm ra được chứng cứ trực tiếp để buộc tội, cho nên rất nhiều vụ án dù biết hung thủ là ai thì vẫn không thể phá được vụ án đó.

Tình huống hiện tại của Trì Trường cũng tương tự như vậy. Thậm chí, còn phiền toái hơn, bởi vì cho tới giờ phút này, ngoài Ninh Vũ Nhu ra, Trì Trường vẫn chưa biết được thân phận của những nạn nhân còn lại trên du thuyền Eros.

Không cách nào biết thân phận, riêng vấn đề xác định thân phận nạn nhân thôi cũng là một vấn đề lớn rồi. Tri Trùng nên làm thế nào để giúp những nạn nhân vô tội đó giải oan đây?

Mãi một lúc sau, Tri Trùng cảm thấy, có lẽ giờ anh không thể giải quyết vấn đề khó khăn đó ngay được.

" An Sinh, em ngủ một lúc đi, khi nào xuất phát anh sẽ gọi em dậy. " Tri Trùng tạm thời buông tha cho vấn đề khó khăn đó, anh cần phải giải quyết phiên toái trước mắt đã.

" Nhưng mà em không buồn ngủ. "

" Em thử nhìn mình trong gương lần nào chưa? Em có biết trong mắt của em ngay cả tơ máu cũng hiện lên không? Em đi nghỉ ngơi một chút đi, vừa lúc giờ anh có chuyện khác cần giải quyết, giải quyết xong anh sẽ gọi em dậy. "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng không thể lay chuyển được ý của Tri Trùng. Cô nằm trên giường, chưa tới một phút sau đã ngủ thiếp đi. Có lẽ, đây là giây phút cô cảm thấy an tâm nhất từ khi bước lên du thuyền Eros tới giờ.

Tri Trùng nhìn Chúc An Sinh đang ngủ say mất một lúc, sau đó anh mới lấy điện thoại ra bắt đầu gửi tin nhắn.

Tri Trùng không gọi điện thoại, bởi vì anh sợ nó sẽ quấy rầy tới giấc ngủ của Chúc An Sinh.

Hơn nữa, anh cần phải sửa lại một chút tài liệu trước khi gửi cho người kia.

Không lâu sau, Tri Trùng nhận được tin nhắn trả lời.

Thấy tin nhắn của người kia, trên khuôn mặt Tri Trùng lại xuất hiện nụ cười. Anh biết chắc rằng người này sẽ có hứng thú với vụ án, mà cũng chính người này vào hai năm trước đã đạt được giải thưởng Pulitzer*. Ngoại trừ hấn ra, chỉ sợ Tri Trùng không tìm được người thứ hai để anh có thể nói thẳng vụ án ra như thế này.

*Giải Pulitzer: là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt là mảng báo chí, giải Pulitzer được coi là giải thưởng danh giá nhất.

<đương nhiên="" là="" thấy="" rồi="" chỉ="" là="" tôi="" hơi="" khiếp="" sợ="">

Sau khi nhận được tin nhắn này, Tri Trùng cũng không trả lời người bạn làm phóng viên của mình nữa. Phòng bệnh lại rơi vào yên lặng một lần nữa.

Tri Trùng thoát ra khỏi ứng dụng nhắn tin, giờ anh có thể tưởng tượng được bộ dáng ngồi gõ bàn phím liên tục của người bạn kia.

Cứ coi như đây là lần đếm ngược cuối cùng đi. Tri Trùng biết, giờ anh đã dùng hết tất cả thủ đoạn mà mình có thể làm rồi, giờ anh muốn xem xem kết quả cuối cùng sẽ là kết quả gì đây. Liệu nó có đúng như lời Parker Martinez nói không, những việc bọn họ làm chỉ như châu chấu đá xe, còn Parker Martinez mãi mãi không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Tri Trùng rất mong chờ kết quả cuối cùng.

Ước chừng khoảng năm phút sau, Tri Trùng lại gửi cho Frank một tin nhắn, tin nhắn anh gửi cho Frank là nhờ hấn giúp anh lấy được tài liệu về những vụ án mất tích ở Houston trong năm năm trở lại đây. Frank đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Tri Trùng nhờ cảnh sát đang canh gác ở cửa giúp anh lấy một cái máy tính về đây, sau đó anh bắt đầu xem những vụ án mất tích trong vòng năm năm trở lại đây tại khu vực Houston.

Vì sao Tri Trùng lại lựa chọn những vụ án mất tích bắt đầu từ năm năm trước? Đó là vì Tri Trùng biết, vào năm năm trước Parker Martinez mới bị điều tới đây quản lý khách sạn Khải Hàng.

Năm năm, tuổi tác khoảng trên dưới 30 tuổi, diện mạo ưa nhìn, đó chính là những đặc điểm mà Tri Trùng có thể suy đoán. Anh rất nhanh đã lọc ra được 86 vụ mất tích có đặc điểm tương tự. Cuối cùng, anh tìm được bản đồ về khu vực Houston được đánh dấu rất chi tiết, bản đồ được lấp kín bởi các chi tiết, Tri Trùng bắt đầu đánh dấu những vị trí phát sinh vụ án mất tích.

" Tri Trùng. "

Đột nhiên, anh nghe được tiếng Chúc An Sinh gọi. Lúc này, anh mới phát hiện ra, không biết Chúc An Sinh đã tỉnh lại từ lúc nào.

" Anh đang làm cái gì thế? "

Chúc An Sinh đi giày xong liền bước tới chỗ bàn đồ, cô thấy trên bản đồ được đánh dấu rất nhiều vị trí.

" Anh vừa mới tìm được những vụ mất tích phù hợp với vụ án, sau đó căn cứ theo địa điểm mất tích mà đánh dấu lên bản đồ. "

Chúc An Sinh nhìn mấy chỗ bị đánh dấu trên bản đồ, đột nhiên cô nghĩ ra cái gì đó: " Mấy vụ mất tích này có vẻ không bình thường, Tri Trùng, anh đã phát hiện ra điều gì sao? "

"Đúng vậy, hẳn là em cũng nhìn ra rồi. Tuy rằng Houston là thành phố lớn nhưng mật độ dân số ở đây không cao, có thể xem như một thành phố "hoang vắng" tiêu biểu, những vụ mất tích ở đây đều rải rác mỗi chỗ một ít, ngoại trừ hai địa điểm này. "

Tri Trùng nói, sau đó anh vẽ hai vòng tròn lên bản đồ.

"Em nhìn hai khu vực này đi, anh đã hỏi qua cảnh sát đang đứng bên ngoài, bọn họ nói hai khu vực này có một khu là trường đại học, khu còn lại là quán bar, nơi tụ tập ăn chơi. Mà hai khu vực này trong năm năm trở lại đây đã xảy ra khoảng 50 vụ án mất tích. "

"Hơn nữa, hai khu vực này là nơi tập trung nhiều người trẻ tuổi nhất. " Chúc An Sinh thuận tiện bổ sung giúp Tri Trùng: " Tri Trùng, em nghĩ anh đã tìm được quy luật tìm con mồi của Parker Martinez. " Trong thanh âm của Chúc An Sinh còn mang theo chút vui sướng, nhưng cô lại phát hiện ra trên mặt Tri Trùng không xuất hiện ý cười.

"Làm sao thế? " Chúc An Sinh khó hiểu, cô hỏi.

"An Sinh, anh cảm thấy có chút kỳ lạ. Nếu Parker Martinez có thói quen tìm kiếm con mồi ở hai khu vực này thì sao trong năm năm nay không có ai nghi ngờ hắn? Ở trên du thuyền Eros chúng ta đã phát hiện ra 37 pho tượng, chúng là sự hiện diện của 37 nạn nhân, cũng có nghĩa là Parker Martinez đã thành công hấp dẫn được 37 cô gái đặt chân lên du thuyền Eros. Nếu thật sự hắn có thể hấp dẫn được 37 cô gái thì không thể không có ai nghi ngờ hắn. "

Rốt cuộc, Parker Martinez đã làm gì để hấp dẫn được nhiều cô gái đặt chân lên du thuyền Eros? Tiết lộ thân phận của mình sao? Nhưng mà trên thế giới này, không phải cô gái nào cũng bị tiền tài làm cho mờ mắt, như thế thì không thể lúc nào Parker Martinez cũng thành công. Vì thế hắn càng phải thực hiện điều này nhiều lần hơn, nhưng mà vì sao hắn tiếp cận nhiều người như vậy mà vẫn không để lại bất cứ manh mối gì?

Tri Trùng không hiểu, Parker Martinez đã làm gì để thành công hấp dẫn bọn họ, lại còn lặng yên không một tiếng động nữa.

Trong lúc Tri Trùng vẫn đang cau mày suy nghĩ thì bỗng nhiên Chúc An Sinh như nhớ ra cái gì đó, cô quay đầu nhìn về phía Tri Trùng.

"Tri Trùng, anh còn nhớ đám người mà Parker Martinez đưa theo lúc đi tìm chúng ta không? Anh có cảm thấy, đám người như thế được nhiều cô gái hoan nghênh không? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chuyện Xưa Về Mỹ Nhân Ngư

Edit: Cải Tráng

Tri Trùng cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nhưng mà anh cảm thấy dù sao mình cũng là đàn ông, cảm nhận của anh chưa chắc đã chính xác, cho nên anh quay sang nhìn Chúc An Sinh, nói: "Em thực sự cảm thấy những người đó có sức hấp dẫn đối với các cô gái sao? "

"Nếu những người đó tìm có tiếp cận những cô gái, rồi đưa ra lời mời những cô gái đó lên một chiếc du thuyền xa hoa thì em nghĩ không có mấy người từ chối lời đề nghị hấp dẫn đó đâu. "

"Anh nghĩ chúng ta đã bước đầu xác định được cách thức Parker Martinez dụ dỗ các nạn nhân lên thuyền rồi. " Tri Trùng nói xong lại đưa mắt nhìn những vị trí mà mình đánh dấu trên bản đồ: "An Sinh, em mau gọi điện thoại cho Frank đi, nhờ Frank điều tra một chút về những thuộc hạ của Parker Martinez. "

"Được. "

Chúc An Sinh gật gù đầu, sau đó cô xoay người đi lấy di động của mình để gọi điện.

Tạm thời Tri Trùng bỏ mấy vụ án mất tích này sang một bên, anh cầm điện thoại lên xem tin nhắn, người bạn làm phóng viên của anh đã gửi cho anh một bản sơ thảo tin tức cho anh rồi.

Xem qua một chút, trên mặt Tri Trùng bỗng hiện lên nụ cười.

Tin nhắn cuối cùng Trì Trùng gửi đi, anh cảm thấy mình chưa thể nắm chắc phần thắng được. Vừa lúc đó, Chúc An Sinh cũng kết thúc cuộc gọi, việc tiếp theo hai người làm là quay lại tập trung vào mấy vụ án mất tích vừa rồi.

Tổng cộng có khoảng 50 vụ án mất tích, cuối cùng Trì Trùng và Chúc An Sinh cũng khoanh vùng lại được 32 vụ án.

Ở trong 32 vụ án mất tích này, về cơ bản hai người đã xác định được một điểm chung, người mất tích hơn phân nửa là phụ nữ Châu Á, hơn nữa lớn lên lại vô cùng xinh đẹp. Trước khi mất tích, các nạn nhân không có bất cứ một dấu hiệu bất thường nào, tính cách và tinh thần vẫn luôn duy trì sự tươi sáng vui vẻ. Sau đó, vào một ngày nào đó đột ngột mất tích, tiếp theo là không có bất cứ thông tin gì để lại để làm manh mối, cũng vì thế mà những vụ án này rơi vào tình trạng kéo dài không thể giải quyết được.

“32 vụ án mất tích xảy ra mà không có bất cứ ai phát hiện ra điều bất thường sao?” Chúc An Sinh nhìn tờ giấy mình đang viết đi sửa lại, bỗng dưng cảm thấy tức giận.

“An Sinh, em cũng biết đấy, những gì nhân chứng có thể thấy được là có người tiếp cận những cô gái đó và hết. Những người đó không chỉ có ngoại hình khác nhau, mà ngay cả màu da có khi cũng khác biệt, cảnh sát không cách nào đem những vụ án này liên hệ với nhau. Về mặt tình cảm, chuyện này có thể tha thứ.”

“Đúng là một tên giao hoạt khôn nạn!!”

Chúc An Sinh không nhận được mà nằng một câu. Những phân tích trước đó của cô và Trì Trùng dường như đã được nghiệm chứng bởi kết quả rồi, Parker Martinez đã tìm rất nhiều người có sức hấp dẫn với các cô gái để thay hẳn đi tìm con mồi. Cuối cùng, khi cô gái đó đặt chân lên du thuyền Eros, thì chẳng khác nào cô gái đó đã đặt chân vào cửa địa ngục.

“Trì Trùng, em cảm thấy chúng ta nên tới chỗ người nhà của mấy nạn nhân trong vụ án mất tích này điều tra một chút. Anh cảm thấy thế nào?”

Trì Trùng liếc nhìn thời gian, sau đó anh nói: “Giờ chỉ sợ không kịp rồi, trước tiên chúng ta phải tới vịnh Nhân Ngư trước, sau khi gặp được Lyon thì chắc bọn Geoffrey cũng tới rồi. Thế này đi, việc này chúng ta cứ giao cho Frank trước, anh sẽ để Hanham đi điều tra cùng Frank. Dù sao thì khi làm việc này cần phải có người của mình đi theo giám sát, anh mới an tâm.”

Chúc An Sinh đồng ý với ý kiến của Trì Trùng. Vì thế, khi chuẩn bị lên xe đi tới vịnh Nhân Ngư, Chúc An Sinh đã gọi điện thoại cho Frank, hơn nữa, anh còn bảo cô nói phát hiện của hai người cho Frank biết.

Frank đồng ý vô cùng sáng khoái, thậm chí hẳn còn hứa mình sẽ để Hanham đi điều tra cùng. Bởi vì Frank hiểu rằng, điều này không chỉ giúp những cô gái đó giải oan mà còn khiến cho con đường thẳng thừng sau này của hẳn rộng mở.

Một tiếng sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh đã có mặt tại vịnh Nhân Ngư, nơi hai người hướng tới đầu tiên là nhà Lyon. Nhưng ngại nhất chính là giờ Lyon không có ở nhà, hỏi hàng xóm xung quanh thì hai người mới biết giờ Lyon đang ngồi ở quán rượu Sam's House. Mà người hàng xóm này cũng vừa trở về từ quán rượu Sam's House.

Sau đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng lập tức đổi hướng đi tới quán rượu Sam's House. Giờ đây, cuối cùng bọn họ cũng gặp được ông già Lyon đang ngồi trong quán rượu.

“Chào ông, Lyon.”

Chúc An Sinh còn chưa đi tới nơi đã cất tiếng chào hỏi Lyon, Lyon vừa thấy hai người cũng lập tức nở nụ cười.

“Hai người lại tới nữa rồi, vẫn còn cần tôi làm chứng sao? Giờ lúc nào tôi cũng có thể đi cùng hai người đấy.”

Lyon vừa nói xong câu đó thì hai người cũng đi tới trước bàn của ông. Chúc An Sinh và Trì Trùng tùy tiện tìm hai cái ghế dựa kéo tới ngồi xuống.

“Cảm ơn ông, Lyon. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sao mới sáng ra ông đã tới đây uống rượu vậy?” Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu.

“Giờ tôi già rồi, còn công việc gì nữa đây. Muốn uống rượu thì sẽ đi uống tới vui vẻ thì thôi, không thì còn chờ tới khi nào nữa.” Lyon nói xong liền cười to, cười xong, ông lại thích chí uống thêm một hớp rượu.

Uống rượu xong, Lyon mới nhìn về phía Trì Trùng và Chúc An Sinh mà hỏi: “Lần này nếu không phải hai người tới tìm tôi để đi làm chứng thì vụ án này hai người đã phá rồi sao? Tôi vẫn còn nhớ hai người từng nói khi giải quyết xong sẽ nói vụ án này cho tôi nghe đấy.”

“Đó là điều tất nhiên.” Trì Trùng nói, bởi vì chuyện hứa hẹn này là do chính anh đồng ý: “Nhưng mà hiện tại vụ án vẫn chưa được giải quyết, lần này chúng tôi tới đây là có một chuyện khác muốn hỏi ông.”

“Chuyện khác, tôi còn có thể giúp hai người chuyện gì sao? Chỉ cần tôi có thể, thì hai người cứ hỏi đi, tôi sẽ trả lời.”

Tuy rằng Lyon đồng ý vô cùng thoải mái nhưng Trì Trùng vẫn cảm thấy hơi do dự, anh lo lắng rằng điều này sẽ xâm phạm đến quyền riêng tư của Lyon. Nhưng chỉ cần nghĩ tới nữ nhân ngư mà mình đã từng thấy được, anh lại có thêm dũng khí.

“Lyon, thật ra điều chúng tôi muốn hỏi ông có liên quan tới mỹ nhân ngư, ông có biết được chuyện gì không?”

“Mỹ nhân ngư? Chuyện hai người muốn biết là đây sao?” Lyon cảm thấy khá kinh ngạc khi Trì Trùng đề cập tới vấn đề này, nhưng ông không hề biểu hiện ra sự không vui khi nghe thấy Trì Trùng nhắc tới vấn đề này.

Lyon quay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Ông nhìn mất một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt lại, sau đó ông lại uống thêm một ngụm rượu nữa, hành động này giống như là ông đang cổ vũ chính mình vậy.

“Được rồi, nếu hai người muốn biết thì tôi cũng có thể nói cho hai người biết. Dù sao hai người cũng không giống đám người đó, cho nên tôi có thể nói. Cuối cùng, tôi không muốn cái bí mật này bị tôi đem chôn vùi khi đã xuống mộ.”

“Lúc trước, từ sau khi tôi được mỹ nhân cứu, thật ra còn xảy ra một số chuyện kỳ lạ khác. Ví dụ như sau khi được người khác đưa về nhà, tôi phải hôn mê mất hai ngày mới tỉnh lại. Sau đó, khi tôi nói với mọi người rằng tôi được mỹ nhân ngư cứu thì không có ai tin tôi. Thậm chí, còn có người nói với tôi rằng, nếu thực sự có mỹ nhân ngư thì hẳn sẽ bắt lấy một người, như thế là hẳn phát tài rồi.”

“Cũng chính từ lúc đó, mọi người thường gọi tôi là kẻ điên. Nhưng mà tôi không quan tâm, hàng ngày tôi vẫn ra vịnh Nhân Ngư để ngắm biển, ngắm những khối đá ngầm ở biển. Có đôi khi còn ở đây ngầy ngẫn cả một ngày, về sau, vì nguyên nhân sinh hoạt hàng ngày mà tôi có rất ít thời gian để đến đây ngắm rặng đá ngầm. Cũng may, giờ tôi lại có đủ thời gian để đi ngắm biển rồi.”

“Thế vì sao ông lại kiên trì nhiều năm như vậy? Cũng là vì trước khi rơi xuống biển, ông đã có một ấn tượng mơ hồ sao?” Trì Trùng không kiềm chế được tò mò, bắt đầu đặt câu hỏi.

Lyon liếc nhìn Trì Trùng một cái, cười nói: “Tôi đã biết thân phận của cậu rồi, hơn nữa tôi cũng đã xem xong một quyển sách của cậu. Cậu là một người rất giỏi đấy.”

Sau đó, dường như Lyon lại tự đắm mình trong hồi ức, tiếp tục kể: “Cậu nói đúng, tôi có thể kiên trì được nhiều năm như vậy là vì tôi có một số việc không nói cho người khác biết.”

Nói đoạn, Lyon lấy từ trong túi áo của mình ra một thỏi chocolate: “Cậu xem, đây là một loại chocolate mà tôi rất thích ăn. Bỗng một ngày tôi nảy ra một ý, lúc rời khỏi rặng đá ngầm tôi đã để thỏi chocolate này lên đấy, mà cậu đoán xem đã có chuyện gì xảy ra? Ngày hôm sau, khi tôi tới chỗ rặng đá ngầm, tôi phát hiện không thấy thỏi chocolate đấy đâu nữa, mà theo như tôi biết thì thủy triều cũng không thể nhấn chìm cả mỏm đá. Cho nên, chắc chắn thỏi chocolate đó đã bị người khác cầm đi rồi.”

“Ông cảm thấy mỹ nhân ngư đã lấy thỏi chocolate đó?”

Trì Trùng ngạc nhiên. Chúc An Sinh ngồi một bên nghe cũng thấy mình sắp say luôn rồi, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghe một câu chuyện xưa kỳ diệu như vậy.

“Ngay từ đầu tôi đã nghĩ như vậy. Cho nên, những ngày sau mỗi khi tôi rời khỏi rặng đá ngầm đó thì sẽ để lên đó một thỏi chocolate, sau đó có khi tôi còn để thêm một số loại kẹo khác. Mãi cho tới khi tôi 23 tuổi, cô gái sống bên cạnh nhà tôi tên là Anna Hox đã nói cho tôi biết là cô ấy thích tôi. Lúc đến, cô ấy còn mang theo cả một hòm kẹo, khi đó tôi mới biết mỗi khi tôi rời khỏi rặng đá ngầm thì cô ấy luôn tới và cầm số kẹo tôi để trên đá đi. Mãi cho tới năm tôi 23 tuổi, cô ấy không thể nào giữ nổi mối tình đơn phương nữa, cô ấy đã tỏ tình với tôi.”

“Ôi trời!!” Theo bản năng, Chúc An Sinh thốt ra một câu cảm thán đầy kinh ngạc, đây chính là phần hay nhất khiến cho cô động lòng bởi câu chuyện xưa này: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đã quyết định không nằm mơ viễn vông nữa, tôi và Anna Hox yêu nhau. Thậm chí, thiếu chút nữa chúng tôi đã kết hôn rồi, nhưng sau đó cô ấy lại rời khỏi vịnh Nhân Ngư, còn nghe nói cô ấy đã gả cho một người làm phi công, thế cũng tốt.”

“Ra là vậy.” Chúc An Sinh nghe vậy cũng cảm thấy hơi mất mát. Nhưng mà Trì Trùng lại không như vậy, Trì Trùng nhìn Lyon bằng ánh mắt phức tạp, anh biết Lyon không nói thật, chỉ có Chúc An Sinh đang bị câu chuyện xưa làm cho cảm động nên không để ý tới sơ hở trong lời kể của Lyon.

Nếu tất cả đúng như lời Lyon nói thì hẳn ông nên thôi nghĩ về việc mỹ nhân ngư có tồn tại hay không mới đúng. Sao ông có thể tiếp tục ra biển và đi về phía rặng đá ngầm đó trong suốt nhiều năm như vậy?

Nhưng, Trì Trùng cũng không muốn ép Lyon phải nói ra chân tướng. Anh chỉ cảm thấy hơi buồn bực, vì thế anh liền gọi cho mình một ly Schwarzbier. Giống như là ý trời đã sắp đặt trước, trong lúc phục vụ mang một ly Schwarzbier tới đây, phục vụ đã không cẩn thận làm đổ một chút bia lên người anh, đồng thời, chỗ bị bia làm ướt đó đã để lộ ra một vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Lyon

Edit: Cái Trắng

" Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. "

Người phục vụ đó nói, về mặt vô cùng áy náy, nhưng có vẻ Tri Trùng không để ý tới chuyện này lắm, anh chỉ bảo người phục vụ mang cho anh mấy tờ khăn ướt tới đây, người phục vụ đó lập tức làm theo.

Trong lúc Tri Trùng đang lau chỗ rượu bị bắn lên quần áo thì Chúc An Sinh lại chú ý tới một vết thương trên tay anh cũng bị hắt rượu vào. Chúc An Sinh còn bảo người phục vụ đó đem tới cho mình một ít băng gạc, cô chờ sau khi Tri Trùng lau hết vết bẩn dính trên quần áo rồi mới kéo tay anh về phía mình, giúp anh xử lý vết thương.

Chúc An Sinh vén tay áo lên giúp Tri Trùng. Sau đó, cô cẩn thận đem miếng băng gạc cũ tháo ra, đây là lần đầu tiên cả cô và Tri Trùng thấy được miệng vết thương ở trên tay.

" Tri Trùng, anh có nhớ tại sao anh lại có vết thương này không? "

Nhìn miệng vết thương, Chúc An Sinh mới giật mình, hỏi. Lúc trước, khi cô cứu anh ở dưới biển thì không nhìn thấy vết thương này, hôm đó anh còn mặc áo sơ mi nên cô không nhìn thấy được vết thương. Không ngờ, vết thương của anh là có hình dạng như thế này.

" Anh không biết. "

Tri Trùng lắc đầu. Về mặt anh vô cùng hoang mang khi nhìn thấy vết thương ở trên tay mình, vết thương đó dường như bị tạo thành do anh đụng phải thứ gì đó rất nóng, nhưng bề mặt vết thương lại không lớn. Nhưng nó vẫn hình thành rất rõ ràng một vết thương sưng đỏ lên, có khi còn để lại sẹo.

" Tri Trùng, sao em cảm thấy miệng vết thương của anh giống như là bị bỏng thế? "

Chúc An Sinh suy nghĩ mất một lúc, cô chỉ nghĩ được rằng vết thương này của Tri Trùng là do bị bỏng gây nên. Nhưng mà, sao hôm đó Tri Trùng có thể bị bỏng được? Hơn nữa, miệng vết bỏng này còn hơi kỳ lạ.

Sau khi kể xong câu chuyện cũ, Lyon trở nên thất thần. Theo thói quen, ông đưa mắt mình nhìn về phía cửa sổ, giống như là đang chìm đắm trong hồi ức, mãi cho tới khi ông nghe thấy Chúc An Sinh bảo cái gì đó bỏng.

Ông thu hồi tầm mắt của mình lại, sau đó ông lại nhìn thấy vết thương ở trên tay Tri Trùng, rồi Lyon bỗng cười, cười như điên dại, nụ cười trước nay chưa từng thấy.

Tri Trùng và Chúc An Sinh bị phản ứng bất ngờ này của Lyon làm cho kinh hãi, hai người họ không hiểu vì sao ông lão đang ngồi trước mặt mình lại có phản ứng như vậy.

" Có phải gần đây cậu đã bị rơi xuống biển không? "

Lyon kích động, ông đập tay lên bàn một cái. Giọng nói của ông vang hơn, hấp dẫn không ít ánh mắt của người trong quán quay lại nhìn. Chỉ là, sau khi mọi người biết người đang nói là kẻ điên Lyon thì đều quay đi với vẻ mặt như nhìn mãi cũng thành quen. Sau đó, không còn ai để ý tới ông nữa.

Tri Trùng và Chúc An Sinh lấy làm khó hiểu, sao tự dưng Lyon lại kích động như thế? Nhưng, Chúc An Sinh vẫn kiên nhẫn giải thích cho ông hiểu sự tình: " Đúng vậy, ngày hôm qua xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, Tri Trùng còn bị người khác đẩy xuống biển. "

Lúc Chúc An Sinh nhắc tới từ "đẩy", Tri Trùng hơi nhú mày, nhưng anh không thể phản bác được lời cô nói. Anh chỉ có thể âm thầm đưa ra quyết định, chờ sau khi vụ án này kết thúc, anh nhất định sẽ về nhà chăm chỉ rèn luyện thể lực.

" Ha ha ha, ha ha ha. "

Sau khi vấn đề mình thắc mắc được giải thích, Lyon lại cười to một tràng. Lúc sau ông mới có thể bình tĩnh ngồi xuống mà nói chuyện với hai người.

Ánh mắt Lyon như phát sáng, nhìn về phía Tri Trùng, nói: " Chả trách, chả trách cậu lại chạy tới đây tìm tôi, có phải sau khi rơi xuống biển cậu đã thấy một thứ khác không? "

" Tôi nghĩ tôi đã thấy một cái đuôi cá. "

Cuối cùng, Tri Trùng cũng chẳng thêm giấu diếm nữa. Rồi anh phát hiện ra, sau khi anh nói xong, vẻ mặt Lyon như muốn khóc vậy, thiếu chút nữa thì chảy nước mắt.

" Cuối cùng, cuối cùng em cũng trở lại rồi sao? " Dường như Lyon đang tự lẩm bầm.

" Em"? Ông đang nói tới mỹ nhân ngư sao? "

Tri Trùng nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt trong câu nói của Lyon. Lyon cũng không định nói dối tiếp.

" Thật ra, ngoại trừ câu chuyện liên quan tới thanh chocolate, tôi còn có một bí mật nữa. Vì lo sợ có người sau khi biết chuyện này sẽ đi bắt mỹ nhân ngư,

nên tôi quyết định giấu nó cả đời. "

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhìn về phía Lyon với vẻ rất chờ mong. Sau đó, ở trước mặt bọn họ, Lyon chậm rãi tháo găng tay mình đang đeo xuống, lúc Lyon vừa tháo găng tay xuống, đột nhiên Chúc An Sinh nhận ra, hóa ra từ trước tới nay hai người chưa từng được nhìn thấy tay Lyon.

" Trong mấy chục năm nay, hai người là những người đầu tiên được nhìn thấy đôi tay của tôi. "

Lyon mỉm cười, sau đó ông giơ bàn tay của mình ra cho Chúc An Sinh và Trì Trùng xem.

Lúc nhìn thấy bàn tay của Lyon, hai người còn ấn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt có sự kinh ngạc không thể giấu nổi.

Tay của Lyon không phải là thứ gì đó thần kỳ, chỉ là trong lòng bàn tay Lyon có một vết sẹo. Là một vết sẹo hình thoi nhàn nhạt.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn vết thương trên tay Trì Trùng và vết sẹo ở lòng bàn tay Lyon vài lần, cứ liếc qua liếc lại như thế. Cuối cùng, cô đành thừa nhận một sự thật là vết thương của anh và vết sẹo của Lyon giống nhau y như đúc, ngoại trừ việc vết thương của Trì Trùng còn chưa khép hẳn lại.

" Tại sao lại thế này? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi kinh hãi.

" Nếu đúng là cậu đã được cô ấy cứu thì tôi có thể nói bí mật này cho hai người biết. "

Chúc An Sinh có thể thấy, trên khuôn mặt già nua của Lyon xuất hiện sự dịu dàng hiếm có. Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người nghe được bí mật của Lyon rồi, cuối cùng Lyon cũng chịu nói bí mật của mình ra cho người khác biết.

" Thật ra, vào cái ngày tôi rơi xuống biển, khi tôi được cô ấy cứu tôi đã khôi phục được ý thức. Tôi thấy được bộ dáng của cô ấy, đó là một cái đuôi cá có vảy hình thoi. "

" Tôi đã bị cảnh tượng đó làm cho kinh ngạc. Vì thế, tôi không kiềm chế được mà muốn đưa tay ra đụng vào đuôi cá đó, tôi muốn chạm thử xem có phải mình đang nằm mơ hay không. Sau đó, đôi tay của tôi chạm vào đuôi cá nên bị phỏng. Tôi nghĩ tôi chắc chắn rằng bàn tay của tôi khi chạm vào đuôi của mỹ nhân ngư mà bị bỏng, rất nóng. "

Nghe Lyon nói thế, bỗng nhiên Trì Trùng lại cảm thấy hình như mình nhớ ra chuyện gì đó lúc rơi xuống biển. Hình như lúc đó, trong vô thức anh đã muốn đưa tay chạm vào cái đuôi kia, cũng vì chạm vào nên nó khiến anh đau đớn, đau tới nỗi anh phải mở mắt ra.

" Cho nên, mỹ nhân ngư là có thật, trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư. "

Chúc An Sinh cảm thấy, trong giờ khắc này, hình như giá trị quan của cô được thay đổi rồi. Có nằm mơ cô cũng không ngờ mỹ nhân ngư trong truyền thuyết lại có thật.

" Tôi chỉ thích gọi cô ấy là Nhân Ngư, bởi vì cô ấy không có năng lực gì thần kỳ giống như trong truyện cổ tích. Ngoại trừ việc cô ấy sống ở biển, rồi còn có đuôi cá ra thì tôi nghĩ cô ấy cũng chỉ là một con người được sinh trưởng ở biển mà tới nay chúng ta vẫn chưa khám phá ra. Mà chúng ta không biết cũng đúng thôi, có vẻ như họ không muốn tiếp xúc với chúng ta. "

Trì Trùng chỉ yên lặng nghe Lyon nói, so ra với Chúc An Sinh thì có vẻ anh vô cùng thoải mái chấp nhận sự thật này.

" Thế bây giờ ông có thể nói cho tôi biết sự thật về thời chocolate không? "

Lyon nghe thấy vấn đề này, chỉ có thể nở nụ cười: " Tôi biết tôi không thể lừa cậu. "

" Nhưng tôi không nói dối toàn bộ câu chuyện. Đúng là Anna Hox đã tới và cầm đi kẹo tôi để lại trên mỏm đá, nhưng mỗi lần để kẹo lại, tôi đều nhớ rất rõ tôi đã để bao nhiêu cái. Mà số kẹo Anna có được vẫn còn thiếu, nhưng tôi vẫn đồng ý với lời tỏ tình của cô ấy, thiếu chút nữa là kết hôn rồi. "

" Con người là một loài sinh vật rất kỳ lạ. Lúc trước, mỗi ngày tôi đều ra ngắm biển, khi đó tôi chỉ mong có thể gặp cô ấy thêm một lần nữa nhưng mãi vẫn không gặp được. Dần dần, tôi cũng bắt đầu tự nghi ngờ, có khi nào mọi việc giống như những người khác đã nói, là do tôi tự ảo tưởng, thật ra chẳng có mỹ nhân ngư nào cả. Sau đó, Anna đã xuất hiện, vì thế tôi thuận theo đó mà từ bỏ ý định gặp lại mỹ nhân ngư, tôi tự lừa gạt bản thân là cô ấy không tồn tại. Mãi cho tới thời điểm tôi chuẩn bị kết hôn với Anna. Tôi phát hiện ra, tôi không tự lừa gạt bản thân được, bởi vì tôi biết, cô ấy thực sự tồn tại. "

" Cho nên, tôi lại chạy tới chỗ tảng đá ngầm đó, tôi lại để kẹo xuống đó. Tôi hướng mặt về phía biển lớn mà gọi, sau đó tôi nhắm hai mắt lại, cái tôi cần xác nhận đã được xác nhận, cuối cùng, khi tôi mở mắt ra, đã không thấy kẹo đâu nữa.

" Vì thế ông mới muốn ở lại vịnh Nhân Ngư và đợi cô ấy cả đời sao? "

Lúc này Trì Trùng cảm thấy có chút cảm động, Lyon có chỗ nào giống người điên chứ, rõ ràng ông là một người rất đáng yêu.

" Cậu nói sai rồi, không phải tôi chờ cô ấy cả đời, mà là cô ấy làm bạn với tôi cả đời. "

Lyon nghiêm túc nói lại.

" Nói chung là tôi không thể thay đổi được sự thiếu hụt từ sâu bên trong nội tâm mình. Tuổi tác tôi càng lúc càng lớn, mười mấy năm nay, kẹo tôi đặt ở

trên mồm đá một lúc sau không còn biến mất nữa. Tôi bắt đầu không nhìn được tự hoài nghi bản thân. Thậm chí tôi còn nghĩ, cô ấy thực ra không hề tồn tại. Cho nên tôi muốn cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã để tôi thấy cô ấy thêm một lần nữa. "

Chúc An Sinh cố gắng nhìn xuống sự chua xót. Cô biết Lyon đang rất hạnh phúc nên cô không muốn rơi nước mắt trước mặt Lyon, Tri Trùng yên lặng nắm lấy tay cô.

" Tôi thật đáng chết. Trong quá khứ, đáng lẽ lúc này tôi nên ở chỗ rặng đá ngầm, nhưng mà gần đây tôi trở nên không tin tưởng chính mình, mãi cho tới khi hai người xuất hiện. "

Giọng nói của Lyon có phần ảo não.

" Có cần chúng tôi đưa ông đi một đoạn không? Vừa lúc chúng tôi cũng muốn chạy tới vịnh một chuyến. "

" Vậy không còn gì có thể tốt hơn nữa. "

Lyon vui vẻ đồng ý với đề nghị của Tri Trùng. Chúc An Sinh nhanh chóng giúp Tri Trùng băng bó xong vết thương, sau đó ba người liền chuẩn bị rời khỏi quán rượu.

Đứng dậy, theo thói quen, Lyon định đeo găng tay của mình lên. Nhưng mà đột nhiên lúc này ông lại do dự, cuối cùng ông nhét luôn găng tay của mình vào túi áo.

Chúc An Sinh và Tri Trùng đưa Lyon tới chỗ rặng đá ngầm, nơi đó giống như là một địa điểm riêng của ông. Chúc An Sinh chú ý tới mấy mòm đá ở đây đều có dấu hiệu bị mài mòn, đặc biệt là chỗ Lyon vẫn hay ngồi, bóng loáng tới nỗi như ngày nào cũng được mài.

Cuối cùng, lúc hai người chuẩn bị rời đi, Lyon còn gọi Chúc An Sinh lại.

" Thôi chocolate này cho cô. "

Chúc An Sinh vui vẻ nhận lấy thỏi chocolate đó, cô chưa bao giờ được ăn một thỏi chocolate như vậy, nó kỳ diệu tới nỗi khiến người ăn không nhìn được muốn khóc.

Đi được một khoảng xa rồi, bỗng nhiên Chúc An Sinh quay đầu lại nhìn về phía rặng đá ngầm. Trên mòm đá, có một bóng người đang ngồi.

Cô thấy được, có ánh sáng chiếu vào tảng đá, nó khiến mòm đá đó giống như là một viên minh châu tỏa sáng giữa vịnh Nhân Ngư.

Chúc An Sinh biết, ánh sáng đó vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Câu Đố Về Thi Thề

Chào tạm biệt Lyon, Chúc An Sinh và Tri Trùng quay trở về chỗ bến tàu lần nữa, du thuyền Eros vẫn lẳng lặng đứng im ở một chỗ. Nhưng mà trước đó, cả Tri Trùng và Chúc An Sinh đều không biết, chào đón mình lại là một chuyến du hành địa ngục.

" Chào hai người. "

Đang trong lúc hai người nghi chân đứng nhìn du thuyền Eros thì sau lưng họ vang lên tiếng nói. Xoay người lại, hai người mới phát hiện ra đó chính là người đánh cá cung cấp thông tin về Lyon cho bọn họ.

" Ô, là anh sao? "

Tri Trùng híp mắt lại nhìn người đánh cá, trên tay hắn còn đang cầm một cái bánh mì gặm dở. Tri Trùng nhớ, đề đổi lấy thông tin anh đã đưa cho người đánh cá này 100 đô la.

" Giờ hai người tới đây là để điều tra vụ án sao? Hai người đã bắt được hung thủ chưa? " Hai mắt người đánh cá như phát sáng, nhìn bộ dáng của hắn thì có vẻ đang rất tò mò.

" Anh thông minh thật đấy, không ngờ còn biết chúng tôi tới đây để điều tra vụ án. " Tri Trùng buông lời trêu đùa, anh cảm thấy người đánh cá này có gì đó khác khác, người như này đáng lẽ ra nên đi làm cảnh sát mới đúng. Nhưng mà làm cảnh sát là một công việc mệt chết người, hơn nữa bình thường toàn mang thêm tiếng xấu chứ chả được gì. Đặc biệt là ở Mỹ, bất cứ lúc nào cảnh sát cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên cũng chẳng mấy ai tình nguyện đi làm cảnh sát.

" Ở vịnh Nhân Ngư chúng tôi bình thường có rất ít người đi tới đây, đặc biệt là kiểu người lịch sự như hai người thì càng ít. Hơn nữa, sau khi hai người hỏi thăm tôi về du thuyền Eros xong thì rất nhiều thông tin trên du thuyền đó bị lộ ra, như là có hàng chục nạn nhân ở trên du thuyền Eros. Rồi tôi còn chứng kiến hai ngày nay cảnh sát cứ ra ra vào vào bên tàu, đương nhiên tôi nghĩ tới việc này chắc chắn có liên quan tới hai người. "

" Nếu anh đã hiểu rõ thì tôi sẽ cho anh một lời khuyên. Hoặc là tí nữa anh không cần quay trở lại thuyền, hoặc là giờ anh ném luôn cái bánh mì trong tay xuống. "

Người đánh cá đưa mắt nhìn Trì Trùng, một cái nhìn vô cùng khó hiểu. Sau đó, hắn lại nhìn miếng bánh mì trong tay mình, Chúc An Sinh lập tức nhớ ra cái gì đó, rồi cũng quay về phía người đánh cá gật gật đầu, ý bảo hắn cứ làm như lời Trì Trùng nói đi.

Chúc An Sinh nghĩ, nếu tất cả đúng như lời Trì Trùng nói, ở dưới đáy du thuyền Eros có thi thể thì nó sẽ là một cảnh tượng như thế nào đây? Đặc biệt là, không biết thi thể này đã bị ngâm trong nước bao nhiêu lâu rồi.

Nghĩ đến đây, tự nhiên Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì ngày hôm nay cô chưa ăn gì.

Đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa mới thấy Geoffrey và thợ lặn đi tới, kèm theo đó là hộp dụng cụ. Với mệnh lệnh bất thành lĩnh này của Trì Trùng, Geoffrey cảm thấy rất bất mãn, bởi vì hắn là một người không thích ngồi máy bay, còn Trì Trùng thì đồng ý sau vụ án này sẽ bồi thường cho hắn.

Sau khi nói chuyện xong với Geoffrey, Trì Trùng liền đi tới chỗ thợ lặn lấy một bộ quần áo lặn, Chúc An Sinh thấy thế lập tức hỏi: " Trì Trùng, anh cũng muốn xuống nước sao? "

" Đó là tất nhiên, anh còn muốn xuống đó thu thập chứng cứ và chụp ảnh lại. " Trì Trùng nói xong thì giơ chiếc máy ảnh trong tay ra, đây là máy ảnh mà thợ lặn mang tới.

" Anh sẽ lặn xuống nước sao? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi lo lắng, hỏi.

" Cũng không có gì khó, hồi trước khi đi Hawaii giải quyết một vụ án, anh và Hanham đều phải lặn xuống nước rồi, chỉ là lặn xuống tìm chứng cứ thôi mà. "

Nghe thấy Trì Trùng nói anh đã từng lặn, Chúc An Sinh mới yên tâm hơn. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ, sao cái gì anh cũng biết thế, anh có phải là người không đáy?

Sau này, Chúc An Sinh cũng dành một chút thời gian để trải nghiệm cái gọi là lặn xuống nước. Giờ cô mới hiểu được, đúng như lời Trì Trùng nói, chỉ lặn thế này thôi thì cũng khá đơn giản, đương nhiên nếu muốn lặn sâu và chuyên nghiệp hơn nữa thì phải có giấy phép mới được, điều đó là vô cùng khó khăn.

Trì Trùng cùng ba người thợ lặn mượn một con thuyền đánh cá để ra biển, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ để xuống dưới nước. Chúc An Sinh và Geoffrey chỉ có thể đứng ở bên tàu âm thầm cổ vũ bọn họ cổ lên.

Chúc An Sinh nhìn thấy bọn họ nhảy xuống nước, nước biển chỗ đó bỗng bắn lên bọt biển trắng xóa, sau đó mặt biển lại quay trở về vẻ yên lặng, thời gian cứ chậm rãi mà trôi qua.

Người đánh cá đứng bên cạnh vẫn chưa rời đi, hắn vì tò mò nên đứng yên ở chỗ cũ để xem. Hắn muốn mình là người đầu tiên có được tin tức về vụ án thăm sát trên du thuyền Eros, như thế hắn có thể khoác lác vài câu với bạn bè về đề tài này. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn đã biết, đây là chuyện khiến hắn hối hận nhất từ trước tới giờ.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, Trì Trùng là người ngoi lên mặt biển đầu tiên, trong tay còn túm lấy một lưới đánh cá khá nặng.

" Mau, đưa túi đựng thi thể đã chuẩn bị sẵn ra đây. "

Tháo ống thở oxy xuống, Trì Trùng quay về phía Chúc An Sinh và Geoffrey mà nói, mà cái lưới đánh cá lớn được Trì Trùng kéo vào từng chút một.

Rất nhanh, ba người thợ lặn kia cũng ngoi lên mặt nước, một mùi hôi thối nồng nặc ập tới.

Đúng lúc này, người đánh cá tìm một góc bắt đầu điên cuồng nôn mửa. Giờ thì hắn hiểu vì sao lúc nãy Trì Trùng và Chúc An Sinh bảo hắn nên rời đi.

Đó là một cái đựng thi thể khá lớn, thi thể là một nạn nhân nữ. Nó đã bị phình to ra như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nổ. Nhưng điều kinh khủng hơn là trên làn da của nạn nhân nữ này có rất nhiều vết cắt, lộ ra được phần thịt màu đỏ bên trong đã biến thành màu trắng nhợt mờ mờ ở bên trong.

Chúc An Sinh nhìn thấy cảnh tượng này cũng muốn nôn, chỉ có Geoffrey là người bình tĩnh nhất. Hắn tiến lên giúp ba người thợ lặn chuyển thi thể vào túi đựng thi thể, nhưng vào ngay lúc khóa túi được kéo lên, Chúc An Sinh nhận ra người bị hại, đó là cô gái có khuôn mặt xinh đẹp Ninh Vũ Như.

" Đúng là cô ấy rồi. " Chúc An Sinh nhìn về phía người mới kéo lưới đánh cá lên, là Trì Trùng đi tới bên cạnh cô.

" Anh nhìn ra rồi. " Thanh âm của Trì Trùng chưa bao giờ trầm thấp như lúc này, thật sự giống như một con dã thú đang cực kỳ tức giận.

Dứt lời, anh quay về phía ba người thợ lặn, sắc mặt của bọn họ vô cùng khó coi, anh mở miệng xin lỗi rồi nói: " Tôi sẽ trả thù lao gấp đôi cho mọi người, cảm ơn mọi người. "

Cuối cùng, Geoffrey là người đầu tiên trở về cục cảnh sát để tiến hành khám nghiệm tử thi. Trước đó, Trì Trùng còn nói với hắn là chú ý kiểm tra cẩn thận khoang miệng Ninh Vũ Nhu một chút. Mà Chúc An Sinh và Trì Trùng thì ở lại bến tàu thêm một lúc.

Thi thể Ninh Vũ Nhu vừa được đưa từ dưới biển lên nên trên này giờ toàn là mùi khó ngửi, buồn nôn. Nhưng mà, Trì Trùng và Chúc An Sinh đâu có tâm tư để ý mấy chi tiết ấy.

"Sao Ninh Vũ Nhu lại ở dưới đáy du thuyền Eros chứ?" Chúc An Sinh vẫn cảm thấy khó hiểu.

"Vừa rồi anh phát hiện ra trên thi thể của Ninh Vũ Nhu không có vết thương nào khác thường, những vết thương hình thành trên người cô ấy đều là do bị lưới đánh cá quấn chặt mà xuất hiện."

"Cô ấy bị quấn chặt lấy bởi lưới đánh cá sao? Sao ở dưới đáy du thuyền Eros lại có lưới đánh cá được?"

"Không phải là có lưới đánh cá ở dưới đáy thuyền Eros, mà đánh cá đó bị mắc vào cánh quạt ở thân thuyền, ngay chỗ có ống dẫn. Hơn nữa, dựa vào ảnh mà anh đã chụp được thì lưới đánh cá đó đã bị mắc vào ống dẫn một thời gian rồi và hơn hết, ở trên cổ tay Ninh Vũ Nhu có dấu vết bị lưới cá siết chặt vào."

Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng, vẻ mặt cô hoang mang. Cô đang cố gắng suy nghĩ xem việc Ninh Vũ Nhu bị lưới cá siết chặt vào tay là có ý gì.

"Nếu sau khi chết Ninh Vũ Nhu mới bị ném xuống biển và lưới đánh cá quấn vào người thì đó là trong trạng thái vô thức. Như vậy thì trên tay cô ấy không thể có vết siết được, cho nên..." Chúc An Sinh mới nói được một nửa thì ngập ngừng không nói nữa, bởi vì cô đã nghĩ tới chuyện đáng sợ kia.

"Cho nên, sau khi bị ném xuống biển, chắc chắn Ninh Vũ Nhu đã tỉnh lại." Trì Trùng nói tiếp ý của Chúc An Sinh: "Sau đó cô ấy thấy ở dưới đó có một cái lưới đánh cá, cho nên cô ấy túm vào nó, đem lưới quấn vào người mình một vòng, rồi sau đó còn quấn vào bụng."

"Đó chính là tình huống thực tế anh nhìn được ở dưới đáy du thuyền Eros. Lúc trước, hắn là vì thắt chặt quá rồi còn bị rơi vào phần giữa nên không có cách nào thoát được. Cũng chính vì thế mà trên thi thể Ninh Vũ Nhu xuất hiện rất nhiều vết cắt, mới này anh cũng phải cắt bỏ lưới cá mới có thể kéo thi thể Ninh Vũ Nhu ra ngoài."

"Rốt cuộc cô ấy đã trải qua những gì?" Chúc An Sinh thực sự không dám tưởng tượng những gì Ninh Vũ Nhu đã phải trải qua, phải tuyệt vọng như thế nào, đau khổ như thế nào cơ chứ.

"Parker Martinez đã từng nói với em rồi còn gì, cái hắn muốn thương thức chính là đáng về nạn nhân khi giãy dụa. Cho nên anh nghĩ sau khi Ninh Vũ Nhu cắn vào tay khiến hắn bị thương thì trong cơn thịnh nộ hắn đã đánh ngất Ninh Vũ Nhu. Lúc đó chắc là Parker Martinez cho rằng Ninh Vũ Nhu chết rồi nên trên thi thể Ninh Vũ Nhu mới không xuất hiện dấu vết bị bạo hành."

"Mà Ninh Vũ Nhu thì chưa chết, sau khi rơi xuống biển cô ấy đã khôi phục lại ý thức, sau đó cô ấy thấy được lưới đánh cá."

"Anh nghĩ ban đầu cô ấy muốn mượn lưới đánh cá đó để có thể nổi lên mặt biển, nhưng mà cô ấy vừa túm lấy lưới đánh cá đó được một lúc thì du thuyền Eros lại khởi động một lần nữa. Cánh quạt xoay sinh ra lực lớn khiến cô ấy thiếu chút nữa là bị hất văng ra ngoài, cho nên trên tay cô ấy mới xuất hiện vết cắt, có lẽ lúc đó Ninh Vũ Nhu đã biết mình không còn khả năng được cứu nữa. Khi đó, cô ấy đã chọn cách thức không để cho mình bị chìm xuống biển."

Đó sẽ là một hình ảnh như thế nào chứ? Khi Ninh Vũ Nhu ra sức chống lại sức chuyển động của cánh quạt thì cô ấy phải tiếp nhận một sự thật là mình không thể sống được nữa. Lúc ấy, vết cắt trên cánh tay chẳng còn đau đớn nữa, trong lòng Ninh Vũ Nhu chỉ xuất hiện duy nhất một ý nghĩ.

Cô không thể chết như này được! Cô không thể mãi mãi ngủ say dưới đáy biển được! Cô muốn được về nhà!!

Khi Ninh Vũ Nhu cột chặt mình vào lưới đánh cá, khi cánh quạt đó chuyển động khiến cô dần mất đi ý thức, khi cô có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực ở lồng ngực, khi cô hiểu rõ sinh mạng của mình không thể cứu được nữa, cô chỉ có thể hướng lên trời mà cầu nguyện.

Ôi thần linh!! Con không muốn để cho bố mẹ con phải đau khổ, con càng không muốn con phải ôm sự tiếc nuối mà rời khỏi thế giới này, con vẫn còn muốn được gặp bố mẹ con lần cuối. Mong người tha thứ cho sự ích kỷ của con, mong người có thể đem con trở về, con sẽ mãi mãi biết ơn người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nhận Tội

Edit: Cải Trắng

“An Sinh, em có biết thứ châm chọc nhất là cái gì không? Nếu Parker Martinez nghiêm túc bảo dưỡng du thuyền Eros thật cẩn thận, không tốn thời gian

phạm tội vào việc khác thì chắc chắn lưới đánh cá đó sẽ bị bỏ đi, rồi hắn sẽ tiếp tục ung dung ở ngoài vòng pháp luật. ”

“ Nhưng mà Tri Trường, anh cảm thấy chúng ta có thể bắt được hắn không? ”

Chúc An Sinh ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào du thuyền Eros, bỗng nhiên trong lòng cô xuất hiện cảm giác hoang mang. Cô cảm tưởng như Parker Martinez đã biến thành một con quái vật giống như con thuyền này, khó có thể vượt qua được hắn.

“ Ít nhất chúng ta cũng làm được những gì mình có thể làm. ”

Ban đầu, Tri Trường muốn cổ vũ cô một chút, nhưng lời ra tới miệng lại hóa thành lời an ủi, bởi vì anh hiểu rõ vụ án mà mọi người đang đối mặt đây khó giải quyết như thế nào.

Holmes đã từng nói, những vụ án ly kỳ ngoài sức tưởng tượng thường là những vụ án dễ dàng phá giải nhất, mà ngược lại, vụ án khó tra ra được chân tướng nhất lại là những vụ án nhìn vẻ bề ngoài bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn.

Vụ án của Parker Martinez là vụ án thuộc loại sau.

Từ khi tìm kiếm nạn nhân, hắn đã rất cẩn thận, mỗi một nạn nhân đều là nguyện ý muốn bước tới. Cho nên, hắn không hề gây sự chú ý với bất cứ ai. Mà hắn cũng chẳng giống như những tên sát thủ giết người hàng loạt khác, hắn không cao giọng tuyên bố với mọi người, hắn chỉ lặng lẽ ẩn nấp như một ác ma trong bóng đêm. Hơn nữa, hắn luôn mang cho mình một mặt nạ rực rỡ ánh sáng, sẽ không để ai phát hiện ra chân tướng đáng sợ đó.

Biển rộng giúp hắn che giấu thi thể. Từ khi sinh ra hắn đã có được tiền tài và quyền thế, nó giúp hắn ngay từ bước đầu vì hắn có thể đứng ở ngoài vòng pháp luật. Mà Tri Trường với Chúc An Sinh phải tốn rất nhiều tâm tư mới có thể kéo được hắn tới gần hơn ranh giới của pháp luật.

“ Đáng tiếc, những vết máu trên du thuyền Eros không được rõ ràng. Nếu không, chúng ta có thể thử phân tích dấu vân tay, biết đâu lại xác định được một số thân phận của người bị hại. ” Chúc An Sinh cắn chặt răng, cổ họng không cam lòng.

“ Đó là do hắn may mắn. Nhưng An Sinh này, không phải ông trời đã để cho chúng ta tìm thấy Ninh Vũ Nhu rồi sao. ”

Tri Trường cười khổ một tiếng, đúng lúc đó, cả điện thoại của anh và Chúc An Sinh đều nháy sáng mấy cái. Sau khi mở màn hình mới có thể thấy, hóa ra kế hoạch của Tri Trường đã có tác dụng, tin tức về vụ án đâm máu trên du thuyền Eros đang bị đẩy lên trên mạng internet.

“ Tri Trường, đây là cách làm cuối cùng của anh sao? ”

Chúc An Sinh vừa xem những bình luận để lại trong tin tức nóng mới nổ ra, vừa quay sang hỏi Tri Trường.

“ Bây giờ chúng ta không thể xác định được thân phận của người bị hại khác trên du thuyền Eros, em hiểu không? Giờ chỉ có Ninh Vũ Nhu là hy vọng của chúng ta thôi, anh không thể chối buộc được Parker Martinez bằng một vụ án sát hại Ninh Vũ Nhu, nhưng chúng ta may mắn có được vụ thảm sát lớn này, mà ở tình huống như này, cho dù gia tộc Martin có dốc toàn lực mà giúp thì Parker Martinez cũng khó lòng mà rút lui an toàn được. ”

“ Thế còn những người khác thì sao? Sự oan khuất của các cô ấy thì sao? Chẳng lẽ cứ để như vậy sao? ” Chúc An Sinh vẫn không thể hiểu nổi.

“ Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai chúng ta có khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn thì sao? Giống như là trước kia cho dù trong tay có vết máu của hung thủ cũng không cách nào tìm được hung thủ vậy. Mà bây giờ chúng ta có thể thông qua DNA để xác định nghi phạm rồi, biết đâu một ngày nào đó trong tương lai, trên thế giới này sẽ không còn án treo nữa thì sao? ”

“ Anh tin như vậy sao? ”

“ Không tin. ” Tri Trường trả lời một cách vô cùng dứt khoát: “ Nhưng ít ra chúng ta cũng đã cố gắng rồi, ai bảo chúng ta đi làm công việc khiến mọi người vừa yêu vừa hận chứ? ”

Tri Trường mỉm cười. Anh thấy, ở phía chân trời đằng xa có đám mây đã bị nhuộm đỏ bởi ánh nắng, cảnh tượng này giống như ngày đầu anh và Chúc An Sinh đặt chân tới vịnh Nhân Ngư.

Trên xe trở về Houston, Tri Trường đã gọi điện thoại cho Frank để hỏi về kết quả điều tra nhân viên của Parker Martinez. Có vẻ lần này ông trời không chiều cố bọn họ nữa.

“ Frank không tra ra được những thuộc hạ dưới quyền Parker Martinez, bọn họ giống như đã bốc hơi khỏi thế giới rồi. ”

Tri Trường nói tin này cho Chúc An Sinh biết, nhưng vẻ mặt cô khi nghe lại rất bình tĩnh.

“ Cũng dễ đoán thôi, không phải suýt chút nữa hắn cũng làm cho chúng ta bốc hơi khỏi thế giới này sao? Đều là do chúng ta không nghĩ tới sớm hơn, nếu chúng ta đi trước một bước, bắt được những người đó lại thì có khi thông qua việc thẩm vấn bọn họ, chúng ta đã có thể chứng minh được hành vi phạm tội của Parker Martinez nhưng bây giờ, chúng ta đã hoàn toàn mất đi cơ hội còn lại để giúp các nạn nhân nữ khác giải oan. ”

“ Có khi chút tin tức này có thể an ủi em, anh vừa nhận được tin từ Geoffrey, cậu ấy đã tìm được ở kẻ răng của Ninh Vũ Nhu một ít mảnh vụn da và thịt

nhỏ, mà chỗ thịt nhỏ đó đã được đưa đi xét nghiệm DNA rồi. ”

“ Đây không phải điều chúng ta sớm đoán được rồi sao? Có lẽ, trước đó chúng ta đã hiểu rất rõ ràng chúng ta không có đủ khả năng để ép buộc Parker Martinez đứng ra chịu tội trước pháp luật. ”

“ Nhưng ít ra chúng ta đã tìm được Ninh Vũ Nhu. Chúng ta không phụ sự nhờ cậy của bố mẹ Ninh Vũ Nhu. Hơn nữa, An Sinh, em phải biết rằng, ít nhất chúng ta đã giúp Ninh Vũ Nhu lấy lại được công đạo. Cho nên, trước mắt, chúng ta không thể nhụt chí được. ”

Chúc An Sinh lại một lần nữa cảm nhận được sự tuyệt vọng của mình trong lúc Trì Trùng đang hôn mê, nhưng đúng lúc đó, Trì Trùng lại kéo cô ra khỏi vực sâu tối tăm đó.

“ Đúng vậy, chúng ta không thể nhụt chí, ít nhất chúng ta còn có thể giúp được Ninh Vũ Nhu. ”

Chúc An Sinh cảm giác như mình đã được Trì Trùng đánh thức, bây giờ làm sao cô có thể nhụt chí đây? Tiếp theo chỉ cần kết quả so sánh DNA trong miệng Ninh Vũ Nhu thành công, thế thì bọn họ có thể đòi lại công đạo cho Ninh Vũ Nhu rồi.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Chúc An Sinh cũng cảm thấy hăng hái hơn, mãi cho tới khi hai người tới cục cảnh sát. Ở phía ngoài cục cảnh sát, Chúc An Sinh và Trì Trùng gặp được một người đàn ông mặc âu phục, đi giày da và có mái tóc nâu.

Chúc An Sinh còn đang định đi luôn vào cục cảnh sát, nhưng đột nhiên cô phát hiện ra không biết Trì Trùng đã dừng bước chân từ lúc nào. Cô thấy Trì Trùng đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông tóc nâu đó, người đó đang đi vào một quán cà phê.

Chúc An Sinh lại quay trở lại bên cạnh Trì Trùng, rồi hỏi: “ Anh sao thế? Anh quen người đó à? ”

“ Đương nhiên, mấy năm nay ở Mỹ anh ta là vị luật sư nổi tiếng nhất, Tarren. Mới 30 tuổi thôi anh ta đã trở thành luật sư hàng đầu của văn phòng luật sư. ”

“ Giờ anh ta lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ... ”

Không cần nói hết, Chúc An Sinh cũng biết câu trả lời của mình rồi.

“ An Sinh, chỉ sợ phiền toái lần này của chúng ta còn lớn hơn. ”

Giờ tới lượt Trì Trùng biến thành người nhụt chí.

“ Nếu chỉ là vấn đề về luật sư thôi thì chúng ta tìm cho bố mẹ Ninh Vũ Nhu một luật sư khác tốt hơn là được mà. ” Chúc An Sinh biết Trì Trùng quen rất nhiều người, giúp bố mẹ Ninh Vũ Nhu tìm một luật sư tốt cũng không có việc gì khó.

“ An Sinh, nếu Tarren trở thành luật sư của Parker Martinez thì cũng có nghĩa là Parker Martinez đang có được một đoàn luật sư hàng đầu trong nước. Hơn nữa, điều này cũng thể hiện rằng, Tarren rất có tự tin sẽ giúp Parker Martinez thắng được vụ kiện này. Hơn nữa, ở đây có sự có mặt của văn phòng luật sư Cấp Đức* nên sẽ không còn văn phòng luật sư hàng đầu nào tham gia vào vụ án này nữa. Giống như là vũ khí sắc bén nhất trên thế giới sẽ không va chạm với thứ cứng rắn nhất, đây là quy tắc trong ngành luật sư. ”

“ Nhưng mà chúng ta có chứng cứ. Em nghĩ, DNA trong khoang miệng Ninh Vũ Nhu không thể là của người khác được. Cứ cho là anh ta rất giỏi đi, nhưng chỉ cần chúng ta có chứng cứ, anh ta cũng không thể che giấu được sự thật này. ”

“ An Sinh, em biết vụ án Simpson giết vợ không? Em có biết vì sao lúc đó trên khắp nước Mỹ đều cho rằng hung thủ là O.J, nhưng cuối cùng Simpson vẫn không phải chịu cảnh ngục tù không? Ở chuyện này, nguyên nhân chủ yếu là do sai lầm của cảnh sát, nhưng quan trọng hơn là lúc đó Simpson đã tìm được luật sư giỏi, thậm chí còn tìm được một đội giám chứng tốt nhất để giúp hắn chỉ ra sai lầm của cảnh sát. Bởi vậy, hắn được phóng thích vì vô tội. ”

“ Nhưng mà chứng cứ của chúng ta đâu có vấn đề gì. ”

“ Ở trong mắt chúng ta thì có lẽ là vậy. ”

Lần đầu tiên, đứng trước kết quả của một vụ án, Trì Trùng lại không dám chắc.

“ Mau đi thôi. ” Trì Trùng nói với Chúc An Sinh, tạm thời anh chỉ có thể gác chuyện này sang một bên.

Đi vào cục cảnh sát, người đầu tiên Trì Trùng và Chúc An Sinh thấy là Hanham với Frank. Bọn họ đem những gì hôm nay bọn họ điều tra được nói cho Trì Trùng biết.

Theo như lời Trì Trùng nói thì có tổng cộng 32 vụ án, trong đó có 25 vụ án là nạn nhân có người nhà ở Houston. Tất cả 25 nhà này bọn họ đều đi hỏi thăm cả rồi, chẳng có manh mối nào hữu dụng cả.

Chuyện còn lại chỉ có chuyện Trì Trùng nhờ Frank đi điều tra các thuộc hạ của Parker Martinez. Frank đã phái cảnh sát đi xem nhưng không thấy mấy người đó đâu, thậm chí họ còn không phát hiện ra ai là người bên cạnh Parker Martinez có lực hấp dẫn đối với con gái. Bởi vậy, manh mối này đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Rồi Frank còn nhắc tới những phóng viên đã tìm tới cửa cục cảnh sát, họ muốn được phỏng vấn. Hẳn phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể khiến bọn họ quay về, hơn nữa, hẳn còn phải đồng ý là ba ngày sau sẽ họp báo.

Cuối cùng, Tri Trùng hỏi tới Tarren.

“Hôm nay chúng ta gọi Parker Martinez tới đây để lấy mẫu xét nghiệm DNA, khi đó hẳn đã đi cùng luật sư, điều này có vấn đề gì sao?” Frank giải thích xong lại thuận tiện hỏi thêm một câu.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi. Hơn nữa còn là vấn đề lớn.” Tri Trùng nói, có chút gì đó lo lắng: “Lúc này, nếu chúng ta muốn định tội Parker Martinez, chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Sau đó, Tri Trùng lại tiếp tục giải thích cho Hanham và Frank hiểu thân phận của Tarren. Đồng thời, sau khi biết được những điều đó, cả Frank và Hanham đều để lộ ra sắc thái lo lắng.

Có thể đưa Parker Martinez ra thẩm phán không?

Không có ai có thể đưa ra được đáp án chính xác, nhưng không lâu sau, một cảnh sát đi tới chỗ họ. Bọn họ nhận được tin tức mới, trong nháy mắt, bọn họ còn nghĩ là lỗi tai mình có vấn đề.

“Parker Martinez nhận tội.”

Người cảnh sát kia đứng bên cạnh Frank, giọng nói của cậu ta vừa đủ để cho mấy người đứng ở đây nghe thấy được. Mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn cậu ta, đặc biệt là Frank, hẳn còn tím chặt lấy bờ vai của cậu ta.

“Cậu nói lại lần nữa tôi nghe xem?”

“Parker Martinez, hẳn vừa mới nhận tội.”

Người cảnh sát kia lặp lại câu trả lời lần nữa, khẳng định vấn đề mà Frank hỏi, cuối cùng, mọi người buộc phải tiếp nhận chuyện này là có thật.

Nhưng sao lại thế được? Rõ ràng mới nãy mọi người còn lo lắng xem phải làm thế nào để Parker Martinez nhận tội, mà giờ dùng một cái nhận được tin rằng Parker Martinez đã nhận tội rồi, chẳng lẽ là bánh từ trên trời rơi xuống? Sao có thể như thế được?

“Cậu nói rõ ràng xem nào, sao hẳn lại nhận tội?” Tri Trùng hỏi vào trọng điểm trước.

“Hắn thừa nhận rằng hắn bất ngờ gặp được Ninh Vũ Nhu, sau đó hắn mời Ninh Vũ Nhu lên du thuyền Eros dạo chơi. Hắn cho rằng Ninh Vũ Nhu đã thích hắn rồi, cho nên hắn muốn tiến thêm một bước nữa trong quan hệ của hai người. Nhưng mà không ngờ Ninh Vũ Nhu lại hiểu nhầm hắn, trong lúc chạy trốn hắn thì đã bị ngã chết. Nhất thời, trong lúc sợ hãi, Parker Martinez đã ném Ninh Vũ Nhu xuống biển.”

Nghe tới đây, sắc mặt mọi người mới bình thường trở lại. Trên mặt mỗi người đều hiện lên một nụ cười lạnh, Parker Martinez nhận tội lúc nào, rõ ràng hắn đang muốn phủi sạch quan hệ với tội danh mưu sát.

“Mọi người thấy thế nào?” Tri Trùng hỏi.

“Em cũng không hiểu. Chắc chắn nguyên nhân dẫn tới cái chết của Ninh Vũ Nhu là chết đuối, nhưng trong khoang miệng của Ninh Vũ Nhu lại có DNA của Parker Martinez, có chứng cứ này, chắc chắn Parker Martinez không thoát khỏi việc liên quan, vì sao hẳn phải làm vậy?” Chúc An Sinh mở lời phân tích đầu tiên.

Tri Trùng suy nghĩ khá lâu, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, trên trán anh đã rịn một tầng mồ hôi lạnh.

“Đột nhiên hẳn tới nhận tội, tôi cảm thấy hẳn là hẳn đã ý thức được việc mình bị cắn thương có liên quan. Hẳn hiểu rõ giờ mà muốn thoát tội sẽ rất khó khăn, cho nên hẳn lựa chọn bày ra một câu nói dối có trăm ngàn chỗ sơ hở.”

“Mục đích cuối cùng của hẳn là gì?” Frank cảm thấy nghi hoặc.

“Hắn sợ rằng chúng ta sẽ tìm được mối liên hệ giữa vụ án của Ninh Vũ Nhu và vụ thẩm sát trên du thuyền Eros. Hẳn không thể mạo hiểm thêm nữa, bởi vì một khi đoàn thẩm tra tin rằng hẳn là hung thủ, thì cái ngênh đón hẳn ở Texas chính là tội tử hình. Cho nên hẳn lựa chọn phương án bảo thủ nhất, nhưng cũng là phương án an toàn nhất!”

Tri Trùng phân tích từng chút một.

“Giống như những gì An Sinh đã nói, trong tay chúng ta có chứng cứ, có thể nhẹ nhàng lật đổ lời khai của Parker Martinez. Thế sau đó kết quả như thế nào? Tôi thấy cao nhất cũng chỉ kết án là tội danh mưu sát không thành thôi, trừ phi, sau khi Ninh Vũ Nhu tử vong hẳn còn làm một số chuyện xấu xa nữa. Frank, anh là người có kinh nghiệm, anh thử nói cho tôi xem bình thường tội danh này sẽ nhận mức phạt nào?”

“Chắc chắn là nhận được 20 năm ngồi tù rồi.”

“Đúng vậy. Đó là trong tình huống bình thường. Nhưng bây giờ cái chúng ta phải đối mặt chính là một người có đoàn luật sư hàng đầu của Mỹ, ở trong

hoàn cảnh như này, tôi nghĩ việc Parker Martinez có thể giảm mức án xuống mười năm tù là không thành vấn đề. Mà tù giam ở Mỹ chẳng khác nào đang cho Parker Martinez được nghỉ ngơi hưởng thụ trong mười năm, hưởng chí, hần còn có thể giảm hình phạt xuống nữa, đúng không?”

“Nhưng vì sao hần lại làm như vậy?”

Hanham và Frank vẫn không hiểu. Trong tình huống này, đáng lý ra Parker Martinez phải tìm đủ mọi cách để biến mình thành một người vô tội chứ. Riêng Chúc An Sinh sau khi nghe những lời Trì Trùng phân tích, cô đã dần dần đoán ra được hần đang muốn làm gì.

“An Sinh, lúc phát hiện ra thi thể Ninh Vũ Nhu tôi đã nói với em rồi đấy, trên thi thể Ninh Vũ Nhu không có bất kỳ dấu vết nào là dấu tích của việc ngược đãi. Các miệng vết thương trên người cô ấy đều là do lưới đánh cá tạo thành, mà những vết máu trên du thuyền chúng ta phát hiện ra đều được khẳng định rằng đó là do bị ngược đãi tới chết.”

“Nhất định là có người đã báo tin này cho Parker Martinez, thế nên hần mới có thể tìm ra được sự khác nhau này. Hần đang muốn dựa vào chỗ khác nhau đó để tách riêng vụ án của Ninh Vũ Nhu và vụ thám sát ra làm hai. Hơn nữa, chỉ cần hần kiên trì thừa nhận là do hần muốn tiếp cận Ninh Vũ Nhu nên cô ấy mới lên thuyền thì hần đã phui sạch được toàn bộ quan hệ của mình đối với 32 vụ án mất tích mà chúng ta phân tích được. Dù sao những người đi tiếp cận mấy cô gái đó đâu phải là hần.”

“Hần đang muốn chịu cái nhỏ để tránh cái to, mục đích thật sự của hần là muốn thoát khỏi diện tích nghi trong vụ thám sát đắm máu trên du thuyền Eros.”

“Đúng là mực cười.”

Nói xong câu này, Chúc An Sinh cảm thấy như mình mất hết sức lực. Cô và Trì Trùng không ngờ rằng, việc mình cực khổ tìm được thi thể Ninh Vũ Nhu, không ngờ lại giúp một tay cho việc Parker Martinez thoát tội?

Ông trời đang châm chọc hành động theo đuổi chính nghĩa của bọn họ sao?

Chúc An Sinh không biết. Nhưng cô có thể thấy, bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đi, đêm, đã trải rộng khắp nơi!

Tác giả có lời muốn nói: Viết chương này thật sự rất khó khăn, tôi đã từng nghĩ ra một kết cục và chân tướng u ám hơn nữa nhưng viết ra chỉ sợ quyển truyện này sẽ biến thành trò cười, thế nên tôi sửa lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xét Xử, Nước Mắt Ở Houston

Edit: Cải Trắng

Một tháng sau, khi Chúc An Sinh ngồi trong tòa án, cô bắt đầu hồi tưởng lại từ đầu tới cuối vụ án đắm máu trên du thuyền Eros.

Khi cô và Trì Trùng gặp được đôi vợ chồng Tống Thực Nhân, Ninh Chí Minh, hai người cũng không ngờ là mình gặp được một vụ án khác cốt ghi tâm suốt đời như thế này.

Hai người cũng không ngờ được, tất cả đều bắt đầu từ người con gái tên Ninh Vũ Nhu rồi phát sinh ra cả vụ án liên quan tới du thuyền Eros, kéo theo đó là liên hoàn án kéo dài trong suốt năm năm liền.

Trong thời đại công nghệ phát triển hiện nay, liệu có mấy tin tức được toàn nước Mỹ chú ý tới, rồi toàn thế giới để ý lâu như thế này không?

Không chỉ vì sự tàn nhẫn của vụ án đắm máu trên du thuyền Eros làm cho mọi người bị chấn động mà còn vì vụ án này có liên quan tới gia tộc Martin nữa. Đây là một trong những gia tộc có danh tiếng nhất trên toàn thế giới, tất cả những yếu tố đó gộp vào, cuối cùng lại làm những người bình thường bị kinh ngạc.

Nhưng mà kết quả cuối cùng lại khiến mọi người thất vọng. Tất cả mọi người đều âm thầm biết được hung thủ là ai, nhưng không tìm thấy thi thể các nạn nhân nên không cách nào chứng minh được vết máu trên du thuyền Eros là của ai. Đồng thời có vẻ nữ thần may mắn đã bỏ rơi Chúc An Sinh và Trì Trùng, vết máu hai người tìm thấy không trùng khớp với DNA của người bị hại gần đây nhất, cho nên vụ huyết án trên du thuyền Eros trở thành án treo.

Hầu như tất cả mọi chuyện đều giống như suy đoán trước đó của Trì Trùng và Chúc An Sinh, lần ra tòa này cho vụ án Ninh Vũ Nhu chính là cơ hội cuối cùng để bọn họ phán xét Parker Martinez.

"Anh cảm thấy chốc nữa trong phiên tòa bọn họ sẽ biện hộ như thế nào?" Chúc An Sinh quay về phía Trì Trùng, hỏi.

"Còn có thể thế nào nữa, thì là cái kiểu đối trắng thay đen đấy. Đẩy mọi tội lỗi về phía nạn nhân, xóa dần tội lỗi cho hung thủ, cuối cùng còn giữ mấy giọt

nước mắt để lấy sự đồng tình của đoàn thẩm phán. Mấu chốt là, tuy rằng chúng ta đoán được kịch bản của bọn họ nhưng muốn đạt được thắng lợi thì rất khó. "

Chúc An Sinh hiểu tại sao Trì Trùng nói như vậy. Trong một tháng này, Trì Trùng đã giúp Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân tìm rất nhiều văn phòng luật sư nổi tiếng, nhưng không có một văn phòng nào dám tiếp nhận án này. Cuối cùng, điều Trì Trùng có thể làm được chỉ là tìm giúp cho Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân một luật sư tương đối giỏi thôi.

Cứ để như thế sao? Tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này sao?

Chúc An Sinh cắn chặt môi, cô không thể tiếp thu được sự thật này, nhưng sự thật là, cả cô và Trì Trùng đều bất lực rồi.

Chúc An Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phong cảnh ngoài cửa sổ xe lướt qua rất nhanh, hết như lúc cô mới đặt chân tới thành phố New York. Ở Houston có tới hơn triệu người, mỗi một người đều xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi người đều giống như cái bánh răng nhỏ bé nhưng gộp lại có thể tạo ra thế giới của chúng ta. Nhưng bỗng nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy, trong thế giới này cô không nhìn thấy được ánh sáng.

Quá u ám, cô không thể thấy nổi con đường phía trước, cô cảm thấy vô cùng rét lạnh, cho dù cô có khoác lên mình một lớp quần áo thật dày, cũng không thể chống lại được cơn rét buốt ấy.

Thần linh đã ngủ đông rồi, không có ai có thể xét xử được tội ác trên thế giới này nữa, đúng không?

Sự đau khổ này giống như những chiếc gai nhọn đang đâm vào Chúc An Sinh, sau đó còn đâm thẳng vào trái tim cô, cô không tránh được.

Chúc An Sinh thấy có khi cô phải ngủ một giấc, mắt cô đã nặng trĩu rồi. Mãi cho tới khi những bậc thang bằng đá ở tòa án hiện ra thì có một cái gì đó màu đen mạnh mẽ đập vào mắt cô.

" Trì Trùng, đó là cái gì? "

Trì Trùng vừa mới tìm được một chỗ để dừng xe, bỗng nhiên anh nghe được Chúc An Sinh nói thì quay sang nhìn. Anh cũng thấy được chỗ mà cô đang chỉ, có thể là do anh đang hoảng hốt mà sinh ra ảo giác, anh còn tưởng đấy là một đám người da đen cầm kiếm Damocles chứ.

Vội vàng dừng xe, rồi Trì Trùng và Chúc An Sinh đi về phía có "cái gì đó" màu đen. Nhưng mà đột nhiên lại có một đám phóng viên vây quanh hai người, Chúc An Sinh biết người đám phóng viên này có hứng thú nhất vẫn là Trì Trùng, nên cô đẩy anh đi ứng phó với đám phóng viên. Còn cô thì nhân cơ hội đó lên ra ngoài rồi chạy thoát.

Cuối cùng, Chúc An Sinh còn quay lại nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt thương cảm, sau đó cô đi về phía "cái gì đó" màu đen, đến gần rồi cô mới thấy rõ, hóa ra đó là một đám người mặc trang phục màu đen đang đứng đó.

Đám người đứng đó hình như là có hơn chục người, bọn họ giống như đang lẳng lặng bày trận ở trước cửa tòa án. Trên mặt mỗi người đều bày ra vẻ mặt trang trọng nghiêm túc, bọn họ bình tĩnh nhìn chăm chú vào cửa tòa án. Dáng vẻ của bọn họ giống như là nhìn thấu được qua cả mảnh vải che mắt nữ thần chính nghĩa, bọn họ thấy được đôi mắt của cô ấy.

Chúc An Sinh không rõ lai lịch của bọn họ là gì, cô chỉ thấy có rất nhiều phóng viên đã quay sang chụp ảnh đám người đó, sau đó, trong đám người đang đi qua đi lại, cô nhìn thấy Frank.

Chúc An Sinh vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy tới, Frank nhìn thấy cô cũng lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

" Hai người tới rồi. "

" Đúng vậy, lần này tôi và Trì Trùng tới để đảm nhận vai trò nhân chứng, còn anh thì sao? "

" Đây có thể là vụ án quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, đương nhiên tôi không thể vắng mặt lúc này được. "

" Đúng rồi, anh có biết bọn họ là ai không? " Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nhắc tới vấn đề mình đang thắc mắc.

" Ôi tôi quên mất, cô không biết cũng phải thôi, lúc đó hai người đã về New York rồi. "

" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

" Sau khi tin tức về vụ án trên du thuyền Eros bị lộ ra, có rất nhiều người nhà của các nạn nhân trong những vụ án mất tích trước đó chưa được giải quyết tìm tới dò hỏi về tình hình vụ án. Hình như có hai gia đình cuối cùng tới gặp tôi và Hanham đã nghe phong phanh được trong cục cảnh sát là vụ án này được đưa ra xét xử. Sau đó, họ đã âm thầm liên hệ với 25 gia đình trước đó chúng tôi thăm hỏi, những người đó đều tin rằng, người nhà của bọn họ mất tích chắc chắn có liên quan tới du thuyền Eros. Vì thế, hôm nay bọn họ đều chạy tới đây chờ kết quả xét xử vụ án của Ninh Vũ Nhu. "

Trong chốc lát, Chúc An Sinh không nói được lời nào. Giờ thì cô đã hiểu tại sao đám người đó đều mặc đồ đen, họ đang thương tiếc cho người thân của mình.

Chúc An Sinh thấy rất áy náy, cô không thể giúp mọi người đòi lại công đạo.

Cách đó không xa, cuối cùng Trì Trùng cũng thoát khỏi đám phóng viên, lúc sau anh chạy tới đây, anh cũng đã biết rõ mọi chuyện.

" Trì Trùng, chúng ta đã rất cố gắng rồi đúng không? "

Nghe thì như Chúc An Sinh đang hỏi Trì Trùng, nhưng thật ra, cô đang tự hỏi bản thân mình.

" Đúng vậy, chúng ta rất cố gắng rồi. "

Đương nhiên, Trì Trùng hiểu bọn họ không có cách nào phá được vụ án này, vụ án này thật sự rất rắc rối. Nếu không phải có vết máu đó thì chỉ sợ Trì Trùng và Chúc An Sinh không bao giờ phát hiện ra những vết máu còn lại. Từ cái đó ra thì chẳng còn chứng cứ, manh mối nào nữa.

Sự giàu có của Parker Martinez khiến cho hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với các sát thủ khác. Hắn có thể thỏa mãn được dục vọng đáng sợ của mình. Nếu không phải Ninh Vũ Nhu đem thân thể mình buộc vào lưới đánh cá thì Trì Trùng sợ là chỉ dựa vào tấm ảnh chụp đó và lời nói của Lyon cũng khó có thể giải oan được cho cô ấy.

Cho nên, đúng là Trì Trùng và Chúc An Sinh đã làm hết sức mình rồi. Nhưng mà tận sâu trong đáy lòng Trì Trùng, anh cũng giống như Chúc An Sinh, đang tự hoài nghi.

Đối mặt với một tên ác ma điên cuồng giết người như thế, chẳng lẽ bọn họ cứ buông tha hắn như vậy sao?

Trì Trùng cũng không cam lòng, nhưng anh hết cách rồi.

" Trì Trùng tiên sinh, anh có thể cho tôi chụp một bức ảnh không? "

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, đó là một phóng viên đang cầm máy ảnh. Giọng nói của hắn khá to nên đã hấp dẫn đám người áo đen đó nhìn về phía bên này, họ nhìn thấy Trì Trùng.

Có một người phụ nữ trung niên đứng cách đó gần nhất đã tiến lên ôm anh.

" Vô cùng cảm ơn cậu. "

Trong nháy mắt, người thân của các nạn nhân đều quay qua đây có ý cảm ơn. Nước mắt của Chúc An Sinh không kiềm chế được nữa, cô khóc rồi.

" Cô là Chúc An Sinh tiểu thư sao? "

Người phụ nữ đó vừa ôm Trì Trùng một cái xong liền quay sang nhìn về phía Chúc An Sinh đang đứng.

" Cầu mong Chúa sẽ phù hộ cho hai người. "

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhớ rất rõ về chân thành tha thiết của người phụ nữ đó khi chúc phúc cho bọn họ. Cũng giống như cô sẽ nhớ rõ dáng vẻ của Tổng Thục Nhân khóc muồn ngắt đi lúc ra khỏi tòa án.

Tất cả những điều này Chúc An Sinh sẽ không quên được. Và cô cũng mãi mãi nhớ dáng vẻ của Parker Martinez khi bước ra khỏi tòa án, hắn đã quay đầu lại mỉm cười nhìn bọn họ.

Bọn họ đã thua rồi. Cuối cùng, Parker Martinez chỉ bị xử bảy năm tù giam thôi, Chúc An Sinh không ngờ thẩm phán lại tin vào lời của Parker Martinez.

Việc khám nghiệm tử thi Ninh Vũ Nhu cho thấy không có dấu hiệu xâm hại nào, ngoại trừ những vết thương ngoài da do va chạm gây nên thì cũng không có dấu vết bị ngược đãi. Cuối cùng, Chúc An Sinh chỉ nắm được chứng cứ là DNA trong khoang miệng Ninh Vũ Nhu, nó là chứng cứ cho sự phản kháng của cô ấy. Nhưng không ngờ Parker Martinez lại nắm được một thông tin khác, nó khiến cho mọi người kinh ngạc, nó trở thành con át chủ bài.

Hóa ra Ninh Vũ Nhu từng đi nạo thai.

Parker Martinez tìm được ghi chép cho thấy Ninh Vũ Nhu từng đi nạo thai, hơn nữa còn đưa bạn trai cũ của Ninh Vũ Nhu ra tòa làm chứng, lấy cái này để công kích phẩm hạnh của Ninh Vũ Nhu.

Nhìn thấy phần ghi chép đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng đều hiểu được họ thua rồi, bởi vì bang Texas là một bang bảo thủ nhất nước Mỹ, ở đây tôn giáo chiếm đa số nên bọn họ kịch liệt phản đối hành vi nạo thai. Thế nên cuối cùng thẩm phán và quan tòa đã phủ quyết việc Parker Martinez có hành vi cưỡng hiếp, giết người không thành và hủy bỏ thi thể, bọn họ lựa chọn tin lời làm chứng cho Parker Martinez.

" Trì Trùng, chúng ta thua rồi. "

Chúc An Sinh nói ra lời thật lòng, cô và Trì Trùng cố gắng lâu như vậy, Trì Trùng còn suýt thì mất mạng nữa, cuối cùng chỉ đổi được con số bảy năm tù như có như không.

" Đi thôi, trời hôm nay sắp mưa rồi. "

Trì Trùng bình tĩnh nói, nhưng từ nãy tới giờ cả anh và Chúc An Sinh đều như mất đi ba phần sức lực rồi.

Đây là kết quả cuối cùng sao? Quả nhiên giống như lời Chúc An Sinh nói, thật là nhục cười.

" Trì tiên sinh, xin chờ một chút. "

Có người gọi Trì Trùng. Quay đầu lại, anh phát hiện ra người bước tới là Ninh Chí Minh, ông đã giao Tổng Thục Nhân cho người khác chăm sóc rồi.

" Thời gian lâu như thế này rồi, tôi còn chưa có lần nào nghiêm túc cảm ơn Trì Trùng tiên sinh và Chúc An Sinh tiểu thư. "

Dứt lời, Ninh Chí Minh đã quỳ xuống, Trì Trùng có hơi hoảng hốt, anh vội vàng đỡ ông đứng lên.

" Rất xin lỗi, tôi không thể làm tốt hơn được nữa. "

" Không. Có thể để Ninh Vũ Nhu an nghỉ tốt, tôi đã rất vui rồi. Nhưng mà con bé đúng là quá ngốc, chỉ vì ngốc mà lên thuyền cùng người khác. Tôi cả việc phá thai cũng không nói cho chúng tôi biết, làm cho chúng tôi luôn nghĩ rằng con bé vẫn còn là một đứa nhỏ không hiểu sự đời, chuyện này cũng trách tôi. "

Ninh Chí Minh nói tới đây còn nở nụ cười tự giễu.

" Nhưng con bé vẫn là một đứa bé ngoan. Tôi nghĩ nếu không phải con bé thấy rõ bộ mặt thật của bạn trai cũ thì con bé sẽ không phá thai. Hẳn là con bé nghĩ đứa bé không nên có một người bố như thế. "

" Có lẽ là vậy. Chỉ là con bé quá ngốc, cho nên không hiểu, tôi là bố nó, cho nên dù con bé có ra sao thì tôi vẫn yêu thương nó. Giống như lúc còn nhỏ vậy, khi đó con bé bị những đứa trẻ khác bắt nạt, tôi nhất định sẽ giúp con bé giáo huấn những đứa trẻ đó một trận. Nhưng mà có vẻ trẻ nhỏ thường không hiểu tấm lòng của bố mẹ, cậu nói xem có phải không, Trì tiên sinh? "

" Cô ấy thật hạnh phúc. "

" Thế sao? Nói nhiều như vậy rồi, có làm chậm trễ thời gian của Trì tiên sinh không? Cuối cùng, tôi hy vọng cậu và Chúc An Sinh tiểu thư có thể bình an, khỏe mạnh cả một đời, tạm biệt. "

Sau đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng không còn gặp lại Ninh Chí Minh nữa, hai người cũng không gặp lại đám người mặc đồ đen kia.

Chúc An Sinh chỉ nhớ là, về sau, cả thành phố Houston đều chìm trong nước mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Vụ án này thật sự kết thúc rồi. Nhưng vẫn còn một chương nữa kể về câu chuyện trước đó, đây chính là điểm mấu chốt của câu chuyện.

Còn nữa, vụ án lần này quá nặng nề rồi, vụ án tiếp theo tôi viết sẽ nhẹ nhàng hơn, cũng sẽ không dài như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: 12 Người Đàn Ông Giận Dữ [12 Angry Man]

Edit: Cài Trắng

*12 Angry Man: Đây là một bộ phim của Mỹ được sản xuất năm 1957. Bộ phim được chuyển thể từ vở kịch truyền hình cùng tên của Reginald Rose. Bộ phim được chính Rose viết kịch bản và sản xuất, đạo diễn phim là Sidney Lumet. Các bạn có thể tìm hiểu thêm về bộ phim trên google nhé ^^

Hôm nay Charlie Garcia không đi tới chỗ làm của mình, đó là một chỗ bán oto, ngược lại, vị khách hàng muốn mua xe lại gọi điện cho hắn. Charlie Garcia đem sự thật là chiếc xe được khách hàng nhìn trúng thật ra một chiếc xe đã qua sử dụng cho khách hàng biết.

Không lâu sau đó, cấp trên của Charlie Garcia gọi điện thoại tới. Trong cơn tức giận, ông chuẩn bị sẵn sàng giáo huấn Charlie Garcia một trận, nhưng lúc này Charlie Garcia lại không nhận điện thoại của ông. Charlie Garcia chỉ liếc mắt nhìn điện thoại một cái, sau đó hắn nhấn nút tắt cuộc gọi.

Sau khi tắt điện thoại, Charlie Garcia cười đầy thỏa mãn, hắn nhìn vào trong gương như thấy bóng hình mình từ mười mấy năm trước. Cuối cùng, hắn một lần nữa mặc trang phục đưa xe lên.

Đáng tiếc, bây giờ hắn đã không còn sự hăng hái khí phách như thời còn trẻ nữa, hiện giờ hắn giống phần lớn người đàn ông trung niên, bụng phệ, trên đầu tóc càng lúc càng thưa thớt. Tất cả mọi thứ đều có vẻ quá tệ, Charlie Garcia dám đánh cược rằng, trước đó hắn không nghĩ bây giờ mình lại có bộ

đáng như này.

Nhưng Charlie Garcia không hối hận. Ngay lúc nghe thấy trong phòng sinh vang lên tiếng khóc, hắn liền hiểu rõ, cả đời này hắn sẽ không hối hận.

Hiện giờ, cuối cùng Charlie Garcia cũng mặc lại được bộ trang phục đua xe. Đáng tiếc, giờ việc đua xe không còn giống với lúc trước nữa, lúc đi vào cửa hàng bán xe đua, ông chủ còn bị hắn làm cho khiếp sợ, ông chủ cửa hàng không ngờ một người đàn ông tuổi này rồi còn đi mua xe đua.

Cuối cùng, Charlie Garcia cũng mang theo chiếc xe yêu thích của mình vừa được đổi mới đi tới thành phố Houston, một nơi nổi tiếng về đua xe.

Dường như Charlie Garcia nghe được tiếng cười đầy trào phúng của đám thanh thiếu niên. Hắn trực tiếp đặt cược khoảng một nghìn đô la Mỹ, cuối cùng, sau mười mấy năm, hắn lại được tận hưởng cảm giác phóng nhanh như điện xẹt rồi.

Thiếu niên cùng thi đấu với Charlie Garcia cũng phải giật mình với thực lực của hắn. Cậu không thể tưởng tượng được, một người đàn ông như này lại có một kỹ thuật đua xe kinh người.

Nhưng mà cậu không ngờ rằng, ngay tại lúc Charlie Garcia sắp dành được thắng lợi, đột nhiên hắn lại giảm tốc độ rồi lập tức rẽ ngang đâm về phía đèn đường.

Cũng giống như lúc trước vậy, Charlie Garcia không hối hận vì mình đã bế một đứa bé gái đáng yêu trắng trẻo, lúc này, hắn cũng không hối hận.

**

Lúc Ed Kaynish tỉnh lại, nằm ngay bên cạnh hắn là một người con gái trẻ tuổi hôm qua mới theo hắn vào đây.

Hắn vẫn còn nhớ, ngày trước, mỗi ngày hắn tỉnh lại, người bên cạnh hắn luôn luôn là những cô gái khác nhau. Bởi vì chỉ cần hắn muốn thì bên cạnh hắn không bao giờ thiếu những cô gái thích hắn, ngay cả hiện tại cũng vậy, bên cạnh hắn không thiếu những người thường xuyên liếc mắt đưa tình với hắn.

Cho nên, vào ngày hôm qua, khi hắn dễ dàng mời được cô gái khác, rồi cùng cô thường thức bữa tối.

Bữa tối qua đi, mang theo hơi men ngà ngà say, cô gái đó còn muốn cùng Ed Keynish tiến thêm một bước nữa, nhưng mà lại một lần nữa Ed Keynish lại từ chối ý tốt đó.

Có lẽ hắn đã quên mất, người ngày trước suốt ngày cười ngửa thông dong suốt cả vạn hoa, một người đàn ông phong lưu không biết từ lúc nào đã học được cách từ chối.

Có lẽ là từ lúc người bạn gái cũ bí mật sinh ra một đứa con rồi trả lại cho hắn, cũng từ đó về sau thì mất tích vậy.

Bởi vì bắt đầu từ ngày đó, Ed Keynish phải luôn nắm chặt thời gian, hắn không biết lúc nào thì đứa bé đó sẽ đột ngột khóc toáng lên. Có lúc nửa đêm hắn còn phải bò dậy thay tã hoặc pha sữa cho đứa bé đấy. Cứ như vậy, đứa bé đó đã chiếm hết toàn bộ thời gian sinh hoạt của Ed Keynish.

Mãi cho đến khi tiểu thiên sứ của hắn trưởng thành, thậm chí Ed Keynish bắt đầu tưởng tượng tới viễn cảnh ở trước mặt chồng con gái mình hắn nên mang theo về uy nghiêm như thế nào. Nhưng mặc kệ là hắn đã nghĩ ra bao nhiêu cảnh tượng, hắn lại không nghĩ tới, cái điều hắn không nghĩ là sẽ xảy ra lại xảy ra.

Ed Keynish cầm lấy điện thoại của cô gái đó được đặt trên giường, đầu tiên là hắn gửi một tin nhắn tới cho bố mẹ của cô gái, sau đó hắn còn liên lạc với cả bạn trai của cô gái.

Ed Keynish biết, người hắn gọi điện chính là người ngày trước làm tiểu thiên sứ của hắn đau lòng. Cho nên, người này không ngờ rằng, trong khi cậu chuẩn bị khí thế giáo huấn cho hắn một trận vì đã để cậu đội 'nón xanh' thì nghênh đón cậu lại một cú đấm.

Đã rất lâu rồi Ed Keynish không động tay động chân với ai, cho nên lúc hắn phóng thích được sự áp lực của bản thân, hắn cảm thấy, người làm tiểu thiên sứ của hắn đau lòng thì đều đáng chết.

Trong lúc người đó còn đau khổ nằm trên mặt đất rên rỉ thì Ed Keynish đã chủ động báo cảnh sát. Khi điện thoại báo cảnh sát vừa được thông qua, Ed Keynish biết, hắn không hề hối hận.

**

Ngày hôm qua, Ninh Chí Minh ở trong quán làm việc suốt đêm, ông làm gần nghìn cái bánh bao, sau khi hấp một phần bánh bao đầu tiên, ông ăn một cái, đây vẫn là hương vị Ninh Vũ Nhu thích ăn nhất.

Trời vừa tờ mờ sáng, Ninh Chí Minh đã làm xong hết chỗ bánh bao. Mùi hương của bánh bao hấp dẫn những người khách qua đường ở bên ngoài, nhưng bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra, quán này mới khai trương cách đây không lâu, buôn bán vô cùng tốt, nhưng có vẻ hôm nay không có ý định mở cửa.

Ninh Chí Minh đem chỗ bánh bao mình đã làm chia thành một phần năm cái. Sau đó ông bỏ vào trong túi giấy. Cuối cùng, ông và Tống Thục Nhân mang theo chỗ bánh bao đó lên xe, rong theo ánh nắng ban mai đi về phía thành phố Houston.

Ánh nắng ban mai lấp ló thức dậy tại thành phố Houston, Ninh Chí Minh đem từng phần bánh bao phát cho những kẻ lang thang ở trong thành phố.

Đây là một ngày Ninh Chí Minh nhận được nhiều lời cảm ơn nhất, nhưng mà mỗi một lần nhận được lời cảm ơn, ông đều đặt một nụ hôn lên chiếc vòng cổ mình đang đeo. Vòng cổ ông đang đeo có ảnh chụp Ninh Vũ Nhu, cô vẫn tươi cười xinh đẹp và đầy ngọt ngào.

Khi còn lại sáu chiếc bánh bao cuối cùng, ông đem chúng tới trước phần mộ của Ninh Vũ Nhu. Ông cẩn thận dùng khăn lau của mình lau đi sương sớm còn đọng lại trên phần mộ cô, sau đó ông đặt xuống đấy sáu chiếc bánh bao ông đem theo.

“Vũ Nhu, con ở bên kia có khỏe không? Hôm nay bố lại tới thăm con đây, con xem, bố còn đem theo bánh bao tới cho con nữa, bây giờ con không cần sợ ăn xong lại béo lên nữa rồi. Trước đó, vì sợ béo, con toàn cố ý không ăn bánh bao thôi.”

“Vũ Nhu à, bố và mẹ đều rất nhớ con, nhưng mà con yên tâm, mẹ con sẽ dần dần bình ổn lại thôi. Chỉ là, bố sợ đây là lần cuối cùng bố có thể tới thăm con, cho nên sau này con đừng vì bố không tới thăm con mà tức giận nhé, được không?”

Ninh Chí Minh cứ thế ở trước bia mộ khoảng một tiếng đồng hồ, trong một tiếng này, ông dường như đã nhớ lại toàn bộ kỷ niệm của ông và Ninh Vũ Nhu.

Cuối cùng, ông sờ sờ vào vũ khí lạnh băng nằm trong túi mình.

Ninh Chí Minh đi tới một con phố có đông người qua lại, vừa vặn lúc đó có mấy chiếc xe cảnh sát gầm rú inh ỏi đi qua, điều đó đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra vậy. Chuyện gì xảy ra hấp dẫn nhiều xe cảnh sát vậy.

Ninh Chí Minh mỉm cười khi nhìn thấy tất cả. Ông hiểu đang có chuyện gì xảy ra, bọn họ đều sẽ không hỏi hặn.

Ninh Chí Minh quay đầu nhìn thấy một cửa hàng, ông bình tĩnh đi vào trong đó, cuối cùng, ánh mắt ông còn xẹt qua một tia lạnh lùng, ông lấy súng ra chìa thẳng về phía nhân viên thu ngân.

“Xin lỗi, nhưng mà cô có thể lấy hết toàn bộ tiền mặt ở đây đưa cho tôi không?”

Nhân viên vừa kinh ngạc vừa cảm thấy sợ hãi, cô nhanh chóng lấy toàn bộ tiền mặt hiện có để đưa. Nhưng mà cô không hiểu sao lại có người cướp kỷ lạ như thế này nữa, cho dù nhìn thấy khách hàng trong cửa hàng báo cảnh sát cũng không hề ngăn lại hay có hành động gì khác.

Trên thực tế, những người này đều không biết, vào giây phút này, toàn bộ thành phố Houston đã xảy ra 12 vụ án ‘phạm tội’.

**

Lúc Ninh Chí Minh nhìn thấy một mình Parker Martinez đi vào trong nhà vệ sinh, ông liền yên lặng lấy từ dưới đáy giường ra một chiếc chùy thủ ông đã giấu sẵn dưới đó.

Ninh Chí Minh vào ngục giam này đã được hai ngày, ông cũng đã thăm dò tình huống ở đấy.

Quả nhiên, dù đang ở trong ngục giam, sinh hoạt của Parker Martinez vẫn giống như một vị vua.

Thức ăn hán ăn đều do đầu bếp chuyên nghiệp làm, phòng trong nhà tù của hán cũng được chuẩn bị phòng đơn, thậm chí ngay cả nhà vệ sinh hán cũng được một cái riêng. Có thể nói, ngoại trừ việc hán không thể ra ra vào vào ở ngục giam thì sinh hoạt của hán cũng chẳng có gì thay đổi.

Đây là công đạo của pháp luật sao? Ninh Chí Minh nghĩ mà buồn cười. Đặc biệt, ông còn hiểu rất rõ ràng, nếu không phải vụ án này hấp dẫn độ chú ý quá cao thì có khi ở trong ngục giam hán cũng liên tục vung tiền để mua sự xa hoa trong tù. Thế mới đúng như một kỳ nghỉ phép giành cho hán.

Nhưng mà sao Ninh Chí Minh có thể chịu đựng được tất cả những điều này?

Ông không thể nhịn được! Người nhà của những nạn nhân mất tích khác cũng không thể nhịn được! Cho nên, sau khi phán quyết trôi qua sáu tháng, bọn họ đã nghĩ ra một kế hoạch không có kẻ hở nào.

Bao gồm cả Ninh Chí Minh thì có mười hai người cùng nhau phạm tội. Không ai biết mình có thể tiếp xúc được với Parker Martinez trong ngục giam hay không, hay không ai biết mình phải chấp hành đạo phỉ của thẩm phán.

Ninh Chí Minh cảm thấy vô cùng hưng phấn khi biết mình có thể trở thành người kia.

Mà ở trong nhà giam chung ông có quen một người đang ở trong ngục giam nhưng vẫn buồn lậu vật phẩm nguy hiểm. Cho nên, Ninh Chí Minh đã lấy từ chỗ hán được một cây chùy thủ này.

Cuối cùng, vào lúc người khác không để ý, Ninh Chí Minh cũng đi vào nhà vệ sinh đó.

Parker Martinez đang giải quyết trong nhà vệ sinh. Căn bản hán không nghĩ tới sẽ có người theo hán đi vào trong này, hán càng không ngờ rằng, khi hán vừa mới thấy người kia, ở giây tiếp theo, người kia đã vọt tới trước mặt hán. Cuối cùng, một cây chùy thủ hung hăng đâm vào ngục hán.

“ Ông... ”

Parker Martinez muốn nói chuyện nhưng mà Ninh Chí Minh không hề cho hắn có thời gian để mở miệng. Chợt, thêm một nhát nữa đâm xuyên qua bụng hắn.

Mới vừa đâm xong nhát thứ hai, Ninh Chí Minh dường như phát điên mà đâm liên tục thêm bảy nhát nữa. Parker Martinez đã sớm chết trong tình trạng hai mắt vẫn mở trừng trừng, máu từ trong miệng hắn trào ra, rồi từ những vết thương trên người nữa, máu của hắn chảy ra nhiều tới như muốn chảy ra một biển máu.

Nhưng Ninh Chí Minh vẫn không dừng tay lại. Ông vẫn liên tục đâm chủy thủ vào người Parker Martinez, mỗi một lần cây chủy thủ được rút ra đều kéo theo máu văng ra bắn tung tóe. Một vết máu hiện lên trên vách tường, một vết máu xuất hiện trên trần nhà, tất cả như được tái hiện lại thâm ấn trên du thuyền Eros.

Tổng cộng là ba mươi bảy nhát dao, cuối cùng cả người Ninh Chí Minh như được tắm máu mà đi ra khỏi chỗ của Parker Martinez.

Tất cả đều kết thúc rồi.

Cuối cùng, Ninh Chí Minh cũng có thể vui vẻ cười một tiếng, một ít máu theo dòng chảy vào miệng ông. Thực sự đau khổ.

**

Cùng một ngày hôm đó, trong khi Trì Trùng còn không biết Parker Martinez đã chết thì anh lại nhận được một tin do Ninh Chí Minh gửi tới.

Ở trong tin được gửi, Ninh Chí Minh đã viết cho anh một đồng thoại*:

*Đồng thoại: Câu chuyện dành cho thiếu nhi.

Ngày xưa, ngày xưa, từ rất lâu trước kia, ở trong rừng rậm có một người thợ săn sống với vợ mình. Mỗi một ngày, thợ săn đều bắt được rất nhiều con mồi, dựa vào bản lĩnh săn bắn, thợ săn cùng vợ của mình đã trải qua những ngày tháng vô cùng hạnh phúc.

Mãi cho tới một ngày, vợ của người thợ săn sinh được một bé gái. Vì để cho con gái có một cuộc sống tốt hơn, người thợ săn đã từ bỏ nghề săn thú, hắn đưa vợ con mình dọn tới thị trấn để ở, ở nơi đó, người thợ săn bắt đầu học trồng trọt.

Tất cả mọi người đều yêu quý người thợ săn. Bởi vì bọn họ không biết trước đây hắn từng là một người thợ săn, mọi người chỉ cảm thấy hắn là một người hàng xóm vô cùng tốt bụng lại còn thân thiện. Mãi cho tới một ngày, một con sói độc ác bắt mất con gái của người thợ săn.

Một ngày đó, người thợ săn lại một lần nữa cảm cao súng của mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.